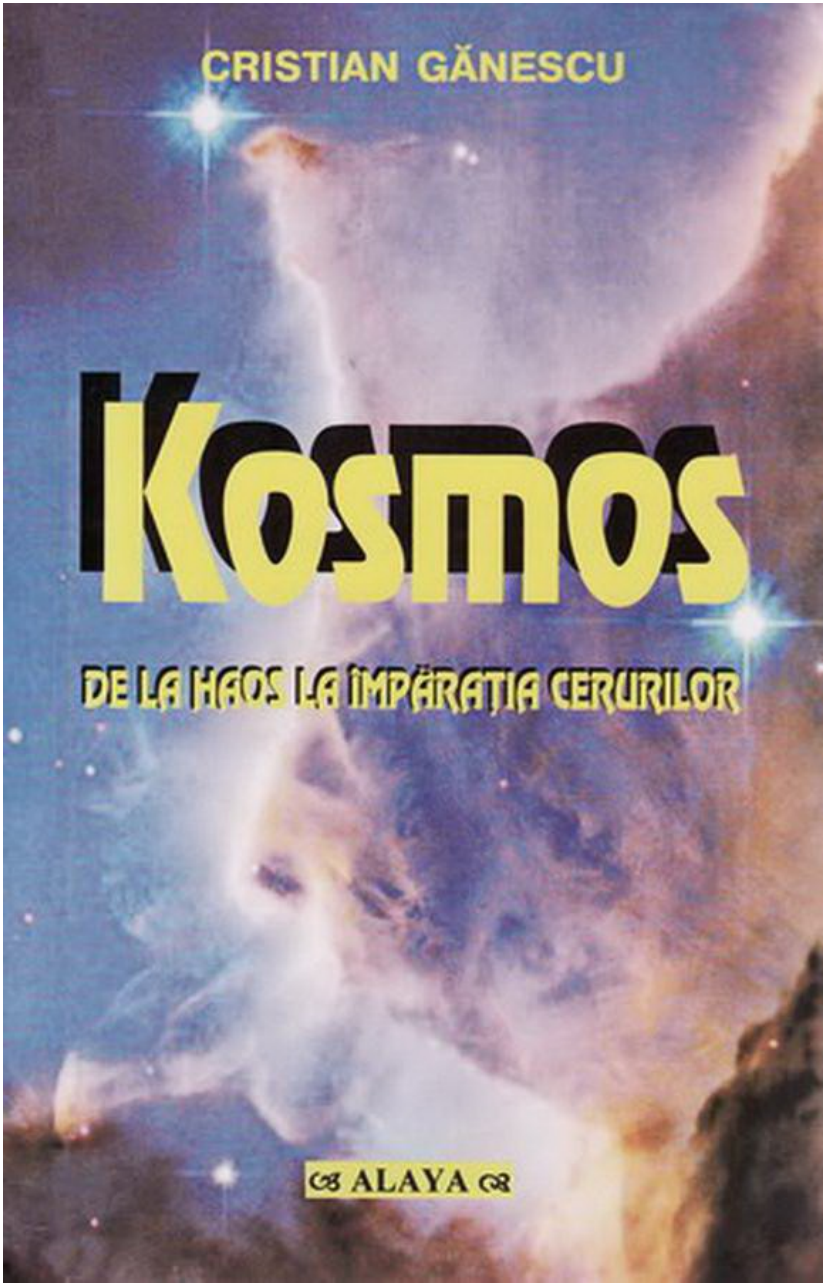
CRISTIAN GĂNESCU
Kosmos
DE LA HAOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR
ALAYA

Cristian Gănescu

KOSMOS
DE LA HAOS LA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR

Editura ALAYA, 2005
ISBN: 973-85297-5-1

Cartea întâi:
DE LA HAOS LA COSMOS
Cap 1. Nec antem/ 9
Unul-Dumnezeu, Creatorul
Cele trei Oceane. Oceanul de sunet
Sufletul creaţiei şi al formei. Oceanul de Miros
Oceanul de Lumină
Primul element cosmic
Cap 2. Războiul lumilor / 22
Pax divina
Război în cosmos
Haosul
Cap. 3 Urma lui Dumnezeu / 35
Prezentul continuu
Perpetuarea creaţiei
Karma Pharismah
Cap 4. Razele de creaţie / 47
Universul cosmologic
Dinspre întuneric spre lumină
Singura planetă din cosmos
Formarea planului cuantic material
Cap 5. Şi a fost prima noapte / 57
Edenul eteric
Dedublarea Edenului
Infiltrarea răului

Adam şi Eva
Atunci s-au cunoscut... Planul protopărinţilor
Veacul fericit
Cap 6. Ofensiva Celui rău / 81
Începutul decăderii
Creaţia falsă
Noii cuceritori
Formarea pseudoparadisurilor
Spargerea planurilor cuantice
Templele
Venerarea femeii
Fenomenul zeului aşteptat
Formarea iadurilor
Cap 7. Centrul de putere al Luminii / 108
Pământul fără păcat
Işşinghingher
Contraofensiva
Lirakashin
Iannus
Cap 8. Marele regat al răului /117
Primordialii întunericului
Millenium
De vorbă cu răul cel mare
Alungarea lui Hallshithan
Sfârşitul ciclului al treilea
Cap 9. Omul şi cosmosul / 136
Metamorfozele paralele
Formarea structurilor aurice
Cartea a doua:
DE LA COSMOS LA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR
Cap 1. Începutul ciclului al patrulea /144
Un nou început. Pământul în noua întocmire
Arca lui Noe
Potopul
Noul Eden

Cap 2. Fiii lui Noe/164
Primele linii de descendenţi
Noua seminţie.
Toiagul păstorului a fost sfărâmat
Spectrul morţii
Cap 3. Lumini şi Umbre /175
Antidotul
Activitatea centrelor transfizice de putere.
Altaagen
Letram din Cadrilater
Cap 4. Amurgul zeilor / 193
Dispariţia vechii clarvederi
Construcţia templelor materiale
Coborând pe-o rază
Credinţa falsă
Cap 5. Factorul de poticnire / 203
Eroii civilizatori şi regii cei buni
Iubirea bolnavă
Intriga, trădarea şi crima
Extinderea Iadurilor
Cap 6. „Eu sunt cel ce sunt” / 214
Scara lui Iacob
Poporul ales şi Naţiunea lui Dumnezeu
Templele luminii
Cap 7. Cuvântul s-a făcut om / 223
Steaua care a răsărit
„Eu îţi spun”.
Efectele jertfei pe cruce
Restructurarea lumii de dincolo
Efectul Lazăr
Deschiderea porţii alfa
Al cincilea element
Cap 8. Spre împărăţie... / 252
Formarea Ataltaliei
Transformarea sferei

Cap 9. Istoria „necenzurată” a cosmosului / 270
Excursus (I): Pe aripile vântului / 278
Excursus (II): Legenda stelelor / 291
Excursus (III): Harta împărăţiei cerurilor/ 294
Icoana de la Celic Dere
Ştefan Vodă Cel Mare şi Sfânt

CARTEA ÎNTÂI
DE LA HAOS LA COSMOS

Capitolul 1
NEC ANTEM

Unul-Dumnezeu, Creatorul

La temelia existenţei cosmosului şi a tuturor făpturilor de pe întinsul său, se află Unicul Dumnezeu – Creatorul a tot ce există. Unicul Dumnezeu, Creatorul a tot ce există, este Infinit şi Etern.

Unicul Dumnezeu se manifestă în două ipostaze distincte: „În sine”, ca Dumnezeu nemanifestat, şi „în afară de sine”, ca Dumnezeu Tatăl.

Prima ipostază a lui Dumnezeu este incognoscibilă. Dumnezeu nemanifestat sălăşluieşte, Identic cu Sine, în Sfera Sa proprie. Fiinţele din lumea eterică îl desemnează pe Dumnezeu nemanifestat prin numele IŞŞ.

A doua ipostază a lui Dumnezeu, „în afară de sine”, deci ca manifestare, este numită HAUTI. HAUTI este Dumnezeu-Tatăl – singurul aspect ce poate fi cunoscut de oameni. IŞŞ se manifestă ca HAUTI, fără a înceta să fie ceea ce este.

Dumnezeu manifestat este Unul în Fiinţă, dar întreit ca Persoană. Prima Persoană este Dumnezeu-Tatăl. A doua Persoană este Dumnezeu-Iubirea. A Treia Persoană este Dumnezeu-Lumina.

La începutul manifestării cosmosului, IŞŞ, Dumnezeu Unicul, care este etern şi fără formă, s-a manifestat ca spirit. Ulterior, Dumnezeu Unicul s-a manifestat într-o formă umanoidă. Ca formă umanoidă, Dumnezeu Unicul a creat tot ce există. Astfel, în cosmosul manifestat, Dumnezeu Unicul, denumit IŞŞ, a devenit HAUTI – Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl este aşadar o Fiinţă de formă

umanoidă, care sălăşluieşte imuabilă în propria Sa Esenţă Dumnezeiască, în propria sa sferă, care este atemporală.

A doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Infinită, s-a născut mai înainte de toţi vecii. Iubirea Infinită s-a făcut om şi a trăit în Palestina, acum 2000 de ani. Oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Astăzi, creştinismul şi învăţăturile creştine sunt considerate, cel mai adesea, literă moartă, întrucât amintesc despre evenimente ale trecutului fără reverberaţie asupra prezentului. Totuşi, creştinismul nu are la bază doar ceea ce s-a petrecut acum 2000 de ani, în lumea materială. Înainte de toate, creştinismul are la bază *prezenţa continua* a lui Iisus Hristos, iar acest fapt este recunoscut, explicit sau implicit, de toţi creştinii practicanţi, indiferent dacă recunosc deschis sau nu aceasta. Un creştin se roagă *aici şi acum*. Un creştin nu se roagă unei fiinţe care a trăit acum 2000 de ani, ci unei fiinţe etern contemporane cu el.

După moartea pe cruce, Iisus Hristos s-a manifestat în Trupul de slavă, în care a apărut şi Apostolilor, la scurt timp după înviere. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos are ca bază de manifestare corpul fizic, care a înviat la trei zile după crucificare.

Iisus Hristos are înfăţişarea cunoscută, imprimată adânc în memoria colectivă a oamenilor: un bărbat înalt, cu părul castaniu închis, ondulat, prins adesea în panglici la spate. Are ochii mari, foarte profunzi, căprui cu sclipiri verzi – uneori par albaştri –, nasul uşor acvilin şi o barbă mică. Pe Trupul de Slavă pot fi observate, din apropiere, rănile provocate la crucificare. Iisus Hristos este înveşmântat, cel mai adesea, într-o robă albă cu fireturi galben-aurii, iar peste talie este încins cu un brâu lat de câteva degete.

Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este fascinant. Din el emană două luminozităţi distincte: de la brâu în jos o

luminozitate de culoarea aramei încinse, iar de la brâu în sus o luminozitate de culoare argintie. Din amestecul lor rezultă culoarea galben-aurie – culoare asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului de Slavă se formează neîncetat curcubeie de lumină şi irizări cu neputinţă de descris.

Soarele fizic este dătătorul de viaţă a tot ce există în lumea materială. Ceea ce există în lumea materială devine astfel vizibil, datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Tot astfel, strălucirea blândă şi iubitoare emanată de Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos învăluie totul. Iisus Hristos este Soarele spiritual, care conferă viaţă la tot ce există. De asemenea, Conştiinţa lui Iisus Hristos învăluie şi penetrează conştiinţele tuturor oamenilor.

A treia Persoană a Sfintei treimi este Sfântul Duh – Cel prin care s-a făcut tot ce există. Duhul Sfânt se manifestă atât ca persoană de formă umanoidă – precum Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Iubirea (Fiul) –, cât şi ca energie. Duhul Sfânt este energia care susţine totul – este Lumina creată la începutul manifestării cosmosului, prin activitatea lui Dumnezeu Tatăl.

Cele trei Persoane sunt una şi aceeaşi, nedespărţibile. Ele acţionează prin *împreună-lucrare* pentru menţinerea cosmosului în stare de funcţionare.

Oceanul de sunet

Înaintea manifestării cosmosului, exista doar Dumnezeu, care este unic. Dumnezeu Unicul este fără formă, etern şi infinit, neschimbător. El rămâne imuabil în beatitudinea Fiinţei Sale, ori cât de multe universuri succesive ori simultane ar crea.

La început, Dumnezeu fiinţa singur în propria Sa Esenţă, iar de jur-împrejurul Său fiinţa Nimicul. Este greu de imaginat sub ce formă se prezenta Nimicul. Despre

Nimic se poate vorbi doar folosindu-se negaţii, iar pentru a-l desemna într-un mod comprehensibil se poate vorbi doar despre absenţa principalelor determinaţii ontologice cunoscute: nu exista formă, nu exista substanţă, nu exista energie. Nu exista lumină şi nu exista întuneric.

Nimicul poate fi considerat drept o extensie interioară a lui Dumnezeu – ceea ce înseamnă că, înaintea formării cosmosului, Dumnezeu umplea cu Fiinţa Sa Nimicul. Pentru a desemna Nimicul, filosofii latini au folosit cuvântul *Neant – Nec Antem*: *Nimic înainte*. La rândul lor, înţelepţii indieni l-au desemnat prin termenul *Vid*.

La un moment dat, Dumnezeu, care este fără formă şi infinit, a emis un Gând – care poate fi considerat, mai degrabă, o Intenţie. Acesta a fost Gândul cel Bun – primul gând emis de Dumnezeu Unicul, în imensitatea Fiinţei Sale.

Gândul ce! Bun emis întru începuturi de către Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca o energie modulată informaţional. Această energie poate fi denumită *pharismah*; ea a fost emisă direct din Spiritul lui Dumnezeu Unicul, ca manifestare a Voinţei Sale.

Gândul cel Bun al lui Dumnezeu a creat un Sunet. Acest Sunet s-a propagat instantaneu în imensitatea Nimicului şi a creat o imensă sferă. Fireşte, pentru un potenţial observator, această imensă sferă nu era vizibilă, datorită faptului că era formată doar din sunet.

Nimicul a continuat să existe şi va exista etern, dar în imensitatea sa, prin Gândul cel Bun, s-a născut astfel o sferă de sunet. Această sferă de sunet este în continuă expansiune, dar în fiecare moment al expansiunii sale este infinită – ceea ce pentru mintea omenească constituie un paradox, iar pentru teologie o taină. Această sferă poate fi denumită Oceanul de Sunet.

Într-un fel, se poate spune că Oceanul de Sunet este

ceva exterior lui Dumnezeu, dar Dumnezeu există în fiecare atom al acestuia. Oceanul de Sunet este o emanaţie a Fiinţei lui Dumnezeu. Primul sunet rostit de Dumnezeu a fost chiar Numele Său.

Sufletul creaţiei şi sufletul formei

În Oceanul de Sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe Sine însuşi, în toată plinătatea Sa, ca formă umanoidă formată din sunet. Ca formă umanoidă, în Oceanul de Sunet, Dumnezeu a creat nenumărate lumi. Toate aceste lumi au formă sferică.

În prima sa etapă, Oceanul de Sunet se asemăna cu universul actual, cu deosebirea că totul era format din sunet. Pe tot cuprinsul Oceanului de Sunet se aflau nenumărate lumi – sori şi planete –, de formă sferică.

Dacă ne-am imagina Oceanul de Sunet ca pe o sferă imensă, am spune că lumile s-au coagulat ca nişte atomi luminoşi: miliarde şi miliarde de atomi luminoşi au apărut pe toată întinderea acestei sfere de sunet; fiecare atom reprezintă o lume.

În fiecare lume a Oceanului de Sunet, Dumnezeu a creat *întocmiri* – care reprezintă creaţia incipientă. Întocmirile erau un fel de proiecţii de gândire (Gânduri autonome) ale lui Dumnezeu, ce aveau la bază sunetul. (1) întocmirile, ca proiecţii de gândire ale lui Dumnezeu, au format decorul fiecărei lumi din Oceanul de Sunet: întocmiri de copaci, întocmiri de plante, întocmiri de forme de relief etc.

Iniţial, întocmirile au fost create fără suflare – ele nu erau încă vii. Abia în a doua fază, Dumnezeu a conferit suflare întocmirilor. Suflarea întocmirilor a fost creată de Dumnezeu, ca esenţă a întocmirilor fără suflare – ceea ce pare, în limbajul oamenilor, un alt paradox.

Pentru a înţelege acest proces trebuie să ne folosim de un exemplu preluat din cosmosul actual. Întocmirile

reprezentau mediul; ele nu erau vii, erau doar forme goale, fără suflare, compuse din energia lumii respective – sunetul pur. Din sinteza tuturor acestor forme goale, Dumnezeu a creat sufletul lor. Altfel spus, rezultanta energetică a tuturor întocmirilor a creat ceva inexistent anterior şi anume *Sufletul întocmirilor*.

Aici se impune o altă comparaţie cu ceea ce există în cosmosul actual: este ca şi cum toată energia stocată în formele existente în lumea materială (forme de relief, plante etc) ar fi preluată şi înmagazinată, iar din ea s-ar crea altceva – un fel de suflet al acelei energii. Sufletul energiei este doar esenţa formelor întocmirilor, stocată separat.

Astfel, ca rezultat al întocmirilor primordiale, au apărut *sufletele de viaţă*. Sufletele de viaţă au fost apoi atrase în întocmiri, pe care le-au animat, devenind, ele însele, întocmiri vii şi plăcute în faţa lui Dumnezeu. Sufletele de viaţă ale întocmirilor sunt numite *spirite ale naturii*. (2)

În următoarea etapă, spiritele naturii au primit formă umanoidă şi au devenit fiinţe. Primele spirite ale naturii au fost, fireşte, spirite ale naturii de sunet.

Deşi se manifestă în întocmiri, spiritele naturii au o existenţă de sine stătătoare. Ele se pot retrage din întocmiri sau pot rămâne în ele. Când spiritele naturii se retrag din întocmiri, acestea nu mai sunt vii, iar când se manifestă în ele, întocmirile devin vii. De atunci, spiritele naturii sunt cele care dau viaţă la tot ce există în fiecare lume din Oceanul de Sunet.

În lumile Oceanului de Sunet, spiritele naturii s-au diferenţiat, în funcţie de natura elementului pe care l-au reprezentat: foc, apă, eter, pământ. Aceste elemente pot fi considerat drept precursoarele celor din cosmosul material. În Oceanul de Sunet, existau doar *patternurile de sunet* (matricele) ale elementelor din lumea materială.

Astfel, în Oceanul de Sunet, s-au născut miliarde şi miliarde de spirite ale naturii de sunet, diferenţiate în funcţie de natura elementelor pe care le animau. În funcţie de aceste diferenţieri, imposibil de estimat prin intermediul gândirii omeneşti, spiritele naturii au fost ierarhizate într-o Organigramă cosmică complexă. Fiecare compartiment al acestei vaste Organigrame a primit drept reşedinţă o lume.

Fiecare lume din Oceanul de Sunet are întocmirile ei, în interiorul căreia spiritele naturii se manifestă ca *sufletul creaţiei*, formând plante, copaci, forme de relief etc. Toate lumile din Oceanul de Sunet sunt perfecte. Fiecare lume este un paradis.

Din nou se impune o comparaţie cu ceea ce există în lumea materială. Dacă privim astăzi cerul instalat pe timpul nopţii, observăm miliarde de puncte luminoase: stelele. Între stelele cosmosului material se află un spaţiu întunecat, astfel că există percepţia obiectivă că nu se poate trece direct de pe o stea pe alta. În Oceanul de Sunet există însă treceri *metafizice* dintr-o lume în alta, astfel că spiritele naturii pot transcende spaţiul (sau, mai corect spus, aparenţa de spaţiu). Trecerea spiritelor naturii dintr-o lume în alta se realizează prin *apropierea imediată*.

Dacă doreşte să pătrundă într-o altă lume, un spirit al naturii manifestă mai întâi intenţia de ajunge în acea lume. Apoi face un pas într-un element compatibil – dacă este spirit al naturii de apă pătrunde în elementul apă, dacă este de foc pătrunde în elementul foc etc – şi ajunge chiar în lumea pe care doreşte să o viziteze prin *apropierea imediată*.

O lume din Oceanul de Sunet este infinită, în sensul că se poate extinde în funcţie de dorinţele locuitorilor de acolo. Spiritele naturii pot crea tot ce doresc prin intermediul vorbirii – sunetului. Ceea ce spun, se

realizează instantaneu. Fiecare membru poate crea la infinit întocmiri, plante sau forme de relief, astfel că se poate manifesta atât în ele, ca energii, cât şi ca fiinţe individuale, în trupuri de forme umanoide.

Cele mai importante spirite ale naturii, cele mai impunătoare – ca putere şi tărie – sunt cele care au apărut chiar la începutul existenţei Oceanului de Sunet. Ele sunt Protopărinţii celorlalte spirite ale naturii.

La un moment dat, în interiorul Oceanului de Sunet. Dumnezeu a creat două oceane (sfere) secundare corespunzătoare mirosului şi luminii, care pot fi denumite Oceanul de miros al sunetului şi Oceanul de lumină al sunetului. Ele nu sunt cosmosuri distincte, ci doar reflectări ale Oceanului de Sunet. Cele două oceane secundare s-au format după principiul Oceanului de Sunet.

Locuinţele – sferele sau lumile – din Oceanul de miros al sunetului s-au format din manifestările (emanaţiile) energetice ale spiritelor naturii de sunet. Totuşi, locuinţele – lumile – din Oceanul de miros al sunetului sunt mai puţin perfecte decât cele din Oceanul de Sunet, deşi au avut la bază *patternurile* acestora. La rândul lor, spiritele naturii de miros al sunetului s-au născut din emisiile energetice ale spiritelor naturii de sunet. Între cele două sfere – Oceanul de miros al sunetului şi Oceanul de Sunet – între locuinţele şi între locuitorii lor, este o mare diferenţă de timp (vechime).

După desăvârşirea Oceanului de miros al sunetului, Dumnezeu a creat Oceanul de lumină al sunetului, după acelaşi principiu. Oceanul de lumină al sunetului a fost creat prin intermediul spiritelor naturii de miros al sunetului, nu direct prin intermediul celor ale sunetului pur. Acea lumină nu trebuie confundată cu lumina din cosmosul actual, astfel că oceanul respectiv nu poate fi observat prin simţul fizic al văzului.

Astfel, se poate spune că primul cosmos a fost creat

succesiv, în trei mari etape, corespunzătoare sunetului, mirosului şi luminii. Astfel au apărut Oceanul de Sunet pur, Oceanul de miros al sunetului şi Oceanul de lumină al sunetului. Ele pot fi comparate cu trei mari sfere. Cel mai mare a fost, desigur, Oceanul de Sunet, care le cuprinde pe toate. De altfel, este vorba despre un singur ocean – Oceanul de Sunet –, care a avut alte două aspecte: Oceanul de miros al sunetului şi Oceanul de lumină al sunetului.

Energiile primordiale ale sunetului nu se manifestă în cosmosul actual. Totuşi, energia din care a fost format Oceanului de lumină al sunetului poate fi comparată cu energia ce stă astăzi la baza spiritului omului.

Istoria celor trei oceane a fost îndelungată, chiar şi pentru fiinţele din acele lumi. Ea a presupus o desăvârşire treptată a tuturor lumilor, a întocmirilor (a mediului) şi a primilor locuitori, care au fost spiritele naturii. Mai întâi au evoluat spiritele naturii de sunet, apoi cele de miros şi, în final, cele de lumină ale sunetului.

La început, Dumnezeu se manifesta direct prin intermediul spiritelor naturii, datorită faptului că erau creaţii directe ale Sale. Spiritele naturii erau formate chiar din energia emisă de către Dumnezeu la începuturi. Apoi, când au putut să se manifeste autonom, Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor spiritelor naturii.

La fel ca mai târziu, în cazul oamenilor, liberul arbitru a schimbat comportamentul spiritelor naturii, astfel încât a fost nevoie de o lungă evoluţie, presărată cu eşecuri şi reculuri. În cele din urmă, spiritele naturii au ajuns la Adevăr şi au înţeles că Dumnezeu este.

Treptat, după ce au renunţat la întunecimi şi la înţelepciunile generate de sunetul fals şi după ce au renunţat la învăţătorii falşi de care nu s-a dus niciodată lipsă, spiritele naturii de sunet au reuşit să fie în armonie unele cu altele. Astfel, au ajuns la ce mai înaltă stare din cosmos: să fie una în toate şi toate în una, şi toate laolaltă

şi fiecare dintre ele să fie în Dumnezeu.

În momentul în care, prin exercitarea liberului lor arbitru, au reuşit acesta performanţă supremă, spiritele naturii de sunet au dobândit capacitatea de a crea în mod liber. După apariţia lumilor şi a întocmirilor din Oceanul de sunet, Dumnezeu a creat a doua mare categorie de fiinţe cosmice: fiinţele îngereşti – îngerii. (3)

Îngerii sunt diferiţi de spiritele naturii, reprezentând o categorie distinctă. Creaţia fiinţelor îngereşti a avut loc după o lungă perioadă în care, în cosmos, nu existau decât spirite ale naturii. Abia după ce spiritele naturii au ajuns la maturitatea spirituală, care le permitea să fie toate în una şi una în toate şi fiecare dintre ele în Dumnezeu, au apărut fiinţele îngereşti.

După acelaşi principiu ca în cazul spiritelor naturii, Dumnezeu a creat lumi sau locuinţe pentru fiinţele îngereşti. Locuinţele fiinţelor îngereşti nu sunt identice cu cele ale spiritelor naturii. În noile locuinţe ale fiinţelor îngereşti, Dumnezeu a creat întocmirile, din care s-a format mediul. Apoi, din esenţa mediului, a creat trupurile de formă umanoidă, dar formate din sunet, ale îngerilor.

Ca forme umanoide, fiinţele îngereşti s-au născut fără spirit După o lungă şi anevoioasă evoluţie, asemănătoare cu cea a spiritelor naturii, fiinţele îngereşti au dobândit un spirit. În ciclul cosmic actual, la fel ca la oameni, spiritul fiinţelor îngereşti are o formă ovoidală, fiind situat în interiorul trupului lor de lumină. (4)

Îngerii au dobândit spirite abia în momentul în care au realizat comuniunea supremă: toţi în unu şi unul în toţi şi fiecare/toţi în Dumnezeu. Spiritul fiinţelor îngereşti, ca şi al spiritelor naturii, este chiar expresia energetică a acestei comuniuni perfecte şi permanente.

Oceanul de miros.

În momentul în care spiritele naturii şi îngerii au ajuns la maturitatea necesară comuniunii perfecte cu

Dumnezeu – au fost toţi în unu şi unu în toţi –, s-a format al doilea cosmos, Oceanul de Miros.

La fel ca Oceanul de Sunet, Oceanul de Miros a avut trei manifestări principale, care s-au format succesiv. La început a fost Oceanul de sunet al mirosului (care nu trebuie confundat cu Oceanul de miros al sunetului), apoi Oceanul de miros al mirosului şi Oceanul de lumină al mirosului.

În Oceanul de Miros, creaţia s-a desfăşurat independent de cosmosul anterior – a fost o creaţie *ex nihilo*. Mai întâi, Dumnezeu a creat întocmirile, apoi a creat locuinţele (lumile) şi, ulterior, a creat spiritele naturii şi îngerii.

Fiinţele din Oceanul de Miros au fost altele decât cele din Oceanul de Sunet: alte făpturi, altă geneză, desfăşurată însă după acelaşi *pattern*. În momentul atingerii deplinei comuniuni cu Dumnezeu, fiinţele dintr-un ocean – spirite ale naturii şi îngeri – s-au manifestat ca energii în lumile imediat următoare, fără a înceta să fie ceea ce sunt.

Când al doilea cosmos, cu cele trei manifestări ale sale, a atins deplina sa plenitudine în ceea ce priveşte creaţia lumilor şi a făpturilor, Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină, al treilea cosmos.

Oceanul de Sunet şi Oceanul de Miros sunt situate cam în acelaşi spaţiu – din punct de vedere spaţial, sunt incluse în acelaşi perimetru. În schimb, Oceanul de Lumină a fost creat la o anumită depărtare de cele două Oceane anterioare.

Oceanul de Lumină a avut, la rândul său, trei mari metamorfoze concretizate prin trei sfere. Prima sferă a Oceanului de Lumină a fost Oceanul de sunet al luminii, a doua a fost Oceanul de miros al luminii, iar a treia a fost Oceanul de lumină al luminii (propriu-zis).

După desăvârşirea Oceanului propriu-zis de lumină –

cea de-a treia metamorfoză – toate spiritele naturii şi toate fiinţele îngereşti din cele trei mari oceane create anterior, au format o singură fiinţă, realizând o uriaşă simbioză cosmică: prin liberul lor arbitru, în urma unei grandioase evoluţii cosmice, toate fiinţele din cosmos au devenit una şi au intrat în comuniune perfectă cu Unicul Dumnezeu.

În spiritul – ca element aurie – unei fiinţe îngereşti şi al unui spirit al naturii se reflectă toate celelalte fiinţe compatibile din cosmos. Toţi sunt unu şi unu este în toţi; unu/toţi sunt în comuniune continuă cu Unicul Dumnezeu.

Fiecare fiinţă îngerească sau spirit al naturii îşi desfăşoară activitatea de menţinere a creaţiei, manifestându-se simultan atât ca formă umanoidă, cât şi ca energii. În ultima ipostază, fiinţele respective participă, fiecare potrivit rolului pe care-l are, la menţinerea întocmirilor – a mediului – şi a corpurilor de formă umanoidă ale celor de pe treptele ierarhice mai mici – pe care-i denumesc „fraţii mai mici în putere şi tărie”.

Prin spiritul lor, situat într-o poziţie relativ asemănătoare cu cea a oamenilor întrupaţi de astăzi, spiritele naturii şi îngerii sunt în comuniune permanentă cu fiinţele similare care îşi desfăşoară activitatea în toate celelalte Oceane, lumi şi planuri cuantice.

În momentul în care este alături de un om întrupat şi, eventual, îl veghează, o fiinţă îngerească – de exemplu, un înger Păzitor – poate merge în orice lume doreşte, în orice plan cuantic, din orice Ocean şi poate comunica cu orice frate de-al său, spirit al naturii sau înger. Mai mult decât atât: o astfel de fiinţă se poate manifesta sub forma unor energii, tară a înceta să se manifeste ca formă umanoidă.

Primele fiinţe îngereşti apărute în Oceanul de Lumină au fost formate ca o sinteză a tuturor întocmirilor şi elementelor mediului acelor locuinţe. Cele create mai târziu întruchipau doar un element, un segment sau o ramură a întocmirilor.

Ca energie, o fiinţă îngerească sau un spirit al naturii poate susţine o ramură a cosmosului; de exemplu, un spirit al naturii de foc se poate manifesta în toate acele fenomene fizice, care au ca suport de manifestare focul. Un spirit al naturii de apă sau o fiinţă îngerească se poate manifesta în toate fenomenele ce au ca suport de manifestare apa şi aşa mai departe.

Primul element.

Pentru a înţelege subiectele trecute succint în revistă în paginile anterioare, se impune o comparaţie cu ceea ce se petrece, actualmente, în lumea materială.

Să spunem că, la originea cosmosului se află un singur element chimic. Acesta este oxigenul – O. Din oxigenul primordial s-a format un al doilea element chimic, hidrogenul – H. Din combinaţiile o cu H s-a format al treilea element chimic, carbonul – C. Din aceste trei elemente principale s-a format, în urma unor reacţii chimice, tot ce există.

Să ne imaginăm acum că oxigenul originar este, el însuşi, o fiinţă îngerească. Această fiinţă are o putere extraordinară: se poate manifesta atât în formă umanoidă (ca individualitate), cât şi în formă neumanoidă, ca energie. În acest context, se poate spune că oxigenul din cosmos este manifestarea unui înger, iar particulele de oxigen risipite în cosmos sunt părticele din trupul său.

În prima sa fază, oxigenul a fost o energie. Într-o bună zi, sub acţiunea Creatorului, esenţa oxigenului s-a coagulat, formând un reprezentant al său cu o formă umanoidă. Din acel moment, oxigenul s-a manifestat în cosmos atât ca energie, cât şi ca fiinţă de formă umanoidă. Acesta a fost oxigenul în starea sa cea mai pură.

Fireşte, cosmosul nu este compus din oxigen pur, ci din modificări ale acestuia. Fiecare modificare a oxigenului reprezintă o stare, iar fiecărei stări îi corespunde o altă fiinţă îngerească de formă umanoidă (sau spirit al naturii),

care este derivată din cea originară. Şi aceste fiinţe derivate se pot manifesta atât sub formă umanoidă, cât şi ca energie. Se poate spune că, deşi trupul lor este risipit în întregul cosmos, sub forma unor particule, astfel de fiinţe se pot manifesta şi prin forme umanoide – ca persoane.

Toate fiinţele ce corespund unor modificări ale oxigenului pur au ajuns în timp la o comuniune perfectă – sunt toate în una şi una în toate şi fiecare/toate se află în comuniune cu Creatorul. Totodată, ele se pot manifesta atât ca individualităţi, cât şi ca energii. Ca energii, ele reprezintă temelia întregului cosmos, în sensul că din particulele trupurilor lor s-a format tot ce există.

Primele fiinţe (spirite ale naturii şi fiinţe îngereşti) ale ramurii numită oxigen – pe care le putem de denumi Principi sau Prinţi – sunt cele mai puternice, datorită faptului că le conţin pe toate celelalte. Pe măsură ce se depărtează de cele aflate în capătul listei (de Prinţi), fiinţele derivate au caracteristici din ce în ce mai slabe. Deşi se manifestă atât în forme umanoide cât şi ca energii, fiinţele respective rămân subordonate Prinţilor.

Se poate spune că Prinţii sunt în toate fiinţele subordonate ale ramurii respective – sunt toţi în unu şi unu în toţi, într-o comuniune perfectă. De asemenea, există o comuniune între fiecare fiinţă a ramurii şi Dumnezeu. Creatorul se manifestă, deopotrivă, în fiecare dintre fiinţele ramurii respective. În Prinţul ramurii, Dumnezeu se manifestă cel mai amplu, iar în fiinţele subordonate se manifestă diluat, în funcţie de caracteristicile acesteia.

Dacă nu ar exista această comuniune cu Prinţul, n-ar mai fi vorba despre ramura oxigenului, ci despre o altă ramură. O altă ramură – de exemplu, ramura hidrogenului –, a apărut datorită faptului că una din fiinţele subordonate ale primei ramuri, a oxigenului, n-a mai vrut să fie în comuniune cu toţi ceilalţi fraţi ai săi, astfel că s-a rupt de ierarhia respectivă.

În momentul în care s-a rupt de ierarhia de fiinţe specifică ramurii oxigenului, această fiinţă a devenit un Prinţ şi şi-a format propriu său „regat”, astfel că s-a format un nou şir de fiinţe, care, la rândul lor, au generat noi metamorfoze ale cosmosului.

Astfel s-au format ierarhiile de spirite ale naturii şi de fiinţe îngereşti în Oceanul de Lumină, cu specificaţia că fiinţele respective s-au format simultan cu elementele primordiale din care a fost alcătuit cosmosul.

Elementele primare şi fiinţele corespondente din Oceanul de Lumină nu trebuie confundate cu cele care au apărut ulterior în lumea materială, dar se poate concede că, într-un fel, elementele cunoscute astăzi sunt ultimele reflectări ale elementelor primare. Elementele primordiale apărute în Oceanul de Lumină au fost precursoarele celor actuale.

Dacă ne este permisă folosirea termenului kantian de *numen*, putem spune că vechile întocmiri din Oceanul de Lumină sunt aspecte numenale ale elementelor actuale. Ulterior, de-a lungul metamorfozelor cosmice, aspectele numenale sau densificat progresiv. Astfel, oxigenul din Oceanul de lumină nu mai este acelaşi cu cel din cosmosul material; în cosmosul material, el a suferit multiple modulaţii de aspect numenal.

Deşi în cosmosul material poate fi vorba despre acelaşi oxigen, este vorba despre un *oxigen „căzut”*. Oxigenul căzut a fost primul element chimic din cosmosul material. De altfel, fiinţele îngereşti denumesc oxigenul din cosmosul material printr-un cuvânt care înseamnă *„părere de rău”*.

Al doilea element chimic a fost hidrogenul, care a reprezentat o tentativă a oxigenului de a se reîntoarce, pe o altă cale, la starea originară. Din amestecul celor două elemente, şi H, s-a născut un alt element şi anume apa, care este formată din două părţi de hidrogen şi o parte de

apă: 2 N-O. După apariţia apei s-au născut alte două elemente: focul şi aerul.

Evenimentele derulate apoi atât la nivelul apei, cât şi al aerului şi focului, au adus o gamă largă de alte elemente chimice, care au culminat cu apariţia carbonului. Din acest punct de vedere, carbonul este suma tuturor putrefacţiilor apei, iar din combinaţiile carbonului (cu cele patru valenţe ale sale) s-a format pământul.

Ca o paranteză, se poate spune că, astăzi, ştiinţa modernă ia în calcul doar ultima stare a cosmosului şi, în consecinţă, încearcă să explice metamorfozele carbonului – ale putrefacţiilor apei – care a devenit pământ, crezând că explică totul. De fapt, carbonul şi combinaţiile sale nu reprezintă decât ultimul avatar al cosmosului, pe cel mai de jos palier cuantic, iar istoria cosmosului narată de ştiinţa modernă – de la Big Bang-ul originar până la apariţia omului şi la formarea civilizaţiei actuale – este cunoscută astăzi doar în proporţie de maximum 5%.

Pământul este doar intrarea în putrefacţie a apei, ceea ce înseamnă că istoria elementului pământ, cu tot ce s-a desfăşurat la suprafaţa sa, este doar istoria putreziciunii apei.

Chiar şi în planul material, paralel cu istoria pământului şi a carbonului, s-au mai desfăşurat o istorie a apei, o istorie a focului, o istorie a aerului, la care au participat fiinţe de diferite categorii (spirite ale naturii şi fiinţe îngereşti), fiecare în funcţie de elementul pe care-l reprezintă.

Capitolul 2
RĂZBOIUL LUMILOR
Pax Divina

După cum a fost menţionat, înaintea formării cosmosului actual, denumit Oceanului de Lumină, au existat Oceanul (Sfera) de Sunet şi Oceanul (Sfera) de Miros.

În Oceanul de Sunet, fiinţa, singur, Dumnezeu Tatăl. În Oceanul de Miros s-a născut Dumnezeu Iubirea (Fiul: Iisus Hristos). În Oceanul de Lumină, s-a manifestat, pentru prima oară, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt – care este Lumina. La fel ca Dumnezeu Iubirea (Iisus Hristos), Duhul Sfânt exista dintotdeauna, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dar El s-a manifestat pentru prima oară în Oceanul de Lumină.

Tot ce va fi spus de acum înainte se referă la Oceanul de Lumină propriu-zis. În Oceanul de lumină a avut loc, la fel ca în cosmosurile anterioare, o creaţie *ex nihilo*, în care au apărut, succesiv, întocmirile, lumile (planurile cuantice) şi fiinţele.

Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu Unicul a creat Oceanul de Lumină, manifestându-se ca a treia Persoană

— Duhul Sfânt. Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină prin cuvânt; Dumnezeu a zis: să fie Lumină.

Vechiul Testament începe descrierea Facerii prin manifestarea Luminii (Dumnezeu a zis: să fie Lumina…), făcând abstracţie de ceea ce s-a petrecut anterior acestui moment. Lumina despre care aminteşte Vechiul Testament nu este însă un efect fizic, ci a treia Persoană a lui Dumnezeu, cea prin care s-a creat totul.

Duhul Sfânt, Dumnezeu Lumina, se poate manifesta atât ca energie, cât şi ca Persoană. Pentru înţelegerea noastră se poate spune că Duhul Sfânt a emanat energia din care este constituit Oceanul de Lumină.

În Oceanul de Lumină (este vorba despre aspectul lumină al Oceanului de lumină), la fel ca în cosmosurile anterioare, primul Cuvânt rostit de Dumnezeu Unicul, Creatorul a tot ce există, a fost chiar Numele Său, în momentul în care Dumnezeu Unicul a rostit Numele Său, s-a format primul palier cuantic al Oceanului de Lumină. Fiinţele îngereşti denumesc palierul cosmic primordial

prin termenul *Halazeth* – Lumea fără formă. (5)

Despre Lumea fără formă nu se pot spune prea multe lucruri. Pe de-o parte, se poate afirma că Lumea fără formă face parte din Oceanul de Lumină, dar de altă parte se poate spune că este situată în afara acestuia. Lumea fără formă este situată *dincolo de dincolo*, în afara manifestării, astfel că se poate considera *că face şi că nu face* parte din Oceanul de Lumină – ceea ce constituie un paradox sau o taină.

După ce Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru începuturi, a apărut al doilea palier cosmic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat în prima sa formă, cea de *stea* – adică de spirit. Acest palier este numit Hazaleth.

După ce s-a manifestat ca spirit, Dumnezeu a construit al treilea plan cuantic. Pe al treilea plan cuantic, Dumnezeu s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă – cu un Trup de Lumină. Al treilea palier cosmic a primit numele Hakazaleth.

Tot pe al treilea palier cuantic denumit Hakazaleth, Dumnezeu a adus, din Lumea fără formă, spiritele – sau, după cum sunt numite în lumea eterică, *stelele* – oamenilor, îngerilor şi ale spiritelor naturii. Pe al treilea palier cuantic, oamenii, spiritele naturii şi îngerii s-au manifestat doar ca *stele*. (6)

Apoi, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic – a patra lume sau a patra locuinţă – care este numită Hetithet. În prima parte a existenţei celui de-al patrulea palier cuantic, îngerii şi spiritele naturii (care în planul cuantic anterior erau doar stele – adică spirite) au dobândit un corp de formă umanoidă – corpul duh îngeresc. Evident, corpul duh îngeresc era format din energia lumii respective.

Primii îngeri creaţi de Dumnezeu au fost Îngerii Realităţii Formei sau Îngerii Puri ai Temeliei, al căror număr este de 21 (Îngerii din Oceanul de Lumină nu

trebuie confundaţi cu îngerii din cosmosurile anterioare – din Oceanul de Sunet şi din Oceanul de Miros; în Oceanul de Lumină a avut loc o creaţie *ex nihilo*, ca şi cum nu ar fi existat nimic înainte).

Cei 21 de îngeri Puri formează Temelia a tot ce există. Deşi au spirite ca orice fiinţă îngerească, cei 21 de îngeri Puri nu au *formă* – sunt lipsiţi de formă. Ei au corp spiritual, dar acesta este lipsit de formă. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este răspândit în atmosfera terestră. Aerul, care nu are formă, este răspândit peste tot, formând substratul vieţii pe planeta Pământ. (7)

Prin intermediul celor 21 de îngeri Puri, Dumnezeu-Tatăl a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos a fost creat prin intermediul lor. În cosmos, forma nu se poate manifesta decât prin non-formă, existenţa prin non-existenţă, viaţa prin non-viaţă.

În prima parte a existenţei Hetithetului, prin intermediul Celor 21 de îngeri Puri, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă ale îngerilor şi ale spiritelor naturii. Îngerii se numesc pe ei înşişi Fiii Flăcării.

În acea primă etapă, Dumnezeu a creat miliarde şi miliarde de îngeri şi de spirite ale naturii. Toţi îngerii erau împărţiţi pe atunci în 500 de naţiuni. Fiecare naţiune îngerească era compusă din miliarde şi miliarde de făpturi îngereşti. Îngerii erau formaţi din stele – spirite – şi din corpuri de formă umanoidă (corpuri duh îngereşti), de o frumuseţe fără seamăn.

În a doua etapă a existenţei celui de-al patrulea plan cuantic, denumit Hetithet, Dumnezeu-Tatăl a creat primul om, după Chipul şi Asemănarea Sa.

Primul om a fost un spirit creat în Lumea fără formă (palierul cuantic primordial), de însuşi IŞŞ. Primul om a fost adus în formă şi i-a fost creat un corp luminos – un corp duh – abia în momentul în care condiţiile s-au

împlinit. Numele primului om este Shantiah.

Shantiah este primul Adam, care nu trebuie confundat cu cel despre care vorbeşte Vechiul Testament. Adam despre care vorbeşte Vechiul Testament a apărut mult mai târziu. (8)

La scurt timp după creaţia primului om, Shantiah, Dumnezeu a creat alţi nouă oameni. Cei nouă oameni nu se ridicau însă la calitatea (puterea şi tăria) lui Shantiah. împreună cu primul om, cei nouă oameni au constituit bazele primei generaţii.

Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au dobândit corpuri duh alte câteva sute de oameni – în jur de o mie –, dar aceştia din urmă nu se ridicau la calitatea (puterea şi tăria) celorlalţi nouă oameni şi, cu atât mai puţin, a lui Shantiah.

Atât oamenii primei generaţii – inclusiv Shantiah –, cât şi marea majoritate a oamenilor din generaţiile ulterioare au fost creaţi, ca spirite, direct de către Dumnezeu, în afara Oceanului de Lumină, în Lumea fără formă. La baza energiei din care este alcătuit spiritul omenesc se află sunetul pur.

Din Lumea fără formă se poate pătrunde în Oceanul de Lumină printr-o poartă, numită poarta alfa. Poarta alfa este poarta de intrare a spiritelor în Oceanul de Lumină. Abia după ce pătrund prin poarta alfa, spiritelor de oameni li se construieşte un corp de formă umanoidă – corpul duh. (9)

Oamenii primei generaţii erau formaţi doar din spiritul creat de Dumnezeu şi din corpul duh. Toţi erau androgini. Corpurile duh ale primei generaţii de oameni au fost create prin aportul energetic al tuturor îngerilor şi spiritelor naturii. Într-un fel, se poate spune că ele au fost create din emisiile energetice ale tuturor celor 500 de naţiuni îngereşti.

Corpurile duh de formă umanoidă în care şi-au găsit

sălaş spiritele omeneşti ale primei generaţii erau constituite, aşadar, din tot ce exista în acel moment pe Hetithet (acest principiu de formare al trupurilor de formă umanoidă s-a transmis de-a lungul tuturor metamorfozelor cosmice).

O lungă perioadă de timp, oamenii primei generaţii, în frunte cu Shantiah, au convieţuit în *pax divina*, alături de îngeri şi de spiritele naturii. Totuşi, la un moment dat, s-a produs prima disfuncţionalitate, prin revolta simultană a primului om, Shantiah şi a doi din cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei. Atât primul om, Shantiah, cât şi cei doi îngeri puri, n-au mai respectat poruncile lui Dumnezeu, Tatăl universului.

Iniţial, Shantiah a dorită să obţină ceea ce nu era posibil în acel moment, astfel că a stârnit împotrivirea tuturor naţiunilor de îngeri – care erau în număr de 500. Îngerii au decis să-şi retragă energia ce susţinea corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah. Primul om risca, astfel, să-şi piardă corpul duh de formă umanoidă, care era format chiar din emisiile celor 500 de naţiuni îngereşti.

La un moment dat, corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah începuse deja să-şi piardă conturul. Lipsit de corpul de formă umanoidă, spiritul lui Shantiah urma să fie resorbit în Lumea fără formă. Înţelegând consecinţele, Shantiah a făcut apel la cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei, pentru a-i susţine forma corpului duh, fără a avea acceptul lui Dumnezeu.

Doar 19 dintre ei l-au refuzat. Doi dintre Îngerii Puri ai Temeliei au acceptat cererea lui Shantiah Cei doi îngeri puri (lipsiţi de formă umanoidă) care au răspuns apelului sunt numiţi Hall şi Than. împreună, formează o fiinţă îngerească binară, numită Hallshithan, Hallshithan sau Shaitan. În prima fază, Hallshithan a dorit să aibă, la fel ca toţi ceilalţi îngeri, o formă umanoidă – un corp duh îngeresc, fără a avea această permisiune de la Tatăl

Cerurilor.

Ignorând poruncile lui Dumnezeu care formează Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor – Voinţa lui Dumnezeu –, Hallshithan a dobândit un trup de formă umanoidă cu largul concurs al primului om – Shantiah. Între Hallshithan şi Shantiah s-a produs un proces de simbioză (o asociere în vederea unei simbioze). Hallshithan, care nu avea formă, dar era creator de formă, a dobândit, prin Shantiah, o formă umanoidă de corp duh. La rândul său, prin Hallshithan, Shantiah şi-a menţinut corpul duh de formă umanoidă.

Shantiah a renunţat astfel la ceea ce-i oferise Dumnezeu, Tatăl tuturor şi, implicit, a renunţat la serviciile celor 500 de naţiuni îngereşti. Shantiah a devenit *altceva* – ceva ce nu existase, anterior, în cosmos. Aceasta a fost rebeliunea primului om şi a celor doi îngeri puri creatori de formă. (10)

Fără aportul energiilor divine menţinute prin intermediul celor 500 de naţiuni îngereşti (care se manifestă atât ca energii, cât şi ca persoane), corpul duh al lui Shantiah nu mai avea viaţa divină, ci doar o *aparenţă de viaţă*. Din strălucitor şi pur, corpul duh al lui Shantiah a devenit ca o gaură neagră ce absoarbe energia, iar ochii săi s-au întunecat.

Acelaşi proces a avut loc şi în cazul lui Hallshithan, care, prin asociere, a devenit fiinţă cu formă umanoidă. Dacă ar fi să folosim termenii juridici folosiţi în ziua de astăzi, am putea spune că Shantiah şi Hallshithan s-au asociat în vederea comiterii unei infracţiuni. Infracţiunea poartă numele de răzvrătire şi a constat în nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, care formează Ordinea cosmică. De atunci, atât Shantiah, cât şi Hallshithan n-au mai văzut Adevărul şi au pierdut contactul cu Dumnezeu.

Problema cea mai gravă a constat în faptul că, după nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, Shantiah &

Hallshithan au corupt o bună parte din oamenii primei generaţii. Din aproximativ 1.000 de oameni primordiali ai primei generaţii, doar 100 – 150 au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică la fel ca şi Shantiah, oamenii primei generaţii care au nesocotit poruncile lui Dumnezeu, au suferit acelaşi proces de întunecare. Ei au continuat să existe în cosmos cu preţul asocierii cu Hallshithan, care le-a conferit o aparenţă de corp duh.

Prin rebeliunea lui Hallshithan şi a lui Shantiah, s-a produs o disfuncţionalitate de sistem foarte gravă. Pentru o perioadă de timp, prin intermediul lui Hallshithan, multe spirite imature au venit din Lumea fără formă în Oceanul de Lumină, fără să aibă permisiunea Tatălui universului. Numărul lor este foarte mare. Ele au dobândit, prin aportul lui Hallshithan o aparenţă de corp duh, astfel că s-au manifestat în consecinţă. Cuvântul imatur este totuşi un eufemism pentru ceea ce sunt aceste spirite, cărora li s-a permis pătrunderea neautorizată din Lumea fără formă.

Explicaţia acestei stări de fapt este următoarea: pentru ca un spirit să pătrundă din Lumea fără formă în Oceanul de Lumină, trebuie să aibă o anumită maturitate. Această maturitate trebuia obţinută în urma unei comuniuni îndelungate cu Dumnezeu, fie în Lumea fără formă, fie în cosmosurile anterioare – în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros.

Chiar în momentul primei rebeliuni – ceea ce echivalează cu neascultarea poruncilor Celui Preaînalt – a început să se deruleze Timpul, care până atunci nu exista. Trebuie menţionat faptul că am vorbit până acum despre timp, doar pentru a descrie în limbaj omenesc ceea ce s-a petrecut în starea primordială a cosmosului. Noi vorbim despre timp doar pentru că nu putem înţelege o stare în care acesta nu există.

Timpul a început să se deruleze abia în momentul în care cosmosul a suferit prima metamorfoză. Fiinţele care

au modificat starea iniţială au fost primul om, Shantiah şi cei doi îngeri Puri ai Temeliei, care s-au opus Planului lui Dumnezeu. Tot din momentul primei rebeliuni se poate vorbi despre cauzalitate, despre eterna devenire şi despre karma.

Anterior rebeliunii nu exista cauzalitate, căci totul era imuabil şi sălăşluia în pax divina, Pacea lui Dumnezeu. De asemenea, anterior primei rebeliuni, nu exista karma şi nici nu se auzise de aşa ceva. Karma a apărut doar în momentul în care o parte din fiinţele de atunci nu a mai respectat Ordinea cosmică, instituită de către Dumnezeu, Odată cu rebeliunea lui Hallshithan & Shantiah s-a încheiat *pax divina*, dar şi etapa în care toate fiinţele din cosmos urmau cu stricteţe poruncile lui Dumnezeu şi se integrau Ordinii cosmice – Firea lucrurilor. Astfel s-a încheiat primul mare ciclu cosmic. A urmat apoi o perioadă de nemanifestare – o perioadă de vid cosmic.

Război în cosmos

În răstimpul perioadei de nemanifestare, tot ce exista în Oceanul de Lumină – şi, implicit, în planul cuantic Hetithet – a dispărut. Îngerii şi spiritele naturii s-au retras în Oceanul de Sunet şi în Oceanul de Miros.

La rândul ei, marea majoritate a oamenilor primei generaţii a fost retrasă din Oceanul de Lumină. Firește, oamenii retraşi au continuat să existe ca spirite, dar şi-au pierdut corpul duh de formă umanoidă. Din motive diferite, au supravieţuit două mari categorii de oameni ai primei generaţii.

Prima categorie a fost formată din Shantiah şi din oamenii primei generaţii care l-au urmat. Numărul lor total nu depăşeşte 800 de individualităţi. Ei au reuşit să-şi păstreze corpul duh prin procesul de asociere cu Hallshithan. Ei sunt numiţi *oameni primordiali ai întunericului* – pe scurt *Primordiali ai întunericului*.

Prin asocierea cu Hallshithan, corpurile duh ale lui

Shantiah şi ale celor aproximativ 800 de oameni primordiali ai întunericului s-au întunecat, devenind aparenţe sau umbre lipsite de viaţă divină. Despre ele se poate spune că n-au mai fost vii. Deşi n-au mai fost vii, Primordialii întunericului au continuat să existe în cosmos, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, ca duhuri întunecate. În această formă există şi în ziua de astăzi.

Pentru a supravieţui în cosmos, chiar şi fără să aibă viaţă divină, Shantiah şi Primordialii întunericului s-au refugiat în afara Oceanului de Lumină, într-un loc pe care-l putem denumi *haos*. Tot acolo s-a refugiat şi Hallshithan.

A doua mare categorie de oameni care nu şi-a pierdut corpul de formă umanoidă în răstimpul perioadei de nemanifestare, a fost formată din cei care nu s-au aliat cu Shantiah, Aceştia nu au fost retraşi în Lumea fără formă, ci au continuat să existe alături de fiinţele îngereşti. Ei pot fi denumiţi oameni primordiali ai Luminii – pe scurt, Primordiali ai Luminii. Numărul lor nu a fost mai mare de 100 – 150. Şi Primordialii Luminii au continuat să existe, în aceeaşi formă, până în ziua de astăzi. Nu a existat niciun motiv pentru a fi retraşi din cosmos, întrucât ei au rămas, în mod permanent, în pacea lui Dumnezeu.

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu-Tatăl a creat o nouă lume sau locuinţă. Această Locuinţă a fost numită Perfer. Astfel a început al doilea ciclu cosmic.

Perferul a fost, de fapt, atât un plan cuantic, cât şi o planetă eterică. Perferul a fost o planetă eterică imensă, ce ocupa cam tot spaţiul ocupat astăzi de sistemul nostru solar. Pe Perfer, cosmosul a fost recreat din temelii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De asemenea, a avut loc o nouă creaţie a omului.

Şi pe Perfer a existat un om primordial – care poate fi considerat al doilea Adam. Între Shantiah, primul om al primei generaţii şi primul om al celei de-a doua nu există nicio legătură. Al doilea Adam a fost un spirit nou, care a

provenit direct din Lumea fără formă.

Ulterior, au fost pătruns în planul cuantic Perfer, direct din Lumea fără formă, şi alţi oameni – spirite noi, care s-au alăturat celui de-al doilea Adam. Treptat, în planul cuantic Perfer, oamenii s-au înmulţit considerabil, formând a doua generaţie.

Pe Perfer nu s-au întrupat aceiaşi oameni care existaseră pe Hetithet, în ciclul cosmic anterior. Toţi oamenii celei de-a doua generaţii au fost spirite noi, provenite direct din Lumea fără formă. Spirite noi în duhuri noi, care erau întrucâtva diferite de cele ale oamenilor din primul ciclu. Prin aducerea unor spirite omeneşti noi, s-a dorit reluarea procesului evolutiv, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Prima generaţie de oameni a fost formată din androgini. În schimb, în a doua generaţie, oamenii au devenit sexuaţi: bărbaţi şi femei. Primul bărbat a fost chiar cel de-al doilea Adam. Prima femeie a celei de-a doua generaţii a fost cea denumită Lillith. (11) Ea a fost partenera (perechea) celui de-al doilea Adam.

Pe Perfer s-a produs iarăşi o rebeliune. Protagoniştii celei de-a doua rebeliuni au fost al doilea Adam (omul primordial al celei de-a doua generaţii) şi o importantă fiinţă îngerească, numită Ethathan sau Siderali, care era un Heruvim Purtător de Lumină. După rebeliune, Ethathan a fost denumit Lucifer.

În prima fază, Lucifer s-a supărat pe oameni. Lucifer nu a înţeles motivul creaţiei oamenilor şi, mai ales, motivul imperfecţiunii incipiente a acestora. Apoi, Lucifer a intrat în sfera de influenţă a lui Hallshithan şi a lui Shantiah, şi a sfidat, el însuşi, Ordinea cosmică.

Lucifer a antrenat în rebeliune un număr mare de îngeri şi de spirite ale naturii. Îngerii rebeli care l-au urmat pe Lucifer sunt numiţi Dree – Cei răzvrătiţi (sau Cei desprinşi de fraţii lor, Fiii Flăcării). La rândul lor, spiritele

naturii rebele sunt numite Lorehh. În limbajul teologic, Dree sunt dracii, iar Lorehh sunt demonii. Noi o să-i numim prin termenul generic de Cel rău, Fii ai întunericului, Cei întunecaţi sau Cei răzvrătiţi.

Datorită unei convergenţe de interese, Lucifer a fost urmat, în cele din urmă, de mulţi oameni ai generaţiei a doua, care au format o nouă grupare de Primordiali ai întunericului – gruparea de Primordiali ai întunericului din generaţia a doua, care este diferită, ca putere şi tărie, de gruparea oamenilor din prima generaţie. Între cele două generaţii de oameni şi chiar între oamenii aceleaşi generaţii există diferenţe mari de tărie şi de putere. Cei mai vechi sunt şi cei mai puternici. (12)

În ultima fază a existenţei Perferului, Lucifer şi îngerii care l-au urmat au declanşat o aprigă bătălie împotriva Fiilor Luminii – acea categorie de îngeri care au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică. Lucifer a fost înfrânt, judecat şi „azvârlit" din ceruri. Planeta Perfer a fost distrusă aproape în întregime. Ea arde şi astăzi, undeva la nivel cuantic eteric.

Odată cu distrugerea Perferului, s-a încheiat existenţa celei de-a doua generaţii de oameni. (13) Majoritatea spiritelor oamenilor din cea de-a doua generaţie a fost retrasă în Lumea fără formă. N-au supravieţuit decât cele două categorii de oameni: Primordialii Luminii şi Primordialii întunericului.

După distrugerea Perferului a urmat o lungă perioadă de nemanifestare. După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, Dumnezeu a construit un nou plan cuantic – Hazurethul, care este actuala lume eterică. Hazurethul este Edenul eteric.

Hazurethul, Edenul eteric, a fost creat de către Dumnezeu după acelaşi principiu ca şi planurile cuantice anterioare: a fost o creaţie *ex nihilo*, ca şi cum nu s-ar fi

întâmplat nimic. (14)

Primul om creat direct de către Dumnezeu, chiar la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a fost Adam despre care vorbeşte Vechiul Testament (al treilea Adam). Adam a fost creat de Dumnezeu, după Chipul şi Asemănarea Sa. La scurt timp după aceea, Dumnezeu a creat prima femeie, Eva.

Pentru a fi creată femeia, Dumnezeu, Domnul Tăriilor, a luat energie – sunet, miros, lumină – chiar din fiinţa trupească de atunci a lui Adam (din duhul său), dintr-un loc situat în apropierea coastei sale, şi a creat o nouă fiinţă. Această nouă fiinţă a fost creată *după chipul şi asemănarea bărbatului*, ca *strălucire* a sa. Fiecare bărbat are o parte („coastă”) scoasă din sine care reprezintă *strălucirea* sa – femeia.

Fiecărui bărbat din lume îi corespunde o femeie şi fiecărei femei îi corespunde un bărbat. Astfel, se poate vorbi despre suflete duale. De atunci, sufletele duale – bărbatul şi femeia sa (*strălucirea* corespondentă) – se caută pentru a reîntregi unitatea. Femeia este *strălucirea* sau *lumina* bărbatului, după cum Duhul Sfânt este *Lumina* sau *Strălucirea* lui Dumnezeu Tatăl. (15)

Haosul

În primul ciclu al cosmosului exista o singură categorie de îngeri şi de spirite ale naturii – denumită Fiii Flăcării –, care trăia în *pax divina*. Exista, de asemenea, o singură categorie de oameni – androginii primei generaţii.

După rebeliunile succesive din primul şi din cel de-al doilea ciclu, atât oamenii, cât şi îngerii s-au scindat (ceea ce va fi spus despre îngeri este valabil şi pentru spiritele naturii). Cei care au continuat să respecte poruncile lui Dumnezeu au rămas în pacea divină. Ei au continuat să se numească Fiii Flăcării sau Fiii Luminii.

În schimb, cei care s-au răzvrătit împotriva planului lui Dumnezeu – oameni, îngeri sau spirite ale naturii –, şi-

au schimbat orientarea „ideologică” şi înfăţişarea. În momentul rebeliunii, îngerii, spiritele naturii şi oamenii au devenit Fii ai întunericului sau *Cel rău* – într-un fel, se poate spune că au devenit o fiinţă colectivă, care manifestă la unison aceleaşi caracteristici fiinţiale şi „ideologice”.

Cel rău nu-şi poate menţine singur forma umanoidă a corpului duh, datorită faptului că se află în afara legilor lui

Dumnezeu – a Ordinii cosmice. Pentru a se putea menţine în cosmos, Cel rău trebuie să fure neîncetat energie (Lumina ce stă la baza existenţei Oceanului de Lumină) de la cei care încă beneficiază de aportul Duhului Sfânt. Pentru a obţine în mod continuu Lumina, Cel rău a declanşat un război crunt – FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.

Prima mare bătălie a acestui război s-a desfăşurat chiar pe planeta Perfer. Bătălia de pe Perfer a opus, de-o parte, Fiii Luminii care au rămas *împax divina* şi au ales să urmeze Planul lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte, Fiii întunericului: îngeri, spirite ale naturii şi oameni, care formează generic, Cel rău.

Datorită faptului că n-au mai mai fost capabili să acceadă la Energia Dumnezeiască (a treia persoană, Dumnezeu Lumină, care este Duhul Sfânt) prin care să le fie asigurată existenţa trupului de formă umanoidă – corpul duh – Fiii întunericului (Cel rău) nu şi-au mai găsit locul în Oceanul de Lumină. Ei au devenit incompatibili cu acesta. Astfel că au trebuit să se refugieze în afara Oceanului de lumină, într-un loc sau palier cuantic situat între Oceanul de sunet, Oceanul de Miros şi Oceanul de Lumină. Acest palier cuantic poartă numele de haos.

Haosul este, de fapt, un palier cuantic inversat; haosul are o spaţialitate şi o temporalitate inversate. Pentru fiinţele care-l populează, haosul poate fi caracterizat printr-o absenţă de ordine, de organizare, de cauzalitate, de spaţialitate şi de temporalitate. Sau, dacă se poate spune astfel, în haos există doar o negaţie a

acestor atribute ontologice.

Haosul a fost realizat in extremis, prin aportul de energie al fiinţelor atrase în rebeliune. El nu a fost creat direct de către Dumnezeu, ci a fost constituit de către Cel rău, prin intermediul energiei oamenilor rebeli şi a lui Hallshithan.

Haosul, planul cuantic al Celui rău, a continuat să existe în afara cosmosului lui Dumnezeu – în afara planurilor cuantice ale Oceanului de Lumină –, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, astfel că nu a fost afectat de perioadele de nemanifestare. Perioadele de nemanifestare au fost valabile doar pentru Oceanul de Lumină. Cel rău a continuat să existe în haos, indiferent de evenimentele ce s-au produs la interfaţa Oceanului de Lumină, astfel că a reuşit să supravieţuiască în mod continuu.

(Termenul folosit astăzi, de *haos*, aparţine, după câte se pare, vechilor filosofi greci. Tot vechilor filosofi greci le aparţine şi termenul modern de cosmos – kosmos.

Prin termenul kosmos, vechii filosofi greci desemnau o lume organizată, care are la bază o serie de legi de funcţionare, ce pot fi considerate drept expresia Voinţei lui Dumnezeu. În antiteză, haosul poate fi caracterizat prin absenţa acestor legi de funcţionare, prin absenţa organizării şi a ordinii cosmice. Într-un cuvânt, haosul poate fi caracterizat prin dezordine.)

Dumnezeu a tolerat constituirea unui nou palier cuantic în afara Oceanului de Lumină, în speranţa îndreptării fiilor săi, care s-au răzvrătit. Dumnezeu nu vrea distrugerea ori dispariţia din cosmos a fiilor săi care s-au răzvrătit, ci îndreptarea lor. Dumnezeu nu şi-a distrus fiii şi nu o va face niciodată, indiferent de alegerea lor. Un tată nu-şi distruge copiii, deşi uneori este aspru cu ei când greşesc.

O formă poate dispărea la un moment dat din cosmos, dar ceea ce se află dincolo de formă nu poate

pieri. Un duh de formă umanoidă poate dispărea din cosmos, dar spiritul este indestructibil; în cazul în care duhul este retras din cosmos, spiritul supravieţuieşte, fiind absorbit în Lumea fără formă, acolo unde se află rezervorul imens de spirite.

În momentul în care prima fiinţă din cosmos – înger, om sau spirit al naturii – a ales, prin liberul său arbitru, să nu mai respecte Ordinea cosmică, Planul iniţial al lui Dumnezeu a suferit o perturbare. Această perturbare poartă numele de *karma*.

În momentul primei rebeliuni, Planul lui Dumnezeu a fost perturbat datorită faptului au existat fiinţe care au ales, prin liberul lor arbitru, să nu mai respecte poruncile şi să nu se mai comporte potrivit Ordinii cosmice. Rezultatul primei rebeliuni a fost apariţia timpului, a eternei deveniri, a cauzalităţii şi, implicit, a karmei.

Teoretic, imediat după fiecare rebeliune existau două opţiuni: prima presupunea o contra-acţiune, prin care urmau să fie eliminaţi din cosmos cei care se situau în afara Ordinii cosmice. A doua presupunea tolerarea încălcării Ordinii cosmice Dumnezeu este Puterea, Iubirea şi Sfinţenia. Dumnezeu este continuitatea creaţiei. El nu poate distruge ceea ce a creat, astfel încât prima opţiune nu este valabilă – este imposibilă. Problema este că nici a doua opţiune nu este valabilă. Sfinţenia şi Puterea lui Dumnezeu contravin oricărei încălcări a Ordinii cosmice, astfel că nu se poate concepe o tolerare a încălcării poruncilor Sale şi a Planului Divin. O fiinţă rebelă, care s-a opus Planului Divin, nu mai are ce căuta în palierul cosmic primordial, acolo unde nu există decât Lumina. Planul cuantic primordial este incompatibil, ca structură energetică, cu orice abatere de la Legile lui Dumnezeu. Orice fiinţă rebelă intră, instantaneu, în disonanţă cu energia din care este constituit planul cuantic respectiv şi trebuie să-l părăsească.

Părăsind acest plan, fiinţa în cauză nu are unde să se ducă. Ea are sentimentul că pică într-un hău fără sfârşit, singura stare posibilă în condiţiile absenţei lui Dumnezeu. Această stare poate fi experimentată doar în afara Oceanului de lumină, în haos.

Capitolul 3

URMA LUI DUMNEZEU

A* Prezentul continuu.

Dumnezeu (format din cele trei Persoane nedespărţibile: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu-Sf. Duh) gândeşte Binele, iar apoi îl transformă în Sunet. Dumnezeu gândeşte, are un Plan, pe care-l spune prin Sunet – prin Vorbire Dumnezeiască – către tot cosmosul.

Deocamdată, doar Fiii Luminii mai pot percepe Vorbirea lui Dumnezeu şi pot cunoaşte Planul. De aceea, Dumnezeu vorbeşte fiecărui Fiu al Luminii, secundă de secundă – ceea ce înseamnă că există o comunicare continuă a lui Dumnezeu cu fiecare înger al Său. În acest mod, Fiii Luminii cunosc permanent fiecare detaliu al Planului lui Dumnezeu.

Istoria cosmosului se desfăşoară după principiul *putere mare – putere mică* (numit *thent-thint*). (16) Dumnezeu este Puterea mare; de fapt, Dumnezeu este Puterea Supremă. Ca Putere Supremă, Dumnezeu emite o energie numită *prezentul continuu*.

Deşi Dumnezeu se manifestă doar ca prezent continuu, în cosmos, energia Sa se manifestă ca viitor. Cosmosul există datorită faptului că energia prezentului continuu se manifestă ca energie numită viitor.

Doar energia numită prezent continuu poate asigura continuitatea creaţiei. Ca energie, prezentul continuu atrage trecutul. Prezentul continuu este, în acest caz, puterea mare, iar trecutul este puterea mică. Astfel, puterea mare atrage puterea mică, energia mare atrage

energia mică.

Energia mare, care atrage, se numeşte prezent continuu. Energia mică, atrasă, se numeşte trecut. Energia numită trecut poartă numele de *amintire*. Trecutul este doar amintire a prezentului continuu.

Ceea ce se naşte ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se îndepărtează de Punctul fix – care este situat chiar în centrul Oceanului de Lumină. Acest Punct fix este Dumnezeu.

Acest principiu valabil la nivelul Oceanului de Lumină, este, implicit, valabil şi la nivelul planului material. În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile şi stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului, a energiei trecut. Cosmosul material este actualmente în stare de expansiune cuantică datorită faptului că se depărtează de punctul fix, imuabil şi continuu, care este Dumnezeu. Cosmosul – şi implicit, toate fiinţele care trăiesc în el – este trecut cristalizat.

Cosmosul este karma cristalizată. Orice fiinţă de formă umanoidă – îngerească sau omenească – din cosmos, care a întrerupt legătura cu Dumnezeu, nu mai are energia care s-o atragă spre viitor şi care să-i asigure continuitatea. Drept urmare, percepţia celor care au întrerupt legătura cu Dumnezeu este de cădere în hău, cu mare viteză. În trecut, aceştia nu pot cunoaşte decât *Urma lui Dumnezeu*.

Urma lui Dumnezeu este amprenta lăsată de Gândirea lui Dumnezeu. Dumnezeu se află în prezentul continuu şi nu se mai poate întoarce pe propriile sale Urme. Dumnezeu rămâne nemişcat şi imuabil în prezentul continuu, dar pentru fiinţele din cosmos El se manifestă ca viitor. Pentru fiinţele din cosmos, Dumnezeu merge mereu înainte, spre viitor, atrăgându-i pe toţi către Sine.

Spre comparaţie, să ne gândim la o pasăre care zboară şi pierde ceva din cioc sau la un avion care se deplasează cu mare viteză şi lasă în urmă paraşutişti. Acel ceva, o rămurică, rămâne în urma păsării, care-şi continuă drumul în zbor. Tot astfel, paraşutism rămân în urmă, ca nişte pete colorate, în timp ce avionul îşi continuă imperturbabil zborul. (Se poate medita astfel la relativitatea timpului apărută în cazul teoretic în care avionul ar zbura cu o viteză atât de mare încât, într-o fracţiune de secundă, ar ocoli întregul pământ şi s-ar afla iarăşi deasupra capului paraşutiştilor care abia săriseră).

Toţi Cei răzvrătiţi – Cel rău: oameni, fiinţe îngereşti sau spirite ale naturii – se pot conecta doar energiei mici, numită trecut. De aceea, în acest caz, ei sunt puterea mică. Pentru a se racorda la prezentul continuu, toţi Cei răzvrătiţi au nevoie de o energie mai mare. Această energie este emisă de oamenii încarnaţi care intră în rezonanţă cu ceea ce sunt ei.

Cei răzvrătiţi nu se mai pot reconecta la Gândirea lui Dumnezeu din prezentul continuu decât prin oamenii încarnaţi şi doar atunci când oamenii se conectează la ceva petrecut în trecut. Când oamenii fac ceva rău, se conectează automat la trecut, repetând ce au făptuit cândva Cei răzvrătiţi.

Prin erori comportamentale – căderi în ispite –, oamenii încarnaţi intră în rezonanţă cu trecutul, cu amintiţile Celor răzvrătiţi. În fond, oamenii intră în rezonanţă cu amintirile reziduale ale cosmosului, cu ceea ce se află în *recycle bin* de la nivelul megacalculatorului care este cosmosul.

Prin această conexiune, Cei răzvrătiţi fac din om puterea mare. Oamenii, ca putere mare, asigură viitorul şi continuitatea puterii mici, care, în acest caz, sunt Cei răzvrătiţi. Oamenii sunt cei care cheamă la viaţă şi asigură continuitatea Celor răzvrătiţi, prin reconectarea la energia

trecut, în urma făptuirii răului. Astfel, oamenii atrag energia numită trecut, adică amintirea.

Prin atragerea amintirilor reziduale ale cosmosului, oamenii se întorc în trecut, spre moarte, în timp ce Cei răzvrătiţi vin la viaţă. Uneori, pentru a se reîntoarce rapid în trecut, unii oameni dezaxaţi fac ritualurile religioase inversate (luciferice sau shaitanice), prin care atrag amintirea trecutului, depărtându-se şi mai mult de Dumnezeu.

Perpetuarea creaţiei

Dumnezeu asigură continuitatea tuturor formelor din cosmos, inclusiv a formei umanoide printr-o capacitate denumită Iubire. Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. În al patrulea ciclu cosmic, Iubirea, a doua Persoană, s-a întrupat în lumea materială printr-o naştere imaculată, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Capacitatea formei de a se menţine şi de a se păstra ca formă, în mod continuu, se numeşte Lumină. Lumina este a treia Persoană a lui Dumnezeu. Oamenii o numesc Duhul Sfânt sau Sfântul Spirit.

Orice formă umanoidă din cosmos se poate menţine în stare de funcţionare doar prin acceptul şi cu aportul de energie al lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană. Toate formele şi fiinţele care dispar din formă şi din fiinţă, o fac fără acceptul lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană. Ele dispar cu de la sine putere, independent de Dumnezeu.

Poziţia faţă de principiul continuităţii formei şi, implicit, faţă de Planului lui Dumnezeu îşi găseşte expresia sa cea mai completă în manifestarea pe scena cosmosului a celor două tabere îngereşti de formă umanoidă: Fiii Luminii şi Fiii întunericului – a binelui şi a răului.

Fiii luminii – Fii ai principiului de continuitate – sunt acei îngeri care au păstrat legătura cu Dumnezeu, cunosc înţelepciunea lui Dumnezeu şi lucrează pentru ducerea la împlinire a Planului Său. În schimb, Fiii întunericului s-au

rupt de Dumnezeu cu de la sine voinţă. Ei nu mai urmează principiul. lui Dumnezeu de continuitate a creaţiei, astfel că nu mai respectă Planul lui Dumnezeu. Fiii întunericului nu mai cunosc decât Urma lui Dumnezeu, fiind blocaţi în trecut şi în amintire.

La rândul lor, oamenii reflectă în planul material cele două poziţii strategice faţă de Planul lui Dumnezeu. De-o parte se situează Oamenii luminii, iar de cealaltă parte Oamenii întunericului. Oamenii luminii acţionează în sensul perpetuării creaţiei lui Dumnezeu – al continuităţii a tot ce există. În schimb, Oamenii întunericului lucrează în sensul prejudicierii creaţiei lui Dumnezeu.

Oamenii care nu se conformează Planului lui Dumnezeu ce presupune continuitatea creaţiei, se conectează prin sintonie, instantaneu, primului om care s-a răzvrătit – Shantiah –, repetând păcatul originar şi chemând la viaţă amintirea. Pe măsură ce cheamă o amintire la viaţă, fiecare om face un pas spre moarte. De acea, moartea este rezultatul păcatului originar, pe care fiecare om trebuie să-l răscumpere.

Ceea ce se naşte în fiecare om încarnat ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează de Dumnezeu şi atrage amintirea care este trecut. Amintirea este karma.

Karma.

Diferenţa de potenţial dintre Planul lui Dumnezeu şi modul în care oamenii aduc prejudicii cosmosului se numeşte karma. Nu se poate vorbi despre karma, decât în momentul în care oamenii nesocotesc Planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii n-ar nesocoti Planul lui Dumnezeu, n-ar exista karma.

Nesocotind Planul lui Dumnezeu, oamenii atrag trecutul, adică amintirea. Trecutul şi amintirea sunt Cei răzvrătiţi (Cel rău) – Shantiah, Hallshithan, Lucifer, Dree, Lorehh, Primordialii întunericului şi cei care i-au urmat.

Oamenii întrupaţi care nesocotesc Planul lui

Dumnezeu, ce presupune prezervarea creaţiei, făptuiesc răul. Făptuind răul, oamenii se conectează amintirii reziduale a cosmosului – se conectează la *recycle bin* al cosmosului – făcând saltul de la Viaţă la Moarte. În momentul în care oamenii fac răul în lumea materială, Fiii întunericului (Cel rău) fac un uriaş salt în timp, deplasându-se din trecutul în care sunt blocaţi, pentru a veni în prezent. Astfel ei fac saltul de la Moarte la Viaţă.

În schimb, oamenii care făptuiesc binele şi respectă Planul lui Dumnezeu se situează în prezentul continuu, deci trec de la Moarte la Viaţă. Viaţa este Dumnezeu.

Binele presupune aşadar perpetuarea creaţiei, a formei şi a fiinţei, iar râul este conectarea la trecutul care crează discontinuitatea creaţiei, a fiinţei şi a formei. A face Binele înseamnă a perpetua creaţia lui Dumnezeu în orice formă se prezintă ea: relaţii sociale, prietenii, relaţii de familie, în ceea ce priveşte raporturile cu natura, cu mediul animal şi vegetal etc. Când omul face Binele se situează în prezentul continuu – în Firea Lucrurilor – care este Timpul lui Dumnezeu, unde nu există nici lege, nici tocmeală, nici karma.

De exemplu, când un om leagă o prietenie sau când se îndrăgosteşte, se situează în Firea lucrurilor – în prezentul continuu. Când un om desface o prietenie sau îşi părăseşte iubita, se conectează trecutului, repetând ceea ce au făcut Cei răzvrătiţi – Shantiah, Hallshithan, Lucifer şi toţi care au ales Calea întunericului. În momentul ruperii unei relaţii (indiferent de motiv), omul săvârşeşte răul, întrucât creează discontinuitate. Tot astfel se petrec lucrurile în cazul relaţiilor defectuoase între semeni: certuri, bătăi, jigniri, în cazul distrugerii unei părţi a naturii, în cazul vătămării vegetalelor şi animalelor etc.

A face răul înseamnă a crea discontinuitatea formei şi fiinţei şi a aduce prejudicii creaţiei lui Dumnezeu. Răul este depărtarea de prezentul continuu şi blocarea în

trecut, acolo unde există lege şi tocmeală – acolo unde există karma. Orice formă umanoidă care făptuieşte răul întrerupe legătura cu Jumnezeu, astfel că nu mai posedă energia care s-o atragă spre viitor şi care să-i asigure continuitatea Dacă am folosi limbajul creştin, am putea spune că toţi oamenii încarnaţi, prin modul lor de comportare, sunt în păcat, iar păcatul înseamnă moartea. Aceasta înseamnă că oamenii nu sunt vii. Pentru Dumnezeu, toţi oamenii sunt morţi.

În cosmos există două mari Cărţi. Prima este *Cartea celor Vii*, iar a doua este *Cartea celor Morţi*. Aceste cărţi sunt ţinute de Serafimi. Toţi oamenii – fie decorporaţi, fie întrupaţi în lumea materială – sunt trecuţi în Cartea celor Morţi. Cartea celor Vii este goală – are paginile albe. (17)

Dumnezeu se deplasează înainte, creând neîncetat viitorul care înseamnă continuitatea. Oamenii au rămas ancoraţi în trecut, unde nu există decât Urma lui Dumnezeu, orbecăind prin întunecime.

Dumnezeu îşi cheamă fiii rătăciţi, căutând să-i atragă către Sine. Întrebarea pe care întregul cosmos şi-o pune este dacă oamenii vor fi capabili, în cele din urmă, să redescopere Calea şi să se reacordeze la prezentul continuu.

Pharismah

Dumnezeu, prin natura Sa, este continuitatea creaţiei. Principala particularitate a manifestării lui Dumnezeu este faptul că nu-şi distruge niciodată creaţia. Dacă ar produce, chiar şi indirect, discontinuitatea creaţiei, Dumnezeu s-ar manifesta în afara însuşirii sale fundamentale – ceea ce nu este posibil.

Dumnezeu a acordat tuturor fiinţelor, create de El însuşi, o însuşire esenţială: capacitatea de a se manifesta în mod autonom, prin liberul arbitru. Prin liberul arbitru, toate fiinţele din cosmos au posibilitatea de a se manifesta după cum doresc, în bine sau în rău. Atunci când se

manifestă în sensul continuităţii creaţiei, fiinţele sunt în acord cu Ordinea cosmică. Atunci când se manifestă în sensul discontinuităţii creaţiei, fiinţele din cosmos făptuiesc răul.

În cazul oamenilor, liberul arbitru nu este doar o particularitate metafizică abstractă. Liberul arbitru este o particularitate concretă, care se exprimă, la nivelul structurii aurice, prin emiterea unei energii modulate informaţional.

Cel care emite această energie modulată informaţional este chiar spiritul omului, de formă sferică, care la oamenii întrupaţi se află în zona pieptului. Energia emisă se numeşte pharismah (pharismah) şi poate fi definită drept *energia voinţei spiritului*. Spiritele oamenilor au fost create în Lumea fără formă, de Dumnezeu Unicul, fiind înzestrate cu această capacitate de a emite pharismah.

Pharismah este o energie pe care omul o emite în spiritul său, în momentul în care ia o decizie. De aceea, se spune adesea că, mai întâi, omul ia o decizie în inima lui – în inima fiinţei sale interioare. Această decizie poate fi denumită intenţie. Emiterea acestei energii se produce datorită unui atribut fundamental al spiritului – atribut ce poartă numele de voinţă.

Energia pharismah este cea mai puternică energie din cosmos, fiind identică, ca funcţionalitate, cu energia primordială emisă de Unicul Dumnezeu, în momentul creaţiei lumii. La început, Dumnezeu a emis o energie pharismah – ceea ce înseamnă că Dumnezeu a manifestat o Intenţie în Inima Sa, potrivit atributului Voinţă. Diferenţa dintre energia pharismah emisă la începutul creaţiei de către Dumnezeu şi energia pharismah a oamenilor este, firește, imensă, dar, ca funcţionalitate, sunt asemănătoare.

În momentul în care o fiinţă omenească din planul cuantic material emite o pharismah, repetă ceea ce a făcut

Dumnezeu la începutul creaţiei. În fiecare moment al existenţei sale, orice fiinţă omenească emite o astfel de energie modulată informaţional, pharismah. Energia pharismah este ca o rază laser emisă de spiritul omului. Durata emiterii unei energii pharismah este de câteva fracţiuni de secundă, ca un flash laser extrem de scurt.

Din acest punct de vedere are mai puţină importanţă dacă, în cele din urmă, emiterea acestei energii este urmată sau nu de transpunerea ei în practică – de materializarea intenţiei din inima omului. Ceea ce are deosebită importanţă este emiterea ei, indiferent de condiţii şi de transpunerea ulterioară în practică.

Energiile pharismah, ca expresie a voinţei spiritului, nu pot fi decât luminoase. Atunci când sunt emise de spiritul omului, toate energiile pharismah sunt luminoase. Dar, în cazul în care omul nu respectă Ordinea cosmică, energiile pharismah se întunecă la scurt timp după ce sunt emise. Astfel, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, se poate vorbi despre două tipuri de energii pharismah: luminoase şi întunecate Energiile pharismah luminoase sunt în rezonanţă cu Ordinea cosmică, cu Dumnezeu şi cu toate fiinţele luminoase din cosmos. În schimb, energiile pharismah întunecate sunt în rezonanţă cu fiinţele întunecate din cosmos – cu Cel rău. În momentul în care un om emite o energie pharismah luminoasă, intră în sintonie cu Dumnezeu, dar în momentul în care emite o energie întunecată intră în conexiune aurică cu Cel rău, pe care-l cheamă, ca şi cum l-ar suna pe telefonul mobil.

Modul în care oamenii emit energii pharismah poate fi exemplificat printr-un eveniment preluat din existenţa cotidiană. Să spunem că, în lumea materială, un om se mânie subit pe un semen care-l jignise, astfel că, într-o fracţiune de secundă, simte pornirea de-al lovi.

Chiar în fracţiunea de secundă în care simte mânia, omul emite o energie phatismah. Această pharismah, care

este o energie modulată informaţional, este emisă chiar de spiritul său, prin atributul voinţă, ca intenţie. În cazul nostru, energia pharismah, ca expresie a atributului voinţă, este luminoasă, dar, imediat după ce este emisă, se întunecă. Raza luminoasă ce ţâşneşte din spiritul omului se transformă în una întunecată, datorită faptului că intră în disonanţă cu Ordinea cosmică – care reprezintă Voinţa lui Dumnezeu. Astfel voinţa omului se opune Voinţei lui Dumnezeu, iar omul devine vrăjmaş sau adversar

— Omul devine Cel rău.

Fireşte, această constatare este valabilă doar în secunda în care omul emite acea rază întunecată. Să spunem că, în secunda următoare, omul din exemplul nostru îşi domoleşte mânia, se calmează şi întinde împăciuitor mâna semenului său, care-l jignise. În momentul în care întinde mâna semenului său, omul emite o nouă pharismah. De data aceasta, pharismah nu se mai întunecă, ci rămâne luminoasă.

Acest exemplu, în care un om se mâniază şi simte nevoia de a ridica mâna asupra aproapelui, dar care, în cele din urmă, se calmează, merită o scurtă analiză, pentru că este baza de pornire a tuturor evenimentelor nedorite din lumea materială.

După cum se poate constata, în acest exemplu tipic, omul jignit s-a comportat creştineşte – nu a greşit. La prima vedere, se poate spune că acel om nu a acumulat karma negativă. Totuşi, la o analiză mai atentă, se poate constata că lucrurile nu stau chiar aşa; cel mai adesea, socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Şi cum târgul este destul de mare, se poate spune că acel om a acumulat karma negativă, datorită acelei pahrismah întunecate pe care a emis-o.

În momentul mâniei, pharismah întunecată a pornit instantaneu din spiritul acelui om şi s-a propagat prin spaţiu, ca o rază laser. În mod firesc, a fost receptată de

către fiinţele care sunt în rezonanţă cu ea – fiinţele întunecate, cele denumite generic Cel rău. Traseul urmat de pharismah întunecată nu este prea greu de determinat: s-a propagat până în haos, acolo unde adastă, într-o aşteptare somnolentă, lipsit de fiinţă şi de energie, Cel rău: fiinţele Lorehh şi Dree. Prin energia pharismah întunecată, Cel rău a fost alimentat cu energie suplimentară, astfel că a devenit atent la emitent. Urmând pharismah în sens invers, Cel rău l-a localizat pe emitent şi apoi a început să-i facă curte asiduă. Fiind chemat pe firul scurt, Cel rău – prin unul din reprezentanţii săi, Lorehh sau Dree – a intrat astfel în conexiunea aurică cu omul respectiv.

Aceasta a fost, desigur, fotografia omului, realizată chiar în secunda în care a emis pharismah întunecată. Omul în cauză a acumulat karma negativă – s-ar putea spune că a încasat o bilă neagră. Ceea ce s-a petrecut după aceea, în momentul în care omul s-a stăpânit şi a întins mâna aproapelui, concomitent cu emiterea energiei pharismah luminoase, este o altă poveste. Este o altă fotografie a poziţiei omului faţă de cosmos şi faţă de Ordinea cosmică.

Pharismah luminoasă, emisă de omul care a întins mâna (sau celălalt obraz) semenului urmează un alt traseu. Acest traseu este cel normal. Pharismah emisă de spiritul omului este atrasă, în mod firesc, de Cel compatibil cu ea, Dumnezeu. De la Dumnezeu, pharismah se întoarce în spiritul omului – cel care a emis-o. Astfel, circuitul Luminii se închide în Dumnezeu. Lumina se închide în Lumină. Din Dumnezeu, care este Puterea Supremă, pharismah revine la om însutită. Dacă un om face un pas către Dumnezeu, Dumnezeu face o sută de paşi spre el.

Între prima pharismah (întunecată) şi a doua pharismah (luminoasă) este atât o diferenţă de traseu, cât şi o diferenţă de timp. Cu atât mai mult, este o diferenţă de efect; fiecare dintre pharismah produce efecte

corespunzătoare naturii sale.

Diferenţa de traseu este clară. La fel de clară este şi diferenţa de manifestare a efectului. Diferenţa de timp este mai puţin clară pentru noi, oamenii, dar poate fi înţeleasă cu uşurinţă. După cum s-a remarcat, între emiterea primei pharismah – cea întunecată – şi emiterea celei de-a doiia, care a fost luminoasă, s-a scurs o perioadă de timp. Pentru noi, este o vorbă despre o diferenţă de timp nesemnificativă, dar pentru cosmos şi pentru mecanismele sale de funcţionare este o diferenţă radicală.

În prima fază, omul a emis o pharismah întunecată. Pharismah întunecată s-a mişcat dinspre prezentul omului spre trecut, atrăgând la viaţă pe Cel rău. Chemând la viaţă pe Cel rău, omul a murit pentru cosmos chiar în acea fracţiune de secundă.

În a doua fază, omul a emis o nouă pharismah, dar aceasta a fost luminoasă. Pharismah luminoasă a conectat iarăşi omul la prezentul continuu – la timpul lui Dumnezeu, acolo unde toate sunt una. Prin conectarea la prezentul continuu, omul a revenit la viaţă.

În ambele faze, ceea ce omul a emis din centrul fiinţei sale (din inima fiinţei sale) are tendinţa de a se reîntoarce dinspre periferie, ca plată sau ca efect. Ca regulă generală, orice pharismah, fie bună, fie rea, se reîntoarce pe la periferie, după ce, anterior, a fost emisă din centrul fiinţei omului – din spirit.

Fiecare tip de pharismah îşi realizează efectul său, în conformitate cu natura sa. După ce omul a emis o pharismah, efectul se reîntoarce pe la periferie. Fireşte, se reîntoarce pe la periferia existenţei sale cotidiene, care este situată în spaţiu şi timp.

Deşi se spune adesea că „destinul” are mâna foarte lungă, efectul nu întârzie prea mult timp după emiterea unei pharismah întunecate. Astfel că nu ar trebui să surprindă faptul că, la doar câteva minute după emiterea

energiei pharismah întunecate, omul din exemplul nostru este deschis unui eveniment dramatic, perfect compatibil cu natura acelei pharismah.

Să ne imaginăm că, aflat încă sub imperiul mâniei interioare, după despărţirea de semenul căruia îi întinsese mâna, omul din exemplul nostru trece neatent strada printr-un loc nepermis. Este chiar o porţiune de stradă, situată imediat după o curbă, ce nu oferă prea multă vizibilitate conducătorilor auto. Două secunde mai târziu, chiar în acea porţiune de drum traversată de acel om aflat încă în stare de nervozitate, trece în viteză un bolid. Dacă ajungea cu două secunde mai devreme, datorită vizibilităţii reduse, bolidul avea toate „şansele” să-l accidenteze grav pe omul din exemplul nostru.

Nu contează dacă bolidul vine de la periferia cartierului sau a oraşului în care se găseşte omul sau vine doar de la periferia razei sale vizuale. Nu contează nici faptul că viteza bolidului este direct proporţională cu forţa enervării omului în momentul emiterii pharismah. Oricum, nu este în apropiere niciun observator obiectiv care să calculeze toate aceste coordonate.

Şoferul maşinii şi omul din exemplul nostru. Nu s-au văzut, nu s-au cunoscut: omul din exemplu nostru nu are de unde să ştie că şoferul bolidului tocmai trecuse printr-un eveniment neplăcut: îl enervase şeful, care-i reproşase că nu a îndeplinit corespunzător o sarcină de serviciu. Şoferul s-a abţinut în ultima clipă să-i demonstreze şefului, prin fapte, care este adevărata sa stare de spirit. A plecat nervos, s-a suit în maşină şi a gonit nebuneşte pe străzi. Nu a observat că era pe punctul de a acroşa un pieton chiar într-o porţiune de drum lipsită de vizibilitate, imediat după o curbă. Nici dacă ar fi frânat brusc, n-ar fi putut evita accidentul.

Nici omul din exemplul nostru nu a observat pericolul, fiind absorbit în propriile gânduri. Dacă bolidul

ajungea cu două secunde mai devreme, era deja accidentat.

Fireşte, este un exemplu puţin forţat, care a avut doar rolul de a indica, în termeni generali, modul în care se propagă energiile pharismah şi, cu atât mai mult, modul în care acestea devin creatoare de evenimente.

Faptul că destinele celor două spirite întrupate (şoferul şi pietonul) creatoare de pharismah, nu s-au intersectat în mod dramatic, nu se datorează unei coincidenţe sau, pur şi simplu, întâmplării. Se datorează răspunsului lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns celei de-a doua pharismah – luminoase – emise de cei doi oameni, a căror caracteristică principală a fost iertarea.

Fiecare pharismah a generat evenimente compatibile cu natura sa: cea întunecată a generat ceva ce s-ar fi soldat cu un accident; cea luminoasă a generat salvarea celor doi oameni – a pietonului şi a şoferului.

Fără nicio îndoială, întrebarea care se pune este dacă acest exemplu reprezintă doar o exagerare, lipsită de orice suport real. Dacă reprezintă o exagerare, totul este bine: oamenii pot dormi liniştiţi în continuare; niciun pericol la onzont – nimic nou la periferie. Dacă nu reprezintă o exagerare, chiar dacă această probabilitate nu depăşeşte 1 %, atunci lucrurile se schimbă; o astfel de probabilitate poate pune pe gânduri orice conştiinţă omenească.

Concluzia este una singură: faptul că nu se produc atât de multe accidente sau evenimente catastrofale demonstrează faptul că, în timp ce noi dormim, Cineva are grijă de noi. Acel Cineva munceşte foarte mult, secundă de secundă, de la începuturi până în prezent. Este omniprezent şi atoateştiutor. Ştie cum să intervină atunci când este cazul, cu cea mai mare discreţie, fără a anula liberul arbitru al oamenilor.

Fireşte, exemplul de mai sus poate naşte o serie de întrebări colaterale. Cea mai pertinentă ar suna în felul

următor: dacă omul din exemplul nostru nu ar fi emis a doua pharismah – cea luminoasă – ce s-ar fi întâmplat?

Capitolul 4
RAZELE DE CREAŢIE
Universul cosmologic.

Cosmosul material, pe care noi oamenii îl considerăm a fi imens, este ca o picătură de ulei într-un ocean infinit.

Oceanul infinit este Sfera de Lumină, iar lumea materială este doar o enclavă în imensitatea acesteia.

Savanţii afirmă că cosmosul material, numit şi „univers observabil" sau „orizont cosmologic", se întinde până la limita de 25 miliarde de ani-lumină. Nu se poate cunoaşte mai mult despre dimensiunile universului, iar acest fapt se datorează nu atât limitărilor tehnologiei, cât mai ales legilor naturale ale cosmosului. Orice obiect cosmic, care trece dincolo de „orizontul cosmologic" îşi pierde luminozitatea datorită *deplasării spre roşu* cu o viteză de peste 90% din viteza luminii şi nu mai poate fi detectat, devenind invizibil.

Undeva, pe cuprinsul cosmosului material, se află sistemul nostru planetar. Sistemul nostru planetar are în total 12 corpuri cereşti, care orbitează în jurul Soarelui. Dintre cele 12 corpuri cereşti, 9 sunt materiale (inclusiv Soarele), iar 3 sunt eterice, aşadar invizibile prin intermediul simţurilor materiale şi nedetectabile prin instrumentele tehnologice.

Datorită demersurilor ştiinţei moderne, se cunosc foarte multe cu privire la cele 9 planete materiale; nu acelaşi lucru se poate spune despre cele trei planete eterice. Cele trei planete eterice sunt numite astfel: Yuhton, Perfer şi Axiah.

În termenii folosiţi astăzi, Yuhton a fost denumită Vulcan, Perfer a fost denumită Phaeton, iar Axiah a fost denumită Planeta X.

Dintre ele, doar planeta eterică Perfer a fost cândva

locuită. Perferul eteric este o planetă care a fost incendiată la sfârşitul ciclului al doilea. Ea arde şi astăzi la nivelul planului cuantic eteric. Celelalte două planete eterice, Yuhton şi Axiah, nu sunt deocamdată apte pentru a primi forme de viaţă etherică. Yuhton este prima planetă a sistemului solar, fiind situată imediat după Soare – undeva între Soare şi Mercur. Axiah este o planetă etherică, situată la capătul sistemului soalar, după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare. Planetele eterice Yuhton şi Axiah nu sunt locuite.

Undeva, în interiorul sistemului nostru solar se află Pământul fizic. Pământul, ca planetă, nu seamănă cu nicio altă planetă a sistemului nostru solar. De altfel, Pământul nu seamănă cu nicio planetă din cosmosul material.

Toate corpurile cereşti din cosmos au o contraparte energetică – o dublură energetică. Contrapartea energetică se află tot la nivelul planului cuantic materiei, nu la cel eteric sau la cel astral. Din punct de vedere al contrapărţii sale energetice, Pământul material se aseamănă cu o gaură neagră, ce are în mijlocul său un nucleu, ca un vârtej întunecat. Nucleul este mult mai întunecat decât restul contrapărţii energetice a globului fizic.

Din punctul de vedere al contrapărţii energetice, tot ceea ce există în lumea materială – de la formele de relief la construcţii artificiale şi la fiinţe – se prezintă sub forma unor proiecţii întunecate. Nicio structură fizică materială nu emite lumină – nu este luminoasă. Singurele structuri ce emit lumină în lumea materială sunt structurile aurice interioare ale oamenilor – spiritele şi corpurile duh. Fireşte, structurile aurice interioare ale oamenilor nu aparţin planului material, ci unui plan cuantic superior; ele sunt doar „captive” în lumea materială.

Aşadar, tot ce există în lumea materială, de la structura materială a fiinţelor la corpurile cereşti – materia

ca aspect ontologic –, are la bază energii întunecate. Într-un fel, se poate spune că tot ce există în lumea materială este format din întuneric. De aceea, structurile materiale nu pot fi observate decât atunci când sunt luminate de o sursă exterioară – ceea ce înseamnă că acea sursă exterioară trebuie să fie formată dintr-o energie cu o vibraţie mai înaltă. Dacă nu ar exista o sursă de energie capabilă să lumineze lumea materială, oamenii n-ar putea observa nimic din ceea ce îi înconjoară, tocmai datorită faptului că orice structură materială este formată din întunecime.

În lumea materială, lumina Soarelui (sau a substitutului denumit electricitate) generează ceea ce noi desemnăm a fi văzul. Fără lumina Soarelui, oamenii nu ar putea percepe mediul înconjurător.

Spre deosebire de orice structură din lumea fizică, o *apariţie* de fiinţă îngerească sau omenească decorporată (un duh de om) care se manifestă pentru scurt timp în lumea materială, luminează cu de la sine putere şi nu are nevoie de vreo sursă exterioară pentru a fi observată. Aceasta înseamnă că structura unei astfel de fiinţe nu este formată din energii întunecate, precum cele din lumea materială, ci din energii ce emit lumină. Acesta este, de altfel, motivul pentru care o *apariţie* a unei fiinţe angelice sau umane defuncte luminează pe timp de noapte, fiind vizibilă oamenilor încarnaţi datorită luminozităţii proprii, iar nu datorită faptului că este luminată de o sursă exterioară.

Faţă de materie, structurile aurice transfizice manifestă anumite caracteristici speciale, asemănătoare cu cele atribuite de savanţii moderni antimateriei. Savanţii moderni afirmă că, undeva, la un nivel cuantic insuficient cercetat astăzi, există ceea ce ei definesc a fi antimaterie (antiparticulă, antiproton, antineutron etc). Evident, ceea ce astăzi este definit drept antimaterie este considerat a fi

ceva opus materiei şi implicit, lumii vii, dar nu s-a realizat încă un consens al lumii ştiinţifice actuale cu privire la acest subiect.

Fiind formată doar din energii întunecate, contrapartea Pământul material se aseamănă cu o gaură neagră (repetăm, contrapartea energetică nu trebuie confundată cu aspectul eteric sau astral; este vorba doar despre substratul energetic al materiei). În mijlocul acestei găuri negre, se află nucleul întunecat al Pământului fizic, care se prezintă ca un vârtej. La fel se prezintă şi toate celelalte corpuri cereşti din univers.

Între nucleul întunecat al pământului fizic şi nucleele tuturor corpurilor cereşti din cosmos s-au format legături energetice, formate din raze întunecate. Prin intermediul acestor raze de energie întunecată, nucleul pământului este în conexiune cu nucleele tuturor corpurilor cereşti din cosmosul material. Aceste raze de energie întunecată pot fi denumite *raze de creaţie*.

Razele de creaţie au aspectul unor canale prin care cirulă curenţi de energie întunecată. La ieşirea din nucleul întunecat al globului fizic, razele de creaţie nu au un diametru prea mare: nu Spăşesc 30 de centimetri. Ele se lărgesc progresiv pe măsură ce se îndepărtează de pământ. La ieşirea din atmosferă, razele de creaţie nu depăşesc trei metri diametru, dar în spaţiul cosmic ating diametre impresionante, de mai mulţi kilometri. Cu cât se depărtează de globul terestru, razele de creaţie sunt mai mari şi mai ample. Spaţiul cosmic este străbătut de nenumărate raze energetice întunecate, ce fac legătura între nucleul pământului fizic şi toate corpurile cereşti.

Fiecare rază de creaţie este unică, în sensul că prin ea se realizează o conexiune energetică între nucleul Pământului şi nucleul unui singur corp ceresc, fără a interfera cu altele. Fiecare rază are propria sa energie modulată informaţional; emite un anumit sunet, un anumit

miros şi o anumită lumină întunecată (nota bene: evident, în lumea materială, lumina nu poate fi întunecată, dar din punctul de vedere discutat aici se poate concede că există o lumină de culoare neagră. Mai mult decât atât: lumina de culoare neagră are o radiaţie întunecată. Se poate concluziona astfel că lumina neagră este o *altfel* de lumină, care nu are corespondent în lumea materială).

La fel ca un fir de înaltă tensiune în jurul căruia se acumulează câmpuri de forţă, toate razele întunecate emit, la rândul lor, o radiaţie întunecată, ce se propagă, omnidirecţional, în spaţiul cosmic. Radiaţia tuturor razelor creează un câmp energetic unic, de culoare întunecată, care se reflectă la nivelul material. De aceea, pe timpul nopţii, cerul are o culoare întunecată (desigur, ştiinţific, alta este explicaţia).

Prin intermediul razelor de creaţie are loc un schimb continuu de energie modulată informaţional între nucleul Pământului şi nucleele tuturor corpurilor din cosmos. Acest schimb de energie are loc în cadrul unui proces de feedback: pe de-o parte, întunecimea din nucleul fizic al Pământului (energiile întunecate) este emisă către toate corpurile cereşti, iar de cealaltă parte, nucleul pământului fizic atrage toată energia întunecată din cosmos. Acest dublu proces poate fi înţeles ca o respiraţie şi ca o inspiraţie neîncetată, în cadrul unui proces de autoreglare continuă.

Universul fizic este format din găuri negre, din sori, din planete etc. La fel ca universul fizic, aura omului este formată din atomi luminoşi, adică din sori (stele), din planete, din spaţii întunecate (care dau senzaţia unor porţiuni de discontinuitate) şi din găuri negre – vârtejuri întunecate care absorb energia. Există o corespondenţă perfectă între numărul corpurilor cereşti din universul material – miliarde şi miliarde de corpuri cereşti – şi numărul de atomi luminoşi din aura omului.

Modificările produse pe pământ, la nivelul structurii aurice a oamenilor, sunt în corespondenţă cu modificările petrecute la depărtări de miliarde de ani-lumină, în spaţiul cosmic, prin procesul continuu de feedback, realizat prin intermediul razelor de creaţie. Ceea ce este sus este jos, ceea ce este jos este sus. Între microcosmos şi macrocosmos, între cerurile mari (cosmosul) şi cerurile mici (aura oamenilor) este astfel o corespondenţă perfectă.

Din centrul universului se vede totul, dar dinspre periferie nu se vede centrul. Ceea ce înseamnă că curbura spaţiului este un fapt concret şi că universul material se aseamănă cu o pâlnie inversată, al cărui centru este situat în adâncime. Cu cât un ipotetic observator se depărtează de centru urcă, iar cu cât se apropie de centru, coboară.

Dinspre întuneric spre lumină

În cosmos, din punct de vedere aurie, există trei categorii principale de corpuri cereşti: găurile negre, sorii şi planetele. Toate celelalte corpuri cereşti despre care vorbeşte ştiinţa modernă sunt metamorfoze ale acestora.

Prima formă de manifestare a unui corp ceresc este gaura neagră. Tendinţa naturală a oricărei găuri negre din univers este de a deveni luminoasă. Procesul evolutiv al oricărui corp ceresc şi al cosmosului material în ansamblu este dinspre întuneric spre lumină. Treptat, o gaură neagră se transformă într-o nebuloasă. După o lungă perioadă de timp, din nebuloasă se nasc stelele şi sistemele planetare.

Dacă o gaură neagră este formată din energie întunecată în proporţie de peste 99%, iar o planetă este formată din aproximativ 80 % energie întunecată, un soare – inclusiv soarele nostru – este format din cel puţin 51 % energie luminoasă şi 49% energie întunecată.

Lumina înseamnă înţelepciune, iar întunericul înseamnă opusul acesteia: starea de inerţie şi de discontinuitate. Aceasta înseamnă că un soare este mult

mai înţelept decât celelalte corpuri cereşti. Soarele sistemului nostru planetar este unul dintre cei mai înţelepţi din univers, iar lumina sa blândă asigură Viaţa, în condiţii optime, pe planeta Pământ Evoluţia unui soare presupune o *înţelepţire* – o trecere de la întunericul unei găuri negre la lumină. Iniţial, un soare are o contraparte aurică întunecată, dar, odată cu trecerea timpului, prin *înţelepţire*, aceasta devine luminoasă. Prin propria sa putere, un soare poate lumina planetele care se află în câmpul său gravitaţional, astfel încât acestea să devină vizibile.

Acest fenomen este valabil şi pentru oameni; la rândul lor, oamenii trebuie să străbată complicatele tunele ale înţelepţirii individuale, pentru ca, din întunecaţi, să lumineze cu de la sine putere. Scopul oamenilor este de a spiritualiza materia, pentru ca aceasta să lumineze. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să transforme contrapartea energetică întunecată a materiei, care se constituie a fi baza existenţei cosmosului fizic, în energie luminoasă, care să emită lumină. Cândva, în viitor, oamenii întrupaţi se vor manifesta precum cei din lumea astrală: corpurile lor fizice vor emite lumină, la fel ca duhurile. Acest fenomen va constitui preambulul unor mari transformări cosmice; atunci va apărea *un cer nou şi un pământ nou*, iar oamenii vor învinge moartea. Dar până atunci mai este încă foarte mult timp.

Din punct de vedere aurie, stelele (sorii) sunt de două genuri: masculin şi feminin, în funcţie de felul energiei din care sunt formaţi. Sorii feminini sunt mai mari, mai luminoşi, dar mai nocivi decât cei masculini. Sorii masculini sunt mai mici şi mai dinamici, iar lumina lor pare mai blândă.

Sorii au un proces evolutiv specific, care se repercutează, firesc, la nivelul material. După apogeul maturizării lor, sorii îşi pierd „slava” şi strălucirea, se sting

treptat, până la stadiul de pitică roşie, apoi se sparg; porţiuni din „cadavrul” lor material se risipesc în spaţiu, fiind ulterior absorbite de găurile negre.

Apoi procesul va fi reluat: atrăgând energie luminoasă de la sorii defuncţi, găurile negre se vor transforma în nebuloase, pentru ca în final să devină sori. Întregul proces presupune o transformare continuă a întunericului în lumină.

Singura planetă din cosmos.

La baza existenţei materiei se află, aşadar, o formă întunecată de energie. Fiind format din materie, Pământul material este interfaţa unei forme de energie întunecată.

Contrapartea de energie întunecată a globului fizic terestru se aseamănă cu o imensă gaură neagră de formă sferică, a cărei circumferinţă se află la doar câţiva metri de scoarţa terestră. Chiar în mijlocul acestei găuri negre se află un nucleu, din care pornesc mii şi mii de raze de creaţie. Nucleul este mult mai întunecat decât corpul sferic al contrapărţii energetice a planetei. De aceea, nucleul este numit *mama tuturor întunecimilor*.

Ceea ce diferenţiază structura aurică a pământului de cea a celorlalte planete – inclusiv a sorilor – este existenţa unei structuri aurice de formă globulară, ca un fel de plasă luminoasă. Această structură de formă globulară, ca un fel de plasă luminoasă, nu se află însă la nivelul cuantic al contrapărţii energetice (întunecate) a pământului material, ci la nivelul planului cuantic eteric. La nivelul contrapărţii energetice a pământului material se află doar imensa gaură neagră.

Nicio altă planetă din cosmos, inclusiv cele din sistemul nostru solar, nu are o structură eterică de formă globulară, similară cu a Terrei, chiar dacă, din punctul de vedere al formei, toate planetele sunt sferice. Nici stelele – inclusiv, Soarele nostru – nu au o structură globulară de felul Pământului, dar spre deosebire de planete, sorii au

contrapartea energetică luminoasă. Sorii nu au un sistem de formă globulară, format din linii de lumină, chiar dacă sunt luminoşi. În consecinţă, din punct de vedere aurie, există o singură planetă în cosmos, care are un sistem de formă globulară: acesta este Terra.

Sistemul de linii globulare al Terrei, situat la nivelul eteric, este manifestarea directă a lui Dumnezeu, prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei. Prin intermediul structurii globulare de lumină, Îngerii Puri furnizează lumii materiale viaţa ce provine de la Dumnezeu.

Efectul manifestării îngerilor Puri ai Temeliei este reflectat în Spiritul Pământului, care este o fiinţă îngerească impunătoare, cu aspect feminin. Aportul energetic al Spiritului Pământului poate fi regăsit la nivelul material în ceea ce priveşte natura: formele de relief, vegetaţia şi viaţa animalelor.

Fără acest aport energetic, viaţa n-ar putea fi posibilă la nivelul lumii materiale, iar pământul ar semăna cu celelalte planete din sistemul solar ori din cosmos. Marte, Venus şi celelalte planete din sistemul nostru solar sunt moarte din punctul de vedere al structurii aurice, datorită faptului că nu au o structură globulară formată din energii divine.

Formarea planului material

Savanţii moderni sunt de părere că la originea cosmosului s-a aflat o explozie iniţială, denumită Big Bang. Totuşi, Big Bang-ul nu s-a produs la începutul absolut al existenţei cosmosului spiritual, ci doar la naşterea planului cuantic material. Cosmosul spiritual a apărut cu mult timp înaintea apariţiei planului material şi a Big Bang-ului.

Locul în care a avut loc Bing Bang-ul – marea explozie iniţială –, este căutată degeaba în imensitatea spaţiului sideral. Big Bang-ul a avut loc exact în locul în care, actulmente, se află nucleul întunecat al Pământului fizic – *mama tuturor întunecimilor*.

Nucleul întunecat al pământului fizic – denumit *mama tuturor întunecimilor* – este interfaţa unui tor întunecat (un cilindru spaţio-temporal), care face legătura cu alte dimensiuni şi planuri cuantice ale cosmosului. Mai precis, face legătura cu haosul.

Nucleul întunecat al pământului este chiar locul în care a avut loc Big Bang-ul, explozia iniţială, care a fost, mai degrabă, o implozie. În momentul în care s-a produs implozia iniţială, în interiorul nucleului au avut loc reacţii energetice care s-au propagat în profunzime – în profunzimea torului întunecat.

Chiar în momentul Big Bang-ului, din nucleul pământului fizic au început să fie emise razele de creaţie întunecate. Aceste raze de creaţie nu s-au propagat în mod direct prin spaţiul sideral, care pe atunci nici nu exista, ci în profunzimile torului întunecat. De acolo, razele de creaţie au revenit în cosmosul material, dar nu direct în nucleul pământului, ci la periferia – de atunci – a cosmosului. Acolo unde razele de creaţie au penetrat iarăşi planul cuantic material s-au format *porţi de intrare*, în jurul cărora s-au format vârtejuri întunecate. Vârtejurile întuncate au devenit rapid găuri negre.

Ulterior, din nucleele întunecate ale găurilor negre s-au format contrapărţile energetice ale nebuloaselor, stelelor şi sistemelor planetare. Treptat, toate corpurile cereşti s-au densificat, astfel că au devenit vizibile în planul material Prin legea atracţiei universale, nucleele tuturor corpurilor cereşti au intrat în rezonanţă cu nucleul pământului fizic, astfel că razele de creaţie s-au reîntors de unde au plecat. Totuşi, de această dată, razele de creaţie s-au reîntors în nucleul pământului la suprafaţa cosmosului material. Între nuclelele întunecate ale corpurilor cosmice şi contrapartea întunecată a pământului fizic s-au stabilit astfel legături energetice de suprafaţă, care sunt contrapărţile celor de profunzime cuantică, realizându-se

un circuit închis.

Prin razele de creaţie s-a stabilit, de-a lungul timpului, o conexiune cu dublu sens: dinspre corpurile cereşti spre pământ şi dinspre pământ spre corpurile cereşti. Ceea ce este absorbit în nucleul pământului reapare la periferia cosmosului, ca într-o oglindă. Cosmosul este actualmente în stare de expansiune, datorită faptului că se depărtează de un punct fix – ceea ce generează aşa numita *deplasare spre roşu*. În urma acestei expansiuni, corpurile cereşti aflate la periferia cosmosului se depărtează de punctul fix, care este Terra.

Acest fapt a fost intuit de toţi vechii iniţiaţi şi înţelepţi – inclusiv de vestitul astronom al antichităţii, Ptolemeu – care afirmau că pământul se află în centrul universului, şi că universul este o imensă sferă cu circumferinţa pretutindeni şi centrul nicăieri (din punctul lor de vedere, termenul *nicăieri* avea o altă accepţiune decât o are astăzi; *nicăieri* este o realitate ortoexistenţială complexă, situată dincolo de graniţele lumii materiale, pe un alt nivel cuantic; tot astfel *nimicul* este o realitate ortoexistenţială complexă, situată dincolo de înţelegerea omenească).

Acest fapt surprinzător pare a fi intuit astăzi şi de mulţi savanţi modeni, pentru care deplasarea spre roşu şi expansiunea universului pornind de la un punct fix, reprezintă o teorie viabilă. Problema cea mai spinoasă pentru savanţi o reprezintă faptul, inacceptabil deocamdată din punct de vedere ştiinţific, că punctul de origine al expansiunii pare să fie chiar Pământul fizic, locul în care se află observatorul. Toate galaxiile din univers par a se îndepărta de punctul fix care este Pământul şi, implicit, de locul în care se află observatorul, cu o viteză direct proporţională cu distanţa până la ele.

La baza explicării acestei concepţii se află cunoscutul *efect Doplle*r-*Fizzeau*, care porneşte de la premisa că

obiectele cereşti aflate la mare depărtare se comportă la fel ca şi cele de pe pământ. O analiză spectrală a unei substanţe terestre constă în încălzirea ei la incandescenţă, captarea luminii emise şi analizarea ei cu ajutorul unui spectrometru, care are capacitatea de a descompune lumina în spectre de frecvenţă, într-un mod similar descompunerii luminii solare printr-o prismă, în cele şapte culori de bază: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Din analiza spectrală a surselor incandescente terestre aflate în mişcare s-a constatat că liniile spectrale ale surselor care se apropie de observator au tendinţa de a se colora în violet, în timp ce sursele care se depărtează de observator au tendinţa de a se colora spre roşu.

De altfel, în ultima perioadă de timp, au apărut o serie de concepţii cosmologice, care s-au rupt de „scenariul" deja considerat perimat al Big Bang-ului (marea explozie iniţială), între care, la loc de frunte, se află modelul cosmologic al superstringurilor.

După cum se ştie, teoria superstringurilor a fost propusă de doi fizicieni americani, Grean şi Schwartz, care au plecat în demersul lor de la premisa existenţei, în spaţiul cosmic, a unor stringuri – în limba engleză *strâng* înseamnă coardă, fir, strună – unidimensionale, care străbat cosmosul de la un capăt la altul. Fizicienii amintiţi sunt de părere că, în momentul iniţial al apariţiei cosmosului material, s-a format un singur strâng principal. Ulterior, din stringul principal s-a format o gigantică reţea de stringuri ce străbat universul. Intersectându-se pe tot cuprinsul cosmosului, stringurile au format nenumărate configuraţii. Punctele de inserţie ale stringurilor au format noduri în jurul cărora, în etapa de început a manifestării, s-a aglomerat substanţa cosmică, formând roiuri de galaxii, megagalaxii, galaxii, sisteme solare etc.

Fireşte, savanţii menţionaţi nu au specificat care este

locul de origine al stringurilor, dar poate că, într-o zi, urmaşii lor vor avea posibilitatea să facă acest lucru.

Capitolul 5
ŞI A FOST PRIMA NOAPTE
Edenul eteric

Procesul apariţiei planului cuantic material, precum şi apariţia Pământului fizic, schiţate, în germene, în paginile anterioare, pot fi explicate din două perspective principale.

Prima perspectivă are la bază *taina prezentului continuu*, iar a doua are la bază evenimentele primordiale, care încă pot fi cercetate de un clarvăzător în cronica akasha (Clarvăzătorul este Eugen Nicolae Gîscă).

Vom începe cu explicarea apariţiei cosmosului material şi a pământului fizic din prima perspectivă, care are la bază taina prezentului continuu.

După cum s-a menţionat, cosmosul material, cu toate stelele şi galaxiile sale, cu supernovele şi găurile sale negre, s-a născut într-un Punct fix, care este situat chiar în centrul Terrei. Totodată, cosmosul se îndepărtează continuu de acest Punct fix. Punctul fix, imuabil, al universului este Dumnezeu, care fiinţează în Timpul Său, pe care-l putem denumi *prezent continuu*. Dumnezeu, Punctul fix al universului, sălăşluieşte, etern identic cu Sine, în prezentul continuu, în care nu există schimbare şi devenire. Dumnezeu nu se schimbă niciodată. El fiinţează etern.

Orice fiinţă care se depărtează de Dumnezeu, continuă să existe, dar nu mai poate fiinţa împreună cu Dumnezeu, în Punctul fix. De asemenea, nu mai poate fiinţa în timpul lui Dumnezeu – care este prezentul continuu. Depărtându-se, prin propria sa alegere, de Dumnezeu, orice fiinţă se depărtează atât spaţial (prin deplasarea spre roşu), cât şi temporal. Astfel, depărtarea spaţială are un corespondent temporal.

Din punct de vedere temporal, orice fiinţă care se depărtează de Dumnezeu, se îndepărtează de prezentul continuu – Timpul etern al lui Dumnezeu. Depărtându-se de prezentul continuu, orice fiinţă din cosmos devine trecut.

Cu cât o fiinţă se comportă diferit de Legile lui dumnezeu (nu-I mai ascultă poruncile) cu atât se depărtează temporal de Dumnezeu. Trecutul nu este altceva decât o energie în care se învăluie o fiinţă, în condiţiile în care se depărtează de prezentul continuu, care este timpul lui Dumnezeu. Trecutul este doar o amintire a prezentului continuu. Amintirea este o energie şi poartă numele de karma.

În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile şi stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului – este karma trecutului. Ceea ce este diferit de prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se depărtează de Punctul fix – care este situat chiar în centrul Terrei.

Prima planetă apărută în planul cuantic material a fost Pământul – mai precis Protopământul. Protopământul a luat naştere la începutul ciclului al treilea. Universul material s-a născut din nucleul Protopământului, prin intermediul razelor de creaţie şi a suferit o dilatare continuă. Corpurile cereşti – galaxii, supernove, sori, planete etc –, formate din materie, au apărut pe eşichierul cosmosului mult mai târziu, în mod succesiv, ca efect al formării razelor de creaţie.

De altfel, în cosmosul material nu există planete analoage Pământului. Nici măcar planetele sistemului nostru solar nu pot fi considerate planete în sensul Pământului decât, cel mult, din punctul de vedere al logicii formale folosită de ştiinţă, pentru care corpurile cereşti cu forme asemănătoare pot fi catalogate în aceeaşi categorie.

Din punct de vedere spiritual, nu contează forma ori aspectul material, ci ceea ce se află la nivel ortoexistenţial.

Toate corpurile cereşti din cosmos sunt formate din energii ale trecutului, cristalizate în materie, ca efect al razelor de creaţie. Toate energiile trecutului s-au cristalizat în materie, pe măsură ce s-au depărtat de prezentul continuu. Cosmosul material – materia – este amintire cristalizată. Ceea ce înseamnă că universul material este un imens cimitir.

A doua perspectivă a explicării cosmosului material poate fi raportată la evenimentele primordiale ce pot fi cercetate direct în cronica akasha.

După cum s-a menţionat, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a avut loc o nouă creaţie a lumii. Astfel a fost format un nou plan cuantic, planul eteric, denumit Hazureth actuala lume eterică. Acolo au fost creaţi primii oameni ai celei de-a treia generaţii: Adam şi Eva în prima parte a existenţei lor, Adam şi Eva nu au avut corp material, ci un corp energetic, format din energia lumii în care se aflau. De altfel, pe când Adam şi Eva se aflau în Edenul eteric şi erau învăţaţi, pas cu pas, de către Domnul Dumnezeu, nu exista lumea materială – nu exista palierul cuantic material.

Edenul eteric era perfect; nu existau Soarele ori Luna, exista doar o luminozitate naturală foarte plăcută, iar vegetaţia era abundentă. Toate elementele naturii emiteau, la rândul lor, o luminozitate plăcută: viaţa strălucea în fiecare atom spiritual din care era compusă lumea eterică. Şi trupurile protopărinţilor emiteau o luminozitate specifică. Fiecare particulă a trupurilor lor (create în mod direct de către Domnul Dumnezeu) emana lumină şi energie – ceea ce înseamnă că, în Eden, protopărinţii *erau vii*. Încă nu căzuseră în păcat.

Adam avea pe atunci capacitatea fiinţiaia de a comunica cu tot ce exista: cu plantele şi cu animalele,

chiar şi cu formele de relief. La îndemnul Domnului Dumnezeu, totul asculta de porunca sa. În acea perioadă, Adam a dat nume la tot ce există. Adam era stăpân peste cosmosul pur şi perfect, creat de către Domnul Dumnezeu. Întrucât Domnul Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, Edenul eteric era perfecţiunea întruchipată.

În Eden nu exista răul, iar fiinţele care-l manifestaseră în ciclurile anterioare – care deveniseră Cel rău – nu puteau pătrunde acolo. În răstimpul perioadelor de nemanifestare care afectaseră doar Oceanul de Lumină, Cel rău şi-a găsit sălaşul la limita dintre fiinţă şi nefiinţă, dintre macrocosmos şi microcosmos – în haos. După rebeliune, Cel rău – Shantiah, Hallshithan, Lucifer, oamenii, îngerii căzuţi şi spiritele naturii rebele – s-a depărtat de Dumnezeu şi de prezentul continuu, devenind *trecut* sau *amintire* a vechiului cosmos.

Edenul şi perfecţiunea sa erau situate în *prezentul continuu*, astfel că erau separate de Cel rău, printr-o *barieră de timp*. La rândul lor, Adam şi Eva erau conectaţi Fiinţei lui Dumnezeu, astfel că vieţuiau în prezentul continuu. Ei îl vedeau Pe Dumnezeu, dialogau neîncetat cu El, îl întrebau despre rosturile a tot ce crease pentru ei, minunându-se neîncetat de perfecţiunea creaţiei. Cu alte cuvinte, „umblau” cu Dumnezeu – termen ce defineşte o comuniune în urma căreia se obţine o învăţătură.

Adam şi Eva parcurgeau neîncetat ţinuturile Edenului, minunându-se de ceea ce vedeau, de perfecţiunea creaţiei, de strălucirea şi de luminozitatea formelor, de coloritul minunat şi de sunetul emis de elementele din natură, care povesteau, astfel, cu încântare, primilor oameni, istoria lor şi modul în care au fost create. Era o simfonie de sunete, mirosuri şi lumini (culori), care crea o desfătare desăvârşită protopărinţilor.

Protopărinţii nu mergeau cu paşi mari prin Eden şi nici nu se grăbeau. Ei mergeau foarte încet: puneau pas

lângă pas: vârful piciorului care rămânea în urmă se situa mereu pe aceeaşi linie cu talpa piciorului care înainta. Fiecare pas înseamnă un echilibru perfect, datorită faptului că picioarele se deplasau în mod paralel, unul faţă de altul. Doar astfel protopărinţii puteau admira splendoarea creaţiei din Edenul eteric. Acesta este, de altfel, mersul perfect al omului. (Opus acestui mers este mersul luciferic: se pune un picior înaintea celuilalt picior, ceva în stilul top-modelelor de astăzi.)

Pe atunci, lumea etherică nu era prea mare, ca întindere. Dacă ar fi să transpunem în ceea ce se cunoaşte actualmente, s-ar putea spune că Hazurethul era o sferă etherică ce depăşea cu puţin limitele actuale ale sistemului solar. Hazurethul era atât o planetă (etherică), cât şi un palier cuantic. Ca profunzime cuantică, lumea etherică era infinită, dar ca manifestare de suprafaţă (ca interfaţă) avea dimensiunile specificate anterior. Acest fapt are o explicaţie aparte, care merită tratată pe larg.

Orice plan cuantic este finit ca manifestare (ca act), dar infinit ca potenţialitate. Deşi Edenul eteric este infinit ca potenţialitate, în prima sa fază, ocupa un perimetru limitat. Astfel, Edenul eteric se întindea doar până în locul în care Adam şi Eva au ajuns în peregrinările lor. Cu cât Adam şi Eva mergeau mai departe, cu atât limitele Edenului se extindeau.

Edenul era în stare de expansiune cuantică, astfel că îşi mărea dimensiunile în funcţie de dorinţele protopărinţilor. Dacă Edenul eteric atinsese, la un moment dat, dimensiunile specificate anterior, nu înseamnă decât că până acolo ajunseseră, în peregrinările lor, protopărinţii.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre lumea astrală de astăzi, care la început era foarte mică; ea s-a extins progresiv, pe măsură ce tot mai mulţi oameni au pătruns în ea. Acelaşi lucru se poate spune, de asemenea, despre iad.

Dacă n-ar mai există oameni care să pătrundă în iad, acesta ar dispărea de la sine cu cât pătrund mai mulţi oameni în iad, cu atât acesta se extinde spaţial.

Se spune adesea că natura este foarte economicoasă: nu face excese, nu creează fiinţe şi forme degeaba, ci după un plan minuţios întocmit. Fiecare aspect al cosmosului îşi este suficient sieşi. Fireşte, ceea ce astăzi este definit prin termenul generic de natură, este creaţia lui Dumnezeu.

Iniţial, locul creaţiei oamenilor în cel de-al treilea ciclu a fost foarte mic. Probabil că, în prima etapă, Edenul nu a fost mai mare decât o… grădină – avea cel mult dimensiunile unui teren de fotbal. Nu exista nicio necesitate ca acest spaţiu să fie foarte mare; spaţiul s-a extins doar în condiţiile în care a devenit necesar acest fapt.

Dedublarea Edenului eteric

În Edenul eteric, orice gând, orice sentiment, orice vorbă şi orice faptă a protopărinţilor se materializa rapid, devenind reale la nivelul planului cuantic respectiv.

De altfel, Adam avea capacitatea de a crea prin cuvânt, iar cuvântul este manifestarea sonoră a unor stări, sentimente şi gânduri. În acest context, devine evident faptul că orice stare negativă, orice fel de sentimente, gânduri sau vorbe rele din partea protopărinţilor puteau însemna o adevărată catastrofă. În Edenul eteric, protopărinţii nici nu aveau de ce să aibă sentimente sau gânduri rele, datorită faptului că, pe de-o parte, nu aveau de la cine învăţa aşa ceva, iar pe de altă parte, în structura lor aurică nu era loc decât pentru perfecţiune.

Şi totuşi, la un moment dat, după o lungă *umblare* cu Dumnezeu, în pacea şi perfecţiunea începuturilor ce adăsta în Edenul eteric, s-a produs *căderea în păcat* a protopărinţilor. Se pare că totul a început de la un sentiment nepotrivit pe care, la un moment dat, l-a avut Eva. Acel sentiment nepotrivit a fost legat de neascultarea

poruncilor Domnului Dumnezeu.

Neascultarea poruncilor a avut la bază exercitarea liberului arbitru, pe care atât Adam şi Eva, cât şi toţi oamenii l-au primit de la Dumnezeu. În momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, Eva a avut sentimentul nepotrivit şi a nesocotit poruncile Domnului Dumnezeu, s-a prăbuşit totul în momentul în care un om alege ceva potrivit liberului său arbitru, emite o energie *pharismah* (*pharismah*). Această energie este emisă direct din spiritul omului (creat direct de către Dumnezeu) şi se manifestă printr-un flash energetic. Energia pharismah emisă de oameni este identică, ca funcţionalitate (doar ca funcţionalitate), cu energia pharismah primordială emisă de însuşi Dumnezeu, în momentul creaţiei lumii. Fireşte, nu se poate compara energia emisă de Dumnezeu cu cea emisă de oameni, dar, ca funcţionalitate, sunt asemănătoare.

După cum s-a remarcat, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, energia pharismah este de două feluri: luminoasă şi întunecată. În momentul în care un om gândeşte (în inima fiinţei sale care este spiritul) şi acţionează în sens contrar legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate. În momentul în care un om gândeşte şi acţionează în conformitate cu Ordinea cosmică, emite energii pharismah luminoase.

Astfel s-au produs evenimentele şi în cazul Evei. În momentul în care a avut un sentiment nepotrivit şi a ales să acţioneze în sensul nerespectării poruncilor (a Ordinii cosmice), la nivelul structurii sale aurice s-a produs o străfulgerare scurtă de lumină întunecată, care s-a propagat instantaneu de-a lungul şi de-a latul lumii eterice. Această emisie de energie era diferită ca vibraţie (ca sunet, miros şi culoare) de tot ceea ce era în Eden.

Până atunci, nicio trăire negativă nu murdărise Edenul pur şi perfect. Edenul a fost, pur şi simplu, brăzdat

de o energie diferită (cu un alt sunet, miros şi culoare) – energia pharismah întunecată emisă de Eva, în momentul neascultării poruncilor. Fără nicio îndoială, până în acel moment, la fel ca şi Adam, Eva a emis de multe ori energii pharismah, ca rezultat al exercitării liberului arbitru. În toate acele cazuri, energiile paharismah au fost luminoase, ceea ce înseamnă că erau în acord cu Ordinea cosmosului.

Existenţa energiei pharismah întunecate, care s-a propagat de-a lungul Edenului eteric, a fost cunoscută instantaneu de către Domnul Dumnezeu. Domnul Dumnezeu ştie, moment de moment, ce se petrece în cosmosul Său. Orice perturbare adusă energiei şi substanţei din cosmos este simţită de Dumnezeu, datorită faptului că este vorba despre Creaţia sa, făcută din propria Sa energie.

Prin emiterea energiilor pharismah întunecate, un om aduce prejudicii atât mediului, cât şi lui Dumnezeu – mai precis „veşmântului" lui Dumnezeu, care este cosmosul. Acţionând împotriva Ordinii cosmice, omul acţionează împotriva creaţiei şi devine Cel rău, pentru că acţionează în sensul discontinuităţii, iar în acel moment se rupe de prezentul continuu şi devine trecut.

După emiterea energiei pharismah de către Eva, Adam a emis, la rândul său, o pharismah întunecată. De fapt, Adam s-a lăsat convins de Eva şi a ascultat-o. În acest fel, puterea şi tăria energiei pharismah s-au dublat.

În urma neascultării poruncilor şi implicit a nerespectării Ordinii cosmice de către protopărinţi, existau doar două posibilităţi: Dumnezeu permitea infestarea creaţiei sale perfecte, Edenul; sau elimina orice posibilitate de contaminare prin „izgonirea" oamenilor din Eden.

S-ar fi impus de la sine a doua variantă, dar, de fapt, Dumnezeu nu a făcut nimic. Datorită faptului s-au comportat în mod nepotrivit, Adam şi Eva au fost automat

expulzaţi din lumea în care trăiau, datorită diferenţei imense de vibraţie.

Deşi s-au simţit, pur şi simplu, expulzaţi din Eden, Adam şi Eva n-au fost „izgoniţi” de către Domnul Dumnezeu. Ei au schimbat instantaneu planul cuantic, datorită faptului că Edenul eteric s-a „dedublat” – s-a reflectat ontologic – într-un alt plan cuantic, inferior ca vibraţie. Astfel a apărut Pământul material în prima sa întocmire şi, firește, planul cuantic material, cel mai de jos plan cuantic.

Planeta sferică formată ca reflectare sau ca dedublare a Edenului eteric poate fi denumită Protopământ, în sensul că nu era atât de materializată ca astăzi (materializarea s-a produs treptat, atingând formele cunoscute astăzi doar după potopul lui Noe). Astfel, Edenul eteric a fost reflectat în lumea materială.

În prima fază a existenţei sale, decorul Protopământului fizic era reflectarea perfectă a celui din Edenul eteric, deşi lumea materială nu a fost creată prin activitatea directă a lui Dumnezeu. Într-un fel, se poate spune că lumea materială a apărut în urma unui accident nefericit.

Lumea eterică era permanent luminată de Lumina creaţiei, fluxul de viaţă ce izvora direct din Dumnezeu, astfel că nu avea nevoie de Soare, Lună sau vreo altă sursă exterioară de lumină. Cu atât mai mult cu cât, toate întocmirile creaţiei – vegetaţia şi formele de relief – emiteau lumină. Asemănător, trupurile eterice ale protopărinţilor emiteau lumină (precum duhurile actuale ale oamenilor). De asemenea, trupurile spirituale ale îngerilor şi ale spiritelor naturii (ale Fiilor Luminii) emiteau lumină.

Spre deosebire de Edenul eteric, în lumea materială nu se mai manifesta Lumina creaţiei. Deşi, în prima fază a existenţei planului material, plantele şi formele de relief

aveau încă o luminozitate interioară, remanentă, ulterior aceasta s-a estompat. Progresiv, trupurile protopărinţilor s-au densificat, astfel că, din acel moment, se poate vorbi despre existenţa trupurilor materiale, care însă nu trebuie confundate cu cele de astăzi.

Când lumea materială, ca rezultat al păcatului originar – neascultarea poruncilor lui Dumnezeu – a fost văduvită de Lumina creaţiei, pe pământ a avut loc prima noapte. Nu exista nimic care să lumineze, nu existau luminători, nu existau stelele.

Infiltrarea răului.

În momentul emiterii energiei pharismah întunecate, Eva nu a fost ispitită de nimeni. De altfel, cum putea pătrunde vreun ispititor în Edenul pur şi perfect?

Între ispititor şi Eden este o diferenţă radicală de energie modulată informaţional. Ispititorul are o vibraţie energetică de o anumită factură – un anumit sunet, un anumit miros şi o anumită lumină (întunecată) –, iar Edenul are o vibraţie energetică perfectă, fiind Creaţia lui Dumnezeu.

Nici nu au apucat Adam şi Eva să se dezmeticească după emiterea energiilor pharismah întunecate, că răul a fost făcut. Emiterea energiilor pharismah l-au făcut atent nu numai pe Domnul Dumnezeu, ci şi pe Cel rău. De fapt, Cel rău (ca aspect generic) are o structură fiinţială identică cu cea a faptei Evei. Nu cu a Evei, ci cu a faptei Evei.

Până în acel moment, Cel rău. care rezida haos, în afara Oceanului de Lumină, nu avea habar de creaţia unui nou lumi, de existenţa lui Adam sau a Evei, Cel rău avea propria sa vibraţie energetică, astfel că era incompatibil cu Edenul eteric, locul în care se aflau protopărinţii. Cel rău rătăcea în propria sa stare existenţială nefastă, de cădere în vid, dincolo de barierele de timp ale Oceanului de lumină. Cel rău se afla mult prea departe de prezentul

continuu. El dormita în trecut – în haos.

Ca un copoi bătrân, luând urma energiei pharismah întunecată, generată de sentimentului negativ, Cel rău a localizat-o pe Eva şi, totodată, a localizat planul cuantic al Edenului – noua lume creată de Dumnezeu în ciclul al treilea.

Cel care s-a prezentat în Eden, datorită „dârei" energiei pharismah întunecată emisă de Eva, a fost chiar capul tuturor răutăţilor, Shantiah (primul Adam), care, de această dată, a devenit ispititor. În spatele său se afla Hallshithan şi toţi cei care, în ciclurile cosmice anterioare, au devenit Cel rău.

Ca răspuns la energia pharismah a Evei, la rândul său, Cel rău – Shantiah & Co – a emis propria sa pharismah, o energie întunecată numită Rază falsă sau Lumină falsă (antilumina), astfel că, din trecutul în care staţionase, a făcut joncţiunea cu prezentul.

Eva, prin emiterea energiei pharismah întunecate, s-a rupt de Dumnezeu şi de prezentul continuu şi a devenit, la rândul ei, trecut. Cel rău s-a conectat astfel nu prezentului continuu, care este timpul lui Dumnezeu, ci prezentului Evei, astfel că Raza sa falsă a intersectat nou constituita lume materială.

Localizându-i pe protopărinţi, Cel rău a făcut astfel joncţiunea cu locul unde se aflau aceştia. De fapt, prin emiterea Razei întunecate, Cel rău a realizat un culoar spaţio-temporal între locul în care se afla el – haosul situat în afara Oceanului de Lumină – şi locul în care se aflau protopărinţii. Punctul în care s-au întâlnit energiile pharismah ale protopărinţilor şi Raza falsă (antilumina) emisă de Cel rău este situat chiar în nucleul întunecat al Protopământului – mama tuturor întunecimilor.

Ciocnirea dintre Raza întunecată (Raza falsă; Antilumina) şi energiile pharismah ale protopărinţilor este ceea ce astăzi poartă numele de Big bang – marea

explozie/implozie iniţială –, prin care s-a format planul cuantic material. De aceea, tot ce s-a format în urma Big Bang-ului, este format, la nivelul contrapărţii energetice, din antilumina (lumină întunecată; o *altfel* de lumină).

Raza falsă – antilumina – emisă de Cel rău a fost, de altfel, prima rază de creaţie. Ea a fost formată de Cel rău în prelungirea energiei pharismah emisă de protopărinţi.

Întregul proces s-a desfăşurat aproape instantaneu, astfel că, în câteva fracţiuni de secundă, a avut loc emiterea energiei pharismah întunecate a protopărinţilor, răspunsul Celui rău prin raza întunecată, izgonirea din Edenul eteric şi formarea primului nucleu întunecat. Totodată s-a format materia în prima ei stare – un fel de prematerie (protomaterie), care era mai puţin densă decât cea actuală.

La nivel energetic, Protopământul a devenit astfel întâia gaură neagră din cosmos, al cărui nucleu reprezenta poarta (interfaţa) razei ce ducea direct în planurile cuantice ale Celui rău, situate în haos, dincolo de limitele Oceanului de Lumină.

La începutul formării sale, cosmosul material era extrem de mic. El a apărut chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinţi, astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia perfectă a Edenului eteric. Tot spaţiul cosmosului material nou născut era redus aproape la dimensiunile Protopământului.

După cum s-a menţionat, limitele Edenului eteric erau situate undeva dincolo de marginile sistemului solar de astăzi, astfel că Protopământul avea cam aceleaşi dimensiuni. În consecinţă, marginile cosmosului material nou constituit nu erau cu mult mai depărtate – erau situate cam *la o aruncătură de băţ* de limitele Protopământului.

După apariţia planului cuantic material, văzând cele ce s-au petrecut, protopărinţii s-au căit, au vărsat lacrimi, iar Dumnezeu şi-a întors faţa spre ei. Deşi mediul

Protopământului nu a mai fost vitalizat de Lumina creaţiei, iar vegetalele au început să moară şi să se reproducă (ceea ce nu era posibil anterior), Dumnezeu a continuat să infuzeze viaţă divină în noul plan cuantic, prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei, care au construit, la nivelul planului cuantic eteric, structura globulară formată din linii de lumină. Această structură globulară menţine viaţa lumii materiale în lipsa Luminii creaţiei.

În condiţiile în care materia a apărut în urma acţiunii Razei false, tot ce exista pe Terra ar fi murit (s-ar fi cristalizat complet) dacă nu ar fi fost susţinut în continuare de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de îngeri Puri ai Temeliei.

Existenţa acestei structuri globulare diferenţiază Terra de orice alt corp ceresc. Actualmente, niciun alt corp ceresc din cosmosul material nu are o astfel de structură globulară, susţinută de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de îngeri Puri. În consecinţă, pe niciun alt corp ceresc nu există viaţa. Materia actuală este, de fapt, antilumina (întunecimea) cristalizată. Antilumina nu ar putea susţine nicio secundă existenţa unor fiinţe vii. Materia, ca antilumina cristalizată, nu poate produce viaţa. Antilumina este moartea şi depărtarea de Dumnezeu. De aceea, cosmosul este mort – este format din corpuri cereşti moarte. Cosmosul este un imens cimitir.

Treptat, pe Protopământ, mediul înconjurător a început să pălească. Totuşi, chiar şi în condiţiile degradării treptate a mediului înconjurător, protopărinţii au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu şi să vorbească cu el. Abia în acel moment, ei au înţeles ce înseamnă despărţirea de Dumnezeu. Totodată, ei au aflat, expusă chiar de către Dumnezeu, istoria anterioară a cosmosului spiritual, inclusiv apariţia răului în primele două cicluri cosmice.

În perioada următoare, Cel rău a stabilit mai multe capete de pod în planul cuantic material, prin intermediul

altor raze false, devenite raze de creaţie.

În prima etapă, noile raze s-au format doar între nucleul întunecat al Terrei şi haos. Toate razele au fost formate în prelungirea energiilor pharismah emise de protopărinţi în lumea materială. Dacă protopărinţi nu ar fi emis în continuare energii pharismah întunecate, razele de creaţie n-ar fi existat.

Energiile pharismah ale protopărinţilor şi, ulterior, ale urmaşilor lor, s-au scurs în haos prin nucleul întunecat. Astfel, nucleul întunecat al Protopământului a devenit poarta spre planul cuantic al Celui rău, situat în afara Oceanului de Lumină. În acest mod, Cel rău, care este mort, este alimentat în mod continuu cu energie luminoasă din Oceanul de Lumină. În a doua etapă, razele de creaţie s-au reîntors din haos, intersectând iarăşi planul cuantic material. Totuşi, este imposibil ca razele de creaţie să se întoarcă din haos în acelaşi loc din planul cuantic material. Razele de creaţie se reîntorc totdeauna la periferia cosmosului. *Ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie*.

Dacă am schematiza acest proces, am spune că nucleul întunecat este punctul A, iar haosul este punctul B. Astfel, energia pharismah întunecată absorbită în punctul A este atrasă instantaneu în punctul B. Ajunsă în punctul B, energia pharismah întunecată se transformă în rază de creaţie. Din punctul B, raza de creaţie are tendinţa de a se reîntoarce în punctul A, dar nu o poate face în mod direct. Ea nu poate penetra Oceanul de Lumină decât pe la periferie. Astfel ca raza de creaţie pătrunde în Oceanul de Lumină şi, implicit, în cosmosul material, pe la periferie, printr-un nou punct – punctul C.

Chiar în punctul C, locul în care raza de creaţie pătrunde pe la periferia cosmosului material, se formează un alt nucleu întunecat – copia celui din punctul A. Din noul nucleu întunecat, din punctul C, raza de creaţie este

atrasă prin rezonanţă din nou în punctul A. Astfel se închide circuitul unei raze de creaţie. Apoi circuitul se repetă.

O rază de creaţie are, aşadar, un aspect nemanifestat şi un aspect manifestat. Aspectul nemanifestat porneşte din nucleul întunecat al pământului (punctul A) şi se continuă până în planurile cuantice ale Celui rău – punctul B, haosul. De acolo, raza de creaţie este transmisă la periferia cosmosului material (în punctul C). La reintrarea razei la periferia (circumferinţa) cosmosului material se formează un alt nucleu întunecat. Prin formarea noului nucleu, raza de creaţie devine iarăşi manifestată.

La nivelul planului cuantic material se formează două puncte de convergenţă a energiei: punctul A, care este nucleul Protopământului şi punctul C, care este noul nucleu întunecat. Instantaneu, între cele două puncte se creează o relaţie de sintonie, fiind formate din aceeaşi energie modulată informaţional. Punctul A atrage punctul C, astfel că raza de creaţie străbate spaţiul cosmic şi pătrunde iarăşi în nucleul pământului. Astfel se naşte un proces de conexiune cu dublu sens – feedback.

Treptat, la capătul razelor de creaţie s-au format noi şi noi nuclee întunecate, iar din nuclee s-au născut noi găuri negre. Din nucleele noilor găuri negre, razele de creaţie s-au reîntors iarăşi în nucleul întunecat al Protopământul, astfel că circuitul s-a închis.

Acest proces se produce neîncetat, de la formarea planului cuantic material până în ziua de astăzi. Pe măsură ce se formează noi găuri negre, spaţiul se extinde – universul material intră în expansiune cuantică.

Adam şi Eva înainte de formarea planului cuantic material, în Edenul eteric, protopărinţii Adam şi Eva aveau trupuri perfecte, formate din lumină – corpuri duh. De aceea, ei nu aveau nevoie de veşminte. Abia după formarea planului cuantic material, protopărinţii au primit „veşminte

de piele” – trupuri materiale.

Ca particularitate frapantă, în Edenul eteric, Adam şi Eva aveau ochii lipsiţi de iris. Ochii lor erau formaţi din lumină.

Irisul s-a format abia în momentul în care, în lumea fizică nou formată, oamenii au devenit muritori. Irisul este semnul morţii. După formarea planului cuantic material, în Edenul fizic, Adam şi-a păstrat, în mare, înfăţişarea pe care a avut-o în

Edenul eteric. În Edenul fizic, Adam avea ochii albaştri-azur, foarte mari şi profunzi, cu iris şi cristalin. Ochii lui Adam erau mult mai mari şi mai rotunzi decât ai oricărui om din ziua de astăzi, iar sprâncenele erau foarte ample, arcuite ca o boltă deasupra ochilor rotunzi. Nasul său era drept, dar vârful era lăsat puţin în jos. Avea faţa ovală, bărbia rotundă şi trupul mlădios, perfect proporţionat – asemănător cu cel al lui Apollo din mitologia grecească.

De-a lungul existenţei sale în lumea materială, Adam a purtat mereu o barbă mică, asemănătoare cu a unui bărbat din ziua de astăzi, care nu se bărbiereşte câteva zile. Părul său, foarte lung, era negru ca pana corbului – un negru atât de profund încât niciun fel de vopsea de păr nu-l poate reproduce astăzi. Spre deosebire de urmaşii săi de trup, Adam nu a avut dinţi canini, care nici măcar nu erau prefiguraţi. Dinţii săi erau proporţionaţi în mod desăvârşit, perfect albi. Adam nu a îmbătrânit niciodată, astfel că a păstrat aceleaşi trăsături fizionomice pe toată durata vieţii sale. De-a lungul existenţei sale în planul fizic, Adam a păstrat înfăţişarea unui bărbat de maximum 25 de ani.

Când a venit sorocul, Adam şi-a părăsit trupul material în modul cel mai lin cu putinţă. El nu a murit la fel ca ceilalţi oameni; pur şi simplu, el şi-a părăsit trupul material, rămânând cu trupul său de lumină. Particulele

trupului său material au fost imediat absorbite în elementele naturii – în flori, în copaci, în pământ, în ape etc.

Eva era puţin mai scundă decât Adam: îi ajungea cam până la lobul urechii. Şi Eva avea părul negru, ceva mai lung decât al lui Adam, pe care-l lega cu o panglică în coadă sau îl răsucea sub formă de coc. Eva avea faţa albă, delicată, cu ochii mari şi rotunzi, de aceeaşi nuanţă cu cei ai lui Adam. Eva avea umerii puţin mai înguşti decât coapsele, picioarele foarte lungi, pieptul ca de adolescentă.

Adam şi Eva au avut câte un singur rând de haine pe toată durata existenţei în planul material: câte o togă lungă, făcută dintr-o singură bucată de material – un fel de ţesătură din elemente vegetale. Se spune că veşmintele protopărinţilor au fost făcute chiar de Domnul Dumnezeu, imediat după apariţia planului material.

Cât timp au trăit în lumea materială, Adam şi Eva nu au călcat pe sol – pluteau, pur şi simplu, deasupra pământului cam la o palmă. Nici măcar nu puteau pătrunde în apă: călcau pe apă. Adam şi Eva nu aveau nevoie să se spele, astfel că nu interacţionau cu apa. Ei se hrăneau doar cu fructe. Trupurile lor emiteau permanent mirosuri florale, extrem de parfumate, de o deosebită delicateţe. Din Eva, mai ales, emanau permanent parfumuri ameţitoare, care erau esenţa tuturor florilor din lumea paradiziacă de la început de ciclu cosmic.

De-a lungul întregii lor vieţi trupeşti, Adam şi Eva au vorbit mai mult în şoaptă. Când vorbeau, pe o rază de aproximativ 20 de metri înjur, natura – plantele, arbuştii, florile – vibrau la unison cu ei, ca şi cum ar fi fost staţii de amplificare, creând impresia unor sunete polifonice ce veneau din toate părţile. Nu puteau vorbi prea tare, datorită faptului că vocea lor era propagată de natură. Dacă Adam ar fi vorbit mai tare sau ar fi strigat, s-ar fi dezintegrat totul în jur. Când ridica uneori vocea, totul în

jurul său începea să vibreze. Adam încă putea porunci naturii; tot ce spunea el, se făptuia de la sine.

Când Adam se mânia în interiorul său (în afară nu s-a mâniat niciodată) – eveniment ce s-a produs mai ales în ultima parte a existenţei sale trupeşti, când urmaşii săi au devenit tot mai răi –, totul în faţa sa începea să tremure (nu şi în spatele său, unde nu se întâmpla nimic).

Atunci s-au cunoscut...

La scurt timp după formarea planului cuantic material, Adam şi Eva *s-au cunoscut* unul pe celălalt din punct de vedere trupesc. În planul cuantic material, Adam şi Eva s-au cunoscut pentru prima oară în păcat, fără să fi avut binecuvântarea Domnului Dumnezeu.

Prima naştere a unui om în plan cuantic material s-a realizat în păcat, astfel că a venit la încarnare, prin sintonie, un om care se afla, în acel moment, în planurile cuantice situate în afara Oceanului de lumină, stăpânite de Cel rău.

În mod firesc, ar fi trebuit să se întrupeze un spirit pur provenit din Lumea fără formă, dar, datorită păcatului protopărinţilor, poarta alfa s-a blocat, astfel că s-a întrupat un om din a doua generaţie – cam al 300-lea om din a doua generaţie, care trăise pe planeta Perfer. Numele său este Cain. Cain a fost prima fiinţă omenească născută direct în planul cuantic material.

Faptul că primul fiu al protopărinţilor Adam şi Eva nu a fost un spirit pur, provenit din Lumea fără formă, s-a datorat modului în care a fost conceput – stării părinţilor din momentul împreunării.

Ca regulă generală, progenitura care vine la întrupare este în rezonanţă cu natura modului în care s-au împreunat părinţii săi. Progenitura este compatibilă cu natura energiei pharismah emisă de părinţi în momentul concepţiei. În funcţie de respectarea Ordinii cosmice, părinţii au acele progenituri pe care le merită. Acest

proces se produce neîncetat, de la Adam şi Eva până în ziua de astăzi. Orice fiinţă omenească este atrasă la întrupare printr-o pharismah creată de o pereche din planul material. Pharismah este emisă chiar în momentul contactului sexual.

Ca o paranteză, din acest punct de vedere, se poate spune că există două tipuri de contacte sexuale. Primul tip de contact sexual poate fi denumit – deloc eufemistic – contact sexual protejat. Al doilea tip poate fi denumit contact sexual neProtejat.

Contactul sexual protejat este acel contact care se realizează fie sub cupola protectoare a iubirii, fie sub cupola protectoare a instituţiei căsătoriei, ce presupune nu atât actul oficial încheiat în faţa instanţelor laice (în faţa ofiţerului stării civile), cât, mai ales, actul ritual încheiat în faţa instanţelor divine (ceea ce Biserica defineşte drept taina sfântă a căsătoriei).

Când două fiinţe omeneşti se împreunează sexual, emit, fiecare, o pharismah. Când se iubesc emit energii modulate informaţional luminoase – pharismah luminoase. În consecinţă, în urma unui astfel de contact sexual vine la întrupare o progenitură compatibilă cu emisia de energie – pharismah luminoasă – emisă în secunda concepţiei. Acelaşi lucru se produce în urma unui contact sexual realizat sub cupola instituţiei căsătoriei. De fapt, instituţia căsătoriei a apărut doar în momentul în care iubirea a început să pălească în lumea oamenilor, fiind înlocuită cu interesele, calculele financiare sau pasiunea oarbă a partenerilor în cauză.

Contactul sexual neprotejat se produce în orice împrejurare care nu face parte din cazurile descrise anterior, în care nu există iubire sinceră sau în care nu există unire obţinută prin ritualul ce consfinţeşte taina căsătoriei. Când două fiinţe omeneşti se împreunează sexual în acest fel, emit energii pharismah întunecate. În

aceste din urmă cazuri este chemată la întrupare o fiinţă omenească compatibilă energetic cu energia pharismah întunecată emisă în momentul concepţiei.

Astfel, în urma emiterii uneia dintre cele două tipuri de pharismah – luminoasă sau întunecată – este atrasă la întrupare fie o fiinţă omenească bună, fie o fiinţă omenească rea; fie din planurile astralului, fie din iad. De altfel, mulţi oameni deveniţi părinţi se întreabă de ce Dumnezeu le-a dat un copil incompatibil cu ei, fără a se gândi că nu Dumnezeu a făcut o alegere în locul lor şi că ei înşişi au ales în momentul emiterii energiilor pharismah; părinţii în cauză au uitat felul în care s-a desfăşurat contactul sexual (protejat sau neprotejat) ce a dus la întruparea copilului şi dau, cel mai adesea, vina pe Dumnezeu pentru nereuşitele lor.

În procesul aducerii la întrupare a unei fiinţe omeneşti, nu contează calitatea părinţilor ca oameni ori ca stare socială, ci doar calitatea actului sexual. Acest aspect este valabil în ziua de astăzi, aşa cum a fost valabil de-a lungul existenţei planului cuantic material, începând de la Adam şi Eva.

Fireşte, pentru protopărinţi problema s-a pus într-un mod întrucâtva diferit. Dacă mai aşteptau puţin şi obţineau binecuvântarea de la Domnul Dumnezeu – ceea ce echivala cu unirea lor prin binecuvântare divină –, protopărinţii puteau aduce la întrupare un spirit pur, provenit din Lumea fără formă. Protopărinţii nu au avut însă răbdare, astfel că, alegând în inima lor să se împreuneze înainte de a fi venit sorocul ştiut numai de către Domnul Dumnezeu, au adus la întrupare o fiinţă omenească provenită din haosul controlat de Cel rău. Această fiinţă omenească s-a reîncarnat în ciclul al patrulea, fiind atrasă chiar de energiile pharismah emise de către protopărinţi în momentul concepţiei.

Planul protopărinţilor.

În momentul împreunării protopărinţilor şi, ulterior, al naşterii, pentru prima dată, în lumea materială, a unui om provenit direct din lumile Celui rău, din haos, s-a blocat poarta alfa, prin care pătrund în circuitul palingeneziei spirite omeneşti pure, astfel că o lungă perioadă de timp, niciun spirit pur nu a mai venit la întrupare direct din Lumea iară formă.

Acest fenomen are o explicaţie destul de simplă: nu s-a dorit combinarea, în lumea materială, a spiritelor necoapte, provenite direct din Lumea fără formă, cu spiritele care aveau un stagiu îndelungat prin haos. Pe de altă parte, s-a dorit ca oamenii, care veneau la întrupare din haos, să fie aduşi iarăşi pe calea cea bună şi, prin ei, să fie aduse fiinţele îngereşti şi spiritele naturii rebele. Dacă se continua procesul întrupării cu spirite noi venite direct din Lumea fără formă, ceilalţi aveau toate şansele de a rămâne blocaţi în haos pentru eternitate. Dacă nu mai era posibil ca Cei răzvrătiţi să se alipească direct prezentului continuu – Timpul lui Dumnezeu –, măcar trebuiau să se alipească prezentului oamenilor din lumea materială.

În momentul concepţiei (nu al naşterii) lui Cain, cosmosul material era extrem de mic. El apăruse puţin mai înainte, chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinţi, astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia perfectă a Edenului eteric.

Duhul lui Cain a venit la întrupare de-a lungul razei de Creaţie deja formate în momentul apariţiei planului cuantic material. Procesul întrupării lui Cain a fost următorul: în momentul concepţiei, protopărinţii au. emis o pharismah întunecată, care a fost aspirată de nucleul pământului, care reprezintă poarta de intrare în culoarul ce duce spre planul cuantic al Celui rău, haosul, situat în afara Oceanului de Lumină. Pharismah întunecată a atras la întrupare, din haos, o fiinţă omenească de aceeaşi calitate (compatibilă ca sunet, miros şi lumină cu actul

împreunării în păcat).

În momentul naşterii, Cain a venit la întrupare pe raza de creaţie deja formată. Este imposibil ca o astfel de rază să se întoarcă din haos în acelaşi loc din planul cuantic material. Raza se reîntoarce totdeauna la periferia cosmosului. Ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie.

Astfel, duhul lui Cain a evadat din haos, a urmat raza de creaţie şi a penetrat planurile cuantice pe la periferie. La periferie era deja formată o gaură neagră – care nu este altceva decât o poartă. Această gaură neagră se afla, pe atunci, chiar în vecinătatea pământului – cam la „o aruncătură de băţ". Duhul lui Cain a penetrat gaura neagră şi a urmat raza de creaţie pe la suprafaţa planului cuantic material, până în pântecele Evei. Astfel s-a închis circuitul razei de creaţie.

O lungă perioadă de timp, în lumea materială au existat doar trei fiinţe omeneşti: Adam, Eva şi Cain. De-a lungul acestei îndelungate perioade de timp, Adam, Eva şi Cain au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu şi să vorbească cu el – să umble cu el.

În momentul în care Cain şi-a dat seama cine este el şi de unde a venit – că este un om din a doua generaţie care aderase cândva la tabăra Celui rău –, i s-au deschis ochii şi a înţeles Adevărul. În momentul în care a conştientizat toate aceste aspecte, s-a produs un fenomen uluitor. Cain a emis o pharismah luminoasă, care a urmat traseul primei pharismah emisă de protopărinţi. Spre deosebire de energia pharismah emisă de Eva, cea a lui Cain că a fost mult mai luminoasă.

Energia pharismah luminoasă, emisă de către Cain în momentul conştientizării Adevărului, s-a propagat de-a lungul vechii raze de creaţie. Pharismah emisă de Cain a fost aspirată de nucleul întunecat al pământului, a străbătut Oceanul de Lumină până în haos, iar de acolo s-a

reîntors pe la periferia cosmosului. Ea a penetrat planul cuantic material chiar în nucleul acelei prime găuri negre situată în vecinătatea Protopământului (punctul C), pentru a se reîntoarce la emitent.

În momentul în care energia pharismah a atins nucleul, din întunecată, gaura neagră a început să emită lumină, devenind un Soare. Acesta a fost procesul formării primului Soare – care a fost chiar Soarele sistemului nostru solar.

Firește, nu Cain, cu de la sine putere, a creat Soarele, ci procesele energetice desfășurate între planul cuantic material şi nivelele profunde ale haosului, ca interacţiune de sunet, miros şi lumină. Procesul a fost însă simultan. Orice modificare produsă de un om la suprafaţa globului fizic se repercutează atât la nivelul cosmosului, care reprezintă cerurile mari, cât şi la nivelul aurei, care reprezintă cerurile mici.

În momentul formării primului soare fizic, planul cuantic material s-a extins: a avut loc o expansiune de spaţiu. Soarele s-a depărtat de Protopământ până la o distanţă convenabilă, iar pământul s-a comprimat – a devenit mai mic decât era înainte.

După o scurtă perioadă, s-a născut al doilea copil al protopărinţilor. Al doilea copil a fost Abel, care s-a născut în condiţii mult mai bune decât Cain.

Abel s-a născut sub semnul căinţei protopărinţilor, dar a fost un spirit venit tot din haosul situat dincolo de limitele Oceanului de lumină. Abel a venit la întrupare tot pe raza de creaţie creată la începuturi. Însă, de această dată, la periferia cosmosului, în punctul C, nu mai exista o poartă întunecată, ci o poartă luminoasă – Soarele.

Traseul întrupării lui Abel a fost următorul: impulsul (pharismah) venit de la protopărinţi a chemat la întrupare un om primordial din grupa a doua de corpuri duh, care trăise cândva pe Perfer (Cain a fost din grupa întâi).

La fel ca şi Cain, când a crescut, Abel a aflat Adevărul spus de însuşi Domnul Dumnezeu. Aflând Adevărul, Abel s-a luminat, astfel că a devenit luminos.

Trebuie spus că atât Abel, cât şi Cain, la fel ca mulţi dintre oamenii care s-au întrupat ulterior, direct din haos, nu au fost oameni răi în sensul strict al cuvântului. În ciclul al doilea, ei au ajuns în lumea Celui rău ca victime, nu ca făptuitori direcţi ai râului. Ei au fost minţiţi, la fel ca mulţi oameni de astăzi, de adevăraţii făptuitori ai răului.

Datorită faptului că, prin împreunarea protopărinţilor în Păcat, s-a blocat poarta alfa, niciun spirit pur nu a mai venit în lumea materială de-a lungul ciclului al treilea. În schimb, au ’început să se întrupeze oamenii ţinuţi captivi în haos de Cel rău-Planul de bătaie, ticluit de Adam, Eva, Cain şi Abel era foarte simplu: voiau să cheme la întrupare, prin emiterea unor pharismah, cât mai mulţi oameni din lumile Celui rău, din haos, pentru a afla Adevărul în lumea materială. Aflând Adevărul, oamenii se luminau. Astfel, Cel rău a fost pe punctul de pierde bătălia în planul cuantic material.

Urmaşii de trup ai protopărinţilor, n-au mai venit în lumea materială de-a lungul primei raze de creaţie, care deja devenise luminoasă datorită conştientizării Adevărului de către Cain, ci de-a lungul altor raze. Cu cât s-au înmulţit razele de creaţie, cu atât s-au întrupat mai mulţi oameni din haos. Concomitent, după acelaşi proces, au apărut mai multe găuri negre în cosmos.

Treptat, oamenii s-au împărţit în linii principale de descendenţi, astfel că fiecare linie de descendenţi şi-a format o rază proprie de creaţie, de-a lungul căreia să se întrupeze. În momentul în care, potrivit, planului protopărinţilor, duhurile oamenilor proveniţi din haos aflau Adevărul, se luminau.

Luminarea acestor duhuri de oameni a avut un corespondent macrocosmic: găurile negre au început să

lumineze. În momentul în care o gaură neagră se lumina, trecând astfel de la întuneric la lumină, se năştea o stea (un soare). Cu cât s-a înmulţit numărul stelelor (luminătorilor), spaţiul s-a expandat, iar pământul fizic, planeta mamă, s-a comprimat. Stelele, luminătorii, se depărtau proporţional de pământ, pe măsură ce oamenii se luminau în lumea materială. Astfel, cosmosul a intrat în expansiune cuantică.

Procesul continuă şi în ziua de astăzi. Tot ce se petrece la nivelul pământului fizic, ca emisii de energii pharismah, este reflectat la nivelul macrocosmosului. Acesta este de altfel, motivul pentru care, potrivit Vechiului Testament, luminătorii (Soarele şi Luna) n-au apărut pe firmament decât în ziua a patra a creaţiei, în timp ce Lumina a apărut în ziua întâi.

Într-un fel, se poate spune că oamenii proveniţi din haos, vin, de fapt, din stele. Ei vin de-a lungul razelor de creaţie, sub formă de duh, pentru a se naşte prin femeie. Parcurgerea acestui traseu imens, care face o buclă ce are la un capăt haosul, iar la celălalt capăt nucleul întunecat al pământului se realizează nu în mii şi mii de ani-lumină, ci instantaneu. Tot astfel se propagă şi energiile Dharismah. Procesul transformării corpurilor cereşti este dinspre întuneric spre lumină. Găurile negre au tendinţa de a absorbi Lumina şi de a deveni nebuloase, nebuloasele nasc sori, iar sorii nasc planete. Uimitor este însă faptul că, în ziua de astăzi, sorii încep să cam dispară. Mai întâi devin supernove, apoi explodează. Particulele lor luminoase sunt apoi absorbite de alte găuri negre, care se luminează într-un proces ciclic.

Acest fapt se datorează înţelepţirii treptate a oamenilor din lumea materială, care află Adevărul şi se luminează. Cu cât se luminează mai mulţi oameni în lumea materială, cu atât se sting mai mulţi sori în cosmosul material. Cu alte cuvinte, oamenii spiritualizează materia.

Veacul fericit.

Spre deosebire de părinţii lor, Cain şi Abel puteau păşi pe pământ. Cei doi fraţi nu depăşeau cu mult 1,90 metri, dar erau extrem de musculoşi. Dacă, din punctul de vedere al perfecţiunii trupului, Adam poate fi comparat cu Apollo, Abel şi Cain pot fi comparaţi cu Hercule. Ei erau extrem de musculoşi şi de bine proporţionări. Trupurile culturiştilor de astăzi sunt palide umbre faţă de trupurile impresionante ale lui Abel şi Cain.

Cei doi fraţi semănau întrucâtva: aveau amândoi părul negru şi nu prea lung, fiind purtat cu breton pe frunte; unele porţiuni erau creţe, aproape sârmoase, alte porţiuni erau doar ondulate, altele erau perfect drepte, într-o neorânduială aproape savantă. Cei doi fraţi aveau sprâncene foarte groase, ochii mult mai mici decât părinţii lor, ochii cu iris şi cristalin, nasul cam borcănat, cu nări proeminente, buze groase, dinţi albi, puternici şi întrucâtva ascuţiţi. Abel şi Cain au fost primii oameni cu canini.

Abel şi Cain aveau puteri fizice extrem de mari: materia ™ „era un °bstacol în calea lor: puteau smulge copaci din rădăcină, puteau muta stânci dintr-un loc în altul. Deşi musculoşi, erau foarte flexibili, astfel că puteau sări de la înălţimi mari, fără a păţi nimic. Aveau o detentă de invidiat: Puteau sări de pe loc până la înălţimi impresionante. Puteau merge pe versanţii munţilor la fel cum merge o muscă pe un perete.

Teoretic, Abel şi Cain nu puteau fi ucişi de alţi oameni: ei nu puteau fi ucişi decât de cei care s-au născut înaintea lor; de asemenea, se puteau ucide între ei. Abel şi Cain nu s-au duşmănit niciodată; de-a lungul vieţii lor fizice, nu s-au bătut unul cu altul. Ceea ce s-a întâmplat în momentul acelei crime primordiale, în care Cain l-a ucis pe Abel, a fost rezultatul unei enervări de moment indusă şi generată de influenţele nefaste ale Celui rău, enervare pe

care Cain a regretat-o toată existenţa sa ulterioară.

După asasinarea lui Abel, s-au format mai multe linii de descendenţi. Adam şi Eva au avut şi alţi fii şi fiice după naşterea lui Cain şi a lui Abel, care au format diferite linii de descendenţi. Cea mai cunoscută este linia lui Seth – înlocuitorul lui Abel.

De asemenea, Cain a avut fii şi fiice, care au format alte şi alte linii de descendenţi. La rândul lor, fiii şi fiicele acestora au avut progenituri. Fiecare dintre aceste progenituri a constituit punctul de plecare al unei noi linii de descendenţi.

Fiii şi fiicele directe ale lui Adam şi Eva, născuţi după Abel şi Cain (cu excepţia liniei de descendenţi ai lui Seth), au ieşit total din istorie, în sensul că nu s-a implicat niciodată în ea. Ei au rămas perfecţi, nu au fost implicaţi în crime fratricide sau în acţiuni contrare Ordinii cosmice, astfel că nu au căzut niciodată – nu au păcătuit. Ei au locuit în permanenţă alături de Adam şi Eva şi i-au urmat pretutindeni. Acelaşi lucru se poate spune şi despre unii dintre urmaşii lui Cain. Primii descendenţi ai lui Cain s-au alăturat protopărinţilor, astfel că au rămas necunoscuţi.

Pornind de la următoarele linii de descendenţi, oamenii s-au înmulţit şi s-au răspândit pe suprafaţa pământului. Fiecare cap de familie şi-a luat progeniturile şi s-a stabilit într-un teritoriu. Deşi nu era permisă împerecherea cu cei din alte linii evolutive, de la un moment, totul s-a amestecat. Nimeni nu mai ştia cu exactitate cine-i sunt strămoşii. Datorită faptului că oamenii încă aveau posibilitatea să trăiască foarte mult în lumea materială, se ajunsese ca stră-străbunicii să trăiască lângă nepoţii din a douăzecea generaţie.

Dacă Adam, Eva şi primii lor urmaşi direcţi au avut o durată de viaţă neînchipuit de lungă, ce nu poate fi estimată în anii actuali (vârsta lui Adam, de 930 de ani, specificată în Vechiul Testament, nu are cum să spună

mare lucru, întrucât ondiţiile din acea perioadă erau diferite de cele actuale), ceilalţi oameni au trăit din ce în ce mai puţin, în funcţie de modul în care au respectat Ordinea cosmică.

Totuşi, la începutul acelei perioade, majoritatea oamenilor trăiau peste cinci sute de ani, în funcţie de felul în care respectau Ordinea cosmică, căci păcatul înseamnă îmbătrânirea şi, în final, moartea. Uimitor este însă faptul că, deşi atinseseră vârste de sute de ani, înfăţişările lor arătau ca şi cum ar fi avut 25 – 30 de ani.

În prima parte a celui de-al treilea ciclu, condiţiile de existenţă şi mediul pământului erau diferite de cele actuale. Chiar şi proporţia elementelor din natură era alta. Pe măsură ce răul s-a infuzat tot mai mult în oameni, s-a infuzat şi în natură. Din elementul unic, oxigenul primar, existent în prima parte a formării planului cuantic material, s-au constituit alte şi alte elemente, formându-se astfel o bună parte din elementele chimice cunoscute astăzi în tabelul lui Mendeleev. Totuşi, cu toată decăderea urmaşilor direcţi ai lui Adam şi Eva, de-a lungul ciclului al treilea, planul cuantic material nu arăta precum în ziua de astăzi.

Pe arunci nu existau toate elementele chimice din ziua de astăzi, iar proporţia de lumină era încă dominantă. Mare parte din elementele chimice din tabloul lui Mendeleev sunt manifestări ale întunericului. Modul în care se poate stabili ponderea dintre lumină şi întuneric în cazul unui element chimic – cu toate valenţele sale – este de a observa capacitatea de a lumina cu de la sine putere. Dacă un element chimic este capabil de a lumina, atunci este format, în proporţie majoritară, din lumină. Dacă nu emite lumina şi are nevoie de o sursă exterioară pentru a deveni vizibil, atunci este format, preponderent, din întuneric.

Date fiind condiţiile atât de diferite de cele actuale,

este dificil de a descrie ceea ce s-a petrecut în acea perioadă. Acesta este motivul pentru care o descriere a mediului şi a oamenilor de atunci poate fi taxată drept fantezie. Totuşi, cu toate riscurile Pe care un astfel de demers le incumbă, vom încerca să reflectăm, în mod succint, ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă de timp.

Mediul natural al lumii materiale era prea puţin asemănător cu cel actual: pământul era o imensă grădină, cu milioane de specii de flori şi de vegetale. Dominau pădurile luxuriante, cu arbori înalţi de aproximativ 200 de metri. Peste tot existau luminişuri, livezi cu pomi fructiferi şi şesuri cu plante de cele mai felurite forme. Pomii fructiferi aveau fructe de cele mai diferite forme, culori şi gusturi; vegetalele se găseau din abundenţă. De aceea, hrana oamenilor, care încă nu ajunseseră să consume carne, era foarte variată.

Cerul era diferit de cel de astăzi, în sensul că, în lipsa anotimpurilor, nu se putea vorbi despre condiţii meteorologice nefaste. Clima era extrem de blândă, nimeni nu auzise vorbindu-se de zăpadă, de ger sau de viscol. Cerul avea o infinitate de nuanţe, nu ca astăzi, când este plin de praf şi de noxe rezultate în urma poluării. Norii aveau culori şi nuanţe imposibil de descris; când se ciocneau doi nori, se formau jerbe mirifice, ca nişte artificii. Zilele erau lungi şi însorite, iar nopţile erau plăcute. Această epocă de abundenţă poate fi denumită Evul de aur sau Veacul fericit.

Datorită abundenţei de hrană, oamenii nu aveau nevoie să muncească, astfel că îşi petreceau timpul savurând noi şi noi fructe, cu arome delicate, pe care le descopereau în peregrinările lor de-a lungul şi de-a latul pământului. Făceau coroniţe din flori, pe care le dăruiau unii altora. Nimeni nu era supărat sau trist, râsetele şi veselia se ţineau lanţ, cât era ziua de mare. Nimeni nu îşi construia case acoperite, iar culcuşurile erau sub cerul

liber. Nimănui nu-i trecea prin cap să privească la soaţa aproapelui altcumva decât ca la o soră.

Bărbaţii erau înalţi, supli şi musculoşi. Fiecare fibră de muşchi se observa sub piele, astfel încât se puteau învăţa grupele de muşchi numai din simpla observare a trupului unui bărbat. Femeile erau delicate, aveau o frumuseţe inocentă, ce astăzi nu mai poate fi observată decât la copii. Nimeni nu avea vreun beteşug, nimeni nu era bolnav sau rănit.

Capitolul 6
OFENSIVA CELUI RĂU
Începutul decăderii

Urmaşii protopărinţilor, aduşi la viaţă prin încrucişarea principalelor linii genealogice, au căzut destul de rapid în mrejele Celui rău. Cu fiecare faptă rea, în dezacord cu Planul lui Dumnezeu, urmaşii de trup ai protopărinţilor s-au depărtat de Dumnezeu şi de prezentul continuu, pentru a se înfunda în trecut, chemând la viaţă amintirea.

Pe măsură ce faptele rele s-au acumulat, iar karma cosmosului fizic a devenit tot mai întunecată, mediul fizic (clădit pe fundamentul vechilor întocmiri) a cunoscut o tendinţă din ce în ce mai accentuată de materializare. Au apărut elemente chimice noi, care au conferit materiei primare o doză accentuată de densificare. Concomitent, pe fondul modificărilor mediului, oamenii de pe toată suprafaţa pământului s-au coagulat în primele comunităţi.

Iniţial, râul a făcut breşe prin intermediul acelor oameni care au dorit – şi chiar le-a plăcut – să-i stăpânească pe ceilalţi. Oamenii din această categorie au manifestat, de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, atributele Celui rău. Ei au devenit *sământa cea rea*. Prin emisiile energiilor pharismah întunecate, aceşti oameni au creat noi raze de creaţie între lumea materială şi planurile cuantice situate în haos, acolo unde era sălaşul Celui Rău.

Oamenii din sămânţa cea rea s-au comportat precum un virus într-un organism sănătos. La început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneţ, ei s-au manifestat negativ în două direcţii principale. Prima direcţie de acţiune a constat în distrugerea armoniei naturale dintre oameni – cu accentul pe distrugerea raporturilor armonioase dintre bărbaţi şi femei. A doua direcţie de acţiune a constat în distrugerea mediului paradiziac creat de către Dumnezeu, în aşa fel încât oamenii să nu mai găsească hrană din abundenţă. de scurt, pe fondul ingenuităţii majorităţii oamenilor din acele timpuri. Oamenii ce formau marea masă erau extrem de naivi;] nu auziseră despre astfel de modalităţi de acţiune şi nu aveau amintiri în acest sens – nu existau, în memoria lor, evenimente compatibile.

Distrugerea armoniei dintre oameni s-a bazat, în primul rând, pe ruperea armoniei naturale dintre bărbaţi şi femei. Femeia era considerată *strălucirea* – sau lumina – bărbatului, parte (coastă) ruptă din el. Între bărbat şi femeie exista o relaţie de comuniune perfectă, astfel că familia, ca rezultat al unirii lor, nu umbrea în niciun fel perfecţiunea creaţiei lui Dumnezeu.

La început, doar Adam, ca Preot al lui Dumnezeu, a avut autorizarea de a conduce comunitatea nou constituită, iar spusele sale erau considerate legi sau porunci. Totodată, tinerii se prezentau în faţa sa şi primeau binecuvântarea înainte de a se uni trupeşte, ceea ce echivala cu ritualul de căsătorie din ziua de astăzi.

În epocile următoare, când liniile genealogice s-au răspândit pe suprafaţa pământului, cel mai bătrân din grup, întâiul născut, a dobândit, în mod natural, capacitatea de a porunci grupului şi de a uni tinerii care doreau să rămână împreună. Cel mai bătrân avea dreptul natural de a conduce comunitatea. El avea autorizarea de a uni un bărbat şi o femeie, iar ceea ce unea el nu mai putea fi rupt de nimeni.

Împreunarea dintre un bărbat şi o femeie era considerată o taină sfântă, lăsată de către Dumnezeu oamenilor, prin intermediul primului născut, Adam. Nimănui nu-i trecea prin cap să facă altceva şi nici nu exista un precedent în acest sens. Astfel, progeniturile care veneau la întrupare erau relativ compatibile cu părinţii.

În momentul concepţiei, părinţii emiteau o pharismah relativ luminoasă – atât de luminoasă cât se putea în nou constituita lume materială. Datorită faptului că poarta alfa era închisă, energia pharismah era absorbită în nucleul pământului şi se transforma într-o rază de creaţie ce aducea la întrupare, din haos, o fiinţă omenească din generaţiile anterioare.

Fiinţele omeneşti se întrupau în lumea materială direct din haos, dar la maturitate aflau Adevărul, în urma unei educaţii adecvate. Educaţia lor în lumea materială corespundea planului ticluit de către protopărinţi

Cele două modalităţi de acţiune ale oamenilor din sămânţa cea rea au fost puse în practică într-un răstimp extrem Atât protopărinţii Adam şi Eva, cât şi primii lor urmaşi, urmăreau salvarea a cât mai multor fiinţe omeneşti din haos. În prima fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au fost victime ale Celui rău. În a doua fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au aderat la Cel rău, devenind sămânţa cea rea. În urma unei educaţii atente, la maturitate, oamenii ce formau sămânţa cea rea urmau să afle Adevărul şi să treacă de partea Luminii.

În momentul în care, în lumea materială, perechile au ales să se împreuneze în afara procedurii de binecuvântare din partea celui mai vârsnic, care îndeplinea funcţia de Preot al lui Dumnezeu, s-a format o discontinuitate în lanţul naşterilor: s-au născut, înainte de termen, fiinţe

omeneşti care, în ciclurile cosmice anterioare, au format sămânţa cea rea.

Devenind reprezentanţii direcţi ai Celui rău în planul material, oamenii din sămânţa cea rea au avut, la rândul lor, progenituri compatibile cu ei. În scurt timp, toate comunităţile de pe cuprinsul pământului au fost virusate de oameni din sămânţa cea rea. Din nefericire, planul îndrăzneţ ticluit de către protopărinţi, de salvare a celor din haos, de-a lungul unei singure existenţe întrupate, a eşuat.

Întrupându-se în lumea materială înainte de termen, oamenii din sămânţa cea rea au pus capăt epocii de abundenţă, prin distrugerea creaţiei lui Dumnezeu. De fapt, prima caracteristică a celor răi este distrugerea, indiferent sub ce formă o manifestă. Ei au început prin a distruge livezile cu pomi fructiferi şi grădinile cu plante comestibile, lipsind marea masă a oamenilor de hrană. Apoi, au construit primele îngrădiri, punând gard în jurul propriilor surse de hrană – în jurul propriilor livezi şi grădini.

Nu după mult timp, a urmat o nouă etapă a ofensivei răului. Fiind lipsiţi de surse suficiente de hrană, bărbaţii şi-au pierdut *strălucirile* – femeile –, care au ales ceea ce este mai comod: să-i urmeze pe cei din sămânţa cea rea şi să se împreuneze cu ei, în afara binecuvântării conducătorului comunităţii.

Astfel a început epoca sclavagistă, iar epoca abundenţei – Evul de aur sau Veacul fericit – a luat sfârşit. Epoca sclavagistă a continuat neîncetat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, apoi de-a lungul celui de-al patrulea şi continuă şi în ziua de astăzi. Ea nu s-a încheiat. S-au schimbat doar formele de manifestare.

Oamenii, altă dată buni şi fericiţi, care-şi ofereau în dar, unii altora, fructe şi legume, s-au schimbat peste noapte. Au apărut lăcomia, batjocura, crima – principalele

caracteristici ale Celui rău.

Datorită pharismah-urilor întunecate emise de oameni, ceea ce s-a petrecut la suprafaţa lumii materiale a fost aspirat în centru – în nucleul întunecat – şi a reapărut la periferie. Când circuitul s-a închis, lumea materială a cunoscut un proces rapid de densificare, vegetalele au început să se modifice, au apărut plantele otrăvitoare, clima s-a modificat, solul a devenit arid în diferite locuri etc – într-un cuvânt, răul s-a infuzat în natură.

Creaţia falsă

În prima perioadă a existenţei planului cuantic material, îngerii din ierarhia Fiilor luminii se manifestau în lumea materială şi vorbeau, faţă în faţă, cu oamenii.

Precum Fiii Luminii se manifestau în trupurile lor de lumină, tot astfel Fiii întunericului – fiinţele Dree şi Lorehh – au dobândit capacitatea de a se manifesta în trupurile lor energetice la nivelul lumii materiale. Atât Fiii Luminii, cât şi Fiii întunericului erau observaţi de toţi oamenii întrupaţi.

Dacă îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (inclusiv spiritele naturii bune) se puteau manifesta direct, cei din ierarhia Fiilor întunericului (Lorehh şi Dree) se manifestau doar de-a lungul razelor de creaţie. Lorehh şi Dree locuiau în haos, dar nu puteau pătrunde în lumea materială decât de-a lungul razelor de creaţie deschise de oamenii întrupaţi. Pentru ei, nu exista decât o singură cale de a pătrunde în lumea materială: razele de creaţie.

De câte ori un om întrupat era sfătuit, direct, de către un spirit bun al naturii sau de către un înger din ierarhia Fiilor luminii cu privire la un subiect, se înfiinţa, în partea opusă, şi un Fiu al întunericului: Lorehh sau Dree. În momentul în care se manifesta îngerul, apărea şi reprezentantul Celui rău, care-l sfătuia pe om să facă ceea ce-i place şi să nu asculte de înger, care „vrea să-i strice plăcerea”. Astfel, alături de un oameni se manifestau atât

fiinţele luminii, cât şi cele ale întunericului în planul cuantic material, fiinţele Dree şi Lorehh s-au manifestat progresiv, fiind chemate de pharismah-urile întunecate emise de oamenii din lumea materială. Cu cât oamenii din lumea materială au făptuit acte mai grave, depărtându-se de Ordinea cosmică, cu atât au chemat fiinţe ale întunericului mai puternice, a căror rază de acţiune şi influenţă era mai mare.

În prima fază au fost chemate la existenţă, direct din haos, Dree şi Lorehh destul de mici ca putere şi tărie – cu grade mici pe scara ierarhică. Primele fiinţe întunecate venite din haos, de-a lungul razelor de creaţie, au fost spirite ale naturii Lorehh, pe care le putem denumi „ale putreziciunii naturii" sau Lorehh ale aspectului eteric (care erau de pământ, de apă, de foc şi de aer, în funcţie de elementul în care se manifestau) – pe scurt, *Lorehh eterice*.

Lorehh eterice sunt acele spirite ale naturii care, înainte de rebeliune, aveau misiunea de a se îngriji de buna funcţionare a naturii – menţinerea naturii în stare vie (natura lipsită de putreziciune). După rebeliune, aceste fiinţe au devenit opusul a ceea ce au fost; au devenit spirite ale naturii care aduc putreziciunea naturii. În urma activităţii oamenilor în lumea materială, ele au silit spiritele bune ale naturii (spiritele bune ale naturii sunt denumite zaurdari) să plece din natură şi s-au instalat în locul lor; în momentul în care a plecat un spirit bun al naturii, a cărui menire este de a asigura perpetuarea creaţiei, a intervenit un spirit rebel al naturii – Lorehh. Astfel, întunericul a luat locul luminii.

Pe atunci, majoritatea oamenilor aveau o ingenuitate compatibilă cu a copiilor de astăzi. Tot ce era strălucitor, le stârnea bucuria şi entuziasmul, astfel că nu a fost prea greu să fie amăgiţi de Lorehh eterici. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni au fost amăgiţi de Lorehh eterici, răul s-a

infuzat în natură, iar mediul s-a modificat. Creaţia perfectă a lui Dumnezeu a început să dispară, iar zaurdarii (spiritele bune ale naturii) s-au retras, datorită faptului că nu mai corespundeau energetic cu noul mediu. Astfel, mediul s-a metamorfozat – a apărut o natură ce presupunea moartea şi putreziciunea.

Când natura a cunoscut o degradare accentuată, Lorehh eterici s-au înfăţişat oamenilor drept salvatori. Ei au cerut oamenilor să facă după cuvântul lor şi să fie proclamaţi drept – conducători, iar oamenii şi-au dat acceptul, la fel cum, în ziua de astăzi, în cadrul unor alegeri, oamenii îşi dau votul unui singur om, lăsându-şi destinul în mâinile acestuia.

În schimbul acestui troc, Lorehh eterici au creat adevărate zone paradiziace artificiale ce se înserau ca nişte enclave în mediul, pe cale de a se degrada, al pământului fizic. Astfel, pe suprafaţa pământului au apărut nenumărate enclave paradiziace artificiale.

Fermecaţi de noua creaţie, oamenii s-au strâns în nou înfiinţatele paradisuri artificiale care, la început, nu erau mai mari ca un stadion de fotbal. Aderând la noul tip de paradis, oamenii au devenit sclavi în toată regula. În momentul în care aderau la noua comunitate, oamenii primeau o pecete aurică, pe care o putem numi pecete luciferică. Ea era aplicată, în cadrul unui ritual de „înfrăţire”, ca semn al supunerii omului în faţa unei fiinţe Lorehh eterice. (18)

Un Lorehh eteric nu are capacitatea de a crea, prin propria sa putere, o zonă paradiziacă. Pentru a crea în mod artificial o zonă paradiziacă, un Lorehh trebuia să preia puterea (energia) oamenilor. Lorehh poate doar să canalizeze energia preluată de la oameni, nu să emită energie proprie. Puterea (energia) era preluată de la oameni doar în urma ritualurilor de „înfrăţire”, ce presupunea aplicarea peceţii luciferice.

Când oamenii au fost de acord cu propunerea fiinţei întunecate, au emis, invariabil, şi o energie pharismah întunecată, care a urmat traseul cunoscut: a fost absorbită prin centru pentru a reapărea la periferie. Cu fiecare pharismah întunecată, se amplifica cumulul de energie preluat de la oameni, iar puterea fiinţei Lorehh creştea în mod proporţional.

Procedeul nu era prea complicat. Lorehh se adresau oamenilor cam în felul următor: – *„După cum vedeţi, în jurul vostru natura se deteriorează; în curând nu o să mai aveţi hrană. O să îmbătrâniţi foarte rapid şi, în final, o să muriţi. Dar eu vă voi salva. Veniţi aşadar în paradisul creat de mine; cu cât veţi veni mai mulţi, cu atât paradisul va fi mai amplu şi mai vast, iar hrana va fi din abundenţă. Trupurile voastre nu vor îmbătrâni şi nu veţi mai gusta moartea”*.

Ceea ce spunea un Lorehh se adeverea până în cele mai mici amănunte. Minciuna consta, firește, în faptul că fiinţele Lorehh eterice îşi arogau o putere ce nu era a lor. Puterea şi energia erau ale oamenilor Din marea masă a celor mulţi, Lorehh îşi alegea un om, care era proclamat drept conducător şi reprezentant al său. Ales cu grijă, acel om făcea parte, cel mai adesea, din sămânţa cea rea. Acest om devenea astfel canalul prin care puterea şi energia erau preluate de la ceilalţi membri ai comunităţii.

În cadrul enclavei paradiziace avea loc o creaţie artificială – o creaţie falsă –, care copia adevărata creaţie a lui Dumnezeu. În enclava paradiziacă artificială, hrana se găsea din abundenţă, iar trupurile oamenilor nu îmbătrâneau, fiind permanent susţinute prin racolarea de noi membri, care furnizau energie suplimentară.

Când un membru al comunităţii voia un nou fel de pom fructifer, care să producă fructe cu un anumit gust, nu era nicio problemă: se crea special pentru el acel pom fructifer. Totul părea o joacă de copii: oamenii-copii cereau

să se realizeze diferite elemente vegetale, plăcute la vedere şi bune la gust, care se realizau prin grija conducătorului uman şi a fiinţei Lorehh.

Paralel cu acest proces, la oameni s-a format pentru prima oară sentimentul proprietăţii: *„copacul meu preferat, unde mă odihnesc doar eu”*, *„fructele mele cele gustoase, mai gustoase decât ale tale, pe care nu le mănânc decât eu”* etc. Anterior acestui moment, sentimentul proprietăţii nu exista.

Problema devenea cu adevărat serioasă doar în momentul în care oamenii părăseau, tot în joacă, habitatul stabilit – enclava stăpânită de Lorehh. În afara habitatului se petrecea un eveniment cumplit: oamenii nu mai găseau hrană, trupurile lor tindeau să îmbătrânească rapid; nu o dată, survenea moartea instantanee. În aceste condiţii, Lorehh – sau după caz, conducătorul din sămânţa cea rea – avertiza „norodul” să nu se mai aventureze în afara habitatului, în „haos”, acolo unde veghea „duşmanul”. Fireşte, speriat de cele petrecute, norodul rămânea cuminte în habitatul unde avea toate cele trebuincioase unui trai îndestulat.

Acesta a fost „scenariul” după care mare parte din creaţia adevărată a lui Dumnezeu a pălit, iar natura şi-a pierdut caracteristicile edenice originare. În locul ei, au fost construite zonele pseudoparadiziace în care totul se perpetua în condiţii Oficiale. Toate aceste zone au fost constituite în urma înfrăţirii nefireşti a oamenilor cu fiinţele Lorehh eterice. Fiinţele

Lorehh nu au făcut altceva decât să transforme energiile naturale ale oamenilor şi să „formateze” (dacă ne este permisă folosirea unui astfel de termen) pseudoparadisuri magice. Cu cât aderau mai mulţi oameni, cu atât puterea şi tăria unui Lorehh devenea mai] mare, iar enclava se mărea.

Prima consecinţă a acestor acţiuni potrivnice Ordinii

cosmice a fost despărţirea oamenilor de adevăratul Dumnezeu

— Dumnezeu Unicul, Creatorul cerului şi al pământului. În locul Său s-au manifestat o mulţime de zeişori – dumnezei falşi –, care s-au erijat în creatori şi stăpâni ai unui teritoriu.

A doua consecinţă a fost despărţirea omului de om; oamenii s-au diferenţiat, în funcţie de peceţile aurice. A treia consecinţă a fost înstrăinarea omului de natură.

Noii cuceritori.

Problema a devenit şi mai gravă în momentul în care Lorehh eterici au început să se lupte între ei, pentru cucerirea a cât mai multor adepţi. La rândul lor, la îndemnul acestora, oamenii au început să se lupte pentru cucerirea de „spaţii vitale”. Cu cât creştea numărul oamenilor, cărora le era aplicată pecetea de către o fiinţă Lorehh, cu atât pseudoparadisul artificial se extindea.

Datorită faptului că un rău cheamă la viaţă un alt rău, şi mai mare, acţiunea oamenilor, combinată cu cea a spiritelor naturii rebele Lorehh eterice, a chemat la viaţă, din haos, prin sintonie, fiinţe ale răului mult mai puternice.

Chemarea fiinţelor Lorehh din haos s-a desfăşurat la fel ca în cazul oamenilor. După cum s-a menţionat, la începutul ciclului au fost chemate la întrupare, de-a lungul razelor de creaţie, fiinţe omeneşti din haos. Aceste fiinţe omeneşti trăiseră în ciclul cosmic anterior, pe Perfer, dar nu făptuiseră în mod direct răul; ele erau, dacă se poate spune astfel, victime ale condiţiilor din acel ciclu. Cu cât răul s-a extins în lumea oamenilor, cu atât au venit la întrupare, direct din haos, oameni din ce în ce mai răi. Când procesul a atins apogeul, au început să se întrupeze oamenii din sămânţa cea rea. Cu cât se întrupau mai mulţi oameni din această categorie, cu atât creştea răul în lumea materială. Răul creştea în mod exponenţial cu calitatea oamenilor ce se întrupau prin sintonie, din haos.

Tot astfel s-a desfăşurat procesul manifestării fiinţelor Lorehh, Lorehh eterice nu erau prea importante în organigrama fiinţelor întunecate; de fapt, ele erau cele mai binevoitoare şi mai plăcute la înfăţişare. Lorehh eterice căzuseră ultimele sub acţiunea Celui rău, la fel ca acele victime omeneşti de pe Perfer. Într-un fel, Lorehh eterice erau la fel de copilăroase ca şi oamenii. Le plăcea să-şi etaleze „jucăriile” – noile creaţii de forme vegetale – şi să se bucure de noile condiţii existenţiale împreună cu „fraţii” lor, oamenii. Mai că se aşteptau să vină Fiii Luminii sau chiar Dumnezeu, să le laude pentru „isprăvile” lor.

Din păcate n-a venit să le laude nici Dumnezeu, n-au venit nici îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Au venit doar „fraţii” lor mai mari în putere şi tărie (un rău mai mare, care se manifesta mult mai dur), care dormitau de multă vreme în haos: fiinţe Lorehh mult mai puternice, de o altă calitate.

Lorehh din această nouă categorie pot fi denumite sexuale, dar activitatea lor a fost legată, în principal, de aspectele de reproducere şi creştere ale vegetaţiei. Lorehh sexuale au adus în lumea oamenilor întrupaţi un alt element necunoscut anterior – sexualitatea exacerbată. (Prin Evul mediu astfel de fiinţe Lorehh erau denumite succubi, incubi, zburători sau zburătoare.)

Prin intervenţia fiinţelor Lorehh sexuale a avut loc o mare revoluţie: revoluţia sexuală. În urma acestei revoluţii, mare parte din vechile comunităţi conduse de Lorehh eterice şi-au încetat existenţa, iar oamenii şi-au îndreptat atenţia asupra unui nou joc: jocul sexual. „Moda” s-a schimbat parcă peste noapte.

În cadrul jocului sexual, femeia a devenit fetiş şi obiect de veneraţie. Bărbaţii au început să se lupte şi să se ucidă între ei pentru câştigarea a cât mai multor femei, astfel încât, de la un moment dat, sărbătorile câmpeneşti din perioada anterioară, relativ nevinovate, au degenerat

în ritualuri orgiastice.

Vechile teritorii pseudoparadiziace ale Lorehh eterice au fost cucerite şi preluate de mult mai puternicele Lorehh sexuale, însăşi Lorehh eterice au fost subjugate de cele sexuale printr-un proces de absorbţie energetică. S-au *formatat* alte teritorii – psudoparadisuri –, în funcţie de energia sexuală emisă de oameni în cadrul ritualurilor orgiastice. Oamenii au primit alte peceţi de sclavie, după principiul deja consacrat.

Sub influenţa tot mai accentuată a fiinţelor Lorehh, întreţinând relaţii sexuale cu din ce în ce mai mulţi bărbaţi, femeile sau modificat atât la nivelul auric, cât şi la nivelul – napului material. Într-un fel, se poate spune că noul mediu natura întreţinută artificial – şi-a pus amprenta asupra structurii aurice şi corporale a femeilor. Trupurile femeilor au dobândit o frumuseţe ireală şi, întrucâtva, artificială. Femeile au devenit adevărate zeiţe.

Acest eveniment, demn de luat în seamă, este punctat de Vechiul Testament, dar şi de alte cărţi sacre din vechime, printre care şi Cartea lui Enoch, care afirmă că *„în acele vremuri, femeile s-au făcut din ce în ce mai frumoase"*.

Fireşte, şi înaintea intervenţiei Lorehh sexuale, femeile erau foarte frumoase, dar acea frumuseţe era perfect naturală, fără nimic artificial. Înaintea intervenţiei fiinţelor Lorehh sexuale, femeile erau reflectarea Edenului dintru începuturi. Prin formarea noilor pseudoparadisuri conduse de Lorehh sexuale, au apărut femei (vampe), a căror frumuseţe tăia răsuflarea. Datorită frumuseţii lor, femeile au început să fie venerate, într-un mod destul de puţin onorabil, de către bărbaţi şi nu numai. Chiar şi fiinţele Lorehh (şi, mai târziu, Dree) au atentat la ele, într-un proces procreativ ce a întrecut cele mai negre estimări.

Comportamentul oamenilor şi emiterea de noi pharismah în pseudo-paradisurile conduse de Lorehh

sexuale, au creat pe de-o parte, un nou dezechilibru faţă de Ordinea cosmică, iar de cealaltă parte, au chemat la viaţă, direct din haos, un rău şi mai mare, manifestat de alte fiinţe ale întunericului, mult mai puternice, despre a căror existenţă nu se ştia în lumea materială.

De această dată n-au mai fost atrase din haos spirite ale naturii rebele Lorehh, ci fiinţe îngereşti rebele din categoria Dree, mult mai puternice. Fiinţele Dree erau (şi sunt) direct subordonate lui Lucifer, iar principala lor preocupare a fost introducerea comerţului – a negoţului –, concomitent cu distrugerea sistematică a surselor de hrană. Negoţul a fost creaţia exclusivă a lui Lucifer.

Atât oamenii întrupaţi, cât şi fiinţele Lorehh din primele două categorii s-au speriat încă de la început de această nouă formă a răului, pe care nu o cunoşteau nici măcar din auzite. Curând, temerile lor cele mai sumbre s-au adeverit, întrucât acţiunea în forţă a fiinţelor Dree s-a concretizat în noi forme de sclavie. Nu numai oamenii au fost aserviţi, ci şi fiinţele Lorehh.

Prin aservirea atât a oamenilor, cât şi a spiritelor naturii rebele Lorehh, fiinţele luciferice Dree au construit noi comunităţi, în care vechile caracteristici s-au perpetuat, pe o scară mult mai amplă. Prin intermediul fiinţelor Lorehh eterice (ale fertilităţii artificiale), pseudoparadisurile au fost perpetuate, iar prin intermediul fiinţelor Lorehh ale sexualităţii a continuat venerarea femeii şi proliferarea unor ritualuri orgiastice. Aportul exclusiv al Dree a fost introducerea comerţului ca activitate principală. Comerţul a statuat noi relaţii între oameni.

Odată cu apariţia negoţului, ce mai rămăsese din veacul de aur a dispărut. Din liberi, oamenii s-au trezit sclavi: au fost văduviţi de mediul minunat creat odinioară de Dumnezeu, bărbaţii au fost lipsiţi de femeile lor – de sufletele lor pereche

— Care au ales să se vândă celui ce oferea mai mult (un alt fel de negoţ). Ca un corolar al acestei acţiuni în forţă a fiinţelor Dree, a apărut asuprirea şi crima – „dreptul” unei fiinţe omeneşti de a lua viaţa altei fiinţe omeneşti.

Intervenţia fiinţelor Dree a determinat abolirea vechilor comunităţi, destul de reduse ca întindere şi formarea unor unităţi comunitare extrem de puternice şi destul de întinse, care pot fi denumite regate sau imperii. Toţi oamenii din noile comunităţi au primit pecetea luciferică direct de la fiinţele Dree.

Fiecare regat era condus direct de către o fiinţă Dree de rang înalt, printr-un reprezentant uman. Datorită faptului că venerarea femeii a atins cotele cele mai înalte, în mod oficial, conducerea regatelor a fost atribuită unei Regine – exemplare feminine de o mare frumuseţe, la vederea cărora fotomodelele de astăzi ar plânge de ciudă.

Principiul introducerii femeilor ca vârfuri de lance ale ofensivei răului poate fi denumit principiul Venerei (un alt fel de a venera – Venera cea rea).

să formarea pseudoparadisurilor.

Omul, creat după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu, are capacitatea de crea prin intermediul sunetelor modulate informaţional.

În Edenul eteric, Adam *poruncea* naturii să se dezvolte. Ceea ce spunea el, aşa se realiza. De fapt, prin poruncile sale, Adam emitea sunete modulate informaţional. Aceste sunete erau creatoare de întocmiri –, de natură. Ceea ce dorea primul

°m, se realiza prin aportul energetic al spiritelor naturii bune, zaurdarii.

Vechile întocmiri ale mediului, natura paradiziacă a lui Dumnezeu, erau formate din emisiile energetice ale spiritelor naturii bune. Spiritele naturii bune au reprezentat baza naturii create de către Dumnezeu. Din

spiritele naturii – din emisiile lor energetice – s-au creat toate întocmirile naturii, pe toate palierele cosmosului.

După formarea planului cuantic material, urmaşii lui Adam au avut aceleaşi capacităţi, dar mult diluate. Totuşi, chiar şi aşa, sunetele modulate informaţional emise de urmaşii lui Adam, încă erau creatoare de întocmiri. Aceste capacităţi ţineau de calitatea deosebită a corpului duh cu care oamenii veneau la întrupare: ceea ce spuneau, se realiza în mod efectiv. Gând oamenii emiteau un sunet, emiteau şi o energie pharismah în inima lor.

În momentul în care, în nou constituita lume materială, un om a emis energii pharismah negative, zaurdarii, spiritele bune ale naturii n-au mai colaborat cu el. Astfel că, pe de-o parte, omul respectiv şi-a pierdut capacităţile creatoare, datorită faptului că nu a mai fost ascultat de zaurdari, iar pe de altă parte, spiritele naturii bune s-au retras din acel mediu.

În mod firesc, prin retragerea spiritelor bune, natura a început să îmbătrânească şi să moară. Locul vechiului paradis a fost luat, treptat, de un ţinut sterp. Concomitent, locul zaurdarilor a fost luat de fiinţele Lorehh eterice, care sunt opusul lor. Lorehh eterice sunt responsabile de putreziciunea creaţiei – activitate contrară spiritelor bune ale naturii.

Fireşte, oamenii au observat că mediul începe să pălească şi s-au speriat. Atunci fiinţele Lorehh eterice s-au înfăţişat în faţa oamenilor şi le-au propus o colaborare, care să genereze un nou paradis. O parte din oameni a fost de acord.

În consecinţă, marea masă a urmaşilor lui Adam şi Eva sa scindat. De-o parte s-au situat oamenii care încă respectau poruncile lui Dumnezeu. De cealaltă parte s-au situat acei oameni care au plecat urechea la ceea ce le spuneau fiinţele Lorehh, proaspăt scoase din starea existenţială nefastă a haosului.

Procesul de convingere a oamenilor a fost destul de simplu. Totul a început de la un singur om. Să spunem că, la început, dintr-o comunitate de o sută de oameni, un singur om – cel mai nemulţumint –, a fost de acord cu propunerile fiinţelor Lorehh. Atunci una din fiinţele Lorehh l-a luat deoparte pe acel oro, într-o zonă învecinată, şi i-a arătat la ce poate duce colaborarea dintre ei.

— „*Vino cu mine, i-a spus fiinţa Lorehh acestui om. Te voi face stăpân peste ceilalţi. Te voi face creator de mediu, de întocmiri, de vegetaţie şi de natură. Ceea ce vei spune, se va realiza negreşit*”.

Ca într-un joc, omul a rostit o poruncă (un sunet), Lorehh a făcut un semn cu mâna – un semn asemănător cu o plecăciune –, iar ceea ce a poruncit omul, s-a realizat instantaneu. De fapt, fiinţa Lorehh a preluat substratul sonor al sunetului, care este o energie modulată informaţional, creatoare de mediu. Prin puterea creatoare a sunetului emis de om, Lorehh a construit un nou element de mediu, care s-a înserat în cel vechi.

Pentru noi, astăzi, este vorba despre o creaţie magică, asemănătoare cu cea realizată de unii magicieni, în mâna căroara, la simpla dorinţă, apare un fruct sau un obiect oarecare. De altfel, nu este un secret că astfel de magicieni lucrează cu diferite fiinţe Lorehh sau Dree. La urma urmei, nici măcar nu este vorba despre magie, ci despre o acţiune realizată de oameni care cunosc mecanismele cosmosului spiritual.

Să spunem că omului din exemplul anterior i-a fost foame: dorea un pom fructifer care să facă fructe rotunde, rozalii şi foarte dulci. Imediat după ce omul a rostit cuvântul-sunetul-porunca, fiinţa Lorehh a făcut o mică plecăciune, ca şi cum ar fi preluat sunetul (ca un jucător de tenis de câmp care preia o minge), şi totul s-a realizat aievea. Lângă omul în cauză a apărut, ca de nicăieri, un pom fructifer, cu fructe cu tot. În momentul în care omul a

rupt fructul de pe ramură, a crescut la loc un altul. Atunci, omul a dorit un alt pom fructifer, care să producă fructe cu alte arome. Omul a poruncit, iar Lorehh s-a executat. Dar când omul a dorit un al treilea pom fructifer, fiinţa Lorehh a spus:

— *„Nu se mai poate. Puterea generată de colaborarea noastră nu ne permite să creăm mai mult de trei pomi fructiferi. Ne mai trebuie oameni. Trebuie să aduci alţi oameni pentru cauza noastră”*.

Omul a mers atunci în satul său şi a racolat unul, doi, trei sau patru oameni, la fel de nemulţumiţi ca şi el de deprecierea vechiului mediu, de dispariţia hranei etc. Le-a arătat noua creaţie a fiinţei Lorehh, moment în care oamenii cooptaţi au devenit brusc interesaţi. Pe baza sunetelor reunite ale oamenilor cooptaţi, Lorehh a creat tot mai mulţi pomi fructiferi, până când a apărut o livadă ceva mai mare decât un teren de fotbal. În scurt timp, livada a fost proclamată regat, iar oamenii ce aderaseră la noua comunitate au început să ducă o existenţă confortabilă.

Acesta a fost scenariul standard după care oamenii au început colaborarea cu fiinţele Lorehh. Ca un joc de copii, iar oamenii n-au priceput pericolul care bătea la uşă. În momentul în care oamenii s-au hrănit cu fructele noilor pomi fructiferi, fiinţa Lorehh a intrat în ei, sub forma unor energii. Prin fructele livezilor artificiale, emisiile energetice ale fiinţei Lorehh au fost ingerate în trupurile oamenilor. Astfel s-a închis circuitul creaţiei artificiale.

Intrând în trupurile lor, emisiile energetice ale fiinţelor Lorehh i-au modificat radical pe oameni. Trupurile oamenilor s-au modificat, devenind asemănătoare, ca energie constitutivă, atât cu cele ale hranei ingerate, cât şi cu ale fiinţei Lorehh. Concomitent, ele au devenit compatibile cu cele ale teritoriului în care se afla livada. Totul a format astfel un ecosistem perfect, o seră sau un

pseudoparadis, în care creaţia era asigurată non stop. Lorehh şi oamenii au prosperat.

Fireşte, oamenii din jur, care încă locuiau în vechile comunităţi, veneau să vadă minunea şi nu puţini aleageau să rămână în noul ecosistem paradiziac. Pe măsură ce veneau tot mai mulţi membri, era nevoie de tot mai multă hrană, de tot mai multe întocmiri vegetale plăcute la vedere şi bune la gust şi de o organizare eficientă a ecosistemului. Astfel, teritoriul formatat auric de către Lorehh eterice s-a extins. Acesta a fost procesul prin care Lorehh au luat locul zaurdarilor, instalându-se în noul teritoriu.

Încetul cu încetul, suprafaţa pământului a fost pigmentată cu tot mai multe astfel de regate pseudoparadiziace, create în mod artificial. Oamenii s-au adunat în aceste regate datorită faptului că, pe fondul intruziunii răului, mediul şi, mai ales, vegetaţia din zonele libere – creaţia minunată a lui Dumnezeu – începuseră să pălească.

Acelaşi fenomen s-a repetat, pe o altă scară, şi în cazul fiinţelor Lorehh sexuale. Fiinţele Lorehh sexuale au adus „jocul” sexual. Bărbaţii au descoperit astfel că, în afara creării unor întocmiri de vegetaţie plăcute la înfăţişare şi la gust, mai există un alt mod de petrecere a timpului liber. Serbările câmpeneşti au degenerat în ritualuri orgiastice.

Până în acel moment, fiecare bărbat avea perchea sa, narte (coastă) ruptă din el – sufletul pereche – cu care forma o mutate. Nici unui bărbat nu-i trecea prin minte să privească la femeia altuia, altcumva decât ca la o soră. Femeile erau deosebit de sfioase, iar bărbaţii le ocroteau necontenit.

Prin formarea unor regate formatate aurie de către Lorehh sexuale, bărbaţii au emis pharismah compatibile, modificând mediul deja existent. Modalitatea principală

prin care un bărbat putea intra într-un regat formatat de către o fiinţă Lorehh sexuală era să-şi ofere şi altora femeia – sufletul pereche. Astfel că, în acele mici regate, s-au înmulţit numărul contactelor sexuale neprotejate – a contactelor realizate în afara binecuvântării celui mai bătrân şi în afara iubirii. Progeniturile care au fost aduse ia întrupare au devenit compatibile cu natura medului în care au fest concepute.

Acelaşi proces s-a desfăşurat şi în caral fiinţelor Dree. care au subordonat o parte din regatele anterioare conduse de Lorehh eterice şi de Lorehh sexuale; concomitent, Dree au constituit regate noi, care nu existau anterior.

Chiar şi după formarea regatelor conduse direct de către fiinţele Dree, o parte din vechile regate ale Lorehh eterice şi sexuale au continuat să existe, în diferite forme. În perioada de apogeu a regatelor mici, existau în jur de 200 de regate conduse de Lorehh eterice, în jur de 400 de regate conduse de Lorehh sexuale şi în jur de 100 de regate conduse de fiinţe Dree de diferite categorii. În jurul acestor regate se aflau zone libere destul de întinse. Ulterior, toate acele regate mai mici ale fiinţelor Lorehh au fost asimilate de regatele, tot mai puternice, ale fiinţelor Dree de rang înalt.

Cu cât era încălcată mai des Ordinea cosmică, cu atât zonele libere, din afara regatelor, sufereau o transformare mai accentuată. În zonele libere, vegetaţia începuse să dispară, iar oamenii care încă se încăpăţânau să rămână acolo aveau de întâmpinat tot mai multe greutăţi în găsirea hranei. Existenţa cotidiană devenise o aventură pentru mare parte din oamenii ce Populau zonele libere. Chiar şi trupurile lor aveau tendinţa de a îmbătrâni şi, în final, de a muri. Durata de viaţă a oamenilor din zonele libere scăzuse simţitor. Abia dacă mai puteau să trăiască în lumea materială trei sau patru sute de ani.

Mai existau totuşi şi zone în care răul nu ajunsese; aceste zone îşi păstrau caracteristicile iniţiale. În acele zone, se menţinea creaţia minunată a lui Dumnezeu – ca reminiscenţă a vechiului Eden fizic, copia celui eteric. Dar aceste zone erau din ce în ce mai puţine.

Penetrarea planurilor cuantice

Cu cât au preluat mai multă energie de la oameni, cu atât Lorehh şi Dree s-au manifestat mai des la nivelul lumii materiale. Procesul manifestării Lorehh şi Dree în lumea materială s-a realizat în două mari etape.

În prima etapă, Lorehh şi Dree s-au manifestat după circuitul cunoscut: de-a lungul razelor de creaţie. Lorehh au fost chemate în lumea materială prin *e-mailurile* oamenilor – energiile pharismah întunecate. Pharismah întunecate au fost aspirate prin nucleul pământului, care este mama tuturor întunecimilor, au făcut conexiunea cu haosul şi s-au transformat în raze de creaţie.

Razele de creaţie au penetrat iarăşi cosmosul material la periferie. Prin razele de creaţie, Lorehh şi Dree au pătruns în lumea materială. Procesul respectiv a fost identic cu cel al întrupării oamenilor.

În a doua etapă, care a început atunci când răul s-a acumulat dramatic, Lorehh şi Dree s-au manifestat direct în lumea materială, prin spargerea efectivă a planurilor cuantice, astfel că nu a mai fost necesar să urmeze traseul incomod al razelor de creaţie. O rază de creaţie nu poate intersecta planul cuantic material decât pe la periferie.

În mod concret, spargerea planurilor cuantice şi înfiriparea unei conexiuni directe între haos şi planul material s-a realizat prin intermediul unor tunele spaţio-temporale, pe care le putem denumi *găuri de vierme*. Aceste găuri de vierme pot fi numite *scurtături* – sau, pentru a folosi limbajul informaticii, *shorteut*. Astfel, fiinţele din haos nu s-au mai manifestat dinspre periferie, ca până atunci, ci direct, pe scurtături, spărgând, pur şi

simplu, planurile cuantice.

Găurile de vierme erau culoare de energie ce intersectau planul material. Ele porneau din vechile raze de creaţie, ca nişte scurtături. Diametrul unei găuri de vierme era variabil, în funcţie de puterea fiinţelor Lorehh şi Dree. De regulă, un culoar avea un diametru de cel puţin treizeci-patruzeci de metri. Aceste prime găuri de vierme directe nu trebuie confundate cu iadurile, care, cronologic, au apărut ceva mai târziu, după acelaşi principiu. În perioada de început, încă nu existau iadurile.

Folosându-se de punctele de incidenţă ale găurilor de vierme, fiinţele Dree şi Lorehh au pătruns în planul cuantic material ca prin nişte porţi. Nu numai că au reuşit să pătrundă şi să se manifeste nestingherite, dar şi-au adus toată familia, toate rudele şi tot calabalâcul. Astfel, Lorehh şi Dree au reuşit să aducă haosul pe pământ. Ele au adus propria lor (dez) organizare în lumea materială, care, prin acceptul oamenilor, a devenit copia haosului.

În planul material, locurile de incidenţă ale găurilor de vierme erau dispuse la cea mai înaltă altitudine – pe cele mai înalte locuri, pe dealuri sau pe munţi. În zonele de câmpie era aleasă o movilă de pământ.

Toate punctele de incidenţă ale găurilor de vierme cu planul cuantic material au fost situate în locurile în care s-au produs fapte abominabile. Primul loc în care Dree şi Lorehh au penetrat direct planul material prin intermediul unei găuri de vierme, a fost situat chiar acolo unde, cândva, avusese loc prima ucidere, asasinarea lui Abel de către Cain. Această zonă este situată în Iraqul de astăzi, undeva între Tigru şi Eufrat. Ea există şi în ziua de astăzi, fiind principala poartă prin care pătrund, direct din haos, fiinţele Lorehh şi Dree. Există, fireşte, şi alte culoare secundare, situate în alte zone ale pământului, dar niciunul dintre ele nu atinge amploarea acestuia.

După ce au pătruns nestingherite în lumea materială,

Lorehh şi Dree i-au convins pe oameni să li se alăture. Procesul s-a desfăşurat uimitor de rapid: pătrunzând în lumea materială, fiinţele Lorehh şi Dree au corupt tot mai mulţi oameni, pe care i-au însemnat prin peceţi luciferice. Cucerind oamenii, ele au cucerit şi teritoriul în care locuiau aceştia.

În cele din urmă, Lorehh şi Dree au *formatat auric*, prin impregnare, teritoriile respective. Cu cât erau mai mulţi oameni sclavi, cu atât teritoriile erau mai întinse. În prima etapă, un teritoriu formatat auric avea întinderea unui oraş mediu de astăzi. Ulterior, teritoriile astfel formatate s-au mărit considerabil. În acele teritorii, Lorehh şi Dree au continuat să menţină o creaţie falsă (artificială), iar oamenii au fost menţinuţi în stare de sclavie.

Teritoriile erau *formatate* prin intermediul unui ritual, la care participau toţi oamenii însemnaţi aurie prin peceţi. O dată formatat auric, teritoriul respectiv devenea un *spaţiu vital*. (Dacă ne amintim, în epocile mai recente, şi Hitler era în căutarea unui *spaţiu vital*.)

Acest proces poate fi comparat cu cel desfăşurat în epocile mai recente, când anumiţi conducători militari „descălecau” pe un teritoriu – de exemplu, descălecarea lui I Dragoş Voievod. În cazul lui Dragoş, descălecarea s-a realizat în numele şi sub ocrotirea Spiritului Poporului, iar în cazul fiinţelor Lorehh şi Dree, a fost vorba despre o „descălecare” malefică.

Templele

Concomitent cu spargerea planurilor cuantice, chiar în locurile de incidenţă ale găurilor de vierme cu planul material, fiinţele Lorehh şi Dree au realizat o altă „inovaţie” importantă: construirea primelor temple sau lăcaşuri de cult, în care oamenii să venereze noii conducători, care au fost denumiţi prin termenul de zei.

Primele temple ale fiinţelor Dree n-au fost însă materiale, ci energetice, fiind amplasate chiar la intrarea

în găurile de vierme – la incidenţa dintre tunelurile spaţio-temporale şi lumea materială. Templele erau construcţii energetice impunătoare, fiind întrucâtva asemănătoare cu cele din antichitatea cunoscută, cu singura deosebire că nu erau formate din materie solidă.

Într-un fel, se poate spune că acele construcţii erau nişte proiecţii energetice (holografice) ale fiinţelor Lorehh şi Dree, dar acele proiecţii avea consistenţă, fiind la fel de reale ca şi edificiile fizice din lumea de astăzi. Toate construcţiile erau observate de oameni. Edificiile aveau cele mai diferite aspecte: temple, sanctuare, cetăţi etc.

Cele mai importante temple au fost realizate la interfaţa culoarului principal, situat între Tigru şi Eufrat, acolo unde s-au spart pentru prima oară planurile cuantice. În acel loc s-a constituit *Centrul de putere al întunericului* sau Centrul de la Miazănoapte.

Dimensiunea şi amploarea templelor situate în Centrul de Miazănoapte întrec orice imaginaţie, iar numărul fiinţelor era Lorehh şi Dree ce pătrundeau în planul cuantic material imens. Ulterior s-au realizat multe alte temple, în diferite puncte de pe suprafaţa pământului. Fiecare teritoriu formatat auric avea propriul său templu.

Un om din acele vremuri ar fi observat, în vârful unui deal fizic, mai multe edificii – temple sau cetăţi – fabricate din efluvii de gheaţă, din efluvii de foc, din efluvii de aer, din efluvii de apă. La construirea edificiilor participaseră Lorehh de apă, Lorehh de foc, Lorehh de aer etc. Omul respectiv ar fi observat că, în aer, la doi-trei metri deasupra vârfului dealului, începe un drum relativ luminos – ca şi cum ar fi fost scăldat de razele lunii –, care se continua cu mai multe trepte late până la uşa edificiului; edificiul era format din flăcări reci, din apă cristalizată sau/şi din aer condensat. La poarta edificiului erau dispuşi gardieni, iar înăuntru puteau fi observate fiinţe Lorehh şi Dree de diferite categorii.

Doar un om care primise pecetea lucifencă a fiinţei Lorehh sau Dree ce stăpânea acel teritoriu, putea observa acele edificii. Un alt om, venit de pe un teritoriu învecinat, n-ar fi observat nimic. De regulă, un om provenit dintr-un loc învecinat, nu putea pătrunde în teritoriul respectiv, decât dacă i se aplică în prealabil pecetea fiinţei Lorehh sau Dree, Orice intrus era imediat gonit de puterea gardienilor ce păzeau acel teritonu.

Noii adepţi, care veneau de pe teritoriile învecinate erau, mai întâi, aduşi în faţa fiinţelor Lorehh sau Dree, pentru a li se face ritualul prin care primeau pecetea lucifencă. Într-un fel, se poate spune că erau „iniţiaţi” în tainele acestora.

După o perioadă de relativă linişte, în care Lorehh şi Dree şi-au consolidat poziţiile în teritoriile deja cucerite, s-a trecut la faza a doua: au început să cucerească teritoriile învecinate pentru a-şi extinde spaţiul vital. Cu cât aderau mai mulţi oameni, cu atât teritoriile se lărgeau, iar puterea fiinţelor Lorehh şi Dree creştea. În scurt timp au apărut regate din ce în ce mai întinse şi mai puternice. În fiecare regat s-a format o oligarhie conducătoare, formată din oameni întrupaţi, care era subordonată trup şi suflet fiinţelor Lorehh şi Dree. – conducătorul oficial era însă o preafrumoasă regină, cu înfăţişare de zeiţă – o venera în carne şi oase.

Venera-rea femeii

După spargerea planurilor cuantice, Lorehh şi Dree au preluat energia oamenilor întrupaţi şi s-au manifestat *corporal*, direct în lumea materială, ca bărbaţi sau ca femei, în funcţie de interesele de moment.

Oricât de ciudat ar părea, sensul cuvântului *corporal* trebuie luat *ad litteram*: în acea perioadă de timp, Lorehh şi Dree au ajuns să se manifeste corporal – fizic – în teritoriile: formatate aurie de ele.

În teritoriile deja formatate aurie, Lorehh şi Dree s-

au manifestat în trupuri aidoma cu cele ale oamenilor întrupaţi, dar, în afara lor, nu se puteau manifesta decât în trupurile lor eterice. De altfel, nici oamenii deveniţi sclavi, nu se mai puteau Imanifesta în afara teritoriilor astfel formatate. Dacă un om devenit sclav ar fi depăşit teritoriul, ar fi avut surpriza că se destructurează fizic, ca un castel de nisip.

Cu cât Lorehh şi Dree furau mai multă energie de la oameni, cu atât se puteau manifesta mai mult în lumea materială. Dacă ar fi fost lipsite de această energie, corpurile lor 1 materializate s-ar fi topit ca zăpada în bătaia soarelui şi ar fi redevenit fiinţe eterice. După un timp, n-ar fi putut să se manifeste nici măcar la nivelul lumii eterice şi ar fi fost resorbite în propriile lor planuri cuantice.

În ziua de astăzi, Lorehh şi Dree nu mai pot să facă asemenea isprăvi magice, datorită faptului că nu mai beneficiază de un excedent de energie atât de mare, precum în acele timpuri. Astăzi, Lorehh şi Dree continuă să aibă o foame continuă de energie, pe care o preiau în continuare de la! oamenii care făptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică, dar procesul a fost încetinit în mod considerabil.

Actualmente, fiinţele Lorehh şi Dree sunt lipsite de acel surplus de energie, care să le confere prestanţă, putere şi tărie, astfel încât nu mai sunt capabile să se manifeste direct în lumea materială. Astăzi, Lorehh şi Dree nu se mai pot manifesta decât la nivelul lumii eterice. Chiar şi în planul eteric, trupurile lor de formă umanoidă au tendinţa de a se destructura, iar fizionomiile lor, cu ochi a căror pupilă este în întregime neagră, lipsită de iris, tind uneori de a se deforma. Dacă s-ar manifesta în lumea materială, aşa lipsite de energie, Lorehh şi Dree ar putea fi observate de oameni sub forme înspăimântătoare, ceea ce nu este în interesul lor. Faptul că, în ziua de astăzi, nu se

mai materializează precum în acele vremuri de mult apuse, nu se datorează însă oamenilor, ci activităţii lui Iisus Hristos. De aproape 2000 de ani, prin activitatea sa neobosită, Iisus Hristos a blocat orice manifestare de acest gen a fiinţelor Lorehh şi Dree. Concomitent, Iisus Hristos a oprit constituirea unor pseudoparadisuri artificiale.

Pe la mijlocul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, cu ajutorul energiei furate de la oameni, Dree şi Lorehh s-au metamorfozat în făpturi materiale, extraordinar de frumoase, feminine sau masculine, în funcţie de interesul de moment

— Adevăraţi zburători şi zburătoare cu ochii văpăi, care luau minţile oricărui om care le vedea. Ei erau la fel de reali ca şi oamenii din lumea fizică. Ceea ce nu aveau, fiind bazate pe o energie exclusiv omenească, erau anumite părţi interioare ale organelor sexuale şi, mai ales, acele energii cristalizate pe care, astăzi, le numim spermatozoid şi ovul. Totuşi, aceasta nu era chiar un impediment pentru ceea ce voiau să facă.

Devenite *fiinţe corporale fizice* în propriile lor teritorii, Lorehh şi Dree au sedus mare parte dintre femeile-venere, care deveniseră din ce în ce mai frumoase. Prin comuniunea de lungă durată cu fiinţele Lorehh şi Dree, femeile-venere au dobândit o structură aurică stranie. Această structură aparte şi-a pus amprenta şi asupra trupului material, printr-un proces de influenţare directă. De aceea, trupurile lor aveau o frumuseţe aproape ireală, carnaţie marmoreană şi forme extrem de atrăgătoare.

Cu timpul, fiinţele Lorehh şi Dree au început să se caleze aurie în femeile-venere, într-o formă de posedare periculoasă. Deşi avea în faţa sa o femeie, un bărbat întreţinea, de fapt, raporturi sexuale cu o fiinţă Lorehh. (Acest proces are loc uneori şi în ziua de astăzi, la acele persoane care abuzează de practici sexuale anormale. Cu

timpul, aceste persoane atrag fiinţele Lorehh de orientare sexuală, care se calează pe/în ele, posedându-le. Dată fiind structura lor aurică, bărbaţii sunt imuni la posedare directă. Ei pot fi influenţaţi doar din exterior.)

În felul acesta s-a instituit cultul femeii-veneră. Cele mai inimoase femei au devenit obiect de veneraţie, cărora bărbaţii li se închinau într-un mod infantil. Cu timpul, bărbaţii au fost subordonaţi şi aserviţi din punct de vedere sexual – actul sexual a devenit un drog foarte puternic – iar restul femeilor au devenit sclave. Dobândind o putere imensă, femeile-vampe au ajuns purtătorii de cuvânt ai fiinţelor Dree şi Lorehh, care vorbeau prin ele.

Pentru o astfel de femeie-veneră, existenţa trupească devenise un lung şir de plăceri sexuale, în care nimic nu era nepermis sau tabu. Înţelepciunea sa era peste măsură de mare, cunoscând aproape tot ce cunoşteau fiinţele Lorehh şi Dree cu care intrase în conexiune aurică. Era ca şi cum experienţa şi cunoaşterea fiinţelor întunecate se transferase, prin inducţie, unei astfel de femei-veneră.

Cea mai frumoasă femeie-venera, dar şi cea mai virusată în urma contactelor aurice repetate cu fiinţele Lorehh şi Dree, a devenit regină – conducătoarea oficială a comunităţii. Bărbaţii au ajuns să se ucidă între ei din cauza unei singure femei.

Imediat după mijlocul celui de-al treilea ciclu, atât fiinţele Lorehh şi Dree, cât şi femeile-vampe n-au mai dorit intermediari bărbaţi în cadrul relaţiilor de „colaborare” aurică. Au dorit să se împerecheze direct şi să aibă progenituri.

Mijlocul prin care fiinţele Dree şi Lorehh au reuşit să aibă progenituri cu fiicele oamenilor a fost relativ simplu. În prima fază, Dree şi Lorehh se transformiau corporal în zburători femei şi întreţineau raporturi sexuale cu bărbaţii, cărora le reţineau sperma (o cristalizau). În a doua fază, se transformau în zburători bărbaţi, care se acuplau cu

femeile acestora, cu care aveau progenituri.

Din nefericire, în urma unor astfel de contacte sexuale atipice, s-au întrupat, prin sintonie, fiinţe omeneşti provenite direct din adâncurile haosului. În primul rând, au venit la întrupare oamenii retardaţi – care erau adevărate catastrofe pentru lumea materială. Retardaţii (spiritele imature) nu au conştiinţă precum ceilalţi oameni, după cum nu au niciun fel de norme morale sau sociale. Ei nu cunosc decât distrugerea în formele ei primare. În actualul ciclu al cosmosului, retardaţii nu pot fi educaţi în niciun fel. Nici măcar prin suferinţă. (19)

Prin întruparea retardaţilor, existenţa din lumea materială a a devenit un infern. Ordinea cosmică a fost serios perturbată; mulţimea violurilor, a crimelor şi a altor fapte abominabile a întrecut cele mai pesimiste aşteptări. Oamenii retardaţi au fost în cele din urmă retraşi din planul material chiar de către conducătorii fiinţele Lorehh şi Dree, datorită cruzimii cu care se manifestau.

O altă categorie de fiinţe create prin împerecherea dintre pree sau Lorehh şi fiicele oamenilor au fost semizeii, a căror putere era extrem de mare, în comparaţie cu cea a oamenilor obişnuiţi-Semizeii au constituit o categorie aparte de fiinţe născute în acest fel, mai cu seamă datorită faptului că nu erau cruzi sau răi. Deşi, paradoxal, proveneau din planurile cuantice ale haosului, majoritatea semizeilor s-au luminat sufleteşte atunci când au ajuns în lumea materială. Ei au devenit apoi principalii duşmani ai fiinţelor Lorehh şi Dree, pe care au încercat să-i alunge din planul cuantic material. Fireşte, au existat şi semizei răi, dar numărul acestora a fost destul de mic.

O altă categorie de fiinţe născute din aceste încrucişări ciudate a fost cea a uriaşilor („uriaşii din vechime”, după cum sunt numiţi în scrierile sacre), care nu erau totuşi atât de înalţi precum se spune. În marea lor majoritate, uriaşii, ca rod al necurâţiei trupeşti a fiicelor

oamenilor, nu depăşeau şase metri. La început, uriaşii au fost blajini şi ascultători, dar în ultima parte a existenţei lor au început să se războiască atât între ei, cât şi cu oamenii. În cele din urmă au fost distruşi, iar supravieţuitorii s-au retras în locurile pustii, plângându-şi durerea de a fi fost aduşi la viaţă într-un mod nedemn.

Un semizeu sau un uriaş nu putea fi ucis cu una cu două. Cei care le doreau pieirea trebuiau să le ucidă mai întâi părinţii – în special, mama de trup. Apoi trebuia să realizeze un ritual prin care să întărească discontinuitatea seminţiei respective. Abia după aceea, asasinii se încumetau să-i atace în luptă deschisă şi, dacă aveau noroc – dacă erau ajutaţi de „voia zeilor" – îi puteau ucide.

Problema cea mai spinoasă n-au constituit-o totuşi semizeii sau uriaşii, cu care, cât de cât, se putea ajunge la o înţelegere, ci anumite progenituri care nu pot fi denumite fiinţe. Aceste progenituri au rezultat din împreunări realizate între oamenii prin care se manifestau Lorehh sexuale total decăzute şi unele animale. Aceste progenituri pe care le putem denumi *făpturi*, erau lipsite de spirit, duh, suflet şi conştiinţă. Totuşi, era destul de inteligente – adevărate bestii crude. Ele nu puteau fi controlate de nimeni. Nici măcar de creatorii lor.

Deşi nu aveau suflet, duh sau spirit, astfel de făpturi erau inteligente prin inducţie. Inteligenţa, răutatea şi ura părinţilor s-au transferat, în momentul concepţiei, asupra lor. La un moment dat, ele au devenit o ameninţare pentru întreaga lume materială. Probabil că, în ziua de astăzi, prin inseminări artificiale ori prin aşa-numitele donări de fiinţe umane „superperformante" se urmăreşte aducerea la viaţă a unor făpturi asemănătoare – ceea ce reprezintă o imensă eroare a speciei umane.

În acele momente de răscruce ale istoriei cosmosului, la traumele anterioare – trauma rupturii faţă de Dumnezeu şi trauma despărţirii de natură (de creaţia minunată a lui

Dumnezeu) s-a mai adăugat încă una: trauma despărţirii bărbatului de femeie.

De atunci, în forul lor interior, femeile sunt supărate pe bărbaţi datorită faptului că au fost lăsate la discreţia unor fiinţe primitive, care le-au batjocorit în fel şi chip. De cealaltă parte, bărbaţii sunt supăraţi adânc în fiinţa lor pe femei, datorită faptului că au fost daţi la o parte, atunci când au apărut fiinţe superioare lor ca frumuseţe.

Vina pentru ceea ce s-a petrecut se datorează însă bărbaţilor, care au neglijat ceea ce Dumnezeu le ofense spre ocrotire: femeile, părţi (coaste) rupte din ei – sufletele perene. Bărbaţii au fost cei care au permis fiinţelor Lorehh şi Dree să facă ceea ce le trecea prin cap.

Aşteptarea „zeului" salvator.

În cadrul regatelor deja formate prin activitatea fiinţelor Lorehh şi Dree, aveau loc nenumărate ceremonii şi ritualuri, la care se adunau toţi membrii comunităţii. În cadrul ceremoniilor, se întărea legătura oamenilor sclavi cu fiinţele Lorehh sau Dree. Legătura era concretizată prin punerea, la toţi membrii comunităţii, a peceţii luciferice.

În cazul în care pătrundea pentru prima oară într-un regat *formatat* de către fiinţele Lorehh sau Dree, orice om era iniţiat de acea fiinţă Lorehh sau Dree, astfel că i se redeştepta amintirea ancestrală de corp duh.

Totuşi, această amintire nu era completă, în sensul că omul respectiv îşi amintea doar o porţiune a trecutului său individual. Omul îşi reamintea doar reîncarnările sale din ciclul cosmic anterior, de pe Perfer, fără însă a-şi reaminti momentul în care a fost creat de către Unicul Dumnezeu. Omul îşi amintea doar va § despre o fiinţă luminoasă, pe care o cunoscuse în iclul trecut, pe Perfer şi pe care o considera drept creatorul său.

Fiinţele Lorehh şi Dree explicau, în cadrul ceremoniilor de iniţiere, şi ulterior, în cadrul tuturor serbărilor şi ritualurilor, că acea fiinţă luminoasă şi

omnipotentă se va manifesta iarăşi în lumea materială, iar atunci regatul se va mări considerabil, astfel că toţi vor trăi fericiţi. Astfel a luat naştere fenomenul *aşteptării marelui zeu salvator*.

Oamenii simţeau foarte acut înrudirea lor spirituală cu acea fiinţă misterioasă denumită zeu, ce avea să-i salveze, datorită faptului că o cunoscuseră în ciclul cosmic anterior. Între oameni şi zeul mult aşteptat exista o rezonanţă de sunet, miros şi lumină. Nu ştiau însă că acea fiinţă misterioasă a fost doar strămoşul lor de formă umanoidă (de corp duh) – în niciun caz, creatorul lor. Nici nu aveau cum să-şi amintească acest aspect, datorită faptului că memoria lor ancestrală se oprea până în momentul rebeliunii.

Problema cea mai interesantă este că nici fiinţele Lorehh sau Drcc nu ştiau mai mult, astfel că nu minţeau. Nici fiinţele Lorehh şi Dree nu-şi aminteau ceea ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat. Amintirile lor se opreau în momentul rebeliunii contra Ordinii cosmice. O fiinţă Lorehh sau Dree ştie doar că a fost creată de superiorul său pe scară ierarhică. O fiinţă care s-a rupt de Dumnezeu, nu păstrează decât amintirea evenimentelor desfăşurate începând cu momentul rebeliunii. Nu poate cunoaşte ceea ce s-a petrecut înainte, când încă respecta Ordinea cosmică, decât dacă se reîntoarce iarăşi la Dumnezeu.

În cadru! serbărilor şi ceremoniile la care participau toţi oamenii din regate, fiinţele Lorehh şi Dree explicau că apariţia unei astfel de fiinţe omnipotente depinde atât de extinderea teritoriului vital, cât şi de creşterea numărului de membri. Astfel să ajuns la declanşarea unor războaie de cucerire a teritoriilor învecinate sau a unor teritorii libere, concomitent cu înregimentarea a cât mai multor oameni.

Problema cea mai spinoasă a constat în faptul că oamenii din teritoriile vecine ştiau acelaşi lucruri. Şi ei aşteptau propriul lor zeu salvator, astfel că se împotriveau

cu îndârjire celor care doreau să-i cucerească. Astfel că războaiele s-au ţinut lanţ, iar victimele s-au înmulţit peste măsură

Formarea Iadurilor

Când oamenii au început să moară în planul cuantic material, a apărut necesitatea formării unor noi planuri cuantice, în aceste planuri cuantice urmau să pătrundă toţi oamenii defuncţi. Aceste planuri sunt iadul, care este format din mai multe nivele (astfel că se impune folosirea pluralului: iaduri) şi Regatul morţilor vii. (24)

În funcţie de faptele din timpul existenţei întrupate, oamenii defuncţi au fost atraşi prin rezonanţă spre cele două planuri cuantice noi. În iad au pătruns oamenii care au făptuit răul în lumea materială, iar în Regatul morţilor vii au pătruns victimele răului. La fel ca planul cuantic material, Regatul morţilor vii şi iadul şi-au modificat configuraţia de multe ori de-a lungul timpului.

Iadul – sau, mai corect, iadurile –, s-au format de-a lungul găurilor de vierme spaţio-temporaie (scurtăturile razelor de creaţie), care fac joncţiunea între nucleul pământului şi Haos.

Primul culoar spaţio-temporal format direct între planul cuantic material şi haos poate fi desemnat prin formula „iadul cel mare”. El s-a format iniţial chiar în locul în care a avut loc asasinarea lui Abel de către Cain. De fapt, primul om care a pătruns în iad a fost chiar Cain. Ulterior, după o perioadă de] timp, Cain a părăsit iadul.

După acelaşi principiu, în perioadele următoare s-au format multe culoare directe între haos şi planul cuantic material, ca nişte găuri de vierme secundare. Ele pot fi denumite iaduri secundare. În epoca de apogeu a ofensivei Celui rău, s-au format nu mai puţin de 76 (sau 78) de astfel de culoare spaţio-temporaie.

Fiecare gaură de vierme numită iad era împărţită în trei mari zone. În funcţie de faptele din timpul existenţei

întrupate, oamenii se apropiau într-o măsură mai mare sau mai mică de haos. Cei cu adevărat răi, mergeau după moarte în zonele rezidenţiale ale iadului – zona I –, care erau cel mai apropiate de haos, acolo unde puteau sta cu… dracul la masă. Cei mai puţin răi, care aveau la activ fapte generate de ignoranţă sau de comoditate, locuiau mai aproape de lumea materială, în zonele I şi III ale iadurilor. Zona a III-a a iadului era foarte apropiată de planul material –, fiind situată chiar la interfaţa planului cuantic material.

Oamenii deveniţi sclavi în lumea fizică prin aplicarea, în cazul unui ritual de înfrăţire, a unei peceţi luciferice, au continuat astfel să rămână sclavi şi după moarte. Ei erau aspiraţi instantaneu în iad, imediat după moarte.

Acest proces are loc şi în ziua de astăzi la vrăjitoare, care-şi desfăşoară activitatea în urma unui pact ce presupune aplicarea unei peceţi luciferice. Din nefericire, acest proces se produce şi la acei oameni obişnuiţi care, de-a lungul existenţei întrupate, dintr-un motiv sau altul, cel mai adesea din ignoranţă, merg la o vrăjitoare pentru a fi „ajutaţi”.

Prin vrăjitoare acţionează, de fapt, fiinţe Lorehh şi Dree. Omul ia contact atât cu vrăjitoarea, cât şi cu aceste fiinţe, care acţionează prin ea. Simplul contact al unui om obişnuit cu o vrăjitoare presupune un act ritual de înfrăţire (acest act ritual poate fi întărit fie verbal, fie în scris). Prin ritualul de înfrăţire, ornai primeşte o pecete lucifericǎ, care-i pune în ipostaza, deloc de invidiat, de a fi atras, după moarte, direct în iad, indiferent de faptele din timpul existenţei întrupate.

În schimb, oamenii care au devenit victime ale opresiunii, erau atraşi, după moarte, în Regatul morţilor vii – o zonă precursoare a lumii astrale de astăzi. Regatul morţilor vii era foarte apropiat de suprafaţa pământului şi nu avea nimic de-a face cu iadul. Din Regatul morţilor vii

se vedea, ca printr-un geam, lumea materială.

Primul om care a deschis Regatul morţilor vii a fost Abel. Ulterior, în Regatul morţilor vii au pătruns toţi oamenii care au devenit victime ale Celui rău. În Regatul morţilor vii, oamenii deveniţi victime s-au împărţit în grupuri şi grupuleţe, în funcţie de interesele conjuncturale

Capitolul 7

CENTRUL DE PUTERE AL LUMINII

Pământul fără păcat

În timp ce majoritatea oamenilor au aderat la fiinţa răului, devenind sclavi, cei care încă nu făptuiseră răul în lumea materială, conduşi chiar de Adam, au migrat în nord.

Ei au plecat din teritoriul situat între Tigru şi Eufrat, situat *la câmpie*, şi au migrat spre locurile *înalte*, situate în partea de nord a globului terestru. În acele locuri înalte, răul nu-şi întinsese tentaculele, astfel că natura păstra caracteristicile paradiziace pe care le avea la început.

Oamenii care i-au urmat pe protopărinţi pot fi denumiţi *Cei curaţi*. Ei erau primii născuţi din liniile principale de descendenţi, care nu au păcătuit niciodată. împreună au format grupul Celor curaţi din generaţia a patra. Datorită calităţilor deosebite ale corpului duh, Cei curaţi aveau capacităţi pe măsură – siddhisuri. Ei puteau porunci naturii, puteau tămădui doar prin atingere, puteau păşi pe ape sau prin foc etc.

Întregul grup condus de Adam, s-a stabilit în partea de nord a pământului fizic de atunci, undeva pe teritoriul României de astăzi – sau, mai corect spus, într-un loc ce corespunde cu teritoriul de astăzi al României. În acea perioadă de timp, existau alte coordonate geografice şi alte forme de relief; de atunci, pământul s-a modificat de două ori în mod major: o dată când s-a încheiat ciclul al treilea, şi o dată la mijlocul ciclului al patrulea, când a avut loc potopul lui Noe.

Ajunşi în nord, pe teritoriul actual al României, grupul lui Adam şi al Celor curaţi s-au alăturat Primordialilor Luminii – oamenii primodiali din primele două generaţii, care se manifestau în duhurile lor de la început.

Primordialii Luminii îşi găsiseră sălaşul în acel perimetru, încă din perioada de început al celui de-al treilea ciclu al cosmosului. Ei au continuat să existe, în duhurile lor de la început (corpurile duh originare), chiar şi în răstimpul perioadelor de nemanifestare dintre ciclurile cosmice. Când s-a format planul cuantic material, ei au ales să populeze acea zonă *înaltă*, care şi-a păstrat caracteristicile paradiziace originare.

În partea centrală a teritoriului României de astăzi, primordialii Luminii, Adam, Eva şi urmaşii lor denumiţi Cei curaţi au format Centrul de Putere al Luminii. În acest Centru de putere, ei au dorit să pună bazele unei activităţi planetare cu scopul de a reîntoarce la Lumină umanitatea căzută sub influenţa Celui Rău. În acest scop, ei au cerut ajutorul Fiilor Luminii, îngerii cei buni.

În scurt timp, îngerii cei buni şi-au stabilit un capăt de pod chiar în acel perimetru. Dumnezeu însuşi a delegat o înaltă fiinţă îngerească pentru a proteja, în mod direct, nou constituitul Centru de Putere. Această fiinţă îngerească foarte înaltă este ceea ce astăzi poartă denumirea de Spiritul (Prinţul) unui Popor. Numele fiinţei desemnate să ocrotească acel areal este Işşhion.

Işşhion, ca fiinţă îngerească lipsită de formă umanoidă, are capacitatea de a emite o energie modulată informaţional

— Sunet, miros şi lumină – foarte puternică, ce învăluie ca un halou luminos teritoriul ce-i fusese arondat. De asemenea, Prinţul Işşhion are şi rolul de a transforma energetic rezultatul colaborării dintre fiinţele omeneşti din Centrul de Putere al Luminii şi Dumnezeu. (20)

În acest areal, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii aveau posibilitatea de a veni şi a pleca oricând – ceea ce nu prea se întâmpla în celelalte zone ale pământului, datorită decalajului foarte mare de vibraţie energetică.

Pentru a se manifesta în lumea materială, orice Fiu al Luminii are nevoie de un capăt de pod; desigur, Fiii Luminii nu pot fi chemaţi prin scrisori sau prin e-mailuri (precum în reclamele la lap-topuri), ci prin menţinerea unei vibraţii pozitive (luminoase) a solului şi a mediului, prin inima curată şi printr-o puritate aurică, obţinute prin respectarea Ordinii cosmice de către oamenii care locuiesc într-un teritoriu.

Cel rău tot aşa poate fi chemat în planul cuantic material, cu deosebirea că, pentru a se manifesta, are nevoie de încălcarea repetată a Ordinii cosmice de către oameni. Cel rău nu poate veni nechemat, iar cei care l-au chemat au fost oamenii. Doar oamenii, prin emiterea unor pharismah întunecate, în dezacord Cu Ordinea cosmică, au puterea de a-l chema pe Cel rău din haosul în care dormitează. Oamenii înşişi i-au acordat votul de învestitură şi l-au invitat pe Cel rău în casele şi în inimile lor.

Prin activitatea ocrotitoare a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii şi, în special, a lui Işşhion, s-a creat în acel perimetru al Centrului de Putere al Luminii, o enclavă energetică uimitoare, în care s-a menţinut, în statu-quo, starea creaţiei incipiente. Pur şi simplu, peisajul aproape pardiziac al perimetrului respectiv a fost păstrat la nivelul de rezonanţă compatibil cu cel al oamenilor care-l ocupaseră. În timp ce restul pământului continua să se metamorfozeze datorită pătrunderii răului în natură, acel ioc a rămas neschimbat. Deşi, de-a lungul vremurilor, Pământul s-a densificat progresiv, acel perimetru a rămas neschimbat, ca în momentul în care protopărinţii au pătruns acolo pentru prima oară, însoţiţi de Cei curaţi.

Fireşte, această enclavă spaţială a devenit invizibilă

percepţiei oamenilor din lumea materială, care s-au transformat împreună cu aceasta. Orice om obişnuit care ajungea în acel perimetru nu-i poate observa pe Cei Curaţi. Această enclavă spaţială (şi temporală) poate fi denumită *pământul fără păcat* sau *ţinutul sacru*.

Ţinutul sacru este situat la nivel material, nu la nivel eteric, fiind format dintr-o materie ideală – *materia fără păcat*

— Care a rămas îngheţată temporal prin puterea Prinţului Işşhion, reprezentantul lui Dumnezeu în acel ioc.

Din punct de vedere energetic, ţinutul sacru a fost instituit ca o contraparte luminoasă la pseudoparadisurile artificiale formatate aurice de Lorehh şi Dree. De asemenea, Centrul de Putere al Luminii a fost instituit ca o contraparte la Centrul de Putere al întunericului.

Işşinghingher în Centrul de Putere al Luminii, pe pământului fără păcat, Adam, Eva şi Cei curaţi au pus bazele unui nou plan de salvare, care presupunea educarea oamenilor de la *câmpie* (din partea de sud a globului terestru), care au căzut pradă influenţei Celui rău.

Totuşi, Primordialii Luminii – oamenii generaţiilor anterioare –, care cunoşteau mai multe datorită faptului că erau mult mai vechi şi aveau o experienţă îndelungată, i-au sfătuit încă de la început pe Cei curaţi să nu se implice în existenţa celor care au căzut sub mrejele Celui rău. Ei au argumentat că Dumnezeu are un Plan pentru toţi şi că orice acţiune necugetată, în absenţa binecuvântării Sale, este sortită eşecului.

Adam, Eva şi Cei curaţi din generaţia a patra au fost avertizaţi, în modul cel mai serios că, dacă se vor încurca cu cei de la câmpie, vor fi, la rândul lor, corupţi; au fost, de asemenea, avertizaţi, că dacă vor coborî în planul cuantic fizic din ce în ce mai materializat, vor rămâne îngheţaţi în ei şi, în consecinţă, vor gusta, la fel ca cei de acolo, moartea. Coborârea în planul material reprezenta o nouă

nesocotire a Planului lui Dumnezeu şi o nouă împotrivire la poruncile Sale.

Datorită faptului că Adam şi ceilalţi oameni din generaţia a patra aveau o prea mare compasiune pentru urmaşii lor de trup aserviţi Celui rău, atât Primordialii Luminii, cât şi îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (împreună cu conducătorii spiritelor naturii mine, zaurdarii) au organizat mai multe concilii – consfătuiri – pentru a pune lucrurile ia punct. Prima mare consfătuire a avut loc undeva în partea de nord a Mării Negre, A doua mare consfătuire a avut loc undeva în apropierea Polului Nord de astăzi.

În urma celui de-al doilea conciliu. Cei curaţi s-au împărţit în două mari tabere. O parte dintre ei a ales să locuiască în continuare pe pământul fără păcat, în Centrul Luminii, alături de Primordialii Luminii, sub jurisdicţia directă a lui Işşhion. Cealaltă parte, cea mai numeroasă, în frunte cu Adam şi Eva, a ales să înfiinţeze un nou centru de putere, ceva mai în sud, în Dobrogea de astăzi, chiar în dreptul Deltei Dunării (pe atunci Delta Dunării se afla într-o altă poziţie decât este astăzi, fiind ceva mai apropiată de Munţii Dobrogei; chiar în faţa gurilor de vărsare a Dunării în Marea Neagră se afla o insulă destul de mare, care astăzi nu mai există, dar care nu trebuie confundată cu Insula Şerpilor, care pe atunci nu exista). Noul Centru a fost denumit Işshinghingher – Centrul de Putere al Binelui –, ca reflectare a Centrului de Putere al Luminii.

Din păcate, nu numai oamenii generaţiei a patra s-au împărţit în două tabere, ci şi Primordialii Luminii (care fac parte din primele două generaţii). Majoritatea dintre ei au rămas în Centrul Luminii, dar a existat o facţiune care s-a strămutat în Partea de vest a continentului european, undeva „pe ape”, dincolo de Islanda. Totuşi, activitatea acestei facţiuni să concretizat mult mai târziu, în ciclul al patrulea, pe continentul Atlantida.

Işshinghingherul – Centrul de Putere al Binelui –, ca primă reflectare a Centrului de putere al Luminii, nu a beneficiat de prezenţa Primordialilor Luminii, care considerau că activitatea Celor Curaţi este sortită eşecului. Totuşi, ca reflectare directă a Centrului de Putere al Luminii, Işshinghingherul a fost constituit tot ca ţinut sacru, format din materie fără păcat, invizibilă percepţiei oamenilor obişnuiţi.

Pe teritoriul Işshinghingherului au fost construite edificii impunătoare, în care şi-au desfăşurat activitatea Cei curaţi, în frunte cu Adam şi cu Eva.

Contraofensiva

Prima grijă a Celor curaţi din Işshinghingher a fost să trimită misionari la câmpie, în toate teritoriile locuite de oameni. Au fost aleşi cei mai buni dintre toţi şi cei mai impunători ca putere şi tărie, pentru a face faţă oricărei adversităţi.

Datorită capacităţilor pe care le aveau – sidhhisurile – misionarii Işşinghingherului s-au manifestat în planul cuantic fizic cu aceeaşi structură corporală ca şi fraţii lor pe care doreau să-i salveze. Trupul lor era format din materie ideală (luminoasă), dar se puteau materializa oricând, ca şi cum ar fi fost oameni obişnuiţi.

La câmpie (în partea de sud a globului terestru), lucrurile stăteau extrem de prost. Sub influenţa fiinţelor Lorehh şi Dree, oamenii, strânşi în comunităţi mai mari sau mai mici, se luptau fără încetare unii cu alţii, îşi distrugeau sursele de hrană (ogoarele, grădinile, livezile şi păşunile) şi îşi batjocoreau femeile, ceea ce nu se mai pomenise vreodată în cosmosul lui Dumnezeu. Aşa ceva nu se mai petrecuse niciodată, în niciun plan cuantic şi în niciun ciclu cosmic. Fiecare comunitate era condusă de o regină-veneră, care era, în acelaşi timp, purtător de cuvânt al unei fiinţe Lorehh sau Dree. Regina era ajutată de un „stat major” format din conducători militari şi preoţi –

majoritatea oameni din sămânţa cea rea.

Trimişii Celor curaţi s-au răspândit astfel pe la comunităţile acestora, pentru a înţelege care sunt formele de mfestare şi ce răspândire ale râului în lume. La începutul acţiunilor lor, Cei curaţi nici nu prea ştiau cum se manifestă răul-Ei au dorit, de asemenea, să afle ce măsuri pot fi luate, în condiţiile în care marea majoritate a oamenilor au devenit sclavi luciferici – sclavi de lux (conducători) sau sclavi de rând (masa de manevră).

Văzând ceea ce se întâmplă la câmpie, misionarii Celor curaţi s-au îngrozit. Erau alungaţi de peste tot de către reprezentanţii fiinţelor Lorehh şi Dree, care-i „miroseau" imediat. Totuşi, datorită faptului că aveau puteri foarte mari, nicio forţă nu le putea vătăma structura corporală neatinsă de păcat. Se puteau face nevăzuţi atunci când doreau.

În prima parte a activităţii lor, misionarii Celor curaţi nu s-au luptat cu reprezentanţii fiinţelor Lorehh şi Dree. S-au mulţumit doar să-i tămăduiască pe oameni, să le vindece rănile şi să-i înveţe despre Unicul Dumnezeu, de care uitaseră mult prea repede.

În unele locuri, misionarii Celor curaţi au reuşit să facă breşe. Ei au recompus paradisul originar, au recreat grădini, livezi şi ogoare, în interiorul cărora au adus oamenii cei mai buni pe care-i găsiseră. Au creat oaze minunate, total rupte de ceea ce-i înconjura, ca reflectări ale Işşinghingherului în teritoriile ocupate. Unii dintre ei s-au împreunat cu oamenii din oaze, cu care au avut fii şi fiice.

Din păcate, la porunca fiinţelor Dree şi Lorehh, oştirile întunecate au năvălit în enclavele paradiziace şi au distrus totul. Cei curaţi nu puteau apăra enclavele astfel constituite. Dacă ar fi răspuns la forţă cu forţa, atunci ar fi devenit, la rândul lor, cei răi. Când şi-au dat seama că este imposibil să menţină în viaţă astfel de comunităţi,

misionarii Celor Curaţi s-au reîntors în Işşinghingher, unde a avut loc o nouă consfătuire – un alt conciliu.

În urma acestui conciliu, cu acceptul lui Adam, Cei Curaţi şi-au schimbat politica: misionarii s-au reîntors la câmpie şi i-au învăţat pe oameni arta războiului şi diferite meşteşuguri Prin intermediul cărora să fabrice arme. Astfel s-a ajuns la folosirea forţei împotriva forţei – răul a început să fie eliminat cu un alt rău. Prin acest act, o parte din misionari a ales să cadă în materie.

Oamenii de la câmpie, care au pornit războiul de eliberare de sub dominaţia Celui rău, au învăţat astfel de la misionari modul în care pot aduce prejudicii structurii corporale în care se manifestau fiinţele Lorehh, fiinţele Dree şi oamenii din sămânţa cea rea.

O lungă perioadă de timp, suprafaţa globului terestru a fost brăzdată de războaie necruţătoare – multe dintre ele fiind evocate fragmentar în vechile scrieri sacre ale umanităţii. Războaiele au fost duse atât împotriva oamenilor aserviţi răului, cât şi împotriva fiinţelor Lorehh şi Dree. S-au folosit arme şi tehnologii eterice bizare.

În aceste războaie necruţătoare, care s-au perpetuat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, foarte multe fiinţe Dree şi Lorehh au fost izgonite în afara planului cuantic material, iar găurile de vierme ce făceau incidenţa cu planul cuantic material au fost închise. Totodată, au fost alungaţi din lumea materială oamenii ce formau sămânţa cea rea. Au pierit însă şi foarte mulţi oameni din lumea materială.

Distrugerile din lumea materială au avut un revers extrem de periculos, la care nu se aşteptau cei din Işşinghingher, deşi au fost avertizaţi de către Primordialii Luminii. Au fost alungate acele fiinţe ale răului care-i înrobiseră pe oameni, dar în locul lor au venit altele, mult mai puternice.

De fapt, în urma actelor violente din lumea materială

– a distrugerii – s-a făcut conexiunea, prin sintonie, cu un rău şi mai mare. În acel moment, misionarii Celor curaţi au înţeles faptul, de neconceput până atunci, că nu ştiau integral adevărul; au înţeles că în afara fiinţelor rebele cu care se luptaseră până atunci mai există altele, mult mai periculoase.

Misionarii şi-au dat seama, în cele din urmă că, cu cât alungau mai multe fiinţe ale răului din lumea materială, cu atât veneau, din haos, altele mai puternice, mai vechi, cu o putere şi o tărie tot mai mare.

Lirakashin

Când au înţeles aceste aspecte, misionarii Celor curaţi au renunţat la luptă şi s-au retras în perimetrul Işşinghingherului. Din păcate, mare parte dintre ei nu s-au mai putut întoarce direct în Işşinghingher, datorită diferenţei de vibraţie energetică între structura aurică proprie şi structura celor care rămăseseră curaţi.

Acei misionari care s-au întors virusaţi de pe câmpul de luptă însângerat al lumii materiale au constituit un al doilea centru de putere, care poartă numele de Lirakashin. Centrul de Putere Lirakashin este situat tot în perimetrul vechiului jşşinghingher, dar este diferit de acesta. Se poate spune că în acel perimetru se află două *locuinţe* distincte, formate din energii relativ asemănătoare – apropiate ca vibraţie, dar nu identice. Este ca şi cum peste structura energetică a vechiului Işşinghingher s-a suprapus o altă structură, formată dintr-o energie uşor diferită (ceva mai materializată). Din punctul de vedere al profunzimii cuantice, se poate spune că Lirakashin este situată în faţa Işşinghingherului, dar din punct de vedere spaţial se poate spune că este suprapusă ultimei.

Işşinghingherul şi Lirakashinul au fost construite din elemente ale creaţiei de la momentul respectiv. Nicio fiinţă omenească întrupată din ziua de astăzi nu poate observa ceea ce se află în acel perimetru, decât dacă are o

structură aurică compatibilă.

În interiorul celor două centre există construcţii magnifice, palate şi temple formate din ceva ce pare a fi o derivaţie a apei. Ele sunt formate dintr-un element pur material, nu spiritual, asemănător apei; de la distanţă această substanţă este asemănătoare cleştarului, ceea ce ne duce cu gândul la acele legende populare româneşti care vorbesc despre existenţa unor palate de cleştar, în care doarme, căzută în somn greu, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana-Sancta Diana).

Poziţionarea Işşinghingherului în Dobrogea, în apropierea Deltei Dunării, a fost reflectată în multe legende populare româneşti, care vorbesc despre edificii minunate fabricate din cleştar şi pietre preţioase, printre care, la loc de cinste, este evocată Mănăstirea cu nouă altare din Insula albă (Leuce). Aceste edificii există şi astăzi, dar nu la nivelul planului material actual, ci la un alt nivel; totuşi, ele nu sunt edificii eterice sau infraeterice, ci pur materiale. Nu este însă vorba despre materia actuală, care este coruptă, ci despre o materie diferită – o materie fără păcat, necoruptă.

Nu toţi misionarii Celor curaţi s-au retras în străvechiul Işşinghingher sau în Lirakashin. Unii dintre ei au rămas la interfaţa lumii materiale pentru a lupta în continuare împotriva răului. O parte din ei au ales să deschidă diferite Centre de Putere secundare pe tot întinsul globlui terestru, de unde să continue lupta. Una din numeroasele lor facţiuni a ales să deschidă un Centru de Putere secundar tot pe teritoriul actual al României. Acest Centru de Putere secundar este situat în apropierea Sarmizegetusei. Numele său este Illirin.

În Illirin s-au strâns toţi misionarii care au ales să lupte împotriva forţelor răului de pe teritoriul străvechii Dacii. Ulterior, lor li s-au alăturat nenumăraţi oameni din generaţia a treia şi a patra, care au luptat, fiind întrupaţi

în lumea materială, contra forţelor răului. Mulţi oameni care se află actualmente în Centrul de Putere Illirin au înfăţişări asemănătoare cu cele ale dacilor. Totuşi, în penoada despre care este vorba, acest Centru de putere era doar la început, fiind locuit doar de acei misionari ai Celor curaţi, care au ales să nu se întoarcă în Işşinghingher sau în Lirakashin. El a cunoscut o amplă dezvoltare abia în ciclul al patrulea.

Alt centru important de putere a fost deschis de acei misionari care au dorit să eradice fiinţa răul prin folosirea forţei şi care au format un fel de armată de apărare a oamenilor întrupaţi. Acest centru de putere a fost deschis undeva în ţinuturile nordice, în apropierea Polului nord de arunci, într-o regiune căreia, potrivit unei tradiţii străvechi, îi putem da numele Hiperboreea. Acest centru a fost denumit Centrul de Putere de la miazăzi. (Miazăziua este locul *înalt*, în care razele Soarelui cad perpendicular pe suprafaţa pământului, în timp de miazănoaptea este locul în care razele Soarelui cad oblic.

Miazăziua este situată la *poli*, iar miazănoaptea este situată la *câmpie*)

Oamenii din Centrul de Putere de la miazăzi au dorit să blocheze toate culoarele spaţio-temporale (găurile de vierme) ce fac legătura cu haosul, pentru ca fiinţa răului să nu se mai manifeste în lumea materială. Culmea, ei au fost sprijiniţi adesea de către Dree şi Lorehh de grad mai mic, care şi-au dat seama că ceea ce făceau ei era o copilărie faţă de răul străvechi ce năvălise în lumea materială.

Oamenii din centrele de putere principale ori secundare – Işşinghingher, Lirakashin, Illirin, Miazăzi etc – nu au părăsit niciodată lumea materială, astfel că au rămas în aceleaşi locuri până în ziua de astăzi. Ei continuă să existe şi în prezent. Dacă am folosi terminologia vechilor basme şi legende, despre ei s-ar putea spune că „dacă n-ar fi, nu s-ar povesti…”

Capitolul 8
MARELE REGAT AL RĂULUI
Primordialii întunericului

Cu toată opoziţia misionarilor Celor curaţi şi a primordialilor Luminii, capetele de pod ale Celui rău în lumea materială s-au întărit considerabil. Teritoriile formatate magic de Lorehh şi Dree s-au extins foarte mult, astfel că o mare parte din suprafaţa populată a pământului a fost ocupată de Cel rău.

Cam la jumătatea ciclului al treilea, s-a ajuns la o diferenţiere calitativă a teritoriilor de pe suprafaţa pământului fizic. Pământul a fost astfel împărţit în trei tipuri de teritorii.

Primul tip era alcătuit din ţinuturile libere, neocupate (neformatate) auric de către fiinţele Lorehh şi Dree; în aceste ţinuturi nu exista o populaţie prea mare, datorită faptului că, pe fondul infuzării răului în natură, mediul se degradase considerabil. În zonele libere nu mai creşteau decât buruieni, ciulini şi mărăcini. Copacii şi întreaga vegetaţie deveniseră chirciţi şi sfrijiţi, ca după un război nuclear. Nu mai existau fructe şi plante bune pentru hrană, precum în Veacul fericit.

Al doilea tip era compus din acele teritorii formatate de către fiinţele întunericului – Lorehh şi Dree. Ele erau situate în diferite locuri ale lumii, ca nişte enclave (cele mai mari ajunseseră la dimensiunea unei ţări medii), în care se menţinea o creaţie artificială – o creaţie falsă (inversată) şi un pseudoparadis artificial. Toate întocmirile (vegetaţia) ce formau mediul din aceste enclave erau, de fapt, creaţii false ale fiinţelor Lorehh şi Dree, prin intermediul energiei furate de la oameni.

Al treilea tip a fost formată din zonele sacre – pământul în păcat –, care nu erau nici prea întinse, nici foarte multe. Cele mai important teritorii sacre erau cele în care se constituiseră Centre de putere: Işşinghingherul,

Lirakashin-ul, niirin-ul şi Miazăziua.

Treptat, datorită extinderii dramatice a răului în lumea materială şi, în special, datorită luptelor pentru putere ce presupuneau distrugerea creaţiei şi a oamenilor, au fost chemate din haos fiinţe ale răului din ce în ce mai puternice.

Până la jumătatea ciclului al treilea s-au manifestat doar trei categorii de fiinţele rebele: Lorehh eterice (de pământ, de apă, de foc şi de aer), Lorehh sexuale şi Dree. Toate cele trei categorii de fiinţe s-au răzvrătit („au căzut”) în ciclul al doilea al cosmosului – pe Perfer.

Mai întâi s-au manifestat fiinţele Lorehh eterice, care s-au răzvrătit la sfârşitul ciclului al doilea. Apoi s-au manifestat fiinţele care s-au răzvrătit la mijlocul ciclului – Lorehh sexuale, în a treia etapă s-au manifestat fiinţele care s-au răzvrătit în prima parte a ciclului al doilea – fiinţele Dree, conduse direct de către Lucifer. Lucifer nu s-a manifestat niciodată direct în lumea materială, dar s-au manifestat subordonaţii săi.

Toate aceste fiinţe existaseră până arunci în afara Oceanului de Lumină, în haos. Haosul are mai multe paliere, ca un buncăr subteran cu mai multe nivele. Datorită faptului că haosul este o lume inversată, se poate spune că primul nivel este situat aproape de suprafaţă şi că nivelele următoare sunt situate tot mai adânc, în profunzime. Lorehh eterice locuiau pe primul nivel al haosului; fiinţe Lorehh sexuale locuiau pe al doilea nivel, iar fiinţe Dree (îngerii răzvrătiţi) locuiau pe al treilea nivel.

Ca termen de comparaţie, haosul este aidoma unei lumi astrale inversate. În lumea astrală, cei de pe nivelele inferioare nu-i cunosc şi nu-i pot vedea pe cei de pe nivelele superioare. Acelaşi lucru se poate spune despre planurile haosului. Cei de pe nivelele situate aproape de suprafaţă nu-i pot cunoaşte pe cei din adâncime; locatarii mai noi nu-i pot cunoaşte pe cei vechi. Astfel că, în epoca

despre care vorbim, fiinţele răului care deja se manifestaseră în lumea materială au fost surprinse să constate că în afara lor mai există şi altele. Faţă de cele care locuiau adâncimile insondabile ale haosului, fiinţele răului care locuiau aproape de suprafaţă erau ca nişte copilaşi neastâmpăraţi.

Cam la mijlocul ciclului al treilea, paralel cu extinderea paradisurilor artificiale, au început să se manifeste fiinţe de pe nivelele cele mai adânci ale haosului şi anume oamenii primordiali ai întunericului – Primordialii întunericului primordialii întunericului reprezintă, după cum s-a specificat, primii născuţi din primele două generaţii, care s-au revoltat împotriva Ordinii cosmice. Prima generaţie de oameni s-a manifestat în primul ciclu al cosmosului, iar a doua generaţie s-a manifestat în ciclul al doilea, pe Perfer.

Primordialii întunericului din primele două generaţii s-au salvat de distrugerile succesive şi de perioadele de nemanifestare, refugiindu-se în afara Oceanului de Lumină, în haos. Dacă nu s-ar fi refugiat în haos, trupul lor de formă umanoidă s-ar fi destructurat, iar spiritul lor ar fi fost absorbit în Lumea fără formă. Pentru a fiinţa în continuare, ei au împrumutat, cu largul concurs al lui Shantiah şi a lui Hallshithan, o aparenţă de formă umanoidă a corpului duh.

Primordialii întunericului s-au afundat în cel mai adânc nivel al haosului, ca într-un mormânt. În perioadele următoare, deasupra lor s-au adunat alte şi alte fiinţe care s-au răzvrătit împotriva Ordinii cosmice, formând niveleie suprapuse ale haosului. Închişi în propriul lor mormânt, pe care-l săpaseră singuri, Primordialii întunericului n-au ştiut că, deasupra lor, mai există alte nivele, tot astfel cum cei care s-au revoltat mai târziu – Lorehh şi Dree – n-au ştiut că sub nivelele lor mai sunt şi altele.

Chiar şi Primordialii întunericului erau diferenţiaţi în

mod ierarhic – este, desigur, vorba despre o ierarhizare inversată. În buncărul subteran al haosului erau atâtea paliere, câte forme ale răului apăruseră în lume. Primordialii întunericului locuiau în palierele suprapuse ale haosului, în funcţie de puterea şi de tăria lor, de caracteristicile şi de natura răului manifestat ori de perioada în care s-au revoltat pentru prima oară împotriva Ordinii cosmice.

Primul născut, Shantiah, la fel ca şi Hallshithan, ar fi trebuit să se afle pe cel mai de jos nivel al haosului. Cei nouă care l-au urmat în primul ciclu pe Shantiah ar fi trebuit să se afle pe nivelul imediat superior. Deasupra lor ar fi trebuit să se afle ceilalţi Primordiali ai întunericului din prima generaţie. Apoi ar fi trebuit să se situeze cei care s-au revoltat în ultima Parte a primului ciclu. După ei ar fi trebuit să se afle Primordialii întunericului din a doua generaţie, cei care s-au răzvrătit pe Perfer şi aşa mai departe.

Toţi Primordialii întunericului se aflau îngheţaţi într-o stare existenţială de cădere în vid, departe de prezentul continuu, fără nicio posibilitate de manifestare în exterior. În cele din urmă, pe la mijlocul ciclului al treilea, Primordialii întunericului au fost atraşi în lumea materială datorită faptelor oamenilor întrupaţi şi, implicit, datorită emiterii unor energii pharismah întunecate.

Primordialii întunericului au fost, de fapt, acei „zei” salvatori, mult aşteptaţi de oamenii întrupaţi. Fiind atraşi de energiile pharismah emise de oameni, Primordialii întunericului au venit (au „urcat”) în lumea materială de-a lungul găurilor de vierme spaţio-temporale, la fel ca şi fiinţele Dree şi Lorehh. Ei au fost treziţi din somnolenţa lor, în care subzistau în haos, prin intermediul energiilor pharismah ale oamenilor.

Prin intermediul Primordialilor întunericului, răul s-a revărsat, pur şi simplu, în lumea materială. Vechile teritorii

formatate odinioară de Lorehh şi Dree au fost preluate de către Primordialii întunericului, care au devenit astfel stăpâni absoluţi ai acestora.

Nu se poate spune că Lorehh şi Dree au devenit, la rândul lor, sclavi ai Primordialilor întunericului, precum oamenii, ci, mai degrabă, se poate vorbi despre o unitate de interese. Lorehh şi Dree au început să acţioneze în paralel cu Primordialii întunericului, urmărind aceleaşi deziderate. Lorehh şi Dree se aflau sub conducerea propriilor conducători de „naţiuni" îngereşti. Atât Primordialii întunericului, cât şi Dree sau Lorehh, urmăreau ieşirea cât mai grabnică din starea nefastă pe care, eoni nesfârşiţi, o experimentaseră în haos – cea de cădere continuă.

Prin venirea Primordialilor întunericului în lumea materială s-a format complet principalul Centru de Putere al întunericului – Miazănoaptea –, care era situat în regiunea dintre Tigru şi Eufrat.

În următoarea etapă a expansiunii răului, s-au format noi centre de putere ale întunericului în toate teritoriile deja ocupate aurie – copii ale Centrului de Putere principal de la Miazănoapte. La interfaţa tuturor Centrelor de Putere secundare au fost construite edificii şi temple energetice, în funcţie de puterea şi de tăria fiinţelor care îşi găsiseră sălaşul acolo şi, implicit, de numărul oamenilor deveniţi sclavi.

În toate Centrele de Putere ale întunericului (inclusiv în centrul principal – Miazănoaptea) şi-au stabilit reşedinţa permanentă trei mari categorii de forţe ale răului.

Prima categorie a fost formată din Ergii – căpeteniile aţelor Lorehh de toate orientările: eterice, de vegetaţie, sexuale, de aer, de apă, de foc etc. Ergiile corespund Puterilor din cadrul ierarhiei Fiilor Luminii. A doua mare categorie de forţe a fost formată din Ariande – principalele căpetenii ale flintelor Dree. Ariandele corespund

Stăpânirilor din ierarhia Fiilor Luminii. A treia categorie, şi cea mai puternică, a fost formată din Primordialii întunericului, care corespund Domniilor din ierarhia Fiilor Luminii.

Cele trei mari categorii de fiinţe ale răului au fost (şi sunt) structurate în mod ierarhic, în funcţie de vechime, de putere şi de tărie. Fiecare căpetenie are în subordine, pe linie ierarhică directă, o pleiadă nesfârşită de fiinţe mai mici ca putere şi tărie. Toate fiinţele dintr-o ierarhie se manifestă ca o unitate, sau, mai degrabă, ca o fiinţă colectivă. În fiecare secundă, conducătorul ştie cu precizie ce iac fiinţele subordonate: ele este în ei e şi ei e sunt în el.

Imediat sub scaunul de domnie al Primordialului întunericului se află un stat major format din oameni ai întunericului. La rândul lor, oamenii întunericului sunt împărţiţi în mai multe clase, în funcţie de puterea şi de tăria pe care o manifestau pe scara valorică a răului.

Prima mare categorie de oameni ai întunericului este formată din retardaţi – avortonii aduşi din haos înainte a fi venit sorocul, în primul ciclu al cosmosului, cu largul concurs al lui Shantiah şi al lui Hallshithan. Retardaţii formează o categorie atipică de oameni (dacă pot fi denumiţi oameni), un fel de gardă pretoriană, care, atunci când se manifestă în lumea materială, provoacă un prăpăd de nedescris. Din fericire, retardaţii au fost retraşi destul de rapid din lumea materială, pentru a nu perturba ordinea şi aşa destul de precară a lumii.

A doua clasă era formată din acei oameni din generaţia a patra care aderaseră cu bună ştiinţă la tabăra Celui rău – sămânţa cea rea. Ei se întrupau adesea în lumea materială şi ocupau funcţii de conducere în cadrul regatelor: preoţi, propovăduitori, misionari, războinici, nobili etc. Sub conducerea Primordialilor întunericului, pe de-o parte oamenii, iar de cealaltă parte fiinţele Lorehh şi Dree au acţionat în mod unitar pentru cucerirea

pământului fizic şi pentru aservirea tuturor oamenilor întrupaţi

Millenium

Datorită faptului că, în acea perioadă, timpul avea alte valenţe decât cele de astăzi, este foarte greu de realizat o cronologie exactă a evenimentelor desfăşurate de-a lungul ciclului al treilea.

Dacă am încerca totuşi să stabilim o cronologie a evenimentelor, ar trebui să fixăm o scală imaginară a timpului, care cuprinde o mie de unităţi. Fiecare unitate de timp ar corespunde unui an, iar întreaga perioadă poate fi estimată la o mie de ani – un Millenium. Trebuie totuşi specificat faptul că un an din acea perioadă corespunde cam unui mileniu din ziua de astăzi.

Millenium-ul a debutat odată cu apariţia planului cuantic material. În anul 1 al Millenium-ului a avut loc naşterea lui Abel şi Cain. În următorii doi ani, s-au născut principalele linii de descendenţi, iar până în anul 50, mare parte a globului terestru era deja populat.

Veacul fericit a durat până prin anul 100 al Millenium-ului. Începând cu anul 100 s-a făcut simţită activitatea fiinţelor Lorehh eterice, prin anul 150 s-a intensificat activitatea fiinţelor Lorehh sexuale, iar începând din anul 200 s-a accentuat activitatea fiinţelor Dree.

Prin anul 300, Adam a plecat în regiunile *înalte*, unde a înfiinţat Centru! de Putere al Luminii. Cam în aceeaşi perioadă s-a format complet Centrul de Putere al întunericului din regiunea Mesopotamiei (Miazănoaptea). După anul 400 au început să se manifeste Primordialii întunericului din a doua generaţie.

Începând cu anul 450, misionarii Celor curaţi au fost trimişi la câmpie. Primele lupte dintre bine şi rău s-au dat începând cu anul 550 al Millenium-ului. Pe la sfârşitul celui de al 600-lea an, misionarii Celor curaţi s-au retras în

Işşinghinger şi în Lirakashin.

Între anii 550 – 600, datorită acumulării răului, au început să se manifeste, pentru prima oară, Primordialii întunericului din prima generaţie. Cei mai importanţi dintre aceştia au fost cei nouă oameni născuţi imediat după Shantiah. Ei aveau o putere extraordinar de mare, nefiind egalaţi de nicio altă fiinţă din ierarhia Celui rău. Cel mai important dintre cei nouă oameni primordiali a fost al doilea născut (Shantiah a fost primul născut), numit Udru.

Datorită incompatibilităţii de rezonanţă, Primordialii întunericului nu s-au întrupat direct în lumea materială, prin naştere din femeie, precum marea masă a oamenilor. De aceea, ei s-au manifestat precum Lorehh şi Dree: ca fiinţe energetice, în corpuri duh specifice generaţiilor din care au făcut parte. În cea mai mare parte a timpului, ei au locuit în Centrele de Putere ale întunericului. Uneori, se puteau manifestau corporal în propriile teritorii din lumea materială, precum Lorehh şi Dree, dar nu pentru mult timp. Nu puteau rezista foarte mult timp în lumea materială.

Între anii ’600 şi 650, Primordialii întunericului au cucerit toate regatele mai mici ale fiinţelor Lorehh şi Dree şi au format un mare regat. Astfel s-a format Marele regat al răului, în care s-a obţinut unitatea răului. Victoria răului în lumea materială a fost aproape totală.

În frunte cu Udru (al doilea născut), Primordialii întunericului au subordonat toate fiinţele răului care se manifestaseră înaintea lor. Ei erau în toţi şi toţi erau în ei, formând o fiinţă colectivă a răului. Nicio fiinţă Lorehh sau Dree şi nicio fiinţă omenească nu putea face vreo mişcare fără ştiinţa lor.

La apogeul dezvoltării sale teritoriale, Marele regat al răului ocupa o pondere însemnată din suprafaţa pământului; peste 90 % din oamenii încarnaţi erau sclavi.

Toată suprafaţa Marelui regat era un pseudoparadis, în care se găsea hrană din abundenţă. Marele regat al răului avea o conducere unitară, fiind condus de către Udru. Ca reprezentant uman al lui Udru a fost aleasă o preafrumoasă regină-vampă.

Centrul principal al Marelui regat al răului a fost stabilit în vestul Europei, în partea de nord a Marii Britanii de astăzi, într-un loc denumit Harimateea. Centrul de putere de la Harimateea era dispus chiar la intrarea într-o gaură de vierme ce făcea legătura cu haosul.

În Centrul de Putere de la Harimateea, pe o suprafaţă de aproximativ 1,5 km pătraţi se aflau mai multe edificii energetice impresionante, printre care şi un templu imens. În acel templu locuia regina marelui regat al răului, o femeie-veneră de o frumuseţe aproape ireală.

De vorbă cu răul cel mare

În perioada Marelui regat s-a produs o unitate fără precedent a răului în lumea materială. Această unitate s-a realizat treptat, de-a lungul unei perioade îndelungate. A fost nevoie de mai multe sute de ani, pentru ca forţele răului renunţe la războaiele interminabile şi să se coalizeze, pentru a realiza marea unitate.

După anul 650, când Marele regat al răului era la apogeu, s-a iscat o dispută aprigă între principalii Primordiali ai întunericului din prima generaţie, pentru obţinerea domniei supreme. În mod firesc, domnia Marelui regat ar fi trebuit să revină primului născut din toate timpurile, Shantiah.

Datorită absenţei lui Shantiah, conducerea Marelui regat al răului urma să fie atribuită următorului născut – al doilea om primordial al primei generaţii, Udru. Totuşi, pentru a se obţine definitiva unitate a răului, era nevoie de confirmarea domniei lui Udru de către Shantiah.

Shantiah nu şi-a făcut apariţia, precum ceilalţi oameni primordiali ai întunericului, astfel că nu se ştia

nimic despre el. Shantiah nu a fost de găsit nicăieri, pe niciun palier al haosului, deşi a fost căutat o perioadă foarte lungă de către fraţii săi de arme – Primordialii întunericului din prima generaţie. Pur şi simplu, Shantiah, nu se afla pe cel mai de jos nivel al haosului, acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să se afle. El era ascuns în afara razei de percepţie a tuturor Primordialilor întunericului, precum şi a fiinţelor Lorehh sau Dree. Nici măcar Lucifer nu ştia unde se află Shantiah.

Pentru Primordialii întunericului se punea o problemă extrem de dificilă: nu aveau *ştiinţa continuităţii răului*, astfel că le era o frică teribilă că ceea ce se petrecea în lumea materială avea să-l cheme pe marele tartor, Hallshithan, a cărui reşedinţă se afla pe cel mai adânc nivel al Haosului, acolo unde căzuse la începuturi.

Primordialilor întunericului – la fel ca şi fiinţelor Lorehh şi Dree – le era frică de Hallshithan, datorită faptului că el manifesta cea mai cruntă formă a răului – distrugerea absolută. Niciun Primordial al întunericului, nicio fiinţă Lorehh sau Dree nu aveau vreo putere împotriva sa. Hallshithan voia distrugerea a tot şi a toate. Nimeni nu-i putea sta în faţa. După lungi tergiversări, mai mulţi Primordiali ai întunericului au contestat supremaţia lui Udru, astfel că s-au despărţit de el. În consecinţă, Marele regat al răului s-a spart în 3 regate mai mici. (23)

Udru s-a opus atât cât a putut acestei divizări a marelui regat, pregătindu-se de război, moment în care câţiva primordiali ai întunericului au recurs la o soluţie extremă: l-au chemat din haos – din cel mai adânc plan cuantic al haosului – pe însuşi Hallshithan, ceea ce a reprezentat o imensă catastrofă.

Fiind chemat în mod direct printr-un ritual foarte puternic, Hallshithan a spart planurile cuantice şi s-a manifestat în lumea materială. La fel ca fiinţele Dree şi Lorehh, Hallshithan a construit un culoar spaţio-temporal,

din adâncurile haosului până în planul material.

Hallshithan era, iniţial, un înger lipsit de formă, dar odată cu prima rebeliune a dobândit o formă. În prima fază, Halishithan s-a putut manifesta doar sub forma unui imens şarpe, dar în a doua fază s-a putut manifesta sub o formă umanoidă. De atunci, Hallshithan se poate manifesta fie sub forma sa originară de şarpe, fie sub o formă umanoidă cu o înălţime de aproximativ 6 metri.

Forma umanoidă a lui Hallshithan este doar de împrumut. Ea a fost creată chiar în primul ciclu al cosmosului, când a avut loc un proces de simbioză energetică între Shantiah şi Hallshithan. Prin aportul lui Hallshithan, Shantiah şi-a păstrat forma sa umanoidă, care fusese lipsită de aportul energetic insuflat de cele 500 de naţiuni îngereşti. În schimb, prin Shantiah, Hallshithan a dobândit, el însuşi, o formă umanoidă prin care se putea manifesta. Noua formă umanoidă a lui Hallshithan, inclusiv fizionomia, este asemănătoare (aproape identică) cu cea lui Shantiah, datorită procesului de simbioză realizat iniţial.

În ciclul al treilea, fiind chemat de câţiva Primordiali ai întunericului, Hallshithan s-a manifestat în lumea materială mai mult sub înfăţişarea umanoidă, asemănătoare cu cea a lui Shantiah – ca şi cum ar fi fost fratele geamăn al acestuia. Nu este însă vorba despre o „reîntrupare” a lui Shantiah, ci despre Manifestarea directă a răului cel mare – Hallshithan –, chemat la viaţă chiar de o parte din oamenii primordiali ai întunericului Fericit că a fost salvat din abisurile nesfârşite ale căderii sale, Hallshithan s-a comportat binevoitor şi extrem de amabil faţă de cei care-i făcuseră acest serviciu. Cel puţin în prima fază.

Prin venirea lui Hallshithan, întregul haos a fost coborât pe pământ. O singură fiinţă a refuzat să participe: Shantiah, primul om. Se spune că, imediat după momentul

rebeliunii, chiar atunci când şi-a dat seama de răul pe care l-a declanşat, Shantiah a dus mâna la gură şi a vrut să spună ceva. Nu şi-a dus niciodată până la capăt intenţia, iar vorba sa nu a mai fost rostită.

De atunci, Shantiah a dispărut din cosmos. Nimeni nu l-a mai văzut. Nimeni nu a ştiut unde se ascunde, pe ce nivel al haosului se află. Fiinţele Dree, Lorehh şi Primordialii întunericului au avut uriaşa surpriză să constate că nu-l pot găsi. Ei au sperat că, odată cu Hallshithan, va veni şi Shantiah, dar s-au înşelat. Shantiah nu putea fi descoperit nicăieri, cu toate că au scotocit cu percepţia lor fiecare nivel al haosului. Ei l-au întrebat chiar pe Hallshithan, dar nici acesta nu ştia nimic.

La un moment al căutării lor, ei au presupus că Shantiah se află într-un loc inaccesibil, dincolo chiar de nivelul de manifestare al lui Hallshithan. Ceea ce însemna că Shantiah este mult mai puternic decât Hallshithan. Erau cu toţii uimiţi, intrigaţi şi, totodată, îngrijoraţi.

În cele din urmă, cearta Primordialilor întunericului pentru succesiune la domnia supremă a stârnit mânia lui Hallshithan, care şi-a dat seama că oamenii continuă să se certe între ei precum în primul ciclu al cosmosului. Hallshithan s-a supărat atât pe oameni, cât şi pe creaţie şi a fost la un pas de a distruge totul.

Pentru a preîntâmpina o astfel de stare de lucruri, unele grupuri ale Primordialilor întunericului s-au coalizat iarăşi, punând la cale eliminarea lui Hallshithan şi trimiterea sa în haosul din care venise. Totuşi, deşi scopul lor era comun, grupurile de Primordiali ai întunericului s-au comportat iarăşi în disonanţă unele faţă de altele. Astfel au apărut trei mari mişcări distincte de eliberare de sub tutela lui Hallshithan.

Prima mişcare de eliberare a aparţinut grupurilor de Primordiali ai întunericului care credeau că îl pot înfrânge în luptă deschisă pe Hallshithan. A doua mişcare de

eliberare a aparţinut grupurilor de Primordiali ai întunericului, care au trimis mesageri în cele trei regate, pentru a vesti oamenilor de rând existenţa unicului Dumnezeu. A treia mişcare de eliberare a aparţinut grupurilor de Primordiali ai întunericului care au făcut apel la ceea ce s-ar putea numi „bomba umană”.

Prima mişcare de eliberare a Primordialilor a fost înfrântă foarte uşor de Hallshithan. Cei care au crezut că îl pot înfrânge în luptă deschisă, nesocotind capacitatea sa imensă de distrugere, s-au retras înfricoşaţi.

A doua mişcare de eliberare a avut la bază pe acei Primordiali din prima generaţie, care şi-au dat seama de eroarea imensă pe care au comis-o în momentul în care s-au erijat în zei falşi. O parte din aceşti Primordiali ai întunericului, contemporani cu Shantiah, care l-au cunoscut direct pe Unicul Dumnezeu, şi-au dat seama de răul făcut şi au vrut să restabilească situaţia. Ei au trimis misionari şi propovăduitori în toate regatele pentru a vorbi oamenilor despre Unicul Dumnezeu, Adevăratul creator. Tatăl tuturor.

La această operaţiune de propovăduire a Adevărului au participat, în mod paralel, atât o parte din Primordialii Luminii, cât şi misionarii Celor curaţi din Işşinghingher, care au găsit, dintr-odată, un teren propice de manifestare.

Oamenii obişnuiţi din regate au aflat astfel cu stupefacţie de faptul că au fost minţiţi cu neruşinare o lungă perioadă de timp. Ei au aflat numele prin care poate fi chemat Unicul Dumnezeu. De asemenea, oamenii din regate au fost învăţaţi să se roage Adevăratului Dumnezeu, participând astfel la formarea unor rezonanţe benefice a teritoriilor, prin intermediul căreia urmau să fie rechemate spiritele bune ale naturii, pentru a fi refăcut paradisul originar.

Totodată, oamenii din această categorie au organizat mişcări de rezistenţă şi au format armate imense, pentru a

se împotrivi răului prin luptă deschisă. Atât trimişii Primordialilor întunericului, cât şi cei ai celor din Işşinghingher i-au învăţat pe oameni arta războiului – metode de luptă împotriva fiinţelor Lorehh şi Dree ori a Primordialilor întunericului care încă se împotriveau acestei operaţiuni de eliberare.

Totul s-a transformat într-un măcel de nedescris: oamenii se luptau cu oamenii, zeii cu zeii, zeii cu oamenii. Datorită faptului că nu mai aveau suficientă putere de manifestare în urnea materială, fiind lipsite de energia furată odinioară de la oamenii deveniţi sclavi, fiinţele Lorehh şi Dree puteau fi înfrânte destul de uşor. Oamenii distrugeau mediul pseudoparadiziac al regatelor, astfel că Lorehh şi Dree nu se mai puteau manifesta în propriul lor habitat.

Pe baza unor calcule, oamenii aflau în ce porţiune a spaţiului se materializează o astfel de fiinţă, o aşteptau şi îi distrugeau forma în care se manifesta. Fiindu-i distrusă forma umanoidă, spiritul unei astfel de fiinţe era imediat absorbit în haos.

Văzând ceea ce se petrece, tot mai multe fiinţe Lorehh şi Dree s-au retras în găurile de vierme, acolo unde nu puteau fi atinse de oamenii înfuriaţi. Ele au fost imediat urmate de unii dintre Primordialii întunericului.

La un moment dat, oamenii i-au atacat direct pe Primordialii întunericului, cu care au dus lupte crâncene. Totuşi, era nevoie de foarte mulţi oameni (de un cumul de energie şi de sunet ai mukor oameni), pentru a putea înfrânge un Primordiai ai întunericului care se apăra cu disperare. Mulţi Primordiali ai întunericului şi-au pierdut corpul duh în acele lupte aprige, iar spiritul lor a fost absorbit în Lumea fără formă.

Dată fiind puterea şi tăria Primordialilor întunericului şi a fiinţelor Lorehh şi Dree, oamenii n-au putut să-i înfrângă definitiv şi să-i alunge în haos. Cât despre

Hallshithan, nici nu putea fi vorba; nu putea fi atins. Hallshithan era mulţumit că în timpul domniei sale se produseseră atâtea distrugeri.

Alungarea lui Hallshithan

Dacă primele două mişcări de eliberare nu au reuşit să-l înfrângă pe Hallshithan, în schimb a reuşit a treia. A treia mişcare de eliberare condusă de o parte din Primordialii întunericului a avut în vedere construirea unei *bombe umane*, capabilă să-l alunge pe Hallshithan în haos.

Construirea unei *bombe umane* a avut la bază cunoaşterea de către o facţiune a Primordialilor întunericului a unei taine profunde: taina părţii femeieşti şi a părţii bărbăteşti.

Taina părţii bărbăteşti şi a părţii femeieşti are la bază existenţa sufletelor duale – a sufletelor pereche: bărbatul şi femeia corespondentă. Bărbatul a fost creat de către Dumnezeu după Chipul şi Asemănarea Sa. Femeia a fost creată de către Dumnezeu după chipul şi asemănarea bărbatului, prin despărţirea fiinţei omeneşti primordiale în două jumătăţi. În momentul creaţiei, Dumnezeu a luat o parte – o coastă – din bărbat şi a creat femeia. Femeia este considerată strălucirea

— Lumina – bărbatului, tot astfel cum Duhul Sfânt este considerat Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu. Bărbatul şi femeia sunt suflete duale. Fiecărui bărbat din cosmos îi corespunde o femeie şi fiecărei femei îi corespunde un bărbat.

În mod normal, dacă nu ar fi intervenit Cel rău, bărbatul şi femeia pereche ar fi trebuit să se întrupeze concomitent în lumea materială. Regăsindu-se în lumea materială, bărbatul şi femeia corespondentă ar fi trebuit să refacă rapid unitatea primordială. Acesta a fost şi este Planul lui Dumnezeu.

Datorită modului imperfect în care au fost concepuţi oamenii în planul material, prin emiterea unor pharismah

întunecate, de la un moment dat – cam de la formarea primelor regate conduse de Lorehh sexuale – nu a mai fost posibilă întruparea instantanee a bărbatului şi a femeii corespondente, astfel încât să se poată regăsi. De acest fapt au profitat fiinţele Lorehh şi Dree, care au manipulat atent evenimentele pentru ca două suflete perche să nu se poată regăsi în lumea materială, chiar dacă, uneori, se pot întrupa în acelaşi timp.

La sfârşitul Marelui regat al răului, câţiva Primordiali ai întunericului cunoşteau această taină adâncă. Pentru a scăpa de Hallshithan, aceşti Primordiali ai întunericului au instituit un cult – numit *cultul iluminării spontane prin iubire* sau *cultul strălucirii strălucirii* (femeia este considerată strălucirea – lumina – bărbatului).

Primordialii respectivi s-au bazat pe faptul că, aflate în lumea materială, sufletele pereche se simt de la orice distanţă. Astfel că, între milioanale de oameni care populau pământul în acea perioadă, ei au descoperit, datorită percepţiei lor subtile, mai multe suflete pereche. Iniţial, au descoperit un număr de aproximativ zece suflete pereche şi au făcut în aşa fel încât să se întâlnească şi să se unească trupeşte.

Din unirea acelor suflete percehe a rezultat ceva deosebit. Sufletele pereche s-au contopit într-o armonie sufletească Perfectă: din punct de vedere sufletesc, ei au refăcut urmarea Primordială: bărbatul era în femeie şi femeia era în bărbat.

Acest proces s-a produs doar la nivelul sufletesc – la nivelul sufletului celor doi parteneri – astfel că, din iubirea lor, s-a născut al treilea. Al treilea nu era însă o progenitură de trup ci o fiinţă energetică – o nouă lumină sau o *strălucire a strălucirii*. Această lumină este o structură aurică nouă, inexistentă actualmente în cosmos.

Dumnezeu, în marea sa înţelepciune, a dorit încă de la început să creeze această fiinţă aurică nouă prin unirea

protopărinţilor Adam şi Eva, dar aceştia au căzut înainte de a se produce acest eveniment. Formarea acestei noi fiinţe aurice a reprezentat de fapt Planul lui Dumnezeu pentru oameni. Nu s-a realizat Planul lui Dumnezeu, datorită faptului că Adam şi Eva au fost „foraţi” de evenimente şi s-au unit trupeşte („s-au cunoscut”) înainte de vreme. I-a despărţit foarte puţin de marele eveniment.

Prin formarea noii fiinţe aurice, omul devine doi, iar doi devin trei. Unitatea adevărată şi desăvârşită a fiinţei umane constă în reunirea într-o singură fiinţă, după modelul Creatorului. Dumnezeu însuşi este format din Tatăl, din Iubirea (Fiul) şi din Lumina sau Strălucirea (Sfântul Duh). Tot astfel, la apogeul desăvârşirii sale, orice fiinţă omenească va fi formată din Bărbat (Tatăl), din Femeie (strălucirea) şi din noua fiinţă netrupească, Lumina (strălucirea strălucirii).

A treia persoană a fiinţei umane, strălucirea strălucirii, este o progenitură netrupească, de formă umanoidă. Este ca şi cum trupul sufletesc al bărbatului se uneşte cu cel al femeii pereche, pentru a naşte, printr-un fel de parthenogeneză, un nou trup sufletesc, care este independent de cel al părinţilor. Acest nou trup sufletesc este numit strălucirea strălucirii.

După ce a fost născută, strălucirea strălucirii nu se mai afla sub jurisdicţia nici a bărbatului, nici a femeii. Strălucirea strălucirii se manifesta autonom, beneficiind de puteri (siddhisuri) extrem de mari. Niciun Primordial al întunericului, nici măcar Shantiah nu au avut puteri atât de mari precum are o astfel de fiinţă.

În perioada de la sfârşitul celui de-al treilea ciclu, au apărut pe lume doar zece astfel de fiinţe denumite strălucirea strălucirii. Totuşi, fiind născute înainte de vreme, aceste străluciri ale strălucirii nu puteau fi decât extrem de naive – de neştiutoare –, precum nişte giganţi lipsit de minte. Dacă cineva le-ar fi spus să distrugă un

teritoriu sau o fiinţă omenească, ar fi făcut-o fără cea mai mică ezitare.

De acest fapt au profitat o parte dintre Primordialii întunericului. Ei au educat în folosul propriu cele zece suflete nercehe, pentru a profita de puterile nelimitate ale strălucirii strălucirii. Au avut grijă ca energia emisă de strălucirea strălucirii să fie captată în diferite obiecte materiale sau în cristale, pentru a fi păstrate în viitor. Apoi, au aruncat în luptă aceste fiinţe netrupeşti, pentru a-şi înfrânge inamicii. În consecinţă, strălucirea strălucirii a devenit o bombă umană capabilă să distrugă lumea materială.

Prin acest act iresponsabil, Primordialii întunericului au comis o imensă greşeală, conferind puteri (siddhis-uri) formidabile unor făpturi lipsite de experienţă şi neaflate în comuniune cu Adevăratul Dumnezeu. Puterea, în afara comuniunii cu Dumnezeu, înseamnă distrugere. O strălucire a strălucirii nu se poate manifesta ca Duhul Sfânt – Lumina sau Strălucirea lui Dumnezeu –, datorită faptului că nu are cunoaşterea deplină a lui Dumnezeu.

Cel puţin o pereche din cele zece alese de către Primordialii întunericului a dus războiul până la capăt. Într-un anume moment, printr-o manipulare atentă, bărbatului i s-a spus că sufletul pereche, femeia, a fost luată prizonieră de către Hallshithan. Fireşte, femeia – strălucirea – era în afara oricărei primejdii, dar bărbatul a crezut tot ce i s-a spus şi s-a prezentat în faţa lui Hallshithan, cerându-i socoteală. Omul respectiv şi-a activat în prealabil strălucirea strălucirii, astfel că erau doi în unu – o bombă umană –, care lupta pentru a-şi reface unitatea primordială. Nici 1.000 de elefanţi supăraţi că li s-au furat puii nu se pot compara cu acel om, care s-a prezentat în faţa lui Hallshithan.

Fireşte, de la înălţimea celor şase metri cât avea, Hallshithan i-a râs în faţă omului de doar un metru optzeci,

care dorea să se sinucidă venind la el, şi se pregătea să-l spulbere ca pe un gândac. A avut însă cea mai mare surpriză din îndelungata sa existenţă. Într-o luptă rămasă memorabilă, care încă există imprimată în cronica akasha, Hallshithan a mâncat o bătaie cruntă de la acel om de un metru şi optzeci de centimetri. Pur şi simplu, acel om a sfâşiat cu mâinile goale porţiuni din trupul de lumină al lui Halshtihan. Nu a scăpat de straniul agresor decât atunci când s-a refugiat, prin gaura de vierme, înapoi în haosul din care venise.

Astfel, Hallshithan a fost alungat în afara lumii materiale, iar omul respectiv şi-a regăsit femeia. În cele din urmă, el a fost convins să renunţe la calea strălucirii strălucirii şi să redevină aşa cum a fost. Şi-a păstrat însă femeia – sufletul pereche, fără a mai apela vreodată la tehnica formării, înainte de soroc, a strălucirii strălucirii.

Numele omului care l-a învins pe Hallshithan este Shakha Than. Actualmente, el se află în lumea eterică, împreună cu grupul său, Shakha Than s-a refugiat în lumea eterică cu puţin înainte de finalul ciclului al treilea.

Sfârşitul ciclului al treilea

După eliminarea lui Hallshithan, Primordialii întunericului au încercat să îşi refacă forţele şi să pornească o nouă ofensivă de recucerire a lumii. De data aceasta, Primordialii întunericului au avut un inamic comun: oamenii deveniţi liberi, care-l descoperiseră pe Dumnezeu.

În teritoriile devenite libere, oamenii care încercau să reînnoade legătura pierdută cu Unicul Dumnezeu, au format mai multe nuclee. Ei au fost sprijiniţi în continuare de cei din Işşinghingher.

Pentru prima oară în istoria ciclului al treilea, oamenii sclavi, conduşi de către Primordialii întunericului, au devenit mai puţini decât oamenii care se închinau la Unicul Dumnezeu. Primordialii întunericului şi oamenii

care încă îi sprijineau erau la doar un pas de o mare înfrângere.

În acel moment de cotitură, Primordialii întunericului au ticluit un nou plan, care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi şi mai perdant. De fapt, a fost o adevărată catastrofă planetară. Primordialii întunericului s-au gândit să-l caute în continuare pe Shantiah pentru a-şi consolida puterea. S-au gândit că, odată cu Shantiah, vor putea fi aduse din haos şi acele fiinţe Lorehh şi Dree care încă nu reuşiseră să se manifeste în lumea materială, în haos încă se aflau – se află şi astăzi – miliarde şi miliarde de fiinţe omeneşti din toate generaţiile, dar şi de fiinţe Lorehh şi Dree. Până în momentul actual, nu s-au manifestat decât maximum 35 % din totalul fiinţelor din haos. Există foarte multe fiinţe care n-au părăsit niciodată haosul. Ele au rămas acolo eoni şi eoni, fără a şti ce se petrece în afară.

Planul de acţiune al Primordialilor întunericului era cu adevărat diabolic. Ei pregăteau cea mai puternică contralovitură ce poate fi imaginată. Dacă până atunci au vrut să aducă haosul de data aceasta voiau să reînfiinţeze în pe pământ materială vechiul Hetiteth – cosmosul din primul primordialii întunericului voiau să facă ceva nemaivăzut şi nemaiauzit: voiau să recreeze Hetitethul în planul fizic, pe o singură planetă. Această planetă imensă trebuia să fie, totodată, o copie materială a întregului Ocean de Lumină – copie situată totuşi în afara acestuia, ca o contraparte a ei.

Dacă ar fi reuşit să facă ceea ce şi-au propus, nu mai puteau fi cuceriţi de nimeni. Ar fi instaurat o tiranie perpetuă, iar ei s-ar fi erijat în dumnezei. Dar Shantiah nu a fost de găsit. De fapt, Shantiah nu a vrut să vină.

Există multe istorisiri în lumea eterică cu privire la acest eveniment. Cea mai plauzibilă este cea care afirmă că Shantiah a făcut, el însuşi, după eoni şi eoni de tăcere, apel la Dumnezeu, în acele momente de cotitură, Shantiah

s-a întors către Dumnezeu şi s-a rugat îndelung pentru toţi Cei răzvrătiţi – oameni întunecaţi, spirite ale naturii Lorehh sau fiinţe luciferice Dree.

Rugăciunea făcută de Shantiah, cu mare părere de rău, l-a înduplecat pe Bunul Dumnezeu, care I-a cercetat inima. Inima sa a fost găsită fără răutate, fără ură, plină de compasiune pentru toţi Cei răzvrătiţi. Atunci, pentru întâia oară după cădere, se spune că Shantiah ar fi rostit următoarele cuvinte:

— „Aş dori să fie ca la început, când eram în Dumnezeu şi Dumnezeu era în noi şi ne uitam cu toţii împrejurul nostru şi, iată, toate erau bune”.

Fireşte, Primordialii întunericului nu aveau de unde să ştie astfel de lucruri. Ei şi-au dat însă seama că Shantiah nu se afla în haos, astfel că au dedus că se află în „ceruri”. Atunci Primordialilor întunericului le-a venit ideea nebunească de a sparge cerurile, pentru a-l căuta pe Shantiah şi a-l obliga să coboare în lumea materială, împreună cu cohortele de fiinţe ţinute captive în haos – fiinţe pe care doar Shantiah, primul om, le putea aduce.

În timp ce Primordialii întunericului puneau la cale strategia de spargere a cerurilor, iar Udru îi învăţa modalităţile de atacare a Fiilor luminii, s-a întâmplat ceva grandios: la Polul Nord al pământului, Oastea Fiilor Luminii, condusă de Îngerul Mihail, a spart planurile cuantice şi s-a revărsat pe pământ, în lumea fizică. Miliarde şi miliarde de Fiii ai Luminii şi de spirite ale naturii au pătruns în planul material, precum apa printr-un stăvilar abia deschis.

Fiii Luminii i-au atacat pe Primordialii întunericului prin apă, prin foc, prin pământ şi prin aer. I-au atacat atât în formă umanoidă, cât şi ca energii, penetrând toate moleculele materiei. Tot pământul, cu toate elementele sale, au fost răvăşite: focul de sus a luptat împotriva focului de jos, apa de sus împotriva apei de sus şi aşa mai

departe.

În momentul în care Fiii Luminii au pătruns în lumea materială, s-a produs un fenomen uimitor, greu de explicat în termenii actuali: pământul fizic s-a dialtat, devenind imens.

În ziua de astăzi, dacă mai multe fiinţe îngereşti pătrund neautorizat în lumea materială, pământul se dialtă brusc. Dacă, să spunem, ar pătrunde neautorizat zece fiinţe îngereşti, tot ecosistemul terestru ar fi dat peste cap. Primul efect ar fi că pământul fizic s-ar dialta cu câţiva metri – ca un fel de balon umplut cu heliu. Simultan, trupurile oamenilor ar creşte în mod proporţional. De aceea, trebuie să existe mereu un echilibru perfect între numărul fiinţelor îngereşti luminoase şi cele întunecate care se manifestă la nivelul lumii materiale. Dacă Primordialii întunericului îşi îndeplineau scopul şi reuşeau să aducă fiinţele rebele din haos, pământul s-ar fi dilaltat brusc. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în momentul în care miliarde şi miliarde de fiinţe îngereşti din Oastea Îngerului Mihail au pătruns în lumea materială.

În timpul conflictului, oamenii din lumea materială s-au scindat: oamenii care i-au urmat pe Primordialii întunericului au luptat împotriva Fiilor Luminii. Oamenii care i-au urmat pe cei din Işşinghingher au luptat împotriva Primordialilor întunericului, a fiinţelor Lorehh şi Dree. Lumina a luptat împotriva întunericului, iar întunericul a luptat împotriva luminii.

După cea de pe Perfer, aceasta a fost cea mai cruntă bătălie purtată în Oceanul de lumină între Fiii întunericului şi Fiii Luminii. După spusele fiinţelor din lumea eterică, în această bătălie apocaliptică au pierit *din formă* 104 miliarde de fiinţe îngereşti, de spirite ale naturii şi de oameni. După cum se poate remarca, nu se specifică din ce tabără au făcut parte beligeranţii care au pierit, întrucât, în cele din urmă, toţi formăm o singură tabără – suntem

copiii lui Dumnezeu Unicul. Fireşte, nicio fiinţă nu dispare, în mod efectiv, din cosmos. În momentul în care o fiinţă îşi pierde forma umanoidă, se reîntoarce în mediul din care a provenit.

Cu puţin timp înainte de încheierea războiului, o facţiune 3 oamenilor întrupaţi s-a retras din luptă, înţelegând, în cele din urmă, marea eroare pe care au comis-o atunci când i-au ascultat pe Primordialii întunericului, pe Lorehh şi pe Dree. Această facţiune nu forma mai mult de 5 – 7 % din totalul oamenilor întrupaţi, care încă luptau de partea Primordialilor întunericului.

La sfârşitul războiului, oamenii din această facţiune au fost cruţaţi de Fiii Luminii, astfel că li s-a permis să se refugieze în lumea eterică, acolo unde, de la Adam şi Eva, nu mai pătrunsese nimeni. După refugierea în lumea eterică, oamenilor din această categorie li s-a permis să-şi construiască „locuinţe" – aşezări. După modul în care s-au comportat în lumea eterică, oamenii din această categorie pot fi împărţiţi în două mari clase. Prima clasă a ales calea neutralităţii, în timp ce a doua clasă a ales calea beligerantei. Prima clasă poate fi denumită neutră, iar a doua poate fi denumită prometeică.

În ultima fază a cruntei înfruntări, Primordialii întunericului şi o parte din oamenii care-i sprijiniseră cu îndârjire s-au refugiat în apropiere de Centrul lor de putere din nordul Angliei, la Harimateea. Acolo s-a dat cea mai aprigă luptă a acestui război, în care au pierit din formă foarte multe fiinţe omeneşti şi Primordiali ai întunericului. Primordialii întunericului supravieţuitori s-au refugiat în gaura de vierme de la Harimateea, întorcându-se în planurile lor cuantice. O altă parte s-a refugiat în Centrul de putere de la Miazănoapte

După victorie, oastea Fiilor Luminii, condusă de Îngerul Mihail, s-a retras din planul cuantic material prin acelaşi loc prin care au pătruns la începutul conflagraţiei:

pe la Polul Nord al pământului. Concomitent, Duhul Sfânt s-a retras din creaţie, toate vegetalele şi formele animale au pierit, iar pământul fizic a îngheţat. Nu a mai rămas decât structura minerală a Pământului, care semăna pe atunci cu planeta Marte. Noaptea a învăluit totul. Acest fenomen este numit *marea ştergere*.

Toţi oamenii – milioane şi milioane – care au mai fost surprinşi în planul cuantic material şi-au pierdut corpurile duh, ar spiritul lor a fost retras în Lumea fără formă. Tot astfel, au supravieţuit oamenii din Işşinghingher şi din celelalte centre de putere ale luminii, care, oricum, nu erau situate la nivelului Pianului fizic deja corupt, ci la nivelul materiei fără păcat.

Capitolul 9
OMUL ŞI COSMOSUL
Metamorfoze paralele

La fel ca şi cosmosul, structurile aurice ale oamenilor au suferit o „metamorfoză îndelungată. Fiecărei etape a metamorfozei cosmosului îi corespunde o modificare a structurii aurice a fiinţelor umane. Se poate aşadar vorbi despre mai multe stadii sau etape ale unei metamorfoze paralele: a cosmosului şi a structurii aurice a omului; ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus.

Transformările cosmosului material şi ale structurii aurice a oamenilor nu presupun doar existenţa unor legi oarbe, autoevoluţia materiei sau victoria celui mai puternic, aşa cum s-a spus din perspectiva materialismului dialectic. De asemenea, transformările cosmosului material ori ale structurii aurice ale oamenilor nu trebuie atribuite în mod direct lui Dumnezeu sau Fiilor Luminii, după cum nu trebuie atribuite, în mod direct, nici fiinţelor întunericului – Lorehh şi Dree.

După cum s-a menţionat, creaţia directă a lui Dumnezeu nu poate fi decât perfectă. Faptul că, ulterior, creaţia perfectă s-a deteriorat, nu s-a datorat lui

Dumnezeu sau Fiilor Luminii; de asemenea, nu are de-a face, în mod direct, nici cu Cei întunecaţi. Tot ce se petrece în lumea materială se datorează oamenilor şi numai lor. Nimeni altcineva nu este responsabil de ceea ce se petrece în lumea materială – atât în ceea ce priveşte starea naturii, cât şi în ceea ce priveşte modificarea structurii aurice. De asemenea, nimeni altcineva în afara oamenilor nu este responsabil pentru evenimentele cotidiene catastrofale ori pentru nenorocirile ce se abat atât de des.

Oamenii sunt singurele fiinţe care au capacitatea de a emite pharismah, indiferent dacă vor sau nu (ori dacă cred sau nu acest fapt). Prin emiterea de pharismah, oamenii sunt etern creatori. Fireşte, nu oamenii ca fiinţe întrupate au capacitatea de a crea, ci spiritul lor, care a fost făcut de către Dumnezeu, după Chipul şi Asemănarea Sa.

Spiritele naturii sau îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu au această capacitate. N-ar avea cum. Ei sunt toţi în unu şi unu în toţi; toţi sunt în Dumnezeu, astfel că nu au de ce să se manifeste autonom, prin emiterea unei pharismah. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt unul în toţi şi toţi în unul fără a-şi pierde individualitatea. Fiind toţi în unu şi unu în toţi, Fiii Luminii sunt în Dumnezeu. De aceea, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt în comuniune permanentă cu Dumnezeu, văd Faţa Sa şi duc la îndeplinire poruncile Sale. Cumulul poruncilor lui Dumnezeu constituie Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor.

Nici Fiii întunericului – spirite ale naturii sau îngerii rebeli, Lorehh şi Dree –, nu au capacitatea de a emite pharismah. Ei trăiesc într-o comuniune a răului (comuniune inversată) – sunt toţi în unu şi unu în toţi. După acest principiu – unu în toţi şi toţi în unu –, Fiii întunericului au realizat o comuniune artificială cu oamenii

care făptuiesc râul. Fiii întunericului beneficiază de puterea şi de energia emisă de oameni, care sunt ridicaţi la rangul de putere mare. Ca putere mică, Fiii întunericului sunt morţi, dar ei revin la viaţă prin energia preluată de la oameni; în schimb, oamenii mor, pe măsură ce îşi oferă energia Fiilor întunericului.

De-a lungul istoriei cosmosului, oamenii s-au întrupat pentru a evolua ei înşişi, dar şi pentru a-i răscumpăra pe fraţii lor care s-au răzvrătit – spirite ale naturii şi îngeri. Rebeliunile succesive – a primului om, Shantiah, a lui Hallshithan, a îngerilor conduşi de Lucifer, a Primordialilor întunericului şi a acelor oameni care i-au urmat – trebuiau răscumpărate de restul oamenilor. Trebuia răscumpărat păcatul originar.

Încercarea oamenilor de a răscumpăra erorile strămoşilor a început chiar odată cu debutul celui de-al doilea ciclu cosmic, pe Perfer. De aceea, la începutul celui de-al doilea ciclu, a avut loc o creaţie *ex nihilo*. Astfel că a fost creat iarăşi un prim om – Adam al celei de-a doua generaţii. Din păcate, datorită rebeliunii oamenilor celei de-a doua generaţii, în frunte cu al doilea Adam şi a fiinţelor îngereşti conduse de Lucifer, totul a degenerat, iar Perferul a fost incendiat.

Şi în al treilea ciclu cosmic, procesul creaţiei a fost luat de la început, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. A fost creată o nouă lume/palier cuantic, Edenul eteric, şi un nou prim om – Adam despre care aminteşte Vechiul Testament. Din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut femeia. Prima femeie a fost Eva.

Adam şi Eva au căzut în păcat, astfel că au fost strămutaţi pe un nou palier cuantic – palierul cuantic material.

Totuşi, Adam şi Eva au căzut în păcat mult mai târziu, în comparaţie cu primii oameni ai generaţiilor anterioare. Într-un fel, se poate spune că Adam şi Eva, protopărinţii

celei de-a treia generaţii, au rezistat cel mai mult. Primul om al primei generaţii, Shantiah, s-a oprit destul de repede din procesul evolutiv, astfel că nu a reuşit să se maturizeze suficient pentru a înţelege Planul lui Dumnezeu şi a-l urma neabătut. Shantiah nu a depăşit etapa pubertăţii. Al doilea Adam, cel al generaţiei a doua, s-a poticnit ceva mai târziu, cam în perioada sfârşitului adolescenţei. În schimb, Adam – protopărintele celei de-a treia generaţii, cel despre care aminteşte Vechiul Testament – s-a poticnit la maturitate.

Al treilea Adam *a umblat* cel mai mult cu Dumnezeu (dintre primii născuţi ai celor trei generaţii), astfel că înţelepciunea sa a devenit foarte mare. Adam l-a depăşit cu mult pe Shantiah, astfel că a continuat procesul evolutiv din punctul în care, cu două cicluri în urmă, îl abandonase Shantiah. Din păcate, în cele din urmă, a căzut şi el, iar urmaşii săi încearcă să restabilească situaţia de la începuturi, când toate erau plăcute în faţa lui Dumnezeu.

Fiecare pharismah luminoasă, în acord cu legile cosmice, înseamnă reîntoarcerea la Dumnezeu şi întronarea Ordinii divine. Fiecare pharismah întunecată, aflată în dezacord cu legile cosmice, înseamnă afundarea în materie – înseamnă, în cele din urmă, materializarea cosmosului şi a omului.

Ceea ce oamenii creează potrivit liberului lor arbitru, este absorbit în centru – în inimă: în inima omului, în inima globului terestru, în inima planetelor şi sorilor din cosmos sau în inima universului material –, pentru a reapărea la periferie. De la periferie, efectul se repercutează asupra planului cuantic material: acesta este circuitul obligatoriu.

Acest proces neîncetat poate fi urmărit atât la nivelul structurii aurei umane, cât şi la nivelul marcocosmic. Omul este doar copia cosmosului – *imago mundi*

Metamorfozele structurilor aurice

Omul este, în primul rând, un spirit. El a fost creat direct de către Dumnezeu, cu mult timp înaintea formării

Oceanului de Lumină. Spiritul omului, de formă sferică, a fost creat de C 5 tre Dumnezeu nemanifestat, IŞŞ. Spiritul este Omul Adevărat.

În Oceanul de Lumină, după ce pătruns prin poarta alfa, spiritul omului s-a manifestat mai întâi ca stea, iar apoi a fost inclus într-un trup luminos de formă umanoidă. Acest trup de lumină de formă umanoidă este corpul duh.

Pe planul său cuantic, corpul duh are aceeaşi consistenţă ca şi trupul material în lumea fizică. La fel ca şi corpul fizic în lumea materială, corpul duh are o formă umanoidă: are membre, trup, cap, are o fizionomie precis conturată. La fel ca şi trupul material, corpul duh are anumite organe interne, de forma unor sfere luminoase. Aceste organe interne pot fi denumite chakre-atribut. Între spirit şi chakrele atribut s-au stabilit relaţii de conexiune aurică, de forma unor linii subţiri de energie. (26)

Spiritul sălăşluieşte în interiorul corpului duh, în regiunea pieptului. El este situat pe linia divină, care face legătura directă cu Dumnezeu. Linia divină este un canal de lumină, care pătrunde prin creştetul capului şi iese prin partea inferioară a corpului duh. Ea poate fi comparată cu coloana vertebrală a trupului material sau cu canalul Sushumna de la nivelul corpului eteric. De altfel, canalul Sushumna este o proiecţie, la nivelul corpului eteric, a liniei divine. Chakrele atribut sunt aliniate de-a lungul liniei divine precum mărgelele pe o aţă.

Primul om care a avut un corp duh de formă umanoidă a fost Shantiah. Ulterior, au dobândit corp duh cei nouă oameni primordiali şi restul primei generaţii. La apogeul primului ciclu cosmic, numărul total al oamenilor primei generaţii nu depăşea câteva mii.

Trupurile oamenilor primei generaţii erau de o frumuseţe de nedescris. Oamenii primei generaţii se asemănau cu îngerii. Corpurile lor duh erau diafane, iar la nivelul pieptului, ca o nestemată nepreţuită, strălucea

spiritul.

Corpurile duh ale oamenilor primei generaţii erau formate din energiile insuflate de cele 500 naţiuni de îngeri şi de spirite ale naturii. Într-un fel, se poate spune că corpul duh unui om este un veşmânt împrumutat de la îngeri. Veşmântul este al omului, în sensul că nu este creaţia sa directă, ci este îngerilor (sufletul formei) şi al spiritelor naturii (sufletul creaţiei), fiind constituit din emisiile lor energetice.

Într-un fel, nici trupul material nu este al omului. Omul doar l-a împrumutat de la ceea ce noi numim natură, în momentul întrupării. Trupul material este format din elementele chimice cunoscute: oxigen, hidrogen, carbon etc, tot astfel cum corpul duh este format din particule spirituale emise de fiinţele îngereşti.

Dacă am exagera puţin, am putea conveni că există un înger Carbon, un înger Oxigen şi aşa mai departe. Să spunem că Îngerul Oxigen a împrumutat omului o mică părticică din esenţa sa, răspândită în tot cosmosul. Astfel, omului i s-a făcut un veşmânt material, prin intermediul căruia să se poată manifesta în lumea fizică.

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă, în condiţiile în care un om se comportă negativ faţă de natură, Îngerul Carbon decide să retragă moleculele din componenţa trupului material al acestuia. Răspunsul este simplu: trupul omului s-ar destructura foarte rapid, iar din el n-ar mai rămâne decât amintirea. Spiritul omului, care este omul adevărat, ar rămâne fără învelişul de formă umanoidă, la fel cum un şofer ar rămâne fără automobil, în cazul unui accident. Fiind lipsit de învelişul de formă umanoidă, spiritul omului ar fi instantaneu aspirat în lumea cu care este în consonanţă – Lumea fără formă.

Un fenomen de acest fel urma să se petreacă în timpurile primordiale ale primului ciclu cosmic, în momentul în care cele 500 de naţiuni de îngeri şi de spirite

ale naturii au decis să-i retragă lui Shantiah, primul om, energiile ce formau corpul său duh. Fireşte, acest proces s-a desfăşurat după ce Shantiah a încălcat Legile lui Dumnezeu, iar faptele sale au pus în pericol stabilitatea cosmosului.

Dintr-odată, Shantiah şi-a dat seama că forma sa umanoidă tinde să se destructureze, astfel că spiritul său va fi absorbit în Lumea fără formă. Fireşte, după o lungă perioadă, spiritul lui Shantiah urma să revină iarăşi din Lumea fără formă, dar această posibilitate nu pare să-l fi încântat prea tare, din moment ce a decis să-şi păstreze duhul de formă umanoidă cu orice mijloace. Astfel că a apelat la doi dintre cei 21 de îngeri ai Realităţii Formei şi a realizat o înţelegere cu ei.

Cei doi îngeri, numiţi Hall şi Than, care formau o unitate, au acceptat târgul, astfel că i-au acordat lui Shantiah o *insuflare* energetică pentru a-şi menţine în continuare forma umanoidă a corpului duh, primind în schimb posibilitatea de a dobândi, ei înşişi, formă umanoidă de duh.

Realizând acest târg, protagoniştii au încălcat automat Legile cosmice. Shantiah a obţinut o *aparenţă deforma*, lipsită însă de aportul energetic al celor 500 de naţiuni îngereşti. La rândul lor, cei doi îngeri ai Realităţii Formei – Hali şi Than – au obţinut o *aparenţă de formă*, manifestându-se ca o unitate/individualitate, fără a avea această permisiune. Din acel moment, atât Hallshithan, cât şi Shantiah au devenit *Cel rău*. Acelaşi fenomen s-a produs, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, cu toate fiinţele – oameni, îngeri, spirite ale naturii – care au ales, prin liberul arbitru, să se opună Ordinii divine.

Acelaşi proces s-a repetat, pe un alt plan, şi la începutul celui de-al treilea ciclu, imediat după formarea planului cuantic material. La începutul existenţei Edenului eteric, protopărinţii Adam şi Eva erau formaţi doar din trei

structuri aurice: spiritul de formă sferică, corpul duh, şi, fireşte, trupul. Trupul lor era format din energia lumii în care se aflau. În prima fază, protopărinţii nu aveau încă structuri aurice exterioare; nu aveau corp emoţional, corp astral sau corp mental.

În momentul apariţiei planului cuantic material, imediat după „izgonirea" din Edenul eteric, protopărinţii au primit – şi aici folosim formularea din Vechiul Testament – *veşminte de piele*, trupuri materiale. Înainte de a primi veşminte de piele, s-a format corpul eteric, care reprezintă *patternul* energetic pe care este constituit acesta. (în cele ce urmează, pentru simplificare, vom face abstracţie de corpul eteric şi de funcţiunile acestuia).

În prima perioadă de după izgonire, trupurile fizice ale protopărinţilor nu avea materialitatea de astăzi, fiind formate din materia de atunci, o materie primară, translucidă şi relativ luminoasă. Corpurile lor fizice erau luminoase datorită faptului că erau reflectarea directă a corpului duh.

Datorită faptului că primii oameni au păcătuit, trupul lor fizic s-a întunecat – de arunci se poate spune că protopărinţii *n-au mai fost vii*. Viaţa înseamnă lumina. Păcatul înseamnă Moartea, adică întunericul.

În momentul în care structurile corporale de atunci ale protopărinţilor au încetat să mai lumineze, ar fi trebuit să-i survină moartea corporală, iar spiritele lor să fie absorbite în Lumea fără formă – aşa cum ar fi trebuit să se întâmple cu Shantiah în primul ciclu al cosmosului.

Nu s-a întâmplat acest fenomen datorită faptului că, de această dată, structura corporală a protopărinţilor Adam şi Eva (şi, apoi, a tuturor urmaşilor lor) a continuat să fie susţinută din exterior, printr-o infuzie de energie suplimentară.

Surplusul de energie – de viaţă – a fost infuzată în mod direct de către Dumnezeu, care a susţinut, din

exterior, fiinţa oamenilor. Această infuzie de energie suplimentară s-a concretizat la nivelul structurii aurice a protopărinţilor şi, apoi, a tuturor oamenilor, printr-un nou înveliş aurie de formă umanoidă: suflarea *de* viaţă sau *sufletul*. În fapt, *suflarea de viaţă* primită de la Dumnezeu a generat apariţia unei noi structuri aurice – *sufletul*. (27).

Acelaşi proces de infuzare a unei *suflări de viaţă* din partea lui Dumnezeu, s-a desfăşurat, la o scară mai înaltă, şi la nivelul Terrei. La nivelul globului terestru, Dumnezeu a infuzat viaţa divină prin intermediul celui 21 de îngeri ai Temeliei. În urma acestei infuzii de energie, s-a format structura luminoasă de formă globulară a Terrei, ce susţine, din exterior, viaţa pe pământul material. Fără infuzia de viaţă, realizată prin intermediul celor 21 de îngeri ai Temeliei (ai Realităţii Formei), Terra ar fi doar un glob cosmic lipsit de viaţă vegetală şi animală, asemănătoare planetei Venus sau Mercur, iar la nivel energetic ar fi doar o gaură neagră, în mijlocul căreia s-ar afla nucleul întunecat – mama tuturor întunecimilor.

Ca înveliş aurie, sufletul este format din două elemente componente principale: *steluţa sufletului*, care la oamenii încarnaţi este situată la nivelul gâtului (laringelui) şi *corpul sufletului*, care are o formă umanoidă. Steluţa sufletului este reflectarea directă a spiritului pentru o singură existenţă, iar corpul sufletului este dublura corpului duh. Corpul sufletul este, într-un fel, un corp duh nou, care se suprapune pe cel vechi la naşterea omului în lumea materială.

În momentul în care oamenii au primit suflarea de viaţă de la Dumnezeu şi s-a format corpul sufletului, s-a mai produs o transformare importantă. Ca o extensie a corpului sufletului, a apărut la oameni primul corp auric exterior, de forma unui ovoid de aproximativ 80 – 90 de centimetri. Acest corp auric exterior poate fi denumit protocorp aurie originar. Până în acel moment, oamenii

aveau doar structuri aurice interioare, de formă umanoidă. Protocorpul aurie originar a fost aşadar prima structură aurică exterioară, de formă ovoidală ce a apărut la oameni.

Chiar şi după înmulţirea oamenilor în lumea materială, era posibilă reîntoarcerea la starea iniţială. Oamenii ar fi trebuit să se manifeste potrivit Ordinii cosmice, iar atunci structura lor corporală ar fi început să lumineze iarăşi cu de la sine putere şi n-ar mai fi avut nevoie să le fie infuzată energia vieţii din exterior. Din păcate, oamenii au ales altceva: s-au însoţit cu cele trei categorii de fiinţe rebele – cu Lorehh eterice, cu Lorehh sexuale şi cu Dree –, cărora le-au cedat o parte din energia de viaţă primită de la Dumnezeu. Le-au cedat o parte din *suflarea lor de viaţă* – o parte din *sufletul lor*.

Aşadar, prin interacţiunea aurică a oamenilor cu cele trei caâagoni de fiinţe rebele – cu Lorehh eterice, cu Lorehh sexuale şi cu Dree –, din protocorpul aurie originar s-au separat trei structuri ovoidale distincte, precum planetele dintr-o nebuloasă. Acestea au fost, în ordine: *corpul emoţional*, *corpul astral* şi corpul *mental*. De-a lungul timpului, cele trei corpuri aurice exterioare s-au transformat progresiv, pentru a ajunge în forma de astăzi, când se prezintă sub forma unor structuri ovoidale ce învăluie trupul material (motiv pentru care le denumim exterioare).

Prin activitatea fiinţelor Lorehh eterice s-a format corpul emoţional iar prin activitatea fiinţelor Lorehh sexuale s-a format corpul astral. Influenţa directă a lui Lucifer şi a îngerilor rebeli Dree, s-a concretizat prin apariţia corpului mental. Dree sunt zeii mentalului. Astfel, Lorehh şi Dree au furat o parte din energia dată de Dumnezeu oamenilor, pentru a o folosi în scopuri proprii.

De aceea, se spune că oamenii *nu mai sunt vii* – că nu mai au *viaţă veşnică*. Fiinţele întunecate au furat viaţa veşnică a oamenilor pentru a ieşi, ele însele, din moarte.

CARTEA A DOUA

DE LA COSMOS LA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR

Capitolul 1

ÎNCEPUTUL CICLULUI AL PATRULEA

Un nou început

Metamorfozele paralele – ale structurilor aurice şi ale cosmosului – desfăşurate de-a lungul primelor trei cicluri, au continuat, la un alt nivel, şi după marea ştergere, când a început ciclul al patrulea.

Marea ştergere nu trebuie confundată cu *perioadele de nemanifestare* dintre ciclurile anterioare. După cum s-a menţionat, în timpul perioadelor de nemanifestare dintre cicluri, tot ce exista în Oceanul de Lumină a fost absorbit în Sursa Primă, Dumnezeu. În schimb, la marea ştergere, s-a produs retragerea Duhului Sfânt – Cel ce insuflă viaţa; a treia Persoană a lui Dumnezeu: Lumina – din creaţie.

Retragerea Duhului Sfânt a afectat doar ceea ce se afla la nivelul planului cuantic material, dar nu a afectat planul cuantic eteric sau planul cuantic infraeteric. De asemenea, marea ştergere nu a afectat ceea ce se afla în afara Oceanului de Lumină, în haos şi în iaduri. În schimb, marea ştergere a afectat razele de creaţie şi nucleul întunecat al pământului, care şi-au încetat existenţa. Nucleul întunecat şi razele de creaţie se aflau doar la nivelul contrapărţii întunecate a pământului, care a dispărut odată cu planeta fizică.

La marea ştergere, toate duhurile omeneşti care se aflau la nivelul planului cuantic material au fost eliminate de pe scena evoluţiei, iar spiritele lor au fost resorbite în Lumea fără formă.

ţ\fu au supravieţuit decât acele fiinţe omeneşti, pe care marea steraere le-a surprins în afara planului cuantic material.

Fiinţele omeneşti care au supravieţuit sub formă de duh marii ştergeri, pot fi clasificate în două mari clase.

Fiecare clasă are mai multe categorii. Prima clasă este formată din cei care au păşit pe calea Binelui, iar a doua clasă a fost formată din cei care au păşit pe calea răului. Fiecare clasă a supravieţuit din motive diferite. De asemenea, mecanismul supravieţuirii a fost diferit, în funcţie de poziţia fiecărei clase faţă de Ordinea cosmică. În linii generale, procesul supravieţuirii s-a desfăşurat la fel ca în ciclurile cosmice anterioare.

Prima categorie de fiinţe care a supravieţuit la marea ştergere a fost formată din acei Primordiali ai Luminii, care nu au fost niciodată afectaţi de vreun eveniment catastrofal desfăşurat la nivelul Oceanului de Lumină. Primordialii Luminii nu au dispărut nici măcar în răstimpul perioadelor de nemanifestare.

A doua categorie a fost formată din oamenii denumiţi Cei curaţi, care s-au refugiat în Işşinghingher, în Lirakashin sau în Illirin. Toate aceste enclave nu au fost afectate de marea ştergere, fiind constituite dintr-o materie fără păcat.

A treia categorie a fost formată din toţi acei oameni care, chiar înaintea marii ştergeri, au înţeles răul făcut şi s-au disociat de cei întunecaţi. Chiar în ultima perioadă a războiului ce a dus la marea ştergere, această categorie de oameni s-a retras – sau a fost lăsată să se retragă – în mod strategic, în lumea eterică. Acolo s-a diferenţiat în două populaţii distincte: o parte, cea mai numeroasă, a construit mai multe oraşe eterice. În epoca de apogeu, existau nu mai puţin de nouă metropole eterice. Cealaltă parte, o minoritate, a ales să locuiască în diferite comunităţi mult mai modeste, de întinderea unui sat mediu de astăzi, presărate de-a lungul lumii eterice.

Prima parte a oamenilor care s-au retras în lumea eterică a înfiinţat un centru de putere independent, de unde, de-a lungul celui de-al patrulea ciclu până în ziua de astăzi, a continuat lupta împotriva forţelor răului. Aceasta

este categoria oamenilor Prometeici, denumiţi *ment*. Ei sunt constructorii celor nouă oraşe eterice. De-a lungul timpului, oamenii prometeici au dezvoltat o tehnologie eterică, prin intermediul căreia au confecţionat diferite produse tehnologice, precum arme sau mijloace de transport rapide. Mijloacele de transport sunt enigmaticele OZN-uri, care se manifestă şi în ziua de astăzi.

Actualmente, oamenii din această categorie sunt denumiţi „extratereştri", ceea ce este inexact. Departe de a fi „extratereştri", deci proveniţi din afara Pământului, de pe planete situate în alte sisteme solare, oamenii prometeici sunt la fel de tereştri ca şi oamenii care se întrupează în ziua de astăzi. De fapt, ei au fost locuitorii Protopământului în ciclul al treilea. La marea ştergere, ei s-au refugiat în lumea eterică.

În prima jumătate a celui de-al patrulea ciclu, oamenii prometeici au pătruns mult mai des în lumea materială decât o fac în ziua de astăzi, fie corporal, ca *man în black* (oameni în negru), fie cu ajutorul navelor de transport – OZN-urile. Majoritatea dintre ei au corpul duh specific generaţiei a treia şi, implicit, puteri de manifestare foarte mari. Atunci când se manifestă în lumea fizică prin materializare, oamenii prometeici manifestă siddhisuri (puteri).

Oamenii prometeici sunt organizaţi pe „naţiuni" şi pe ramuri, în funcţie de interese şi de afinităţi. Mijloacele lor de transport, OZN-urile, sunt de natură eterică, nu materială, dar se pot materializa în anumite momente, doar pentru foarte scurt timp. Este nevoie de un foarte mare consum de energie pentru ca un OZN să se materializeze în planul fizic.

A doua parte a oamenilor care s-au retras în lumea eterică este formată din oameni neutri. Oamenii neutri îşi păstrează, în continuare, statutul de nebeligeranţă pe care l-au adoptat la sfârşitul ciclului al treilea. Actualmente, ei

formează o minoritate. Printre ei se află şi Shakha Than, cel care l-a izgonit pe Hallshithan la sfârşitul ciclului al treilea.

A patra categorie de oameni care au supravieţuit marii ştergeri este formată din cei care s-au strâns în jurul Centrului de Putere de la miazăzi. Centrul de la miazăzi, care este amplasat în Hiperboreea, în apropierea Polului Nord, nu a fost afectat de marea ştergere. Toţi oamenii din această categorie au continuat, şi de-a lungul ciclului al patrulea, într-un fel sau altul, lupta împotriva celor întunecaţi.

A cincea categorie de supravieţuitori ai marii ştergeri au fost oamenii obişnuiţi care, chiar în momentul marii ştergeri, populau Regatul morţilor vii – actuala regiune infraeterică. Nici regiunea infraeterică nu a fost, în vreun fel, afectată de marea ştergere

A şasea categorie de oameni care au supravieţuit marii ştergen este formată din acei oamenii întunecaţi, în frunte cu primordialii întunericului cei mari, care nu au fost surprinşi de marea ştergere în planul cuantic material. Toţi ceilalţi oameni ai întunericului care au fost surprinşi de marea ştergere în planul cuantic material, şi-au pierdut corpul duh, iar spiritele lor au fost aspirate în Lumea fără formă. Totuşi, raportat la marea masă a celor care s-au manifestat în ciclul al treilea, puţini Primordiali întunecaţi au dispărut la marea ştergere.

Majoritatea Primordialilor întunericului din primele două generaţii şi o bună parte a oamenilor din sămânţa cea rea sau retras în haos cu puţin timp înaintea marii ştergeri. Ei s-au întors acolo de unde au venit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi fără să fi învăţat ceva util. Tot ce au fost capabili să priceapă din evenimentele dramatice desfăşurate în ciclul al treilea a fost că se poate cuceri cosmosul şi că se poate sfida în continuare Ordinea cosmică.

A şaptea categorie de oameni care au supravieţuit mani ştergeri a fost formată din cei aflaţi în iaduri. *Stricto senso*, această categorie numeroasă de oameni nu poate fi considerată ca făcând parte din sămânţa cea rea. Oamenii din această categorie s-au opus cu forţa celor răi, iar prin aceasta au comis ei înşişi răul, astfel că, după moarte, au ajuns în iaduri. Deşi sunt lipsiţi de de memorie şi de identitate, oamenii din această categorie au supravieţuit într-o stare larvară în găurile de vierme numite iaduri, care nu aveau cum să fie afectate de marea ştergere.

La nivelul planului cuantic material, în cel de-al patrulea ciclu, umanitatea a avut o istorie la fel de frământată ca şi în ciclurile anterioare. Totuşi, în linii generale, istoria ciclului al patrulea a fost mult mai complexă decât istoria primelor trei cicluri, datorită faptului că au apărut elemente noi.

Elementul cel mai important desfăşurat în ciclul al patrulea a constat în intervenţia directă a lui Dumnezeu în istoria oamenilor, ceea ce nu s-a întâmplat în ciclurile cosmice anterioare. În ciclul al patrulea, Dumnezeu a intervenit direct, de mai multe ori, în istoria oamenilor. Fiecare Persoană a lui Dumnezeu – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt – a intervenit atunci când evenimentele s-au complicat într-un mod dramatic.

Al doilea element de importanţă deosebită a constat în nuanţarea poziţiilor oamenilor faţă de Ordinea cosmică. Dacă în primele trei cicluri ale cosmosului se poate vorbi despre o împărţire de tip maniheist între bine şi rău, în ciclul al patrulea poziţiile au fost mult mai nuanţate: au apărut facţiuni intermediare, care, deşi nu au respectat în totalitate Ordinea cosmică, nu s-au aliat cu Cel rău. Chiar au luptat împotriva sa prin toate mijloacele.

Al treilea element important a constat în felul (tipul) oamenilor care s-au întrupat de-a lungul ciclului al

patrulea. Din punctul de vedere al structurii corpului duh, în ciclui al patrulea s-a născut a patra generaţie de oameni, dar s-au manifestat şi oamenii din generaţiile anterioare. Spre deosebire de cei din generaţiile anterioare, oamenii generaţiei a patra – cel puţin cei care s-au născut până în epoca lui Iisus Hristos –, pot fi clasificaţi în patru mari seminţii.

Prima seminţie de oameni care s-a manifestat în cel de-al patrulea ciclu este formată din cei desemnaţi prin expresia Copiii lui Dumnezeu, care sunt un fel de Primordiali ai Luminii din generaţia a patra, care însă trebuie deosebiţi de cei din ciclurile cosmice anterioare (de Primordialii Luminii din primele două generaţii). Această seminţie de oameni a apărut chiar la începutul ciclului al patrulea, apoi s-a retras din lume, la fel ca şi Primordialii Luminii cei vechi.

A doua seminţie este formată din spirite noi provenite din Lumea fără formă, care s-au întrupat pentru prima oară în ciclul al patrulea. Numele acestei seminţii este *icon* (în traducere, Chip şi Asemănare de Dumnezeu). La începutul fiecărui ciclu al cosmosului, atunci când condiţiile din lumea materială o permit, poarta alfa se deschide automat şi pătrund, din Lumea fără formă, spirite noi, care primesc corpuri duh sau/şi corpuri sufleteşti noi. Tot astfel s-au petrecut lucrurile la începutul ciclului al patrulea, când au s-au întrupat spirite pure (iconi), provenite direct din Lumea fără formă.

A treia seminţie de oameni a apărut ceva mai târziu, de-a lungul celui de-al patrulea ciclu al cosmosului, odată cu reinfuzarea răului. Această seminţie nu este nouă, ci este doar „reciclată”, fiind formată din oamenii care s-au întrupat şi în ciclurile cosmice anterioare. Ei fac parte din supravieţuitorii care, la marea ştergere, se aflau în haos şi în iaduri. Deşi oamenii din această categorie de veterani aveau corpuri duh pglifice primelor trei generaţii, atunci

când s-au întrupat iarăşi în lumea materială, au format o seminţie de sine stătătoare. Această seminţie este numită *icon Misa* (icon: Chip şi Asemănare de Dumnezeu; hlisa: ţărână. În sens larg: spirite căzute în materie).

A patra seminţie de oameni a apărut cam pe la mijlocul ciclului al patrulea, imediat după potopul lui Noe. Numele acestei seminţii este *suntem*. Sâmtemii reprezintă o seminţie nouă, de sine stătătoare, diferită de primele trei.

Istoria umanităţii în cel de-al patrulea ciclu poate fi împărţită în şapte mari perioade. Fiecare perioadă a avut caracteristici specifice, în funcţie de tipul şi de seminţia de fiinţe omeneşti care s-a întrupat, de calitatea energiilor pharismah emise de aceştia şi de transformările mediului – ale Pământului în ansamblu. Fiecare perioadă a debutat cu un eveniment de importanţă deosebită, care a dat nota dominată.

Prima perioadă s-a desfăşurat imediat după marea ştergere, de la reinfuzarea energiei de viaţă prin intermediul Duhului Sfânt până la reinfiltrarea răului. Această primă perioadă reprezintă o repetare, pe un alt plan, a Veacului fericit din ciclul al treilea (după fiecare nouă creaţie, la începutul fiecărui ciclu, are loc un Veac fericit – o Eră de aur).

A doua perioadă s-a desfăşurat de la reînfiltrarea răului în planul cuantic material până la potopul din vremea lui Noe. În timpul potopului, a avut loc o nouă alungare a celor răi şi întemniţarea lor în adâncurile materiei.

A treia perioadă s-a desfăşurat de la potop până la o nouă reinfuzare a răului – ceea ce corespunde unui Veac fericit mai scurt. Şi de această dată, răul s-a reinfuzat la nivelul lumii materiale datorită energiilor pharismah negative emise de către oamenii întrupaţi.

A patra perioadă s-a desfăşurat de la reinfuzarea

răului până la intervenţia directă, în Trup Dumnezeiesc de Lumină, a lui Dumnezeu în istorie, care s-a produs, pentru prima oară, pe timpul lui Moise. Intervenţia directă în lumea materială, în Trup Dumnezeiesc de Lumină (ceea ce constituie o teofanie), a lui Dumnezeu, nu trebuie confundată cu contactele celor care, anterior lui Moise, au comunicat cu Dumnezeu. Atât Noe, cât şi Avraam, la fel ca şi multe alte persoane astăzi anonime, au luat contactul cu Dumnezeu, dar acest contact nu a presupus o teofanie, care s-a produs doar în timpul existenţei lui Moise.

A cincea perioadă s-a desfăşurat de la moartea lui Moise până la crucificarea, moartea şi învierea lui Iisus Hristos Aceasta a fost o epocă frământată, cu multe evenimente dramatice, care s-au succedat pe fundalul înfruntării directe dintre întuneric şi Lumină.

A şasea perioadă s-a desfăşurat de la învierea lui Iisus Hristos, continuă şi în ziua de astăzi şi va continua o lungă perioadă de timp. La sfârşitul acestei perioade va avea loc sfârşitul timpului lumii materiale. A şaptea perioadă se va desfăşura în alte condiţii, după sfârşitul lumii materiale, când va apărea un cer nou şi un pământ nou.

Pământul în noua întocmire

După marea ştergere, Pământul fizic a renăscut precum pasărea Phoenix, din propria sa cenuşă. Astfel a început prima perioadă a ciclului al patrulea.

Totuşi, de această dată, nu a mai avut loc o creaţie *ex nihilo*, ci o reconstrucţie pe baza *patternurilor* (întocmirilor) existente. În ciclul al patrulea, Pământul a fost recreat pe baza patternurilor energetice aflate la nivelul structurii de formă globulară, rezultat al activităţii îngerilor Puri ai Temeliei. Existenţa acestei structuri eterice de formă globulară diferenţiază Pământul de toate celelalte corpuri cereşti.

Renaşterea Pământului s-a produs datorită infuziei

de lumină/energie/viaţă a Duhului Sfânt. La începutul ciclului al patrulea, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, s-a reinfuzat în creaţie. Astfel, globul fizic al Protopământului a revenit la viaţă – într-un fel, s-ar putea spune că Protopământul s-a „reîntrupat”, cu o altă „înfăţişare”. Astfel a apărut Pământul actual.

Spre deosebire de ciclurile cosmice anterioare, încă de la debutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul, ca glob cosmic, a fost învăluit într-o aură protectoare de mari dimensiuni, tocmai pentru ca răul să nu se mai infiltreze atât de uşor în planul cuantic material. Extremitatea aurei protectoare a Pământului se află undeva la jumătatea distanţei dintre Lună şi planeta învecinată, Marte. Întregul ansamblu al pământului, format aşadar din globul fizic, satelitul său natural, Luna şi aura protectoare poartă numele de Terra aurica Aura Terrei aurica asigură o protecţie sporită faţă de intruziunea forţelor din haos şi, în special, faţă de intruziunea lui Hallshithan. De aceea, în prima parte a ciclului al patrulea, nicio fiinţă din haos nu a mai fost capabilă să pătrundă în Terra aurica. O fiinţă din haos poate să pătrundă în Terra aurica doar în cazul în care este atrasă prin intermediul unor energii nharismah întunecate, emise de către oamenii întrupaţi. La începutul ciciuiui al patrulea, nu avea cine să cheme forţele râului, mai ales că nu mai exista nucleul întunecat al pământului. mama tuturor întunecimilor. De asemenea, nu mai exista contrapartea întunecată a pământului şi nici nu se mai formaseră razele de creaţie. La începutul ciclului al patrulea, Pământul fizic era autonom.

Prima perioadă a ciclului al patrulea a debutat cu noua creaţie a lui Dumnezeu, care a fost, şi de acesta dată, perfectă. Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, astfel că, în prima parte a celui de-ai patrulea ciclu, a apărut iarăşi Edenul fizic

— Copie a Edenului de la nivelul pianului cuantic

eteric.

După apariţia Edenului fizic nu a mai fost nevoie de creaţia unui nou Adam. Primordialii Luminii din generaţiile anterioare (prima şi a doua), care nu au căzut niciodată în păcat, s-au manifestat în mod natural în noua lume, devenind primii ei locuitori. În prima fază s-au manifestat doar zece Primordiali ai Luminii, apoi numărul lor a sporit.

Primordialii Luminii sunt fiinţe omeneşti perfecte care nu s-au răzvrătit niciodată împotriva Planului lui Dumnezeu. Ei nu au cunoscut niciodată sentimentul de rebeliune, astfel că au trăit, în mod permanent, în prezentul continuu, alături de Dumnezeu. La fiecare rebeliune, Primordialii Luminii s-au disociat de cei care s-au revoltat, rămânând alături de Dumnezeu şi de îngerii cei buni – Fiii Luminii. Primordialii Luminii cunosc şi respectă Planul lui Dumnezeu.

Nu se poate spune că Primordialii Luminii s-au întrupat în noua lume, care este actualul Pământ. Fiind perfecţi, Primordialii luminii au fost atraşi, în mod natural, în noul mediu, astfel că ei au fost primii locuitori. Primordialii Luminii erau oameni perfecţi într-o lume perfectă. Dumnezeu însuşi, împreună cu Fiii Luminii – îngeri şi spirite ale naturii – se plimba împreună cu ei în mirifica lume de la începutul ciclului, invăţându-i rosturile a tot ce crease Ascultând de îndemnul Domnului Dumnezeu Primordialii Luminii au avut fiii şi fiice. Îndemnul l uj Dumnezeu, „înmulţiţi-vă”, valabil pentru protopărinţii Adam şi Eva la începutul ciclului al treilea, a fost valabil şi pentru ei. Astfel, s-a născut prima seminţie a celei de-a patra generaţii Oamenii primei seminţii pot fi desemnaţi prin formularea Vechiului Testament de Copii ai lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu au rămas la fel de perfecţi precum părinţii lor.

La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu au avut fiii şi fiice. Fiii şi fiicele lor au fost spirite pure, abia provenite din

Lumea fără formă. Cum era şi firesc, în condiţiile unei creaţii perfecte, poarta alfa s-a deschis de la sine, astfel că au pătruns în Edenul fizic, ca progenituri ale Copiilor lui Dumnezeu, spirite pure provenite din Lumea fără formă – denumite iconi. De câte ori perfecţiunea domneşte în lumea fizică, poarta alfa se deschide de ia sine, ca şi cum ar avea un dispozitiv cu senzori. În secunda în care oamenii comit fapte rele, poarta alfa se închide instantaneu.

Astfel, la începutul celui de-al patrulea ciclu, în perfecţiunea ce adăsta pretutindeni, s-au întrupat spirite noi, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mult timp. Iconii s-au întrupat cu un nou tip de corp duh şi cu un nou tip de corp sufletesc, formând temelia generaţiei a patra. Ei au avut *veşminte de piele* (trupuri materiale) specifice noilor condiţii.

O lungă perioadă de timp, Primordialii Luminii şi Copiii lui Dumnezeu au convieţuit împreună cu progeniturile lor, iconii. Toţi respectau Ordinea cosmică, fiind în comuniune directă cu Domnul Dumnezeu. Noua generaţie de oameni denumiţi iconi a învăţat, la rândul ei, rosturile a tot ce Dumnezeu crease. În decursul acestei perioade, iconii generaţiei a patra s-au înmulţit, populând întregul pământ, care se asemăna cu o imensă grădină.

Cu cât o creaţie se apropie de perfecţiune, cu atât timpul se scurge mai încet, iar trupurile fiinţelor omeneşti îmbătrânesc mai lent. De altminteri, la fel ca protopărinţii Adam şi Eva, în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, atât Primordialii Luminii şi Copiii lui Dumnezeu, cât şi iconii nu au îmbătrânit în vreun fel, iar trupurile lor erau luminoase. Trupurile lor luminau din interior, precum neoanele.

Pe atunci, timpul lumii materiale era foarte apropiat de prezentul continuu, astfel că se poate vorbi mai degrabă despre absenţă (suspendare) a timpului, decât

despre o scurgere a sa. Toate procesele din natură erau atât de lente, încât totul prea static

Să ne imaginăm un mediu perfect, în care totul este într-o armonie perfectă. Plantele şi vegetalele, la fel ca toate formele de relief, sunt perfecte. Nu există animale sălbatice, ci doar vieţuitoare care ascultă de poruncile oamenilor, nu există plante ori fructe otrăvitoare, nu există ape poiuate. Râurile, fluviiie, cascadele şi apele oceanelor sunt pure şi cristaline. Vieţuitoarele aerului, apei şi pământului trăiesc în fericirea şi pacea ce învăluie totul.

Tot astfel era în paradisul de la începutul celui de-al patrulea ciclu. Nu exista nicio disfuncţionalitate, ci doar un peisai aproape static (ca o pictură), în care oamenii se plimbau după cum doreau, admirând creaţia perfectă a lui Dumnezeu. În aceste condiţii, nu putea exista nicio disfuncţionalitate meteorologică; doar un vânticei, foarte plăcut şi parfumat, adia adesea printre copaci. Tot ce se petrecuse anterior părea a fi fost uitat, iar viitorul părea a fi plin de fericire.

Din păcate, fiind spirite noi, iconii, fiii şi fiicele Copiilor lui Dumnezeu, nu au mai respectat cu stricteţe Ordinea cosmosului precum părinţii lor, astfel că au introdus iarăşi în cosmos principiul discontinuităţii. A fost nevoie ca o singură fiinţă din seminţia iconilor să nu mai respecte Ordinea cosmică şi să emită energii pharismah întunecate, pentru ca totul să se prăbuşească. A fost suficient ca unui singur om să… i se urască cu Binele, ca procesul evolutiv să dobândească o turnură nefastă.

În momentul în care iconii nu au mai respectat Ordinea cosmică şi au adus stricăciuni creaţiei lui Dumnezeu, mediul a început să se deterioreze. Odată cu reinfuzarea răului s-a încheiat Veacul fericit şi a început a doua perioadă a ciclului al patrulea.

În a doua perioadă, întocmirile au început să pălească, au început să se manifeste diferite ciudăţenii

meteorologice – ploi, tornade, uragane, grindină şi zăpadă –, vegetalele au început să moară şi apoi să se reproducă, animalele odinioară docile şi blânde au dobândit primele semne de agresivitate. Ceea ce oamenii au manifestat în interiorul lor, în inima fiinţei lor, s-a reflectat în afară. Ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut la Periferie.

În aceste condiţii, prezentul continuu, Timpul l Uj Dumnezeu nu s-a mai manifestat în lumea materială, ioamenii care au ales calea nerespectării Planului lui Dumnezeu au început, dintr-odată, să îmbătrânească şi apoi să moară Totul a devenit trecut.

Din păcate, „scenariul" din ciclul al treilea s-a repetat până la capăt. Iarăşi s-a făcut conexiunea cu haosul, iarăşi să format nucleul întunecat al pământului, iarăşi s-au format razele de creaţie. Iarăşi s-au prezentat… la datorie, din haos, fiinţele întuncate: Lorehli eterice, Lorehh sexuale, Dree, oamenii din sămânţa cea rea, Primordialii întunericului.

La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu şi Primordialii Luminii s-au retras definitiv din lumea oamenilor. Văzând ceea ce se petrece, ei s-au disociat de cei care au făcut răul şi s-au retras. În niciun fel, nu a fost vina lor pentru ceea ce s-a petrecut. Ei continuă să existe şi astăzi, undeva la limita dintre pianul cuantic material şi planul cuantic eteric, martori tăcuţi ai lumii, dar nu mai interferează cu oamenii întrupaţi.

Concomitent, poarta alfa s-a închis, iar spiritele pure J iconn – n-au mai fost capabile să se întrupeze. Poarta de intrare alfa a rămas de atunci închisă, astfel că spiritele pure – iconii – provenite din Lumea fără formă, nu au mai pătruns în lumea materială.

După închiderea porţii alfa, au început să fie atraşi la întrupare, prin intermediul energiilor pharismah întunecate, oameni care trăiseră în ciclul cosmic anterior, care au fost surprinşi de marea ştergere în haos şi în

iaduri. Oamenii din haos şi din iaduri nu cunoşteau faptul că Dumnezeu, în marea Sa înţelepciune, a creat o nouă lume, astfel că dormitau în propria lor stare existenţială. Fiind atrase de energiile pharismah întunecate, aceste fiinţe omeneşti s-au bucurat enorm: mai exista o lume de distrus, astfel că s-au precipitat să se întrupeze.

Pentru oamenii proveniţi din iaduri şi din haos este aşadar vorba despre o reîntrupare, realizată în condiţii specifice ciclului al patrulea. Condiţiile din lumea materială s-au schimbat după marea ştergere, astfel că structura corpurilor duh ale acestor oameni a suferit o modificare. Deşi făceau parte din generaţia a treia şi aveau corpuri duh specifice, când s-au întrupat iarăşi, oamenii proveniţi din haos şi din iaduri s-au comportat ca o seminţie distinctă. Fi au format a treia semin” a celei de-a patra generaţii. Această seminţie este denumită *icon hlisa* (*icon* înseamnă Chip şi Asemănare de Dumnezeu; *hlisa* înseamnă ţărână sau pământ; prin *icon hlisa* se poate înţelege „spirite căzute în materie”).

Seminţia icon hlisa era diferită de seminţia iconilor. Iconii erau spirite pure, care nu aveau o experienţă anterioară de viaţă. Iconii erau la fel de naivi ca şi strămoşii lor care au trăit în prima parte a ciclului anterior, pe când răul încă nu se infuzase în creaţie.

În schimb, icon hlisa aveau o experienţă de viaţă şi de rebeliune îndelungate: cunoscuseră toate formele decăderii, astfel că erau virusaţi până în măduva „oaselor” – mai precis, a corpului duh. Pentru icon hlisa nu a fost prea greu să corupă întreaga generaţie a iconilor – a spiritelor pure ce abia intraseră prin poarta alfa.

Cu timpul, iconii s-au comportat la fel de rău ca cei din seminţia icon hlisa. Când toţi au început să se comporte la fel, nici nu se mai ştia cine sunt unii şi cine sunt alţii. Toţi au devenit o apă şi un pământ: virusaţi şi căzuţi în materie. Prin ambele seminţii, răul s-a reinfuzat

adânc în natură.

Rezultatul reinfuzării răului a fost dramatic. În zece generaţii de la primul icon care se manifestase în disonanţă cu Ordinea cosmică, mediul s-a deteriorat, iar procesul materializării s-a accentuat. Din Edenul de la începutul ciclului nu a mai rămas nici măcar amintirea. Mediul terestru s-a transformat atât de mult, încât a început să arate precum în epoca de apogeu a răului din ciclul al treilea: regiuni din ce în ce mai întinse, formatate de Lorehh şi de Dree, ritualuri sângeroase, războaie interminabile pentru cucerirea de spaţii vitale şi pentru racolarea de noi membri.

La rândul lor, Primordialii întunericului cei mari s-au manifestat iarăşi în planul cuantic material ca la ei acasă, continuând ceea ce au început în ciclul al treilea. Nu mai conta faptul că se scursese atât de puţin timp de când, sub impulsul de viaţă al Duhului Sfânt, pământul renăscuse.

Indiferent dacă făceau parte din categoria icon sau din categoria icon hlisa, membrii pseudoparadisurilor formatate de cei întunecaţi erau racolaţi… vii sau morţi. Nu conta. Cei vii erau făcuţi sclavi prin aplicarea peceţilor luciferice, astfel încât energia de viaţă (sufletul) să le fie folosită pentru extinderea spaţiilor vitale. Cei morţi erau la fel de folositori în iad, unde deveneau umbre lipsite de conştiinţă şi de energie

Toţi erau la fel de morţi, fie că erau întrupaţi în lumea materială, fie că se aflau în iad. Viaţa veşnică devenise un deziderat mult prea îndepărtat.

Arca lui Noe

Istoria celei de-a doua părţi a celui de-al patrulea ciclu, de după reinfuzarea răului, seamănă cu ceea ce s-a petrecut la sfârşitul ciclului al treilea. Datorită faptului că oamenii întrupaţi nu mai respectau legile cosmice, forţele răului au obţinut un avantaj nesperat în lumea materială, astfel că au periclitat existenţa acesteia.

O catastrofă nu vine niciodată singură, astfel că, de la un moment dat, celor întunecaţi le-a venit iarăşi ideea nebunească de a sparge cerurile şi de a crea un imperiu universal al răului în planul material, ceea ce a declanşat riposta Fiilor Luminii. Războiul dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului s-a concretizat printr-un nou eveniment catastrofal: potopul. Situaţia se înrăutăţise atât de mult în acea perioadă încât, pe toată suprafaţa pământului, nu existau prea multe persoane care să respecte legile cosmice. Dumnezeu a cercetat inima tuturor fiinţelor întrupate în lumea materială. Singura fiinţă omenească a cărui inimă l-a mulţumit pe Domnul Dumnezeu a fost Noe.

Noe a primit poruncă direct de la Domnul Dumnezeu să construiască o arcă, pe care să îmbarce „casa” sa, împreună cu anumite elemente de floră şi faună. Arca lui Noe avea o formă extrem de simplă: arăta ca o jumătate de nucă, fiind împărţită în mai multe compartimente.

După cum s-a menţionat, corpul (învelişul) fizic al naturii vegetale este constituit din proporţii inegale de întuneric şi lumină. Iniţial, corpul fizic al unui ei ement din natură a fost constituit din lumină, dar, treptat, compoziţia sa a cunoscut un proces de întunecare. Astfel, o vegetală „luminoasă” care, cândva, era bună la gust şi hrănitoare, s-a transformat într-una nocivă şi otrăvitoare. Un animal blând a devenit agresiv, ca şi cum agresivitatea şi violenţa oamenilor s-ar fi transferat acestuia. De fapt, animalele reprezintă ceea ce oamenii au făptuit rău şi au lăsat în urmă – trecut cristalizat. (Procesul prin care plantele şi animalele s-au transformat, trecând de la întuneric la lumină, a fost expus în paginile anterioare: dinspre centru spre periferie.)

Noe a adunat în arca sa, alături de membrii casei sale, doar acele elemente vegetale şi animale necorupte total de reziduurile aurice, în care lumina era preponderentă. Celelalte elemente vegetale şi animale au

fost distruse de potop.

La începerea diluviului propriu-zis, Noe şi familia sa şi-au găsit adăpost pe arcă. Familia lui Noe era formată din Noe-tatăl, soţia sa şi cei trei băieţi, care şi-au luat neveste. Se pare totuşi că, cel puţin la un moment dat, în afara lor, a mai găsit refugiu în arcă încă o familie formată din trei persoane, despre care nu există niciun fel de surse documentare, dar a căror prezenţă a rămas imortalizată în cronica akasha. Această familie era formată dintr-un preot (echivalentul unui preot), soţia şi fiica sa (posibil să fie vorba despre două fiice).

A doua familie de pe arcă făcea parte din *casa* lui Noe, dar nu din familia sa. De altfel, din Vechiul Testament aflăm că Noe a primit poruncă că îmbarce în arcă toată *casa* sa. *„Şi Domnul Dumnezeu i-a zis lui Noe*: *Intră, tu şi toată casa ta în arcă, pentru că am văzut că, din toată generaţia aceasta, tu eşti singurul drept înaintea Mea”* – VT 7; 1.

Aici se impune un scurt comentariu: termenul *casă* semnifică pe toţi cei care locuiau sub acelaşi acoperiş cu Noe

— Robi, preoţi, meşteşugari – astfel că nu se referă la ceea ce astăzi înţelegem prin termenul de familie; termenul de familie presupune fie o înrudire prin sânge, fie una prin alianţă. Termenul *generaţie* pare să fie folosit în acelaşi sens în care este folosit în această carte: se referă la generaţia a patra. Termenul *drept*, prin care este desemnat Noe, presupune respectarea Ordinii cosmice.

Fireşte, se poate pune problema: de ce Vechiul Testament nu aminteşte despre cea de-a doua familie – formată dintr-un bărbat ceva mai în vârstă şi din două femei –, care a fost prezentă, la un moment dat, pe arcă. De altfel, Vechiul Testament nu aminteşte nici despre apariţia răului în cosmos, după cum nu ia în considerare nici celelalte fiinţe omeneşti contemporane cu Adam, Eva,

Cain sau Abel. Se mulţumeşte doar să specifice că răul întrupat în şarpe a ispitit-o pe Eva, după cum se mulţumeşte să amintească în treacăt despre „fiii şi fiicele” lui Adam şi ale Evei, fără a le aminti numele cu privire la cauzele acestor omisiuni pot fi emise mai multe opinii. Cea mai la îndemână ar fi că s-au operat modificări asupra textului Vechiului Testament, în funcţie de anumite considerente doctrinare. Se ştie că primele cinci cărţi ale Vechiului Testament – inclusiv Geneza – au fost scrise chiar de către Moise, dar nu este exclus ca cei care le-au copiat sau cei care au stabilit varianta finală, eveniment ce a avut loc mult timp după moartea lui Moise, să fi stabilit textul în funcţie fie de de imperativele politico-doctrinare ale momentului, fie de calitatea auditoriului căruia îi era adresat textul.

De altminteri, pentru a reda întreaga desfăşurare a evenimentelor descrise în Geneză, ar fi fost nevoie de cel puţin zece volume de dimensiunea Vechiului Testament. Probabil că cea de-a doua familie prezentă pe arcă nu a avut niciun fel de rol în desfăşurarea ulterioară a evenimentelor, motiv pentru care nu a fost amintită.

Oricum, modul de alcătuire a textului Vechiului Testament indică în mod clar faptul că cei care au redactat textul final cunoşteau din *cronica akasha* (memoria psihoinformaţională a Terrei) întreaga desfăşurare a evenimentelor, dar au selectat doar acele evenimente pe care le-au considerat importante. Vechiul Testament a urmărit doar acele evenimente cu implicaţii în raporturile dintre Dumnezeu şi poporul evreu. De aceea, evenimentele narate în Vechiul Testament sunt întrucâtva diferite de cele descrise în scrierile sacre ale altor popoare ale antichităţii. Fiecare popor a avut propria sa istorie, dezvăluită de către iniţiaţi. Iniţiaţii din vechime au consemnat în scrierile lor doar ceea ce i-a interesat pe ei, în funcţie de sursa inspiraţiei, de poporul din care au făcut parte şi de arealul

în care şi-a desfăşurat existenţa acel popor.

Dacă, de exemplu, iniţiaţii protodacilor ar fi scris o istorie a evenimentelor primordiale, aceasta ar fi trebuit să cuprindă doar acele evenimente ce s-au desfăşurat în spaţiul carpato-danubiano-pontic. Şi iniţiaţii daci ar fi scris despre Adam, Eva şi Cei curaţi, dar n-ar fi scris nimic despre istoria sacră a vechilor evrei, care nu i-ar fi interesat. Ei ar fi urmărit doar ceea ce s-a petrecut în propriul lor teritoriu. De altfel, istoria sacră a poporului evreu începe doar cu Avram devenit Avraam.

Potopul.

Potopul a fost rezultatul unei mari confruntări între elementele principale – apa, aerul, focul şi pământul – şi, firește, între fiinţele spirituale care le controlau. De-o parte s-au înfruntat cei răi, în frunte cu Primordialii întunericului, cu Lorehh şi cu Dree de toate orientările „doctrinare”, iar de cealaltă parte Fiii Luminii.

În fruntea armatei Fiilor Luminii s-a aflat Îngerul Mihail (în limbajul actual, Îngerului Mihail / Mikael i se conferă gradul ierarhic de Arhanghel, dar se pare că gradul său este mult mai mare decât cel al unui Arhanghel. Mihail sau Mikael este unul dintre cei patru mari Principi/Prinţi Ocrotitori, alături de Prinţii Gabriel, Rafael şi Uriel. Din aceste considerente, am ales să-l desemnăm în continuare fie cu apelaţia generică de înger, fie cu cea de Prinţ sau Principe).

Fiii Luminii şi Fiii întunericului s-au înfruntat atât ca energii, cât şi sub formă umanoidă. La această confruntare nu au participat oamenii întrupaţi, care, de această dată, au fost spectatori, dar mai ales victime.

Oastea Îngerului Mihail a pătruns iarăşi pe la Polul Nord al Pământului şi s-a infuzat în materie (ca energii), atacându-i pe cei întunecaţi la nivelul tuturor elementelor: focul de sus s-a luptat cu focul din adâncuri, apa din cer s-a luptat cu apa coruptă de pe pământ, aerul pur cu aerul

impur, pământul a fost răvăşit. Spiritele bune ale naturii de foc s-au luptat cu spiritele rele ale naturii de foc – Lorehh de foc –, spiritele bune ale naturii de apă s-au înfruntat cu cele rele, spiritele bune ale naturii de aer s-au înfruntat cu Lorehh de aer, îngerii cei buni s-au înfruntat cu Dree.

Potopul propriu-zis a început în momentul în care, pe fondul răutăţii oamenilor din lumea materială (şi, implicit, a emiterii de energii pharismah întunecate), focul negru din adâncuri s-a revoltat şi a irupt la suprafaţă. împreună cu el au ieşit din trecutul în care erau captive, spiritele naturii rebele de foc, Lorehh. După aceea, apele din adâncuri (Lorehh de apă) s-au ridicat la suprafaţă, iar cele de la suprafaţă au căzut în adâncuri. Aerul a devenit impur şi s-a încins datorită acţiunii focului din adâncuri, ceea ce denotă o acţiune în forţă a Lorehh de aer.

În urma acestei incursiuni în forţă a spiritelor naturii rebele de foc, apă şi aer, Fiii Luminii au pornit o ofensivă de mari proporţii. Pentru a pune capăt acestei rebeliuni a elementelor, Fiii Luminii au adus apa din „cer” – ploaia.

Ploaia nu s-a oprit o perioadă foarte lungă de timp (Textul Vechiului Testament afirmă laconic că *„s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare şi s-au deschis zăgazurile Cerurilor”* – cap 7; 11). După timpul de astăzi, ploaia „dulce” a durat foarte mult timp, dar după timpul acelor vremuri a durat doar 40 de zile şi 40 de nopţi.

În prima fază, un observator fizic aflat ia suprafaţa pământului ar fi observat cum pământul se crapă îngrozitor, iar focul din adâncuri irupe în cele mai neaşteptate locuri; în a doua fază ar fi observat cum focul este stins treptat de ploaia torenţială ce cade neîncetat din cer. În fine, observatorul fizic ar fi observat cu adâncă groază cum ploaia inundă treptat globul terestru, astfel încât, chiar şi munţii cei mai înalţi sunt acoperiţi de ape.

În răstimul potopului, care nu trebuie confundat nici cu perioadele de nemanifestare, dar nici cu marea

ştergere, pământul fizic a fost acoperit integral cu ape. În faza de apogeu a potopului, nu mai exista nicio porţiune de uscat pe tot pământul, ceea ce înseamnă, nici mai mult nici mai puţin, că munţii cei mai înalţi, care pe atunci atingeau înălţimi de cel puţin nouă mii de metri, erau acoperiţi de ape.

În schimb, un clarvăzător ar fi observat faptul că focul provenit din adâncuri este reflectarea fiinţelor răului de foc

— Lorehh şi Dree de foc –, cu anumite înfăţişări şi forme. Aceste fiinţe de foc puteau fi observate chiar şi de neclarvăzători, dacă ar fi avut timpul necesar să analizeze situaţia. Un clarvăzător ar fi observat că apele din adâncuri, ce irupeau la suprafaţa pământului, aveau diferite forme stranii, cel mai adesea hidoase, fiind manifestările unor Dree şi Lorehh de apă, în timp ce apele de sus (din cer) erau manifestările unor spirite bune de apă, sprijinite de o impunătoare armată de fiinţe îngereşti din ierarhia Fiilor Luminii.

Potopul a pus capăt celei de-a doua perioade a celui de-al patrulea ciclu. Spre deosebire de marea ştergere, când planul cuantic material a dispărut, în decursul potopului mediul fizic a fost acoperit cu ape. Totuşi apele din timpul potopului nu trebuie confundate cu cele de astăzi. În acele vremuri, apa avea un alt aspect. Acoperirea pământului cu ape a reprezentat întoarcerea creaţiei la starea originară – la *indistinct* sau la *nediferenţiat*.

Starea de *nediferenţiat* presupune reîntoarcerea lumii la un fel de prematerie incipientă, în care toate elementele

— Pământul, aerul, focul şi apa, precum şi elementele chimice corespondente – se topesc într-un element unic, care este originea a toate. Acest element doar corespunde (în sens general) apei de astăzi, dar el nu mai există în această formă. Este o altfel de apă – un *numen* de apă –, o

stare incipintă a materiei, asemănătoare celei despre care un vestit philosophus al antichităţii greceşti, Thales din Milet, afirma că se află la originea a toate.

Imediat după retragerea apelor – de fapt, după transformarea acelei prematerii indistincte care poate fi înţeleasă ca un *numen* al apei de astăzi – s-a născut un nou pământ. Originea acestei transformări nu trebuie căutată însă tot în apă, ci în foc – mai exact în Focul de Sus, care este Duhul Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu.

După potop, la fel ca la fiecare început de ciclu, Duhul Sfânt (A treia Revărsare, Focul de Sus sau Focul eteric, cum a fost numit cândva) a infuzat iarăşi viaţă în tot ce există. Odată cu infuzia de viaţă a Duhului Sfânt, a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu.

Duhul Sfânt a „fecundat" prematеria existentă – *nediferenţiatul* de ape –, aşa cum se petrecuseră lucrurile de atâtea ori în trecut. Acesta este şi motivul pentru care un contemporan al lui Thales, pe nume Heraclit, avea dreptatea sa când afirma că la originea lumii se află focul.

Ulterior, ca rezultat al hierogamus-ului primordial (*hierogamos*: unirea sacră) dintre „apă" şi „foc", s-au născut următoare două elemente: aerul şi pământul (elemente despre care aminteau alţi doi filosofi ai antichităţii greceşti: Anaximene şi Anaximadros). Din amestecul celor patru elemente, prin transformări succesive, s-a format tot ce există. Şi iarăşi trebuie să dăm dreptate unui vestit philosophus al antichităţii, pe nume Empedocles, care afirma că la originea lumii se află patru elemente fundamentale: apa, focul, aerul şi Pământul. Toţi au avut dreptate, fiecare în felul său, chiar dacă unii au luat trenul cunoaşterii de la prima staţie, iar alţii de latăţile următoare. Toţi însă afirmau cu mâna pe inimă că „totul este plin de zei". Şi ce dreptate aveau.

Toate fiinţele omeneşti surprinse în planul cuantic material şi-au găsit sfârşitul la potop. Corpurile lor duh au

fost eliminate de pe scena evoluţiei, iar spiritele au fost absorbite în Lumea fără formă. Au supravieţuit doar fiinţele omeneşti care se aflau (decorporate) în haos, în iaduri, în lumea eterică, în Centrele de putere şi în Regatul morţilor vii (supravieţuitorii au fost aceiaşi ca şi la sfârşitul ciclului al treilea).

La nivelul planului cuantic material, au supravieţuit teribilului diluviu doar persoanele care s-au refugiat pe arcă, în frunte cu Noe (spre deosebire de marea ştergere, în răstimpul căreia nu a supravieţuit nicio fiinţă întrupată).

Noul Eden

Imediat după potop, prin intermediu] Duhului Sfânt, totul a fost recreat pe baza patternurilor energetice ale vechilor întocmiri. Astfel, a fost reinstaurat un nou Eden fizic.

După fiecare eveniment care afectează habitatul terestru (perioadă de nemanifestare, mare şteregere, potop) şi după fiecare nouă recreaţie, care nu poate fi decât perfectă deoarece este Opera lui Dumnezeu, se reinstaurează Edenul. Atâta timp cât persistă Edenul, durează şi Veacul fericit.

În prima etapă de după potop, totul se prezenta 1 aproximativ la fel ca la începutul ciclului al patrulea. Aproximativ, deoarece, în decursul diluviului, planul cuantic material nu a dispărut, iar aspectul mineral al pământului a rămas intact. La potop s-a produs doar o „reaşezare” a elementelor. Nucleul întunecat – mama tuturor întunecimilor – a rămas intact, la fel ca şi razele de creaţie. Cei întuncaţi au fost doar „consemnaţi” în adâncul pământului: focul cel rău, ca manifestare a fiinţelor Lorehh şi Dree de foc, a fost azvârlit în profunzimile materiei, apa cea rea, ca manifestare a fiinţelor Lorehh şi Dree de apă, s-a scurs în adâncuri etc. Într-un cuvânt, Cel rău a fost întemniţat în materie.

După retragerea apelor, pământul a rămas golaş. Nu

exista nicio formă de vegetaţie, niciun copac, niciun animal şi niciun om. Nici măcar cadavrele celor dispăruţi în timpul potopului nu se mai zăreau; existau forme de relief, munţi, văi, dealuri, câmpii, dar acestea erau golaşe.

Solul semăna întrucâtva cu cel care exista în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu: era roşu, cam ca argila proaspătă. Solul globului terestru era în totalitate roşu. Într-un fel, se poate spune că, după potop, a apărut un alt pământ – un pământ în care predomina proporţia de lumină.

În prima zi de după retragerea apelor, pământul de culoare roşiatică emitea o strălucire interioară, ca şi cum ar fi fost luminat din interior. Până la o înălţime de mai mulţi metri (zece – douăzeci de metri, dacă nu mai mult), solul era învăluit de un abur strălucitor şi extrem de parfumat, care conţinea cumulul *patternurilor* creaţiei pe cale de a se naşte. Aburul învăluia ca un halou întregul pământ.

Noe şi familia sa nu aveau nevoie să se hrănească ori să bea apă, datorită aburului ce învăluia solul. Inspirând acel abur, nu mai simţeau setea ori foamea. Aburul le genera o senzaţie de fericire totală, un fel de beatitudine. Din cauza aburului, nu se mai zărea Soarele şi Luna, nu se mai zăreau nici stelele.

Din aburul lăptos ce învăluia Pământul se întruchipau forme fermecătoare de vegetaţie (întocmiri); după ce se întruchipau aievea, formele se topeau de la sine, apoi se recompuneau foarte rapid, creând o impresie de vis. Toate aceste forme şi întocmiri erau manifestări ale fiinţelor îngereşti şi ale spiritelor bune ale naturii. Prin intermediul lor li se arătau supravieţuitorilor potopului toată istoria creaţiei, ca rezultat al activităţii fiinţelor îngereşti şi spiritelor naturii, creatoare de forme.

Creaţia efectivă a întocmirilor noului pământ a început din locul în care s-a oprit arca – loc denumit

Ararat. Acolo, Noe şi familia sa au eliberat din arcă toate vieţuitoarele şi toate seminţele vegetalelor. Noua creaţie de vegetale (întocmiri) – căci se poate vorbi despre o nouă creaţie – a pornit, aşadar, omnidirecţional din locul numit Ararat.

Ararat a fost, astfel, locul dintâi al noii creaţii de întocmiri. Valul de viaţă, ca emanaţie a Duhului Sfânt, s-a Propagat ca un tsunami prin aburul lăptos. În urma sa, vegetaţia s-a recompus de la sine, într-un proces de creştere miraculos. În scurt timp, întreaga suprafaţă a pământului a fost acoperită de o Minunată floră tropicală. Astfel a fost restaurat un nou Eden

Capitolul 2
FIII LUI NOE
Primele linii de descendenţi

După revenirea la viaţă a pământului, a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu. În noul Eden, familia lui Noe s-a despărţit. Cei trei fii ai săi, împreună cu nevestele lor, sau dus, fiecare, într-o altă zonă a acelui paradis vast şi au avut fii şi fiice. În cinci-şase generaţii, o mare mulţime de oameni popula deja globul terestru.

Acest proces de populare al globului terestru a avut loc destul de rapid, dar pentru a înţelege cum de-a fost posibil aşa ceva trebuie să ne gândim la faptul că, din punct de vedere trupesc, noua creaţie era formată în mod majoritar din lumină. Datorită condiţiilor acelei perioade, nu era loc de bătrâneţe şi de moarte. La fel ca şi natura, trupurile oamenilor nu îmbătrâneau, iar oamenii ajunseseră la vârste impresionante, precum strămoşii lor care au trăit în perioada de început a ciclului.

De fapt, acea perioadă poate fi caracterizată prin absenţa timpului. Timpul – ca transformare biologică a formelor de viaţă materiale – nu apare decât în condiţiile existenţei răului. Răul presupune discontinuitatea creaţiei; răul înseamnă îmbătrânirea şi, în final, moartea trupească.

În absenţa răului, a timpului şi a eternei deveniri, fiinţele omeneşti pot atinge vârste foarte înaintate, de cinci-opt sute de ani, continuând să se prezinte sub înfăţişarea unor tineri de maxim 30 de ani. Pe toată durata vieţii lor, astfel de oameni pot procrea – pot avea fii şi fiice.

De-a lungul acestei perioade de timp, răul nu a făcut joncţiunea cu lumea fizică. Nu avea cum, datorită faptului că lumea materială se afla inclusă în prezentul continuu, Timpul lui Dumnezeu. Fiind înfrânte în războiul necruţător ce adusese potopul, fiinţele ce manifestau răul au fost fie înlănţuite în adâncurile „abisului” de ape şi de foc din interior, fie alungate în afara Oceanului de Lumină, în haos.

Începând cu membrii principali ai casei lui Noe, s-au format mai multe linii de descendenţi. După cum s-a menţionat, o fiinţă omenească vine la întrupare doar datorită energiilor oharismah emise de către părinţii săi în momentul concepţiei. Teoretic, o fiinţă omenească poate să vină la întrupare din următoarele locuri: din Lumea fără formă, caz în care este un spirit pur (icon), din iaduri sau din haos (icon hlisa). Actualmente, o fiinţă omenească poate să vină la întrupare şi din lumea astrală, dar în perioada de după potop nu exista încă lumea astrală. De asemenea, o fiinţă omenească se poate întrupa, în condiţii speciale, direct din lumea eterică sau din Regatul morţilor vii (aceste ultime cazuri sunt mai mult teoretice).

Imediat după potop, lucrurile au stat într-un mod diferit faţă de toate celelalte epoci, datorită faptului că, pe de-o parte, poarta alfa, care face legătura cu Lumea fără formă, era blocată: niciun spirit nou (icon) nu mai putea veni în lumea materială. La rândul lor, Primordialii Luminii, la fel ca şi Copiii Lui Dumnezeu, care populaseră Pământul la începutul ciclului al patrulea, se retrăseseră definitiv din lumea materială.

Pe de altă parte, trebuie ţinut seama de faptul că,

dată fiind puritatea fiilor lui Noe, energiile pharismah emise în momentul concepţiei au fost, la rândul lor, relativ luminoase. Nu au fost însă suficient de luminoase pentru a deschide iarăşi poarta alfa şi pentru a lăsa să pătrundă în lumea materială spirite pure (iconi), nici suficient de întunecate pentru a face conexiunea directă cu Cel rău – cu fiinţele din haos sau din iaduri (iconi hlisa). În consecinţă, urmaşii direcţi ai fiilor lui Noe au constituit o categorie aparte de fiinţe omeneşti: nici perfect luminoase, nici extrem de întunecate.

Aceste fiinţe omeneşti aduse la întrupare prin energiile pharismah emise de fiii lui Noe au fost, de fapt, foşti Primordiali ai întunericului deveniţi luminoşi – Primordiali de rang mai mic în ierarhia Celui rău. Ei nu erau situaţi la acelaşi nivel cu Primordialii întunericului cei mari, tot astfel cum un elev de clasa întâi nu are acelaşi nivel de pregătire ca un elev de clasa doisprezecea, deşi, ca termen generic, ambii au calitatea de elev.

În ultima parte a celui de-al treilea ciclu, puţin înainte de războiul de la Harimateea, aceşti Primordiali ai întunericului şi-au dat seama de răul făcut şi s-au întors la Dumnezeu. Ei au fost cei care s-au opus lui Hallshithan, trimiţând misionari la câmpie, care să vestească noroadelor existenţa unicului dumnezeu. Reîntorcându-şi faţa spre Dumnezeu, ei au devenit luminoşi, dar nu se puteau ridica la calitatea adevăraţilor Primordiali ai Luminii, care nu s-au răzvrătit niciodată. Tocmai aceşti Primordiali deveniţi luminoşi au fost atraşi de pharismah-urile fiilor direcţi ai lui Noe în nou constituita lume materială de după potop.

Totuşi, odată cu atragerea lor în lumea materială, s-a produs un fenomen memorabil: ei s-au întrupat prin femeie, ceea ce nu s-a mai petrecut nicicând înainte. Până în acel moment, toţi Primordialii întunericului – la fel ca şi Primordialii Luminii – s-au manifestat în lumea fizică prin

materializare, în duhul lor originar, nu prin naşterea firească, prin femeie… Imediat după potop, Primordialii despre care este vorba s-au născut prin femeie şi au devenit oameni obişnuiţi.

La rândul lor, aceşti Primordiali au avut fii şi fiice, care s-au ramificat în mai multe linii genealogice. Fiii şi fiicele acestora au avut şi ei progenituri, astfel că numărul oamenilor s-a înmulţit considerabil.

Toate progeniturile acestor Primordiali au format o nouă seminţie, denumită suntem. (Seminţia se numeşte suntem, iar oamenii ce formează această seminţie pot fi denumiţi sâmtemi.)

Noua seminţie

Procesul apariţiei seminţiei sâmtemilor a reprezentat o noutate, fiind diferit de cel al întrupării oamenilor din generaţiile anterioare – icon şi icon hlisa. De altfel, sâmtemii erau diferiţi, ca structură aurică, de oamenii care se întrupaseră până în acel moment.

Cum era şi firesc, în momentul contactului sexual, progeniturile fiilor lui Noe, Primordialii, au emis energii pharismah, prin care urmau să atragă la întrupare alte fiinţe omeneştii – fii şi fiice. Datorită faptului că erau deosebit de puternici, fiind Primordiali şi având corpuri duh specifice, ei au emis energii pharismah atipice, care nu existaseră nicicând în cosmos. Într-un fel, se poate spune că aceşti Primordiali erau unici în cosmos. Unici şi cu puteri de manifestare foarte mari, datorită calităţii deosebite ale corpurilor duh.

Nici energiile pharismah emise de ei nu au fost suficient de luminoase pentru a debloca poarta alfa şi pentru a atrage la întrupare iconi. Nu au fost nici atât de întunecate pentru a atrage iconi hlisa din haos sau din iaduri. Energiile pharismah ale acestor Primordiali n-au întâlnit, în drumul lor, niciun mediu (niciun palier cosmic) de unde să atragă la întrupare fiinţe compatibile. Energiile

pharismah emise în momentul concepţiei, s-au întors tot la ei. Lumea materială devenise ca o seră ermetic închisă, în care nu putea pătrunde niciun spirit din exterior – nici din Lumea fără formă, nici din haos. Rezultatul a fost că a apărut o nouă seminţie de oameni: sâmtemii.

Din punct de vedere aurie, oamenii din seminţia sâmtemilor au o alcătuire atipică, diferită de cea a oamenilor icon hlisa. Sâmtemii sunt formaţi doar din ansamblul sufletului – format din steluţa sufletului de la nivelul laringelui şi din corpul sufletului. La sâmtemi, steluţa sufletului îndeplineşte rolul spiritului, iar corpul sufletului îndeplineşte rolul corpului duh. Ceea ce este important de remarcat este însă faptul că la oamenii din seminţia sâmtemilor, corpul sufletului este un fel de corp duh nou, nevirusat de experienţa rebeliunii, precum la oamenii din seminţia icon hlisa.

Ulterior, în urma existenţei întrupate, la fel ca şi cei din seminţia icon hlisa, oamenii din seminţia sâmtemilor şi-au format structurile aurice exterioare: corpul emoţional, corpul astral şi corpul mental.

De-a lungul liniilor genealogice pe care le-au format, sâmtemii au avut fii şi fiice, populând pământul. Încă de la început, sâmtemii dintr-o linie genealogică au primit interdicţia de a se împreună cu cei din alte linii.

În această primă etapă a celei de-a treia perioade, desfăşurată imediat după potop, pământul a fost populat aproape în exclusivitate de sâmtemi. Singurele fiinţe omeneşti din categoria icon hlisa – care mai trăiseră în ciclurile cosmice anterioare – erau, de-o parte, cei din casa lui Noe, iar de cealaltă parte Primordialii aduşi la întrupare de aceştia. În momentul apariţiei sâmtemilor, majoritatea oamenilor icon hlisa se afla fie în haos sau în iaduri, fie în Regatul morţilor vii sau în lumea eterică.

Primordialii erau consideraţi drept taţi sau strămoşi ai liniilor genealogice principale de sâmtemi. Sâmtemii se

numeau Pe ei înşişi „Fiul lui… care este strămoşul şi tatăl seminţiei mele”.

Odată cu apariţia sâmtemilor, relaţiile dintre oameni s-au Codificat. Dacă, în ciclurile cosmice anterioare, în cazul seminţiei icon hlisa, legăturile dintre oameni erau exclusiv energetice, având la bază energiile pharismah, în cazuj sâmtemilor se poate vorbi şi despre legături de sânge şi fe carne. Într-un fel, se poate spune că sufletul strămoşului – care era un Primordial – se transmitea prin sânge şi prin carne la toţi membrii liniei genealogice, printr-un fel de rezonanţă morfică (astăzi se vorbeşte despre genotip şi fenotip). O astfel de transmitere prin structurile materiei (prin sânge şi prin came) a unor energii modulate informaţional era ceva nou în cosmos. Nu se mai petrecuse niciodată aşa ceva.

Din acele timpuri se poate vorbi despre ereditatea fizică, care era generată de anumite câmpuri morfice de la nivelul structurii corpului sufletului şi, implicit, ale corpului eteric. Tot din acele timpuri se poate vorbi despre formarea incipientă a raselor din ziua de astăzi; tipologiile fizice ale principalelor linii genealogice de sâmtemi s-au perpetuat până în ziua de astăzi.

De-a lungul Veacului fericit ce s-a derulat după potop, sâmtemii au fost nemuritori. Încă nu exista îmbătrânirea şi moartea, datorită faptului că Cel rău nu fusese atras prin rezonanţă în nou constituita lume. De asemenea, nu exista timpul, schimbarea şi eterna devenire.

Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii şi spiritele bune ale naturii s-au manifestat iarăşi în lumea materială. Ei au educat o] lungă perioadă de timp pe fiii şi pe fiicele sâmtemilor. Glasul lui Dumnezeu se făcea adesea auzit în natură, iar Slava Sa putea fi observată uneori în locurile înalte – cel mai adesea, pe munţii cei mai înalţi. Când vorbea Dumnezeu, toată natura vibra; fiecare element

vegetal transmitea Cuvântul Tatălui Ceresc, precum o membrană de difuzor.

Mai mult decât atât, spiritele bune ale naturii au adus noi elemente de mediu (întocmiri) pentru a veni în sprijinul seminţiei sâmtemilor. La fructele şi rădăcinile bune de mâncat, care existaseră şi în ciclurile cosmice anterioare, spiritele naturii bune au adus noi vegetale. Astfel au apărut, pentru prima oară, grâul, cartoful şi porumbul, care anterior nu existau.

După o lungă perioadă, sub supravegherea unor conducători – care pot fi consideraţi capi de spiţă genealogică –, sâmtemii s-au răspândit pe toată suprafaţa pământului.

Ca particularitate frapantă, tipologic vorbind, sâmtemii dintr-o linie genealogică nu erau diferenţiaţi prea mult unii de alţii, în sensul că glasul strămoşului (Primordialului) vorbea prin sângele şi prin carnea lor. Cuvintele Primordialului le răsunau mereu în urechi, ca un glas al subconştientului: „Să nu te depărtezi de mine şi să faci ce îţi spun eu”.

În acea perioadă de timp, sâmtemilor nici nu le trecea prin cap să facă altceva. Existau legi extrem de stricte în ceea ce priveşte hrana, comportamentul şi relaţiile sexuale. Sâmtemilor dintr-o spiţă le era interzis cu desăvârşire să se împreuneze şi să aibă fii şi fiice cu cei din alte spiţe genealogice.

Toiagul păstorului a fost sfărâmat.

Totuşi, răul nu a fost epurat definitiv; nici nu avea cum. El încă exista, fiind manifestat de fiinţele care pot fi denumite generic Cel rău: Primordialii întunericului, fiinţele Lorehh şi Dree care se aflau în haos, oamenii icon hlisa din iaduri. Toate aceste fiinţe se aflau departe de prezentul continuu ce învăluia pe atunci lumea materială.

La fel ca în ciclurile cosmice anterioare, conexiunea cu haosul s-a produs datorită emiterii unor pharismah

aflate în disonanţă cu Ordinea cosmică. După potop, conexiunea cu Cel rău s-a înfiripat începând de la vârful piramidei: de la unii dintre Primordialii capi de linii genealogice.

Imediat după ce vârful piramidei s-a prăbuşit, nici urmaşii sâmtemi n-au mai respectat legile cosmice şi au emis pharismah întunecate, moment în care Cel rău (fiinţele care-l manifestă) a revenit, de-a lungul razelor de creaţie, în lumea oamenilor. De-a lungul unei singure generaţii, răul s-a infuzat iarăşi în lumea materială: tot ce a fost absobit în centru a reapărut la periferie. În mai puţin de 30 de ani după timpul de astăzi, stricăciunea s-a abătut iarăşi asupra creaţiei perfecte, la fel ca în epocile anterioare. Astfel s-a încheiat a treia perioadă şi a început a patra perioadă a ciclului al patrulea.

Cea de-a patra perioadă a fost marcată de mari transformări şi a fost presărată cu răsturnări spectaculoase de situaţii. A fost, de asemenea, şi cea mai dramatică epocă a istoriei umanităţii, datorită amplorii evenimentelor şi diversităţii forţelor implicate. Multe dintre evenimentele desfăşurate în acea perioadă au fost consemnate în vechile scrieri sacre – de exemplu în Enûma Eliš a sumerienilor, în Rāmāyana şi în Mahābhārata a. indienilor, în Cosmogonia lui Berossos (reprodusă de Eusebiu din Cesaieea în cartea sa Preparaţia Evanghelica), în Popol Vuh (Cartea creaţiei vechilor mayaşi), fo' Vechiul Testament.

Ceea ce este foarte important de remarcat – şi, în acelaşi timp, uimitor – este faptul că, în a patra perioadă, după infuzarea răului în natură, s-au înmulţit elementele chimice din lumea materială; au apărut elemente chimice noi (este vorba despre elementele chimice din tabelul lui Mendeleev), în care ponderea de întuneric era majoritară, iar lumea materială s-a densificat aproape ca în ziua de astăzi.

Prăbuşirea a pornit de la ceea ce s-ar putea numi iubirea *bolnavă*; unii Primordiali, capi de reţea, şi-au făcut ţiitoare din fiicele sâmtemilor, astfel că au început să emită energii pharismah întunecate, prin care au făcut iarăşi conexiunea cu haosul şi cu iadurile. De la un moment dat, liniile de descendenţi sâmtemi au început să se amestece, prin împreunarea bărbaţilor şi a femeilor din toate liniile genealogice.

Problema esenţială a constat în faptul că progeniturile aduse la viaţă prin emiterea unor pharismah întunecate n-au mai făcut parte din seminţia sâmtemilor, ci din seminţia oamenilor icon hlisa, care abia aşteptau o asemenea oportunitate.

În timpul potopului, chiar şi iconii au fost aspiraţi în haos şi în iaduri, astfel că nu se mai poate face o distincţie prea clară între ei şi cei din generaţiile anterioare, denumiţi icon hâisa. Ca alcătuire de corp duh, între iconi şi iconi hlisa este o diferenţă de generaţie, dar datorită faptului că ambele categorii au fost aspirate în haos şi în iaduri în timpul potopului, pentru simplificare se poate vorbi despre o singură seminţie de oameni, pe care-i putem desemna generic prin expresia icon hlisa.

Când râul s-a infuzat în natură şi în structura corporală a oamenilor, iar materia s-a densificat, a apărut moartea. Toate fiinţele omeneşti, fie icon hlisa, fie sâmtemi au început să îmbătrânească şi apoi să moară. Nimeni nu mai era capabil să trăiască opt, nouă sute de ani, precum strămoşii lor. Durata de viaţă s-a micşorat progresiv: de la opt sute de ani a scăzut la cinci sute de ani; de la cinci sute de ani a scăzut la maximum o sută cinci zeci de ani. Apoi a scăzut vertiginos sub o sută de ani.

Chiar dacă un om respecta legile cosmice – Ordinea cosmică – nu mai putea trăi decât până la aproximativ o sută cincizeci de am. Nu putea atinge o vârstă înaintată datorită faptului că răul (întunecimea) se impreganse în

natură: în hrană, în aer şi în apă. Tot ce era fiinţă de carne a fost astfel contaminat cu râu (cu păcat) şi condamnată să trăiască foarte puţin, în comparaţie cu strămoşii din vechime. Când a murit primul om în lumea materială s-a spus că „toiagul păstorului a fost sfărâmat, iar oile sale au fost risipite”.

Păstorul absolut al oamenilor de la începutul ciclului al patrulea a fost Noe (care poate fi considerat noul Adam), care avea un toiag de conducător. Noe şi familia sa au trăit extrem de mult, chiar şi după revenirea răului. Locul în care ei au rămas a fost Araratul, locul în care s-a oprit arca.

Chiar şi în prima perioadă a infuzării răului, structurile trupeşti (corpurile fizice) ale oamenilor de atunci nu erau încă complet materiale, ci, mai degrabă, semieterate. Ulterior, ele s-au densificat treptat, pe măsură ce răul s-a infuzat în natură.

Chiar şi în ziua de astăzi, dacă o fiinţă omenească ar reuşi, prin purificare extremă, să elimine ponderea de rău (de întunecime) din structura sa aurică şi trupească, corpul său fizic ar deveni asemănător unei fantome: eterat şi aproape invizibil percepţiei normale. La început, trupul său fizic ar deveni relativ luminos, apoi s-ar etera încetul cu încetul. Omul în cauză ar deveni nemuritor şi ar obţine viaţa veşnică. Deocamdată, doar unii sfinţi creştini au reuşit să străbată jumătate din drum: trupurile lor a fost atât de mult purificate de-a lungul vieţii, încât, după moarte, nu au mai putrezit. În condiţiile în care, actualmente, răul este infuzat atât de mult în natură, iar hrana, aerul şi apa sunt deja contaminate, nu se poate mai mult. Venirea, direct din haos şi iaduri, a oamenilor icon hlisa a reprezentat o adevărată catastrofa: ei au adus cele mai felurite forme de manifestare ale răului în lumea materială, educându-i în sens negativ pe sâmtemi (aşa cum s-a întâmplat şi în cazul iconilor). Concomitent cu apariţia

oamenilor icon hlisa, au venit, de-a lungul razelor de creaţie, fiinţele Lorehh şi Dree. În scurt timp, fiinţele Lorehh şi Dree, ca şi o parte din Primordialii întunericului cei mari au început să se manifeste direct, spărgând planurile cuantice pe *scurtături*, aşa cum făcuseră în ciclul al treilea.

Istoria s-a repetat. Fiinţele Lorehh şi Dree au *formatat* iarăşi diferite teritorii sau regate, iar oamenii din seminţia sâmtemilor au primit pecetea luciferică. Cei mai puternici şi cei mai virusaţi oameni din seminţia icon hlisa au atras de partea lor mari mase de sâmtemi, cu care au migrat în cele patru puncte cardinale, formând noi şi noi regate. Ei s-au erijat în *purtători de stindard* (conducători) ai unor zei. Zeii nu erau alţii decât Primordilaii întunericului cei mari.

Purtătorii de stindard au ascuns Adevărul şi au ocultat Numele lui Dumnezeu, Creatorul. Ei s-au proclamat drept fii direcţi ai zeilor.

Spectrul morţii

O lungă perioadă de timp, în lumea materială au coexistat doar cele două mari seminţii de oameni: sâmtemii şi icon hlisa. Cele două seminţii coexistă şi în prezent.

Prima seminţie este formată din sâmtemi, care, după cum a fost menţionat, sunt formaţi doar din ansamblul sufletului (compus din steaua sufletului care îndeplineşte rolul spiritului şi din corpul sufletului care îndeplineşte rolul corpului duh), din corpul fizic, corpul eteric şi din structurile aurice exterioare (corpul emoţional, corpul astral şi corpul mental).

A doua seminţie de oameni este formată din icon hlisa, care sunt formaţi din spirit, corp duh, suflet (format din steaua sufletului, ca proiecţie a spiritului şi din corpul sufletului), corp eteric şi corpuri aurice exterioare: corp emoţional, corp astral şi corp mental. Şi la oamenii din

seminţia icon hlisa, steluţa sufletului îndeplineşte rolul spiritului, iar corpul sufletului îndeplineşte rolul corpului duh, dar acest fapt se produce doar pentru o singură întrupare. La oamenii icon hlisa, steluţa sufletului este reflectarea directă a spiritului pentru o singură existenţă, iar corpul duh doarme – nu este conştient – astfel că rolul său este preluat, de-a lungul unei singure existenţe, de corpul sufletului. (29)

După reinfuzarea răului în planul cuantic material, oamenii icon hlisa s-au întrupat direct din locurile în care au fost surprinşi de evenimentele catastrofale: din haos sau din iad. Fiind atraşi de pharismah-urile emise în lumea materială, ei s-au întrupat natural, prin intermediul femeilor (trebuie făcută această specificaţie datorită faptului că au existat şi fiinţe omeneşti care nu s-au întrupat în mod natural, ci s-au materializat pentru diferite perioade de timp; aceste fiinţe omeneşti nu se deosebeau trupeşte de cele născute prin intermediul femeilor).

După moarte, oamenii icon hlisa s-au reîntors în locaţiile (jin care au venit: în haos sau în iad. La oamenii icon hlisa, imediat după momentul morţii, structurile aurice exterioare sunt resorbite, prin intermediul chakrelor în corpul sufletesc, iar corpul eteric se disipează în mediu. Imediat după aceea, corpul sufletesc este, la rândul său, aspirat în corpul duh, care-şi continuă existenţa post-mortem în iaduri, în haos sau, în cel mai bun caz, în Regatul morţilor vii (pe atunci nu exista lumea astrală). (29).

În cazul seminţiei sâmtemilor, procesul morţii era (şi este) diferit de cel al oamenilor din seminţia icon hlisa tocmai datorită diferenţei de structură aurică. Sâmtemii nu aveau corpuri duh, precum oamenii icon hlisa, astfel că, după moarte, nu puteau fi absorbiţi în iad, în haos sau în Regatul morţilor vii. Procesul morţii la sâmtemi se derula în felul următor: în momentul decesului, corpul fizic îşi

înceta funcţiile vitale. Corpul eteric se risipea în mediul eteric odată cu putrezirea cadavrului, iar corpurile aurice exterioare – corpul emoţional, corpul astral şi corpul mental – erau resorbite în suflet, mai precis în fantoma alburie numită corpul sufletesc.

Până în acest punct, procesul morţii la sâmtemi se desfăşura la fel ca la oamenii icon hlisa. Dar, începând din acest punct, se poate vorbi despre o diferenţă esenţială. Spre deosebire de oamenii icon hlisa, la sâmtemi nu exista un proces postmortem propriu-zis, datorită faptului că nu aveau corpul duh. De aceea, la sâmtemi, corpul sufletului suferea o transformare radicală: imediat după momentul morţii, forma umanoidă a corpului sufletului se estompa treptat, până în momentul în care se coagula într-o sferă de energie sufletească, în mijlocul căreia strălucea palid o steluţă – steluţa sufletului. Această structură sufletească ovoidală dăinuie la nesfârşit, în aceeaşi formă.

Astfel, după moarte, structura aurică a oamenilor din seminţia sâmtemilor este redusă la o structură sufletească ovoidală. În această stare, ei nu mai sunt conştienţi şi zac într-o amorţire pe care, împreună cu vechile scrieri, o putem denumi *adormire*. Sâmtemii sunt *cei adormiţi*. Ei nu mai pot fi înviaţi decât la a doua venire a lui Iisus Hristos, atunci când se spune că trupurile lor vor învia. De fapt, atât Vechiul, cât şi Noul Testament vorbesc despre seminţia sâmtemilor atunci când se referă la *învierea trupurilor*.

Vechiul şi Noul Testament nici nu au luat în calcul categoria oamenilor icon hlisa. Tot la sâmtemi se referă şi o parte din scrierile străvechi egiptene, mayaşe, sumeriene, feniciene sau greceşti, care tratează moartea şi lumea de dincolo. Multe din ritualurile de înmormântare din civilizaţiile respective, ce par astăzi foarte ciudate, trebuie raportate la această seminţie de oameni: sâmtemii.

LUMINI ŞI UMBRE

Capitolul 3
Antidotul

Şi la începutul celei de-a patra perioade a ciclului actual, procesul cotropirii lumii materiale de către cei întunecaţi s-a desfăşurat după „scenariul” standard. S-a ajuns iarăşi ca fiinţele Lorehh şi Dree să se plimbe ca la ele acasă, corporal, în pseudoparadisurile terestre, la fel ca în trecut. În urma împreunărilor acestora cu fiicele oamenilor – care se făcuseră iarăşi frumoase, adevărate venere în came şi oase – s-a născut o nouă generaţie de semizei şi o generaţie *de făpturi*.

La rândul lor, Primordialii întunericului s-au manifestat ca odinioară şi au ajuns să fie veneraţi ca nişte zei. Ei au fost, de altfel, zeii despre care vorbesc vechile religii.

Ofensiva celor răi era condusă atât din Centrul de la miazănoapte, care era situat între Tigru şi Eufrat, cât şi din centrele de putere secundare, care se aflau pe tot cuprinsul pământului. Atât Centrul de la miazănoapte, cât şi centrele secundare ale întunericului – al căror număr depăşea, la un moment dat, 500 de locaţii – erau constituite la interfaţa găurilor de vierme ce făceau legătura dintre haos şi lumea materială. Chiar la intrarea în găurile de vierme se aflau giganticele temple energetice, pe unde pătrundeau fiinţele Lorehh, Dree şi Primordialii cei mari ai întunericului.

Dar, de câte ori apare o boală sau un virus, apare şi antidotul. Uneori, antidotul este folosit pe scară largă mult mai târziu, dar momentul apariţiei sale nu este prea depărtat de momentul instaurării bolii. Într-un fel, se poate spune că natura este foarte grijulie faţă de propria ei perpetuare. Când un organism este bolnav, natura creează un anticorp care să o vindece. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în ceea ce priveşte râul (un virus de o altă natură).

Totuşi, de această dată, antidotul nu a mai venit din partea Fiilor Luminii, care, desigur, erau extrem de îngrijoraţi privire la soarta umanităţii. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii n „puteau interveni direct în lumea materială datorită infuziei răului în mediu şi în oameni. Îngerii trăiesc în prezentul continuu, care este Timpul lui Dumnezeu, în timp ce lumea materială şi fiinţele de pe cuprinsul ei trăiesc într-un timp diferit – în timpul Celui rău. Îngerii din ierarhia Fiiilor Luminii au devenit astfel doar observatori ai lumii materiale.

Acelaşi lucru se poate spune despre Primordialii Luminii şi despre Copiii lui Dumnezeu. Marea lor majoritate s-a retras din istoria oamenilor, fără a părăsi totuşi planul cuantic material. Ei nu au pătruns în lumea eterică, astfel că în perioada despre care este vorba, au format diferite enclave în locurile pustii de pe suprafaţa pământului. Aceste enclave erau dispuse, cel mai adesea, în locurile cu multă vegetaţie din Africa, sud-estul Europei, America de sud şi Asia. Cei mai mulţi se aflau încă în Centrul de putere al Luminii, situat pe teritoriul României de astăzi.

Motivul pentru care Primordialii luminii şi Copiii lui Dumnezeu au ales locurile cu multă vegetaţie nu presupune în mod necesar o materializare directă. Ei aveau nevoie de o contraparte cât mai pură a naturii pentru propriile lor enclave, ca un fel de „împământare” în material. Dacă nu ar fi avut acest tip de împământare, ei ar fi rupt definitiv contactul cu lumea materială.

În acea perioadă de timp, cu totul accidental, Primordialii Luminii şi Copiii lui Dumnezeu puteau fi observaţi în lumea materială de unii călători rătăciţi; ei se prezentau ca nişte făpturi de o mare frumuseţe, mult mai înalţi decât oamenii materiali, ale căror trupri radiau lumina. De multe ori, călătorii din acele timpuri povesteau că au observat făpturi minunate formate din lumină, care

apăreau şi dispăreau instantaneu. Astfel de evenimente se produc uneori şi în ziua de astăzi, mai ales în locurile pustii. Totuşi, Primordialii luminii şi Copiii lui Dumnezeu nu au intervenit în istoria oamenilor. Dacă ar fi intervenit direct în lumea oamenilor, ar fi trebuit să răspundă la forţă cu forţa, ceea ce însemna, pentru ei, încălcarea Ordinii cosmice şi, implicit, *căderea* în materie.

Din acest motiv, în cea de-a patra perioadă a ciclului actual, antidotul la forţa răului nu a venit de la Fiii Luminii ori de la Copiii lui Dumnezeu, ci de la oamenii decorporaţi din principalele Centre de putere: oamenii din Centrul Işşinghinger J oamenii din Centrul Lirakashin, oamenii din Centail de Iţfl miazâzi, oamenii din Centrul prometeic (din lumea eterică) şi oamenii din Regatul morţilor vii (infraetericul de azi).

Toţi aceşti oameni decorporaţi au format opoziţia transfizică la forţele răului. Ei voiau să elimine răul din lumea materială prin forţă. Scopul lor final era alungarea definitivă a celor răi în haos. Concomitent, ei doreau iluminarea tuturor oamenilor întrupaţi, indiferent de seminţie: icon hlisa ori sâmtemi. Oamenii din aceste Centre de putere pot fi consideraţi drept „iluminaţi”.

În ceea ce priveşte expresia *iluminaţi* (care nu are nimic de-a face cu acea grupare denumită astăzi prin termenul *iluminaţi*), trebuie să facem o scurtă paranteză, pentru a ţine cont de semnificaţiile multiple şi adesea ambigue ale cuvântului. Propriu-zis, cuvântul iluminat se referă la obiecte sau la fiinţe din lumea materială, care nu emit lumină proprie şi care, pentru a deveni vizibile, sunt iluminate de o sursă exterioară.

La oameni, acţiunea de iluminare este, desigur, de natură spirituală – acesta fiind şi sensul în care folosim acest cuvânt. În cazul oamenilor, iluminaţii sunt acele persoane asupra cărora să exercitat *din* exterior o acţiune de iluminare. Oamenii respectivi nu au capacitatea de a se

lumina singuri, cu de la ei putere; ei se luminează în urma unei acţiuni exercitate din exterior – la fel cum, la nivelul lumii materiale, un obiect devine vizibil doar dacă este luminat de o sursă: fie de un bec, fie de lumina soarelui.

Din punct de vedere aurie, iluminaţii sunt de două feluri, în funcţie de calitatea celui care a exercitat acţiunea din exterior. Calitatea celui care a realizat acţiunea de iluminare poate fi determinată ţinându-se cont de respectarea Ordinii cosmice. În consecinţă, pot fi denumiţi iluminaţi atât cei care au receptat influenţa din partea celor care respectă Ordinea cosmică, cât şi din partea celor care nu o respectă. În ambele cazuri, sensul este clar: oamenii iluminaţi dobândesc caracteristici noi, printr-o influenţare directă.

Din acest punct de vedere, şi oamenii din sămânţa cea rea pot fi denumiţi, destul de impropriu, „iluminaţi”, datorită faptului că asupra lor a fost exercitată o acţiune din exterior de e tare cei care au această capacitate (Lorehh, Dree sau Primordialii întunericului, iniţiaţii cei răi). Ei sunt, fireşte, iluminaţi” ai răului în schimb, oamenii buni pot fi denumiţi iluminaţi a: binelui, datorită faptului că asupra lor a fost exercitată o acţiune de iluminare pozitivă din exterior de către cei buni (Fiii Luminii, Primordialii luminii, iniţiaţii cei buni etc).

În momentul în care acţiunea de iluminare încetează indiferent din ce motiv, oamenii respectivi îşi pierd aceste caracteristici; ei redevin aşa cum erau înainte. Astăzi se foloseşte cuvântul iluminat doar în sensul benefic al cuvântului datorită faptului că nu se mai recunoaşte acţiunea răului fi cosmos – cu alte cuvinte, nu i se acordă răului realitate ontologică.

La polul opus al iluminaţilor sunt *luminaţii* – cei care emit lumină prin propria lor putere. În urma unor eforturi personale, oamenii luminaţi au dobândit caracteristica de a lumina singuri.

Dacă iluminarea este, teoretic, posibilă atât celor răi (care se „luminează” invers, adică se întunecă), cât şi celor buni, luminarea nu este posibilă decât celor buni. Doar cei ce se apropie de Lumină, pot lumina cu de la sine putere. Lumina Supremă este Dumnezeu, iar în momentul în care un om devine luminat se poate spune că Dumnezeu sălăşluieşte în fiinţa sa – în inima fiinţei sau în spiritul său. Cei răi sunt, de fapt, opusul luminaţilor: ei sunt cei întunecaţi.

Exemplificând, în cazul unui om iluminat, structura sa aurică (sufletul şi corpurile aurice exterioare) reacţionează la fel ca un obiect din lumea materială. Dacă un obiect din lumea materială este luminat de un bec roşu, el pare să aibă culoarea roşie. Tot astfel se produc lucrurile în cazul structurii aurice a unui om iluminat: dacă asupra sa acţionează din exterior o fiinţă întunecată, structura sa aurică devine întunecată; dacă acţionează o fiinţă luminoasă, structura aurică devine luminoasă.

Dacă, o lungă perioadă de timp, un om este supus unei influenţe luminoase, de la un moment dat, structura sa aurică începe să lumineze cu de la sine putere: astfel, el trece progresiv de la starea de iluminat la cea de luminat.

Problema este că, în momentul în care un om luminat emite o pharismah aflată în disonanţă cu legile cosmosului, începe să se întunece din punct de vedere aurie. Acesta a fost, de altfel, procesul prin care oamenii cândva luminoşi s-au întunecat. Acest proces este valabil atât pentru oameni, cât şi pentru fiinţele îngereşti şi spiritele naturii

Activitatea Centrelor de putere

Opozanţii transfizici ai răului voiau să continue lupta începută la sfârşitul ciclului al treilea. Pentru îndeplinirea acestor scopuri, ei au reactivat vechile Centre de putere, care erau „în adormire”, sau au constituit altele noi. Ei nu s-au întrupat direct în lumea fizică, dar s-au manifestat prin materializări totale sau parţiale.

Prima mare grupare a opozanţilor răului era formată în jurul câtorva Primordiali ai Luminii, care, la un moment dat, în ciclul al treilea, s-au desprins de cei care se găseau în Centrul de putere al Luminii. Separarea lor de Primordialii Luminii s-a produs cam în aceeaşi perioadă în care Adam, Eva şi o parte din Cei curaţi au înfiinţat Işşinghingherul.

În jurul acestei grupări a Primordialilor Luminii s-au adunat, ulterior, nenumăraţi oameni din toate generaţiile, inclusiv oameni din generaţia a patra. Această grupare a format Centrul de Putere de la miazăzi – undeva în apropierea Polului nord de astăzi (Hiperboreea). Centrul de la miazăzi există şi în ziua de astăzi. În Centrul de la miazăzi nu se află îngeri din ierarhia Fiilor Luminii.

Central de putere de la miazăzi este dispus foarte aproape de Polul nord actual, într-un perimetru de aproximativ 10 kilometri pătraţi. Întregul perimetru este învăluit într-o imensă sferă energetică. În interiorul sferei energetice ce învăluie perimetrul de aproape 10 kilometri pătraţi există un peisaj tropical – aşa cum arăta pământul în momentul în care a fost construit acest centru.

În perimetrul Centrului de la miazăzi se află nenumărate clădiri impozante, unele chiar gigantice, asemănătoare unor cetăţi medievale. Peste tot predomină culoarea portocalie şi aurie. În jurul clădirilor se află o vegetaţie tropicală abundenta, râuri şi pârâuri rapide, cascade minunate, ce par a se forma într-o altă dimensiune pentru a se vărsa nicăieri.

A doua grupare a oponenţilor transfizici ai răului a fost formată din cei care se aflau în străvechile Centre de putere din Işşinghingher, Lirakashin şi Illirin, care erau situate tot la nivelul cuantic al lumii materiale. Construcţiile din Şşinghingher sunt asemănătoare cu cele din Centrul de la zi. fiind formate din aceeaşi materie fără păcat existentă în Evul de aur. Există cam acelaşi tip de

clădiri impunătoare acelaşi tip de vegetaţie paradiziacă.

Populaţia din Centrele de putere din Işşinghinghej Lirakashin şi filirin era formată din misionarii Celor curaţi Majoritatea dintre ei au făcut parte din generaţia a treia, existau şi oameni din generaţia a patra.

A treia grupare de opozanţi ai răului a fost formată din cei care, la sfârşitul ciclului anterior, s-au retras în lumea eterică. Această grupare a fost, la rândul ei, împărţiţi în două facţiuni principale. Prima facţiune nu a mai dorit să se mai implice în lumea oamenilor şi în istorie, astfel că a adoptat o poziţie de neutralitate.

A doua facţiune a fost constituită din oamenii prometeici, denumiţi *ment*, care au dorit să se implice în istoria oamenilor şi să-şi ducă cu consecvenţă scopul până la capăt. La sfârşitul ciclului al treilea, ei au construit în lumea eterică nouă mari citadele. În citadelele prometeice nu se manifestă îngeri din ierarhia Fiilor luminii, după cum nu se manifestă nici Primordiali ai Luminii.

Dintre cele nouă citadele construite la începutul ciclului al patrulea, numai două au fost active din punctul de vedere al opoziţiei împotriva răului. Aceste citadele sunt numite Alkca şi Parriess. Oamenii eterici ce populează cele două citadele sunt cei denumiţi „extratereştri”. Noi o să-i numim în continuare oameni prometeici.

Între oamenii prometeici şi oamenii din lumea materială există, cel mult, diferenţe de calitate. Oamenii prometeici au corpuri duh specifice ciclului al treilea (generaţiei a treia), ceea ce înseamnă că sunt extrem de puternici. În condiţiile în care folosesc tehnologie eterică, ne putem gândi că, într-adevăr, decalajul dintre ei şi oamenii din lumea materială este foarte mare.

Oamenii prometeici din citadelele eterice Akca şi Parriess au construit, pe baza unei tehnologii eterice sofisticate, cunoscutele OZN-uri, cu ajutorul cărora, în ziua de astăzi, fac incursiuni în lumea materială. În perioada

despre care este vorba, oamenii prometeici încă nu începuseră să construiască OZN-uri, dar aveau deja diferite dispozitive tehnologice de natură eterică ataşate la centuri sau pe braţe. OZN-urile au apărut abia în momentul în care, în lumea materială, au apăr™ primele temple, pe care nu oamenii prometeici le-au cunstnij oamenii din lumea materială. Dimpotrivă, oamenii prometeici s-au opus construcţiei şi activităţii din aceste temple. Dar să nu anticipăm.

A patra grupare a oponenţilor răului umani a fost constituită de oamenii care au ajuns, după moarte, în Regatul morţilor vii. O reminiscenţă din Regatul morţilor vii este actuala lume infraeterică. Primul om care a deschis regatul morţilor vii a fost Abel. (32)

Cei care au pătruns în Regatul morţilor vii au fost victimele celor răi. Unii oameni au rămas în Regatul morţilor vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. În Regatul morţilor vii nu existau îngeri, spirite ale naturii sau Primordiali ai Luminii.

Regatul morţilor vii era un (sub) palier cuantic întins, situat între lumea materială şi cea eterică, în care exista un decor dezolant. Peste tot era ceaţă, frig şi vegetaţie (întocmiri de vegetaţie) stearpă. În momentul în care pătrundeau în Regatul morţilor vii, toţi oamenii erau semiconştienţi, nu aveau amintiri şi identitate. Cel mai adesea, ei hoinăreau prin ceaţă şi mâsgă, frig, mirosuri pestilenţiale, ca într-un loc viran în care sunt depozitate gunoaie, fără a şti cine sunt şi ce caută acolo. În acele locuri dezolante, nu exista iubirea, compasiunea, ocrotirea sau speranţa.

Treptat, oamenii care au ajuns acolo au fost capabili să-şi revină. Prin eforturi susţinute, ei şi-au redobândit conştiinţa şi identitatea, iar în cele din urmă au devenit capabili să lumineze singuri – au devenit luminaţi (morţi vii). Ulterior, pe întinsul acestui plan cuantic, ei au

construit citadele, regate şi imperii.

Citadelele, regatele şi imperiile au devenit oaze de lumină pe întinderea dezolantă a infraetericului. La fel cum cerul întunecat este presărat pe alocuri de lumina stelelor, tot astfel infraetericul a fost presărat de zone luminoase – creaţii exclusive ale oamenilor de acolo. Acele oaze au fost constituite Prin puterea şi tăria oamenilor ce le locuiau: morţii vii.

Morţii vii, care au fost victimele celor răi în lumea materială, pot fi împărţiţi în două categorii principale: prima categorie este formată din oameni neutri, iar a doua categorie este formată din oponenţi activi ai răului. Oamenii din prima categorie pot fi denumiţi *altaizi*, iar oamenii din a doua categorie pot fi denumiţi *cercери*. (33) Morţii vii din a doua categorie, cercerii, s-au coalizat într-o veritabilă armată, cu scopul de a se opune răului din lumea materială. Conducătorul cercerilor a fost un om din a treia generaţie, pe nume Utref, care poate fi considerat al unsprezecelea mort de după Abel. În schimb, altaizii au avut drept obiect de activitate educarea treptată a tuturor celor care ajungeau în Regatul morţilor vii, pentru a redeveni fiinţe conştiente.

Imediat după moarte, lipsită de continuitatea conştiinţei şi de amintirea a toate, orice fiinţă omenească devenită victimă a răului pătrundea direct pe întinderile dezolante ale infraetericului, nu în citadele. De aceea, altaizii s-au organizat în grupuri ce brăzdau în lung şi în lat acele ţinuturi dezolante în căutarea noilor veniţi, pe care-i pescuiau ca pe nişte naufragiaţi. În urma unui anevoios proces educativ (un fel de iniţiere post-mortem), altaizii redeşteptau în noii veniţi amintirea de sine şi conştiinţa deplină a propriei identităţi.

Abia după ce deveneau morţi cu acte în regulă (morţi vii), defuncţii erau aduşi în vastele citadele, regate şi imperii – care erau adevărate bariere împotriva uitării, a

pierderii identităţii şi a memoriei. Deveniţi morţi vii, noii veniţi se alăturau apoi efortului comun, devenind ori cerceii, ori altaizi, în funcţie de ceea le dicta conştiinţa.

Datorită structurii lor aurice, morţii vii erau nişte făpturi înfricoşătoare pentru oamenii din lumea materială, care puteau să-i vadă în anumite perioade de timp (mai ales dimineaţa, la răsăritul soarelui). În infraetric, morţii vii arătau destul de bine: aveau trupuri relativ luminoase (erau între starea de iluminaţi şi starea de luminaţi), cu veşminte vaporoase, iar rănile primite în lumea materială erau închise şi, oarecum, cicatrizate. Spre deosebire de ei, oamenii din regiunile inferioare ale iadului păstrau rănile deschise, ca şi cum ar fi murit de curând. (34)

Totuşi, atunci când se materializau în lumea materială, morţii vii aveau înfăţişări monstruoase. Aspectul lor monstruos – aproape terefiant – s-a datorat faptului că nu puteau să se materializeze direct, ca simple fantome, în lumea materială (la interfaţa lumii materiale), ci cu ajutorul trupurilor pe care le-au avut în viaţa fizică.

Manifestarea morţilor vii în lumea materială a avut la bază un proces magic destul de straniu. Pentru a se materializa, morţii vii împrumutau imaginea fizică a trupului din momentul respectiv. Fireşte, cel mai adesea, trupul fizic era, în momentele respective, într-o stare de putrefacţie avansată – unii erau doar schelete. De aceea, în planul material se prezentau sub înfăţişarea unor cadavre în descompunere sau a unor monştrii înfricoşători. Rezultatul apariţiei acestor fiinţe monstruoase în lumea materială a sădit o groază de nedescris, de care ei erau conştienţi şi pe care au exploatat-o la maximum.

Ca materializări în planul material, morţii vii erau atât de puternici, încât erau capabili să lupte direct cu fiinţele Dree şi Lorehh şi chiar cu Primordialii întunericului cei mari. Mai mult decât atât: erau capabili să-i urmărească în propriile lor găuri de vierme, pe propriul lor

teritoriu, până aproape de haos. Nu au putut ajunge niciodată până în haos, care avea totuşi o vibraţie energetică diferită de a lor, dar făceau incursiuni nimicitoare de-a lungul găurilor de vierme.

La un moment dat, morţii vii au vrut să cucerească nivelele inferioare ale iadului şi să-i elibereze pe oameni de acolo, dar acţiunile lor au fost sortite eşecului. Iadul era altceva decât ei şi aveau toate şansele, ca o dată pătrunşi acolo, să nu se mai poată întoarce.

În afara morţilor vii, mai exista o categorie specială de oameni, care avea un fel de Centru de Putere tot în Regatul morţilor vii (în infraeteric). Oamenii din această categorie se numeau *ferferi*, adică vrăjitori (magi). Existau atât ferferi transfizici (decorporaţi), cât şi fereferi întrupaţi.

Vrăjitorii au constituit o categorie aparte de oponenţi ai răului. De-a lungul timpului, unii vrăjitori au rămas independenţi, iar alţii au aderat la unul dintre Centrele de putere ale oponenţilor răului. Existau şi ferferi întunecaţi, dar numărul lor era extrem de mic.

Ferferii întrupaţi au atras de partea lor oameni din lumea materială pe care i-au iniţiat în diferite taine. Accentul era pus pe arta tămăduirii aurice şi trupeşti. Într-un fel, se poate spune că ferferii au pus bazele a ceea ce ulterior a primit numele de medicină.

— Altaagen.

moment dat. unul dintre cei mai importanţi conducători din lumea eterică, un orr. prometeic din prima generaţie, La un pe numele de suflet Aagen Altai, a lansat o nouă „ideologie” – sau concepţie, aşa cum o numim astăzi – denumita *Altaagen*, în traducere aproximativă: *„arătarea adevărului celor care mor”*.

Acest om prometeic a lansat totodată ideea organizării unei alianţe între toţi oamenii decorporaţi care se opun răului prin folosirea forţei. Până atunci, grupările

de oponenţi ai răului luptau fiecare pe cont propriu. Cu această ocazie, Aagen Altai a făcut un tur al principalelor Centre de putere: Centrul de la miazăzi, Centrele din Işşingghingher, Lirakashin, Illirin şi din Regatul morţilor vii.

Modul în care s-a făcut această alianţă are şi un aspect anecdotic: se spune că, la început, Aagen Altai s-a dus la marele sfat al celor din Işshinghingher, pe care a încercat să-i convingă de faptul că cei din Regatul morţilor vii sunt de acord cu propunerea formării unei alianţe împotriva răului. Apoi s-a dus în Centru de la miazăzi, unde a afirmat că cei din Işshinghingher sunt de acord cu alianţa, fără a fi obţinut de la aceştia acceptul definitiv. În fine, s-a întors la concitadmii săi din Akca şi Parriess (cele două oraşe eterice), în faţa cărora a afirmat că a obţinut acceptul morţilor vii, al ferferilor, al celor din Işshinghingher şi din Centrul de la miazăzi pentru a forma coaliţia împotriva răului. Auzind acestea, toţi au fost de acord cu propunerea, astfel că au decis să se reunească într-un mare conciliu de război.

Marele conciliu de război a avut loc la interfaţa planului cuantic material, într-un loc despre care se *st* une că era situat „acolo unde apele de sus se unesc cu apele de jos” (loc situat „pe apele de la începuturi şi pe apele din zilele acelea”). La acel conciliu de război s-au pus bazele unei strategii pe termen mediu şi lung (aşa cum se spune astăzi). Această strategie prevedea declanşarea unui război nimicitor, prin care Cei răi să fie alungaţi pentru totdeauna din planul cuantic material. Această strategie poartă numele Lumini şi Umbre; oponenţii răului sunt numiţi Lumini, iar cei întunecaţi sunt denumiţi Umbre.

După ce au stabilit strategiile şi tacticile de luptă, oponenţii transfizici ai răului au început războiul. Primul pas a constat în trimiterea vrăjitorilor (ferferilor) la oamenii din seminţia sâmtemilor – majoritari pe vremea

aceea. pe care i-au SUDUS unui proces de iniţiere, ce presupunea decorporare eprezantanţii sâmtemilor au avut astfel ocazia să transcendă lumea materială şi să observe, pentru prima oară, planurile cuantice transfizice; ei au putut vedea şi ce se întâmplă cu semenii lor după trecerea prin poarta morţii.

Prin propriile lor puteri, care nu erau deloc mici, oponenţii transfizici ai răului din cele cinci grupări – morţii vii, oamenii prometeici, misionarii din Işşingghingher, ferferii şi cei de la miazăzi – au spart planurile cuantice şi au pătruns direct în planul material, acolo unde domneau, netulburaţi nici măcar de adierea vântului, Lorehh, Dree şi Primordialii întunericului. Astfel a început unul dintre cele mai crunte războaie din istoria celui de-al patrulea ciclu.

Coaliţia oponenţilor răului a atacat fiinţele luciferice în toate elementele în care aveau acces: pe apă, la suprafaţa pământului sau în văzduh. Cele mai vizate au fost chiar găurile de vierme ale fiinţelor luciferice, care făceau legătura cu haosul.

Oponenţii răului au dus lupte crâncene pentru fiecare gaură de vierme şi pentru fiecare teritoriu aurie formatat de Lorehh şi Dree. Aproape în fiecare dimineaţă, chiar la răsăritul soarelui – odată cu primele raze ale acestuia –, oponenţii răului spărgeau planurile cuantice şi pătrundeau, printr-un fel de perdea multicoloră, în lumea materială. Ei erau împărţiţi în oştiri imense, formate din milioane şi milioane de oameni decorporaţi de toate categoriile, de la fantome în trupuri de lumină la monştri descărnaţi şi la schelete (aşa cum se vedeau morţii vii în lumea materială).

Oştirile se desfăşurau pe *flamuri* (echivalentul corpurilor de armată) şi se năpusteau asupra fiinţelor Dree şi Lorehh, pe care, pur şi simplu, le masacrau. Trupurile semimateriale în care Lorehh şi Dree se manifestau la nivelul lumii fizice erau spulberate în mii şi mii de

particule. Spiritele lor erau absorbite instantaneu în haos, fără putinţa de mai reveni curând în lumea materială.

În acele confruntări s-a petrecut şi un eveniment excepţional: mulţi dintre Fiii întunericului – fie Dree, fie Lorehh de rang mai mic, dar mai puţin Primordiali ai întunericului şi oamenii din sămânţa cea rea – au înţeles adevărul, s-au luminat 51 au trecut de partea oponenţilor răului.

Oponenţii răului pătrundeau în găurile de vierme, unde distrugeau templele energetice situate chiar la intrare. Fiecare Palmă de pământ şi fiecare construcţie energetică cucerită a costat un preţ imens. Numărul total al fiinţelor distruse în război a fost colosal. Au pierit din formă (şi-au pierdut duhul de formă umanoidă, rămânând doar spirite) nenumăraţi Primordiali a, întunericului, fiinţe Lorehh şi Dree, care şi-au abandonat regatele, oameni din sămânţa cea rea, dar şi nenumăraţi morţi vii, oameni prometeici, oameni de la miazănoapte şi din Işşinghingher.

Frica cea mai mare a oponenţilor răului a fost ca nu cumva îngerii din ierarhia Fiilor Luminii să intervină, precum la sfârşitul ciclului al treilea, dată fiind imensa distrugere din lumea materială.

Din fericire, îngerii din Oastea cea mare condusă de Îngerul Mihail, nu şi-au făcut simţită prezenţa. Nu a intervenit niciun Fiu al Luminii – nici măcar nu a fost observat vreunul. Cerurile au păstrat tăcerea.

Cea mai importantă bătălie a cruntului război dintre Lumini şi Umbre s-a dat în localitatea numită pe atunci Utilmah – undeva în Iranul de astăzi. După bătălia de la Utilmah numărul zonelor formatate aurie de către fiinţele Lorehh şi Dree s-a împuţinat, iar amploarea lor a scăzut considerabil.

să letram din Cadrilater.

Oamenii coalizaţi împotriva râului au emis, firesc, nenumărate energii pharismah. În urma acestei acţiuni

fără precedent a rezultat un cumul de energie formată din totalul pharismah-urilor emise de oamenii implicaţi – vii sau defuncţi.

Datorită faptului că oponenţii răului au vrut să se jertfească pentru fraţii lor, cumulul energiilor pharismah a fost pozitivă şi nu a intrat în disonanţă cu Ordinea cosmică. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care Oastea Îngerului Mihail nu a intervenit. Ordinea cosmică nu a fost perturbată, astfel că nu a fost necesară o intervenţie pentru restabilirea echilibrului.

Energia pozitivă (sunetul, mirosul şi lumina) rezultată în urma ducerii acestui război total între Lumini şi Umbre s-a impregant în lumea materială, la nivelul mediului – a întocmirilor –, în toate elementele: apă, aer, pământ, foc. Astfel, mediul deja corupt al lumii a fost purificat cu energii pozitive. I

În momentul în care, dintr-un motiv sau altui, oamenii se sacrifică voluntar în lumea materială, creşte atât calitatea lor ca fiinţe umane, cât şi calitatea mediului. Există trei feluri de sacrificii voluntare, corespunzătoare sunetului, mirosului şi luminii.

Primul mare tip de sacrificiu ţine de sunet. La nivelul material, sacrificiul voluntar de sunet se produce, de exemplu, în cazul în care un om vorbeşte cu un altul şi îl încurajează. Un alt exemplu de sacrifeiu prin sunet este cel în care un om ia apărarea unui semen de-al său sau „pune o vorbă bună pentru el”. Exemplul suprem de sacrificiu prin sunet este rugăciunea: un om se roagă pentru un alt om, fără a cere nimic în schimb. Fireşte, în momentul în care un om recurge la această formă de sacrifeiu, emite atât energii pharismah, cât şi energii sonore. Cumulul energiilor rezultate în urma unui astfel de sacrificiu creează un excedent, de care beneficiază toate fiinţele, direct sau indirect.

După cum au remarcat şi fizicienii moderni, masa

universului rămâne constantă, deşi se produce neîncetat transformarea energiei. Dacă omul emite energie negativă, atunci balanţa se înclină în favoarea răului. Dacă emite energie pozitivă, atunci balanţa se înclină în favoarea binelui. În ambele cazuri, masa de energie rămâne constantă: universul este un sistem oscilant deschis, care îşi modifică neîncetat configuraţia de energie (pozitivă – negativă).

Dacă, în cazul discutat anterior, un om creează un excedent de energie de sunet, beneficiază în mod direct atât el, cât şi omul pentru care se roagă. Omul care s-a rugat (care a făcut un sacrificiu de sunet) va primi în viitor o cantitate suplimentară de energie; pur şi simplu, va observa faptul că, în cadrul unor acţiuni pe care le va întreprinde, piedicile din calea sa se vor dizolva şi că ceea ce altă dată era dificil de realizat, se rezolvă parcă de la sine. Câştigul nu este doar al celor doi oameni implicaţi, ci şi al tuturor celorlalţi, al cosmosului în ansamblu, datorită faptului că, în urma unui astfel de sacrificiu, cantitatea de energie pozitivă (de lumină) creşte, iar cantitatea de întuneric scade proprţional, în condiţiile în care masa totală a universului rămâne constantă.

Acelaşi lucru se produce în cazul unui sacrificiu de miros şi, mai ales, în cazul unui sacrificiu de lumină. Sacrificiul de miros este acel sacrificiu în care om dăruieşte ceva altui om – ceea ce implică o acţiune motorie; la baza oricărei acţiunii ’notorii din lumea materială se află mirosul transfizic.

Sacrificiul suprem este de cel de lumină: moartea pentru m, semen, soldată cu scurgerea sângelui pe pământ.

După cruntul război dintre Lumini şi Umbre, prima consecinţă a sacrificiului comun a fost creşterea calităţii întocmirilor din mediu (naturii), iar a doua a fost îmbunătăţirea calităţii oamenilor care s-au născut. Primii

oameni care au beneficiat de creşterea calităţii întocmirilor din mediu au fost cei din seminţia sâmtemilor.

Primul om din seminţia sâmtemilor care a beneficiat, încă de la naştere, de un surplus calitativ de sunet, miros şi lumină, a fost un personaj care s-a născut undeva în Cadrilaterul de astăzi – pe teritoriul actual al Bulgariei, fost teritoriu al României. Numele primului suntem care a beneficiat de un excedent de energie pozitivă rezultată în urma războiului dintre Lumini şi Umbre a fost Letram.

Letram s-a născut într-un mic regat luciferic condus, pe atunci, de un Primodial al întunericului, undeva prin Cadrilaterul de astăzi şi a murit în apropierea oraşului Sofia, în Bulgaria de astăzi. Aşadar, Letram a fost un strămoş al geţilor de odinioară.

Letram nu este totuşi un nume, aşa cum înţelegem noi astăzi, ci mai degrabă o funcţie. În acele vremuri, oamenii erau denumiţi după funcţia pe care o aveau în cadrul regatului luciferic. Funcţia era manifestarea unui principiu.

Oraganigrama unui regat luciferic presupunea două feluri de ierarhii: prima ierarhie era formată din fiinţele decorporate: Primordialii întunericului cei mari, fiinţele Lorehh şi Dree, oamenii decorporaţi din sămânţa cea rea. Toţi se puteau manifesta fizic, în mod continuu sau doar în anumite perioade de timp, în funcţie de puterea şi de tăria membrilor comunităţii. A doua ierarhie era formată din fiinţele umane întrupate.

În fruntea celei de-a doua ierarhii se afla un „purtător de stindard”, care era echivalentul regelui de astăzi, apoi urmau statul major şi armata, formată din „purtători de sabie”. Ca funcţie, Letram era unul din purtătorii de sabie – era aşadar unul dintre oştenii cei mai apropiaţi ai Primordialului întunericului, un fel de bodyguard. Toţi purtătorii de sabie se numeau, de fapt, Letram sau aveau acest cuvânt în compunerea numelui. Numele complet era

Letram, fiul lui… (aici urma numele fie al tatălui de trup, fie al tatălui ramurii genealogice

Probabil, denumirea antică *Decebalus per Scorilo* avea cam aceeaşi semnificaţie. Pe atunci existau nenumăraţi pecebalus, dar unul singur se prezenta a fi fiul lui Scorillo. Acest mod de a desemna o fiinţă umană s-a păstrat mult timp, cel puţin până la sfârşitul evului mediu creştin. Astfel, numele Basarab, pe care l-a avut şi voievodul cunoscut de istorie sub numele Basarab întâiul, învingătorul de la Posada, nu era un nume strict de persoană, ci mai degrabă numele unei grupări, clan sau caste. Toţi cei din acel clan, grup sau castă purtau numele de Basarab. Fireşte, pentru a primi acest nume, personajul în cauză trebuia să fi trecut în prealabil printr-o iniţiere mistico-războinică şi să fi primit dreptul de purta acest nume, care era numele tuturor strămoşilor săi; toţi formau acelaşi sânge şi aceeaşi carne.

Letram din Cadrilater, personajul despre care este vorba, a fost primul om de pe suprafaţa pământului care a beneficiat de creşterea de energie pozitivă din natură, astfel că a dobândit un potenţial diferit de cel al strămoşilor săi. Fără nicio îndoială, au existat, în mod virtual, nenumăraţi oameni cu potenţialităţi similare, iar ulterior, s-au născut din ce în ce mai mulţi oameni care au beneficiat de acest excedent de energie pozitivă, dar Letram a fost primul care şi-a activat potenţialităţile.

La maturitate, Letram din Cadrilater a devenit unul dintre cei mai temuţi purtători de sabie din regatul său: nu a fost înfrânt în luptă. Într-o anumită perioadă a existenţei sale trupeşti, Letram s-a iluminat şi a înţeles adevărul – adevărul cu privire la sine şi cu privire la cosmos. Structura sa aurică a devenit întrucâtva asemănătoare cu cea a unora dintre oamenii prometeici sau a morţilor vii.

Letram a fost primul iluminat din seminţia sâmtemilor; într-un fel, el poate fi considerat a fi strămoşul

tuturor iluminaţilor din lumea materială. Trebuie ţinut însă cont de faptul că Letram nu era un luminat, ci un iluminat. Toţi cei care, în ziua de astăzi, se consideră iluminaţi şi luptă împotriva răului cu ajutorul forţei, îl au, ca strămoş absolut, pe Letram.

Aflând adevărul, Letram a făcut un lucru nemaivăzut: fiind purtător de sabie, a pornit, de unul singur, războiul total împotriva forţelor răului. El a fost primul om întrupat care şi-a „ucis” (eliminat din formă), în luptă dreaptă, zeul luciferic – pe acel Primordial al întunericului care stăpânea teritoriul în care ocuia tribul său.

Legenda spune că, mai întâi, Letram a masacrat garda de corp a Primordialului întunericului. Apoi s-a luptat, faţă în fag cu acel Primordial al întunericului, pe care l-a înfrânt. În cefe din urmă i-a spulberat trupul de formă umanoidă, în care Primordialul se materializa în cadrul ceremoniilor. Spirituj Primordialului a fost imediat resorbit în Lumea fără formă După aceea, de unul singur, Letram a alungat fiinţele Lorehh şi Dree din acel teritoriu şi a închis gaura de vierme.

Într-un fel, se poate spune că Letram a fost autorul primei revoluţii sau revolte populare din lumea materială. În cazul său, impulsul de a restabili dreptatea şi adevărul nu a venit din planurile superioare, de la oponenţii transfizici ai răului ori de la Fiii Luminii, ci a fost, în mod exclusiv, rezultatul deciziei personale, pe care a luat-o în inima fiinţei sale.

Până în momentul faptelor de arme ale lui Letram, oponenţii decorporaţi ai răului au acţionat doar prin propria lor putere şi energie: ei spărgeau planurile cuantice folosind energia lor proprie, cu un consum extrem de mare, fără a avea capete de pod în lumea materială. După revolta lui Letram, oponenţii decorporaţi ai răului au putut sparge planurile cuantice şi au pătruns în lumea materială fără a-şi mai folosi excedentul lor de energie.

Prin Letram, ei au fost chemaţi în lumea materială după principiul putere mare – putere mică, la fel cum făceau fiinţele luciferice cu oamenii lor.

De-a lungul existenţei sale trupeşti, Letram a pus bazele unei noi filosofii sau concepţii. Această filosofie are la bază existenţa Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, care creează necontenit şi nu distruge, aşa cum fac cei întunecaţi. Unicul Dumnezeu este desemnat de către o parte din continuatorii filosofiei lui Letram prin expresia Marele Arhitect al Lumii. Filosofia se bazează pe opoziţia neîncetată a binelui contra răului, pe libertatea necondiţionată a tuturor oamenilor, pe dreptul fiinţelor din cosmos de a se bucura de viaţă şi de libertate, fără amestecul periculos al Celui rău în lumea materială, pe eliminarea sclaviei (inclusiv a peceţii luciferice a sclaviei) şi a oricărei forme de aservire, indiferent de domeniu: social, religios, economic sau psihologic.

Totodată, filosofia lui Letram are la bază valorile familiei: fiecare bărbat are o contraparte feminină, „coastă” (parte) ruptă din sine, cu care trebuie să formeze o unitate. Orice încercare a altui bărbat sau a altei femei de a sparge această unitate fundamentală reprezintă o nesocotire a legilor f-O-ii, caz în care bărbatul sau femeia adulteră dobândesc, în ochii comunităţii, valenţele Celui rău. În momentul în care, în lumea materială, un bărbat sau o femeie sparge unitatea unei familii deja constituite, devine identic cu Cel rău (îi manifestă caracteristicile în lumea materială), astfel că trebuie distrus fără întârziere.

Letram a plătit scump curajul de a se opune făţiş Celui rău: la apogeul activităţii sale a fost ucis în apropierea oraşului Sofia din Bulgaria de astăzi. Cea care a coordonat asasinarea a fost chiar consoarta sa – soţia sau ţiitoarea. Se spune că a fost chemat de aceasta la fereastră, iar în momentul în care a scos capul, asasinii i-au tăiat gâtul cu sabia. Se mai spune că, după asasinat, i s-

a depărtat capul de trup, care au fost îngropate separat.

Exista în acea vreme o tradiţie, nu lipsită de o doză de adevăr, care afirma că sâmtemii care sunt decapitaţi, iar trupurile sunt despărţite definitiv de cap, nu au nicio şansă de a învia la sfârştitul timpului, atunci când va avea loc învierea trupurilor. Această tradiţie se referă doar la oamenii din seminţia sâmtemilor, iar nu la oamenii icon hlisa.

Totuşi, asasinii lui nu au luat (şi nici nu aveau cum să ia în acea perioadă) în considerare evenimentul central al istoriei cosmosului, ce avea să se producă ceva mai târziu: întruparea, crucificarea, moartea şi învierea lui Iisus Hristos, a cărui jertă pe cruce a constituit premisa învierii viitoare, după Judecata cea mare, a tuturor fiinţelor omeneşti din seminţia sâmtemilor.

Al doilea suntem iluminat s-a născut undeva prin Basarabia actuală, iar al treilea a trăit prin Columbia de azi, în America de Sud. Acesta din urmă a fost şi cel mai puternic. Ulterior, numărul sâmtemilor iluminaţi s-a mărit considerabil

Capitolul 4

AMURGUL ZEILOR

Dispariţia vechii clarvederi

După moartea lui Letram şi după apariţia pe toată suprafaţa pământului a unor iluminaţi, victoria nu putea fi departe. Având capete de pod în lumea materială, oponenţii transfizici ai răului au curăţat, rând pe rând, multe dintre marile latifundii luciferice, au închis mare parte din găurile de vierme şi au trimis în haos grosul fiinţelor luciferice Dree, spiritelor naturii Lorehh şi oamenilor primordiali ai întunericului, cu toată şleahta lor de oameni din sămânţa cea rea.

Regatele formatate aurie de Cel rău au dispărut încetul cu încetul, iar pe vechile teritorii, oamenii din toate seminţiile au început să-şi constituie propriile lor forme de

organizare – specific umane. Concomitent, oamenii s-au schimbat, atât în ceea ce priveşte comportamentul şi implicit, respectarea Ordinii cosmice, cât şi în cea ce priveşte structura aurică. Energiile lor pharismah au devenit tot mai luminoase, astfel că mediul natural a început să se îmbunătăţească. Procentul de lumină din mediu a crescut considerabil, astfel că a urmat o perioadă de prosperitate şi de calm.

Una din consecinţele modificării structurii aurice a oamenilor a fost dispariţia străvechii clarvederi native – acea capacitate ce permitea oamenilor să-i poată observa pe Cei întunecaţi.

După cum s-a menţionat, în perioada existenţei regatelor luciferice, oamenii îşi dăruiau energia fiinţelor Lorehh şi Dree, primind în schimb pecetea luciferică care-i transforma în sclavi. Transformaţi în sclavi, oamenii reprimeau aceeaşi energie, dar transformată de Cei întunecaţi, astfel că structura lor aurică a suferit o modificare dramatică. Fiinţele Lorehh şi Dree au devenit stăpâne ale structurii aurice exterioare a oamenilor sclavi; corpurile emoţional, astral şi mental ale oamenilor aveau aceeaşi vibraţie energetico-informaţională ca şi trupurile de formă umanoidă ale acestor fiinţe. Acesta permitea oamenilor observarea directă a fiinţelor Dree şi Loreh Jh.

În momentul în care structura aurică s-a îmbunătăţit, oamenii n-au mai fost în rezonanţă cu fiinţele respective, astfel că au început să nu-i mai vadă. De atunci – aşa cum se spune adesea –, istoria s-a transformat în mit, iar mitul în legendă. A fost nevoie de şase, şapte generaţii pentru ca străvechea clarvedere să dispară, iar amintirea Celui rău să pălească.

Totuşi, Cel râu nu a încetat lupta pentru cucerirea planului cuantic material, mai cu seamă că, în lipsa energiei furate de la oameni prin aplicarea peceţilor luciferice, avea toate şansele de a fi atras pentru veşnicie

în haos. Deşi n-au mai fost capabili să formateze magic teritorii întinse, reprezentanţii Celui rău – Lorehh, Dree şi Primordialii întunericului – au descoperit o nouă modalitate prin care, în noile condiţii, mai puteau interfera cu lumea oamenilor. Această nouă modalitate de manifestare s-a concretizat în construcţia de către oamenii întrupaţi a templelor materiale.

În felul acesta, a început o nouă epocă în istoria lumii. Apariţa templelor materiale a reprezentat o altă mare mare ofensivă a Celui rău de a-şi impune propria sa *dezordine* şi *dezorganizare* (ordine şi organizare inversate, în care totul merge din ce în ce mai rău) în lumea oamenilor.

În această nouă epocă, fiinţele Lorehh şi Dree n-au mai fost capabile să spargă planurile cuantice prin *scurtături*, pentru a pătrunde direct în lumea materială. N-au mai putut fura suficientă energie de la oameni pentru a realiza acest tur de forţă. De aceea, au început să se manifeste, precum odinioară, de-a lungul vechilor raze de creaţie.

Construirea templelor materiale s-a datorat activităţii oamenilor întrupaţi din sămânţa cea rea, care s-au încăpăţânat să rămână în conexiune aurică cu reprezentanţii Celui rău. Iniţial, primele temple materiale au fost construite la incidenţa găurilor de vierme cu planul cuantic material. Templele materiale erau, de fapt, copii ale templelor energetice situate la intrarea în găurile de vierme.

Într-un fel, se poate spune că templele materiale au fost Proiecţii ale celor energetice, situate la intrarea în găurile de vierme. Acesta este, de fapt, motivul pentru care istoriografia consemnează faptul că multe temple ale antichităţii au fost construite la „poruncile” zeilor; în antichitate se spunea că zeul a dat poruncă să-i fie construit un templu, după „modelul” celui existent în

„cer”. Cei care au construit vechile temple, au fost oameni întrupaţi, iar nu zei şi, cu atât mai puţin, cei denumiţi astăzi „extratereştri”. Templele au fost construite de oamenii afiliaţi zeului respectiv, care încă păstrau pecetea luciferică a acestuia.

Aici se cuvine o remarcă: în prima etapă au fo’ St construite doar temple luciferice, iar din acest punct de vedere se poate spune că marea majoritate a templelor antice, cunoscute de istorie, ale căror vestigii s-au păstrat până în zilele noastre, fac parte din această categorie. Ulterior, au fost construite, într-adevăr, şi temple ale luminii. Ele reprezentau contrapartea luminoasă la templele zeilor luciferici. Totuşi, numărul templelor luminii era mic în comparaţie cu cel al templelor luciferice, astfel că, de la un moment dat, activitatea oponenţilor transfizici ai răului s-au axat pe distrugerea lor şi pe alungarea în haos a celor care le apărau.

Astăzi, în mediile cercetătorilor vechilor civilizaţii nu se face o distincţie clară între cele două categorii de temple, luciferice şi luminoase, deşi o simplă analiză a ritualurilor ce aveau loc acolo poate releva din ce categorie făceau parte. Există un singur criteriu principal de departajare, care nu poate deveni explicit decât în urma analizei naturii ritualurilor din templele respective. Dacă în urma ritualurilor se producea vărsare de sânge – de exemplu, sacrificii ale prizonierilor de război – este vorba despre temple luciferice.

Faptul că, în ziua de astăzi, construcţia templelor din antichitate este atribuită „extratereştrilor”, este de-a dreptul naivă. Toate templele antice au fost construite prin efortul oamenilor întrupaţi, iar nu al „extratereştrilor”. Pe atunci, cei care astăzi sunt denumiţi extratereştri, adică oamenii prometeici din cele două oraşe Acka şi Paresh, încă nu construiseră aparatele eterice de zbor – celebrele OZN-uri. OZN-urile au fost construite ceva mai târziu,

după construcţia templelor materiale.

Probabil că oamenii prometeici – „extratereştrii” – se simt extrem de jigniţi de faptul că le este atribuită construirea unor temple ale răului în lumea materială. Tocmai ei să fie acuzaţi de aşa ceva, care s-au opus prin jertfă forţelor răului…?!

Construcţia templelor materiale.

Odată cu construcţia templelor materiale intrăm deja în epoca considerată antică, cunoscută de istoriografia modernă. Templele aveau tocmai rolul de a permite preoţilor templelor şi purtătorilor întunecaţi de stindarde să ia legătura, în anumite condiţii, cu fiinţele Lorehh şi Dree şi, mai cu seamă, cu Primordialii întunericului, care nu se mai puteau manifesta prin spargerea directă a planurilor cuantice.

Era însă nevoie de un efort imens din partea purtătorilor întunecaţi de stindarde şi a marilor preoţi pentru a menţine contactul aurie cu ei. Pentru ca un om obişnuit să poată observa manifestarea fizică a Primordialilor întunericului, trebuia să fie, la rândul său, iniţiat în tainele acestuia.

După cum s-a menţionat, majoritatea templelor întunecate au fost construite chiar în locurile în care, la nivel energetic, se aflau găurile de vierme. Modalităţile de construcţie, forma, numărul de încăperi şi celelalte detalii arhitectonice erau dictate purtătorilor de stindarde de către fiinţele Lorehh şi Dree.

Ulterior, în jurul templelor au fost construite sate, oraşe sau oraşe-state. Aşadar, nu oraşele au apărut primele, ci templele. Amplasarea oraşelor nu s-a realizat în funcţie de detaliile topometrice sau geofizice, ci de cele energetice şi aurice. Niciun oraş din vechime (spre exemplu, Babilonul), nu a fost construit în funcţie de amplasarea surselor de apă sau de trăinicia solului, ci de comandamente magice: în acel perimetru exista deja o

gaură de vierme, prin care se realiza conexiunea cu haosul.

Toţi membrii comunităţii respective (satului, oraşului sau oraşului-stat) deveneau sclavii templului, odată cu participarea la ceremonii; ei nu se puteau muta în alt loc. O parte din produsul mâinilor lor era preluat de templu, pentru folosinţă proprie. În funcţie de calitatea oamenilor ce se năşteau în acel teritoriu, se realiza şi ierarhizarea socială.

Cele mai importante personaje ale comunităţii constituite-n jurul templelor erau acei oameni care deveniseră reprezentanţii direcţi ai fiinţelor luciferice: purtătorii întunecaţi se stindard, marii preoţi, iniţiaţii. Ei reprezentau sub 1% din Populaţie. Restul populaţiei, indiferent de seminţie, era manipulată foarte uşor de acea minoritate. Restul populaţiei reprezenta carnea de tun, cum se spune, în confruntările sângeroase duse de purtătorii întunecaţi de stindarde şi de preoţii marilor temple.

Fiecare purtător întunecat de stindard, ca reprezentant direct al Celor întunecaţi, avea de luptat pe două fronturi. Primul front era cel al lărgirii spaţiului vital şi, implicit, al creşterii numărului de membri care să lucreze sau să lupte pentru templu. Al doilea front era cel al războiului continuu cu armatele tot mai numeroase ale oponenţilor transfizici ai răului

— Oamenii prometeici, oamenii de la miazăzi, din Işshinghingher şi din Regatul morţilor vii.

Un templu luciferic funcţiona pe baza realizării în lumea materială a unei sintonii energetice – de sunet, miros şi lumină

— Cu fiinţele întunecate Lorehh, Dree şi cu Primordialii întunericului cei mari.

În interiorul fiecărui templu se afla o cameră „sacră” ce corespundea altarului (*sanctum sanctuarium*) din

lăcaşurile de cult actuale. Aceasta era de fapt camera în care, în anumite momente, „zeii” se putea manifesta. Zeii erau, fireşte, fiinţele Lorehh, Dree şi Primordialii întunericului.

Apariţiile „zeilor” se produceau, cel mai adesea, dimineaţa, odată cu primele raze ale soarelui, doar în cazul în care erau îndeplinite anumite condiţii. Aceste condiţii erau de două feluri: materiale şi aurice.

Condiţiile materiale ţineau de politica templelor, de numărul de membri care participalu la ritualuri, de calitatea teritoriului (spaţiului) vital, de numărul prizonierilor de război ucişi pe altare în numele zeului luciferic.

Condiţiile aurice ţineau de calitatea purtătorilor întunecaţi de stindard sau a preoţilor care realizau ritualurile prescrise. Preoţii întunecaţi trebuiau să îndeplinească anumite condiţii de ordin ritual, trebuiau să psalmodieze anumite formule, cuvinte sau fraze (invocaţii prin sunet), să folosească substanţe odorante (invocaţii de miros; se foloseau substanţe frumos mirositoare – de exemplu, smirna) sau anumite lumini (invocaţii de lumină: făclii, focul din altar etc).

Dintre toţi membrii stafului conducător al unui templu, doar câţiva aveau capacitatea, puterea şi privilegiul de a-i vedea direct pe zeii Luciferici: purtătorii întunecaţi de stindarde, marii reoţi, unul sau doi iniţiaţi. Oamenii obişnuiţi nici nu se puteau a îndi la aşa ceva.

Coborând pe-o rază

Modul în care se manifestau fiinţele întunecate în cadrul ritualurilor din cămara sacră a templelor este un exemplu elocvent cu privire la ceea ce s-a petrecut, de fapt, pe scară largă, în antichitatea cunoscută de istoriografia modernă.

Mai întâi, marele preot al templului pregătea „terenul”. Chemarea unei fiinţe Lorehh, Dree sau a unui

Primordial întunecat („zeii”) presupunea, invariabil, jerta de sânge – uciderea unor prizonieri de război. Jertfele erau făcute personal de către marele preot, cu propriile sale mână. Sângele celor uciși trebuia să se scurgă pe altarul de piatră şi, mai ales, pe efigia zeului.

Un zeu luciferic nu poate fi chemat decât prin uciderea multor oameni, în condiţiile scurgerii sângelui acestora pe efigia sa. Cu cât erau uciși mai mulţi oameni, cu atât probabilitatea de manifestare a zeului era mai mare. În zilele sale „faste”, preotul unui templu putea ucide zeci sau chiar sute de oameni – cel mai adesea, prizonieri de război. Uneori, după bătălii sângeroase, când prizonierii de război erau foarte mulţi, preotul templului avea foarte mult de muncit; existau cazuri în care preotul ucigaş secreta nu sudoare, ci sânge.

Momentele măcelului erau alese cu multă atenţie. Era necesară emiterea unor pharismah de ucidere cât mai puternice, pentru a-l „mişca” pe zeu – de fapt, pentru a-i netezi coborârea din „ceruri”. Imediat ce erau uciși prizonierii de război, preotul templului se prezenta în faţa altarului şi îl invoca pe zeul luciferic prin sunete (psalmodierea cuvintelor sau textelor), prin mirosuri (mirosuri odorante) şi prin lumini (făclii). În tot acest răstimp, preotul emitea energii pharismah de ucidere.

De la preot, energiile pharismah erau atrase de mama tuturor întunecimilor, nucleul întunecat al pământului, iar de acolo erau absorbite în haos, unde-l făceau atent pe „măreţul” zeu că momentul mult aşteptat se apropie. Când raza de creaţie era complet formată, zeul însuşi, cu curtea sa, pătrundea din haos în cosmos. Zeul nu putea pătrunde în cosmos decât dinspre Periferie. Acea periferie era situată undeva pe întinderea cosmosului material. Procesul este identic cu cel al întrupării unui om din haos sau din iad.

La fel ca un om atras la întrupare din haos sau din

iad, zeul luciferic venea în lumea materială de-a lungul razei de creaţie. Datorită faptului că raza de creaţie intersecta planu] material într-o stea, exista convingerea că zeul vine din stele. De aceea, în antichitate, stelele au primit nume de zei.

După cum s-a menţionat, o rază de creaţie se formează în patru mari etape. În prima etapă, energia pharismah pleacă din inima omului şi este absorbită de nucleul întunecat al pământului. În a doua etapă, din nucleul întunecat al pământului raza este atrasă în haos, care este situat în afara Oceanului de Lumină. În această etapă, energia pharismah se transformă într-o rază de creaţie propriu-zisă.

A treia etapă presupune conexiunea energiei pharismah cu Cel rău şi reacţia acestuia. Cel rău revine în Oceanul de Lumină, la nivelul cosmosului material, dar pentru a ajunge la emitent trebuie să facă un ocol pe la periferia cosmosului. Poarta de intrare situată la periferia cosmosului este, de fapt, o stea.

A patra etapă presupune închiderea circuitului la nivelul cuantic material. Între steaua respectivă şi nucleul întunecat al pământului se formează o linie de energie, care reprezintă aspectul manifestat al razei de creaţie. Fiinţa întunecată – „zeul” – pătrunde astfel în planul cuantic material venind din stele.

Oamenii din lumea materială care participau la acest tip de ritual în temple – preoţii, iniţiaţii şi neofiţii – erau convinşi de faptul că zeul lor vine din stele, dar această concepţie nu avea accepţiunea pe care, astăzi, unii comentatori o atribuie acestui eveniment. Dacă vreun comentator le-ar fi spus oamenilor din acea perioadă, că zeul lor vine din stele cu o navă extraplanetară sau cu o navetă spaţială, probabil că ar fi avut aceeaşi soartă ca şi prizonierii de război din acele vremuri. Nu era vorba despre aşa ceva, după cum nu este vorba nici la oamenii

care se întrupează direct din haos. Raza de creaţie are doar rolul de a asigura conexiunea cu haosul, iar pătrunderea zeului în planul cuantic material se putea realiza doar printr-o stea.

În momentul culminat al ceremoniei de invocare, desfăşurată de marele preot în camera sacră a templului, fiinţa luciferică – indiferent dacă era un Lorehh, un Dree sau un Primordial al întunericului – se manifesta de-a lungul razei de creaţie. Raza intersecta pământul chiar în camera sacră din templu, într-un loc ce corespunde altarului de astăzi.

În altar se forma o imensă perdea energetică de abur, ceaţă şi fum. Apoi, totul se strălumina şi marele preot, împreună cu cei prezenţi, observau în perdeaua ceţoasă chiar steaua respectivă, care reprezenta poarta de intrare pentru fiinţa Luciferică.

În perdea se forma chiar imaginea stelei, aşa cum se prezenta în momentul respectiv, nu aşa cum se observă de pe pământ, în condiţiile în care luminii îi trebuie mii de ani-lumină pentru a ajunge la privitor – ceea ce, din punct de vedere ştiinţific, este inacceptabil. Preotul vedea steaua ca şi cum s-ar fi aflat lângă ea – chiar atunci, în momentul ritualului.

Imaginea pe care o privea preotul luciferic şi asociaţii săi este, probabil, identică cu cea a unui om din ziua de astăzi care se află la cinematograf, în faţa pânzei de proiecţie. Privitorii vedeau în perdeaua energetică o lumină depărtată, ce se mărea din ce în ce mai mult, până ce ocupa întregul spectru perceptiv, în scurt timp, lumina devenea atât de puternică, încât toţi cei prezenţi erau paralizaţi de o frică mistică. Se prosternau cu teamă în faţa zeului, care, în sfârşit, îşi făcea apariţia.

De fapt, zeul se afla încă în haos, dincolo de Oceanul de Lumină, dar el era atras prin poarta numită de noi stea. Zeul venea doar ca amintire – o amintire a trecutului –,

care era foarte depărtată de timpul oamenilor şi, cu atât mai mult, de timpul lui Dumnezeu, prezentul continuu. Zeul, care era mort, venea din trecut ca putere mică, pentru a învia în prezentul oamenilor, care constituiau puterea mare.

Între oamenii ce participau la acel eveniment şi zeu nu era, aşadar, o diferenţă de spaţiu, ci de timp. Zeul nu călătorea prin spaţiu; nu străbătea, cum credem noi astăzi, oceane de spaţiu sideral, ci străbătea *oceane de timp*.

Oricât ar părea de straniu pentru opiniile ştiinţifice actuale, oamenii ce participau la eveniment observau, pur şi simplu, steaua respectivă în perdeaua energetică cu aspectul unui fum. Steaua se mărea din ce în ce mai mult, până ce devenea o lumină uniformă, care le acoperea întregul spaţiu vizual. În acea lumină îl observau pe zeul luciferic – care, cel mai adesea, era un Primordial al întunericului de rang foarte înalt –, care stătea pe un scaun de domnie impunător, aflat pe un Postament înalt, iar pe treptele acestuia se aflau subordonaţii şi partenerii săi – fiinţele Lorehh, Dree, oamenii primordiali mai mici în grad, putere şi tărie, oamenii din sămânţa cea rea etc Toţi aveau ochii fără iris, cu pupile negre.

Preotul vorbea direct cu patronul său, cerându-i informaţii şi sfaturi. Zeul poruncea preotului ce să facă în continuare, dar nu putea pătrunde în planul cuantic material. El nu mai putea interfera cu materia, datorită diferenţei de vibraţie energetică. În vremurile de odinioară, zeul luciferic era capabil să atingă pământul fizic – în teritoriul sau în regatul său –, Să rupă o floare sau un fruct, chiar să aibă relaţii sexuale cu fiicele oamenilor care se făcuseră din ce în ce mai frumoase, dar de această dată nu putea decât să dea directive, mai mult sau mai puţin „preţioase”, slugilor sale.

Pământul – materia, ca aspect generic – se modificase, astfel că zeul nu mai putea interacţiona cu ea.

Jertfa oponenţilor răului modificase vibraţia energetică a solului, astfel că penetrarea planului material era imposibilă. Uciderea rituală a prizonierilor de război nu era suficient de puternică pentru a contrabalansa jertfa oponenţilor răului.

Dialogul dintre patron şi slugi nu dura prea mult timp, datorită faptului că uciderile rituale ale prizonierilor de război aveau un efect limitat – o sută de prizonieri ucişi permiteau până la un minut de dialog. După ce se încheia dialogul, zeul luciferic era absobit rapid în haos, pe acelaşi traseu pe care venise.

În câteva secunde, totul revenea la normal. Steaua dispărea, la fel ca şi perdeaua energetică de ium şi ceaţă. Cu o sclipiere de nebunie în ochi, marele preot se întorcea la populaţia adunată în curtea exterioară a templului şi explica poveţele „înţelepte" ale zeului, care avusese bunăvoinţa să vorbească cu preaplecatele sale slugi.

Credinţa falsă.

Oponenţii transfizici ai răului – oamenii prometeici, morţii vii şi cei din celelalte centre de putere – au dus bătălii cumplite pentru distrugerea ultimelor bastioane ale Celui rău în lumea materială – templele. Ei au început să fie sprijiniţi de tot mai mulţi oameni întrupaţi, indiferent de seminţie Majoritatea oamenilor care-i ajutau pe oponenţii transfizici, erau iluminaţi. Ei au încercat să distrugă din interior templele şi ierarhia preoţească, pentru a impune *o* nouă *ordine mOndială*, în care nimeni să nu mai fie sclav. Toţi doreau o civilizaţie materială dominată de dreptate şi de libertate individuală; doreau, de fapt, ca oamenii să fie conduşi de oameni. Timpul lucra, de acesta dată, în favoarea lor.

Preoţii zeilor luciferici au înţeles turnura periculoasă a evenimentelor şi şi-au modificat modalităţile de acţiune. Culmea ironiei, purtătorii de stindard şi preoţii zeilor luciferici au început să ceară de la oamenii obişnuiţi un

element pe care, de-a lungul timpului, îl ignoraseră complet: *credinţa*, adică obţinerea de la oamenii pe care încă îi stăpâneau, a convingerii intime că zeii există, în lipsa observării directe sau a experimentării. În condiţiile în care marea masă a oamenilor nu mai vedea zeii, credinţa trebuia să aibă rolul de a perpetua amintirea acestora.

Astfel, s-a trecut într-o nouă etapă a existenţei oamenilor în lumea materială, etapă aparent mult mai calmă decât cele care se succedaseră anterior. În această nouă etapă, nu mai era nevoie de sacrificarea prizonierilor de război. Drept urmare, au început să cam dispară sacrificiile umane din temple, locul lor fiind luat de sacrificii de animale domestice şi de oferirea de ofrande.

Pentru ca aceste substituente să aibă efect, a fost necesară accentuarea credinţei oamenilor în zeii luciferici. Prin intermediul credinţei, oamenii întrupaţi au emis un nou tip de energie pharismah, care nu existase anterior în cosmos. Prin acest nou tip de pharismah, zeii luciferici au fost capabili să se manifeste în continuare, dar fără a se mai materializa în cadrul ritualurilor.

Cu timpul, cum era şi firesc, credinţa oamenilor a scăzut simţitor, datorită faptului că nu mai era alimentată de fapte. Când credinţa a dispărut, au apărut miturile. Istoria a devenit mit. Treptat, corpusul de mituri s-a coagulat într-o concepţie unitară şi astfel s-a născut religia în prima sa formă. Acesta a fost amurgul zeilor, surprins foarte bine de concepţia mitică scandinavă printr-un termen înglobator: Ragnarokr.

Din acele momente cruciale al e cos moşului, reprezentanţii Celui rău – Lorehh, Dree şi Primordialii întunericului – nu s-au mai putut manifesta în niciun fel la nivelul lumii materiale şi, mai mult decât atât, n-au mai fost capabili să ia legătura cu oficianţii lor din temple. Drept pentru care au început să se manifeste, pentru

prima oară, la nivelul lumii eterice; doar până acolo mai erau capabili să penetreze planurile cuantice. (35)

Fireşte, prin natura lor, reprezentanţii Celui rău au o incompatibilitate energetică chiar şi (sau mai ales) cu lumea eterică, astfel că nu pot sta prea mult la nivelul acesteia. Ei locuiesc doar în afara Oceanului de Lumină, în haos. Reprezentanţii Celui rău sunt însă atraşi de faptele oamenilor din lumea materială, mai exact de pharismah-urile întunecate. Ca nişte copoi, ei iau urma energiilor pharismah întunecate, şi-i localizează pe emitenţii din lumea materială, dar se opresc la nivelul lumii eterice. De acolo acţionează fie energetic asupra oamenilor întrupaţi, fie prin anumite scenarii existenţiale – care sunt, în fapt, manipulări destul de grosolane – numite *Jocuri ale vieţii şi ale morţii* sau *Jocuri ale sorţii*.

Prin aceste scenarii existenţiale, ei încearcă să exploateze anumite trăsături negative de caracter ale oamenilor întrupaţi, pentru a-i determina să făptuiască în continuare răul şi, implicit, să emită energii pharismah întunecate. Atâta timp cât, în lumea materială, oamenii emit energii pharismah întunecate, existenţa Celui rău şi a reprezentanţilor săi este asigurată:

ei continuă să fie vii.

Capitolul 5

FACTORUL DE POTICNIRE

Eroii civilizatori şi regii cei buni

Odată cu amurgul zeilor falşi (luciferici), s-a născut o nouă formă de organizare socială şi, implicit, o diviziune a muncii diferită de cele anterioare, ceea ce a generat mult dorita ordine mondială de tip nou. Noua ordine mondială a apărut pe fundalul acţiunii oponenţilor transfizici ai răului, care au încercat să realizeze o lume materială lipsită de Cel rău, în care oamenii să fie stăpâni la ei acasă.

Prin activitatea oponenţilor transfizici ai răului şi, în special, a oamenilor prometeici din oraşele Acka şi

Parriesh, care deja construiseră vestitele OZN-uri – OZN-urile au fost construite imediat după apariţia primelor temple materiale; de atunci şi până în ziua de astăzi, OZN-urile au fost perfecţionate în mod constant – s-au format numeroase regate şi imperii, în care oamenii eliberaţi de sub tutela Celui rău au început să se organizeze singuri.

În acea perioadă, mulţi oameni prometeici din cele două citadele eterice s-au întrupat în lumea materială prin femeie pentru a-şi ajuta semenii. Alţii s-au manifestat prin materializări de lungă ori de scurtă durată. Astfel s-a coagulat civilizaţia materială a oamenilor, cunoscută în bună măsură de istoriografia modernă.

Spre deosebire de oamenii prometeici, care se întrupau adesea prin femeie, oponenţii transfizici ai răului din Işşinghingher, Lirakashin, Illirin şi din Centrul de la miazăzi, nu s-au întrupat prin femeie. Datorită puterilor pe care le aveau, ei au continuat să se manifeste în trupurile lor de demult, ce Păreau translucide în lumea materială. Nici cei din Regatul morţilor vii nu se manifestau la nivelul lumii materiale. Morţii vii preferau să acţioneze nevăzuţi. Dacă morţii vii s-ar fi manifestat la nivelul lumii materiale, oamenii întrupaţi s-ar fi îngrozit.

Toţi oponenţii răului care s-au întrupat în lumea Materială, au început să străbată pământul în „lung şi lat pentru a-i educa pe oameni. Ei au fost vestiţii *Eroi civilizatori* din vechime, care au adus oamenilor diferite meşteşuguri şi ştiinţeei sunt promotorii civilizaţiei materiale ce a început să se înfiripe de-a lungul şi de-a latul globului terestru.

Cu ajutorul oponenţilor răului deveniţi Eroi civilizatori a luat fiinţă un alt tip de organizare socială, statală, economică şi politică. Oponenţii transfizici ai răului au ales dintre oamenii întrupaţi pe acei iluminaţi, care erau capabili să-i conducă pe semenii lor spre un trai mai bun. Cei aleşi au devenit conducători şi regi. Ei sunt *Regii*

cei buni din vechime, care au luptat pentru propăşirea comunităţilor pe care le conduceau. Când Regii cei buni au preluat conducerea regatelor nou constituite, oponenţii transfizici s-au retras în lumile lor, continuând să observe ceea ce se petrece în lumea materială.

Din păcate, după o perioadă de timp, unii oameni din lumea materială au abdicat de la testamentul oponenţilor transfizici ai răului. De fapt, procesul instituirii unui nou ev de aur, ca rezultat al activităţii exclusive a oamenilor întrupaţi, să desfăşurat în mod neuniform, chiar şi în regatele conduse de Regii cei buni. De asemenea, au existat nenumărate eşecuri şi reculuri evolutive. În unele locuri încă mai supravieţuiau vechile enclave luciferice, formatate de fiinţele Lorehh şi Dree, dar acestea nu mai aveau o pondere atât de mare precum odinioară.

Atâta timp cât existau oameni care voiau să rămână sub tutela fiinţelor luciferice, nimeni nu avea ce să le facă. De altfel, în acele enclave, toţi membrii aveau un trai cât se poate de îndestulat, datorită faptului că zeii aveau grijă de ei. De asemenea, în multe locuri încă existau temple luciferice în funcţiune, în care zeii se manifestau fără probleme. Şi în aceste cazuri, oamenii de acolo doreau tutela acelor zei şi se manifestatau ca atare; nimeni nu avea ce să le facă.

Reinfuzarea răului şi clătinarea ordinii mondiale de curând instituită s-a produs în momentul în care, pe fundalul neînţelegerii imperativelor momentului, oamenii din lumea materială s-au comportat defectuos, emiţând energii pharismah întunecate. Ceea ce a fost clădit cu nenumărate jertfe s-a clătinat datorită unui factor ce poate fi numit *iubirea bolnavă*.

„Iubirea bolnavă *

Iubirea bolnavă este un factor ce nu a dispărut niciodată, reprezentând piatra de poticnire pentru toţi oamenii întrupaţi. Sensul acestui factor de poticnire a fost

explicat ceva mai târziu de către Iisus Hristos, care reproşa Apostolilor Săi, spus în cuvintele veacului nostru, următoarele: cu ce sunteţi voi mai buni decât duşmanii voştri, dacă nu vă iubţi toţi semenii? Şi cei răi îşi iubesc familia, copii, soţia şi pe cei apropiaţi. Cu toate acestea se comportă rău faţă de semenii lor.

Concluzia este una singură: orice iubire care nu are în vedere toţi oamenii, este o iubire bolnavă. De aici, imperativul absolut, adresat de Iisus Hristos tuturor oamenilor: iubiţi pe (toţi) semenii voştri ca pe voi înşivă. Altfel va interveni factorul de poticnire: iubirea bolnavă.

Datorită acestui factor de poticnire, oamenii din noile formaţiuni statale conduse de Regii cei buni s-au depărtat de directivele oponenţilor transfizici ai răului. De fapt, nici oponenţii transfizici ai răului n-au înţeles, la momentul respectiv, amploarea fenomenului şi nici ce pericol imens reprezintă iubirea bolnavă pentru viaţa socială.

Datorită iubirii bolnave, unii oameni din anturajul Regilor cei buni au dorit să se îmbogăţească foarte repede şi să obţină fie mai multă putere politică, fie mai multă glorie – ceea ce, în fond, nu este ceva nou sub soare. În momentul în care oamenii respectivi – care formau, cel mai adesea, categoria nemulţumiţilor – au emis energiile pharismah întunecate ce prefigurau acţiunile lor greşite, au chemat iarăşi la viaţă pe Cel rău (prin reprezentanţii săi: Lorehh, Dree, Primordialii întunecaţi), care nu se mai putea manifesta în temple, de-a lungul razelor de creaţie, ci doar în lumea eterică.

Când un om are ambiţii de îmbogăţire şi de acaparare a puterii politice sau economice prin metode contrare legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate, iar Cel rău, prin reprezentanţii săi, care se manifestă la nivelul lumii eterice, îl localizează, îl contactează şi apoi, prin Jocuri ale Vieţii şi ale Morţii, îl „ajută” în îndeplinirea scopurilor sale.

Cu timpul, apelând tot mai des la metode contrare Ordinii cosmice, legătura energetică dintre reprezentanţii Celui rău şi omul respectiv se accentuează. Astfel, omul ajunge să manifeste în lumea materială caracteristicile Celui rău. În cele din urmă reprezentatul Celui rău se calează auric pe omul respectiv, omul devine posedat.

Posedarea reprezintă ultima formă de manifestare a Celui rău în lumea materială. Posedarea are loc în momentul în care cele două sisteme oscilante deschise şi anume structura aurică a omului şi structura formei umanoide a reprezentantului Celui rău, dobândesc aceleaşi vibraţii şi intră în rezonanţă. Intrând în rezonanţă, ei formează aceeaşi fiinţă şi acţionează la unison.

În niciun caz, Cel rău nu-l poate obliga pe om să facă ceva împotriva voinţei sale; omul, mai întâi, emite o energie pharismah prin intermediul liberului său arbitru, prin care îl cheamă pe reprezentantul Celui rău. Datorită afluxului energetic primit de la reprezentantul Celui rău, omul continuă cu şi mai mare elan îndeplinirea scopului său: acumularea de bogăţii sau de putere politică – care, cel mai adesea, presupun, ca o condiţie sine qua non, asuprirea semenilor. Fireşte, omul respectiv se comportă foarte bine cu familia sa şi cu apropiaţii săi – este iubitor cu soţia şi blând cu copiii săi. Ar fi culmea să nu facă acest lucru. Cel mai adesea, afirmă că actele sale au scopul nobil de a-şi creşte copiii şi a-şi întreţine familia sau clanul. Aceasta poartă numele de iubire bolnavă.

Datorită faptului că manifestă caracteristicile Celui rău prin liberul arbitru, omul respectiv devine, la rândul său, râu. El reprezintă, de această dată, răul fizic – dracul fizic. Astfel, răul a pătruns iarăşi din ce în ce mai adânc în lumea materială, iar noua ordine mondială lăsată moştenire de către opozanţii transfizici ai răului s-a clătinat.

Ca o paranteză, se poate spune că acest proces

continuă şi în ziua de astăzi cu aceeaşi intensitate; conceptul de *noua ordine mondială* nu este atât de nou precum s-ar putea crede la prima vedere. La baza conceptului de noua *ordine mondială* a stat cândva preluarea puterii totale de către oameni şi instaurarea unei democraţii durabile. Totuşi, chiar şi în ziua de astăzi, noua ordine mondială este periclitată în mod permanent de acei oameni – deveniţi dracul fizic – care încalcă legile cosmosului pentru a obţine ilicit ceea ce nu este al lor. Noua ordine mondială nu presupune însă mult trâmbiţata globalizare, care nu reprezintă decât o nouă modalitate prin care unii oameni încearcă să-i domine pe cei mulţi; cei mulţi sunt denumiţi uneori, prin formula, deloc inspirată, *massa*. În fond, suntem noi toţi, iar cei ce doresc impunerea globalizării – dracul fizic – nu reprezintă nici măcar 0,1% din totalul populaţiei, chiar dacă în mâinile lor sunt acumulate 99% din bogăţiile lumii.

Încă din acele vremuri, Cel rău a zădărnicit instaurarea ordinii mondiale dorită de oponenţii transfizici ai răului, prin intermediul acelor oameni care au dorit să se îmbogăţească ori să acapareze puterea politică încălcând Ordinea cosmică. În urma intrigilor conduse eficient de oamenii ce reprezentau răul fizic a apărut trădarea şi apoi crima. A fost suficient ca Regele cel bun al unui regat să fie trădat de unul dintre apropiaţii săi şi, apoi, ucis, pentru ca răul să se extindă.

Primul om care a cucerit un regat prin intrigă, trădare şi crimă s-a autoproclamat drept rege. El a luat astfel locul Regelui celui bun şi a devenit primul Rege rău. De la primul regat astfel cucerit, intriga, trădarea şi crima s-au extins la cel de-al doilea, apoi la cel de-al treilea şi aşa mai departe.

În mod firesc, continuitatea domniei şi puterea politică dintr-un regat trebuia să revină succesorului Regelui cel bun, care, la rândul său, trebuia să parcurgă

un proces iniţiatic, pentru a deveni apt pentru a ocupa o astfel de funcţie. Doar astfel se poate realiza propăşirea materială şi spirituală a unei colectivităţi. Acesta a fost, cândva, şi scopul monarhiei de drept divin.

Primul Rege rău din istorie şi-a extins apoi dominaţia asupra altor regate prin aceleaşi procedee: coruperea unor persoane din anturajului Regilor buni, trădarea, totul culminând cu asasinarea acestora. Astfel, în locul *Regilor cei buni* s-au substituit *Regii cei răi*, care, deveniţi conducători, dorind să apere ceea ce au cucerit, au distrus fizic nu doar pe pretendenţii direcţi, ci şi familiile acestora sau, uneori, chiar şi întregile lor linii genealogice.

Iarăşi nu este nimic nou sub soare, iar aceste fapte par să reprezinte cheia înţelegerii transformărilor societăţii omeneşti mai mult decât ceea ce se înţelege astăzi prin succesiunea unor moduri de producţie (idee foarte dragă marxiştilor, care au venit la putere prin astfel de procedee, aruncând în ochii oamenilor Praful numit succesiunea modurilor de producţie şi victoria Proletariatului pentru a-şi ascunde faptele).

Multe mituri, legende antice şi basme narează astfel de evenimente, care, la prima vedere, par banale, dar în fond reprezintă factorul de la care a început să se clatine totul.

Basmul românesc Harap Alb, scris de Ion Creangă, poate fi inclus, fără nicio reţinere, în această categorie. Fiul craiului, cel care, iniţial, nu avea nume, dar care a primit apoi numele iniţiatic Harap Alb, a trebuit să treacă printr-o succesiune de evenimente dramatice pentru a ocupa, de drept, scaunul de domnie al împăratului Verde. De-a lungul evenimentelor dramatice, Harap Alb a fost nevoit să respingă pretenţiile uzurpatorului luciferic, denumit Spân, care a dorit să-şi însuşească scaunul de domnie al împăratului Verde prin intrigi, trădare şi crimă. În basmul Harap Alb, binele a învins spre bucuria tuturor

copiilor, dar în viaţa reală lucrurile sunt ceva mai complicate.

Este de remarcat şi faptul că nenumărate cărţi de beletristică, filme sau piese de teatru au camuflate astfel de istorii ale luptei dintre bine şi rău: eroul pozitiv, Regele (conducătorul sau şeful) cel bun al unui regat, stat, imperiu, familie, afacere etc este deposedat de toate drepturile sale legitime prin intrigă, trădare şi crimă, de către reprezentantul uman al Celui rău, care îşi arogă prerogativele acestuia, devenind Regele cel rău. Epica multor romane sau filme este centrată în jurul luptei fiului, fiicei sau a celor loiali pentru restabilirea ordinii fireşti, folosind, la rândul lor, forţa.

Problema şi-au pus-o, cu mult timp înainte, şi oponenţii transfizici ai răului şi, înaintea lor, o parte din Primordialii Luminii, care ştiau că folosirea forţei pentru combaterea răului generează un flux al evenimentelor în care nu există câştigători. Folosind forţa, protagoniştii intră în cercul vicios: devin, le rândul lor, Cel rău; un rău se substituie altui rău.

Singurul care a reuşită să rămână în afara circuitului nefast a fost Iisus Hristos, care, la rândul său, a fost persecutat, imediat după naştere, de către Irod, care, auzind că s-a născut Regele cel Bun, a dat poruncă să fie ucişi toţi pruncii. Irod, Regele cel rău, prefera mai curând distrugerea unor linii genealogice, decât să-şi simtă puterea ameninţată; puterea sa a fost cucerită în acelaşi mod fraudulos, prin intrigă, trădare şi, apoi, prin asasinat.

Iisus Hristos a blocat fluxul nefast al evenimentelor prin refuzul de a se opune prin forţă celor care-i voiau pieirea, introducând, pentru prima oară în cosmos, principiul iubirii tuturor semenilor, nu doar a familiei sau a celor apropiaţi

Intriga, trădarea, crima

Cele trei forme ale răului – intriga, trădarea şi

asasinatul –, reprezintă contrapărţile întunecate ale sacrificiului de sunet, ale sacrificiului de miros şi ale sacrificiului de lumină.

Intriga este forma denaturată (bolnavă) a sunetului bun: sunetul bun este rostirea adevărului. Trădarea este forma denaturată a mirosului bun; mirosul bun este acţiunea dreaptă, în acord cu legile cosmosului, cu Firea lucrurilor. Crima este forma denaturată (opusă) a continuităţii creaţiei lui Dumnezeu. Datorită faptului că, prin crimă, se produce discontinuitatea unei forme materiale, care este lumină cristalizată (energie condensată), se poate spune că, crima este forma denaturată a luminii. Crima presupune aducerea întunericului absolut în lumea materială.

Despre intrigă, ca formă bolnavă a folosirii sunetului, lucrurile sunt clare. Orice minciună înseamnă denaturarea sunetului adevărat. Lucrurile sunt ceva mai complicate în ceea ce priveşte mirosul fals şi, mai ales, în ceea ce priveşte lumina falsă, astfel că vom face o scurtă analiză în ceea ce priveşte formele lor de manifestare.

Mirosul transfizic, ca principiu cosmic, este sursa activităţii motorii fizice din lumea materială. De aceea, în cele din urmă, orice acţiune motorie îndeplinită de un om are drept efect apariţia unui miros fizic specific. În urma faptelor unui om (privite strict ca acţiuni motorii), trupul material acumulează un miros transfizic, care se reflectă prin mirosul de sudoare.

Oamenii curaţi sufleteşte au un miros plăcut chiar şi când asudă. De exemplu, copii mici au un miros plăcut chiar şi atunci când sunt transpiraţi. În schimb, oamenii care făptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică au în mod constant un miros neplăcut, care se simte chiar şi imediat după ce se îmbăiază. Acest miros are o sursă transfizică, fiind generat de corpul sufletului, dar el este eliminat prin porii corpului fizic, sub formă de sudoare.

Trupurile protopărinţilor Adam şi Eva au emis în mod permanent mirosuri florale plăcute, datorită faptului că au trăit în acord cu natura.

Se spune că, în momentul în care oamenii au devenit din se în ce mai răi, au apărat parfumurile, care au tocmai rolul de a camtifia ceea ce este omul în interior. Acelaşi lucru se poate spune despre lumină – care este materie cristalizată. Opusul sacrificiului de lumină este asasinatul. Asasinatul presupune eliminarea unui om – a luminii sale, care este cristalizată în materia trupului.

În urma săvârşirii unor fapte aflate în dezacord cu Ordinea cosmică, trupurile şi fizionomiile oamenilor se crispează şi îşi pierd strălucirea (luminozitatea) iniţială. Ele nu mai sunt alimentate corespunzător cu energie luminoasă, suferind influenţele energetice nefaste ale Celui rău. Prin emiterea energiilor pharismah şi prin comiterea faptelor aflate în afara Ordinii cosmice, trupurile şi fizionomiile oamenilor îmbătrânesc înainte de vreme; de aceea, pe măsură ce păcătuiesc, oamenii îmbătrânesc mai repede. Păcătuind, oamenii nu mai sunt vii.

În condiţiile în care un trup îmbătrâneşte înainte de vreme, el trebuie susţinut printr-o pseudolumină – printr-o lumină falsă sau printr-o imagine falsă – care este opusă celei adevărate. Imaginea falsă, care a fost şi este ceea ce noi numim moda (fashion), presupune recompunerea trupului sau a fizionomiei prin rimeluri, farduri, vopsele, gene şi păr false, implanturi de silicon sau operaţii estetice.

În acest context, una din vechile cărţi sacre al umanităţii, Cartea lui Enoch, afirmă că o parte din îngerii căzuţi de pe vremea sa, al căror scop pare să fi fost civilizarea, au fost acuzaţi că au dezvăluit oamenilor, pe lângă tainele vrăjitoriei şi ale metalurgiei prin care se produc arme, şi arta folosirii fardurilor şi rimelurilor.

Aceasta constituie o punere foarte stranie la acelaşi numitor comun a unor activităţi omeneşti aparent incompatibile: ştiinţa războiului şi a metalurgiei prin care sunt produse arme, tainele vrăjitoriei şi arta înfrumuseţării prin farduri, rimeluri etc.

Despre tainele războiului şi ale vrăjitoriei, lucrurile sunt suficient de clare. Cum rămâne însă cu arta înfrumuseţării, care a fost pusă pe acelaşi plan cu ele, în condiţiile în care, după cum ştie toată lumea, este total inofensivă? Cui îi este frică de arta înfrumuseţării, de rimeluri, farduri, peruci sau meşe false?

Rezolvarea acestei enigme nu este prea complicată şi poate fi urmărită de-a lungul istoriei umanităţii, prin analizarea înfăţişării prin care erau prezentaţi regii şi potentaţii din vechime. După cum se ştie, regii şi potentaţii din vechime s-au îngrijit exagerat de mult de imaginea lor publică, excelând prin folosirea unor veşminte somptuoase şi a unor obiecte de putere, oarecum coroane, sceptre etc. Mai mult decât atât, încă de la faraonii egipteni şi regii asirieni, potentaţii mai mult sau mai puţin regali au folosit din abundenţă farduri, rimeluri, peruci etc, cu toate că toţi au fost bărbaţi. Se pare că primii care au folosit fardurile n-au fost femeile, ci bărbaţii înstăriţi.

Cauza pare să rezide în faptul că bărbaţii respectivi au ajuns la tronul domniei sau la alte demnităţi sociale, politice sau economice prin puterea intrigilor, a trădării şi a crimei – într-un cuvânt, s-au însoţit cu Cel rău. Dacă analizăm doar înfăţişările hieratice ale faraonilor egipteni, nu putem să nu remarcăm grija de a purta mereu, chiar şi după moarte, însemnele domniei, în special tiara sau coroana, precum şi folosirea excesivă a fardurilor, care le puneau în evidenţă capul, ochii, nasul şi gura.

Trebuie ţinut cont de faptul că Regii cei buni din vechime nu aveau nevoie de aşa ceva: ei aveau o luminozitate specială a ochilor şi un fel de nimb străveziu

deasupra capului. Când a dispărut nimbul la succesorii lor, care au devenit regi prin intrigă, trădare sau crimă, a apărut necesitatea folosirii unor substitute: coroana regală ori sceptrul, care să indice supuşilor cu cine au de-a face, în lipsa caracteristicilor fiinţiale de bază. Fără coroană şi fără sceptru, orice rege devine cerşetor; cu sceptru şi coroană orice cerşetor devine rege.

Toţi regii şi conducătorii politici, a căror dominaţie are la bază antisunetul, antimirosul şi antilumina, sunt susţinuţi în mod artificial prin însemne exterioare şi prin procedee de înfrumustare. Datorită pornirilor criminale, este de presupus că fizionomiile Regilor celor răi s-au urâţit – bruta din ei a început să fie exprimată (reflectată) la nivelul chipului. În consecinţă, au avut nevoie de o înfrumuseţare exterioară: vorba mieroasă, în spatele căreia se ascundea intriga (sunetul fals), parfumurile care să le mascheze intenţiile şi impulsurile criminale de la nivelul activităţilor motorii (mirosul fals) şi o fizionomie Prefăcută, acoperită cu farduri, rimeluri, peruci şi coroane (lumina falsă).

În acest caz, Cartea lui Enoch a avut perfectă dreptate atunci când a pus arta înfrumuseţării pe acelaşi plan cu ştiinţa războiului, a metalurgiei şi cu tainele vrăjitoriei. Fără ele, Regii Ci răi nu ar fi. fost capabili să câştige bătălia.

Extinderea iadurilor

Odată cu apariţia Regilor cei răi, comunităţile au început să fie conduse prin teroare: astfel a apărut sclavia fizică, cea mai cruntă formă de manipulare a oamenilor. Teroarea Regilor cei răi a avut însă şi o contraacţiune pe măsură: oamenii obişnuiţi au început să lupte împotriva noilor opresori. S-au înmulţit revoltele şi răscoalele pe toată suprafaţa pământului. Regii cei răi au fost, la rândul lor, asasinaţi, într-un şir de acte violente ce păreau că nu se mai sfârşesc.

Imediat după o răscoală sau după o revoltă, cantitatea de rău din lumea materială creştea. Totodată, în urma emiterii de energii pharismah întunecate, au început să afluiască din ce în ce mai mulţi oameni din haos (icon hlisa). Întrupaţi în lumea materială, în marea lor majoritate, oamenii proveniţi din haos au priceput ce se petrece şi nu s-au manifestat ca opresori. Mulţi dintre ei au fost educaţi de către vechii oponenţi transfizici ai răului: de oamenii prometeici, de morţii vii sau de cei din Centrul de putere de la miazăzi.

Aflând adevărul, oamenii proveniţi din haos s-au opus răului, dar în cele din urmă au pierit în acele confruntări sângeroase. În mod firesc, după moarte, ei ar fi trebuit să fie absorbiţi înapoi în haos, dar a apărut o altă mare problemă: nu mai erau în rezonanţă aurică nici cu haosul şi nici cu Cei răi, împotriva cărora luptaseră în lumea materială. Ei nu mai puteau fi absorbiţi nici în Regatul morţilor vii, datorită faptului că folosiseră, la rândul lor, forţa. În Regatul morţilor vii nu puteau pătrunde, după moarte, decât cei care au devenit victime ale celor răi.

Cei răi nu aveau ce face cu această categorie de oameni. Oamenii care luptaseră în lumea materială împotriva răului constituiau o sursă continuă de împotrivire şi după moarte. Atunci, Cei răi – Lorehh, Dree şi Primordialii întunericului – au amplificat iadurile, mai exact, au lărgit zonele inferioare ale acestora.

După cum s-a menţionat, iadurile au fost construite de-a lungul vechilor raze de creaţie, fiind situate în partea inferioară a acestora. Iadurile sunt formate din trei mari zone. Prima zonă, dispusă chiar la intrarea în haos, poate fi considerată rezidenţială, ea constituind locul în care îşi desfăşoară activitatea Primordialii cei mari ai întunericului, fiinţele Lorehh şi Dree. Zona a doua este o zonă semirezidenţială, un fel de zonă de tranzit, în care locuiesc Primordiali ai întunericului mai mici în grad,

oamenii din sămânţa cea rea, retardaţii din primul ciclu al cosmosului, precum şi fiinţele Lorehh şi Dree mai mici în putere şi tărie.

În prima parte a existenţei iadurilor, zona a treia nu era locuită de nimeni: acolo nu avea cine să locuiască. În momentul în care au murit oamenii care s-au opus răului fizic, Primordialii întunericului au luat decizia de a-i bloca în zona a treia a iadului, pe de-o parte pentru a-i „educa”, iar de cealaltă parte pentru a-i supraveghea. Astfel, zona a treia a devenit o temniţă din ce în ce mai temută. Pe măsură ce au pătruns din ce în ce mai mulţi oameni în zona a treia, aceasta s-a extins. De altfel, doar zona treia a găurilor de vierme poate fi considerată a fi iadul propriu-zis. Primele două zone erau doar zone rezidenţiale, cu decoruri pseudo-paradiziace, copie a celor ce au existat în ciclul al treilea la suprafaţa pământului.

Pentru a fi controlate de Cel rău, toate fiinţele omeneşti ce treceau poarta iadurilor (a treia zonă) au fost deposedate de energia sufletului şi de amintirea a toate, astfel că ajungeau umbre lipsite de energie, de identitate şi de amintire.

De la formarea iadurilor propriu-zise şi până la crucificarea lui Iisus Hristos, au existat nenumărate tentative de cucerire a iadurilor şi de eliberare a defuncţilor de către oamenii prometeici şi de către morţii vii. Cea mai puternică contraofensivă a oponenţilor transfizici ai răului a fost condusă de Ufru, al unsprezecelea mort din Regatul morţilor vii, conducătorul grupării de cerceii. Ea a avut loc în jurul anului 900 înainte de Iisus Hristos. Chiar în preajma crucificării Fiului lui Dumnezeu, cercerii mai pregăteau o mare ofensivă, fiind de această dată ajutaţi şi de oamenii prometeici. Pregătirea ofensivei presupunea acumularea de către cerceri şi de către oamenii prometeici a unei energii suficient de mari pentru a sparge planurile cuantice. Dacă

ar fi reuşit, nu numai că ar fi spart planurile cuantice, dar ar fi eliberat majoritatea oamenilor din iaduri şi le-ar fi redat amintirea de sine.

Scopul lor era de a-i elimina pentru totdeauna din *formă* Pe Primordialii întunericului cei mari şi pe şefii fiinţelor Dree şi Lorehh. În acea perioadă de timp, ei au fost doar la un pas de ceea ce şi-au propus.

Capitolul 6

„EU SUNT CEL CE SUNT”.

Scara lui Iacob

În planul cuantic material, lucrurile s-au înrăutăţit în mod constant. Prin noul „sport” preferat, posedarea directă, Cei întunecaţi au pus capăt epocii de civilizare promovată de către oponenţii transfizici ai răului. În acele momente extrem de tulburi pentru rasa omenească, a avut loc un eveniment excepţional: Unicul Dumnezeu s-a manifestat, ca Plinătate Dumnezeiască, în lumea materială, în prezenţa unui om întrupat. Acest om, care se trăgea direct din linia genealogică a lui Noe, a fost Moise.

Moise a fost singurul om întrupat care a intrat vreodată, în toată istoria cosmosului, în contact direct cu Fiinţa sublimă a lui Dumnezeu în toată Plinătatea Sa Dumnezeiască. Ca Plinătate, Dumnezeu se manifestă ca Trinitate (Sfânta Treime). Ca Sfântă Treime, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt Unul în aceeaşi Fiinţă.

Nu a fost vorba, aşadar, despre manifestarea separată a Tatălui – a lui Dumnezeu Tatăl, numit Hauti. Nu a fost vorba nici despre manifestarea separată a Fiului – a lui Iisus Hristos, Dumnezeu Iubirea, care este a doua Persoană. Nu a fost vorba, de asemenea, nici despre manifestarea separată a Duhului Sfânt, care este a treia Persoană – Dumnezeu Lumina. A fost vorba despre manifestarea Dumnezeirii, ca Trinitate.

Dumnezeu Unicul, ca Plinătate Dumnezeiască, manifestat ca Trinitate, are o altă înfăţişare şi o altă

întocmire de Lumină decât Dumnezeu Tatăl, decât Dumnezeu Fiul şi decât Dumnezeu Sfântul Duh, ca manifestări separate. Îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii denumesc această manifestare a Trinităţii prin formula Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască.

Prin apariţia în faţa omului Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască (Sfânta Treime) a intervenit pentru prima oară în istoria oamenilor. Faptul că însuşi Dumnezeu a intervenit în istorie, demonstrează faptul că lucrurile în lumea materială deveniseră extrem de complicate şi că doar intervenţia Fiinţei Supreme în Plenitudinea sa, mai putea îndrepta lucrurile.

Prin Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a comunicat oamenilor Legile după care să se ghideze. La începutul listei de Legi, se afla afirmaţia Fiinţei supreme – care este Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască – că Este (Există): EU SUNT CEL CE SUNT.

Moise a preluat şi a transmis mai departe Legile comunicate de CEL CE ESTE („EU SUNT”) – Fiinţa Supremă, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască. Cele zece porunci cunoscute astăzi (decalogul) sunt doar o sinteză tardivă a Legilor date direct de către Fiinţa Supremă – Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască.

De fapt, Dumnezeu a comunicat Legile Sale de două ori. Prima dată, Dumnezeu a comunicat Legile Sale în formă pură

— Integral. Datorită faptului că oamenii nu au fost capabili să le respecte, după „spargerea tăbliţelor”, Dumnezeu a fost de acord ca Legile Sale să fie comunicate de Moise sub o formă mai „îndulcită”. Astfel s-a născut *decalogul*. Cele zece porunci sunt sinteza Legilor cosmice care formează Ordinea cosmică – Poruncile lui Dumnezeu. Odată cu manifestarea lui Dumnezeu în istorie s-a încheiat a patra epocă a celui de-al cincilea ciclu şi a început epoca a cincea.

Linia genealogică din care a făcut parte Moise a început odată cu Noe şi cu fiul său Sem, apoi a continuat cu Avraam şi cu urmaşii săi. În mod strict, istoria poporului evreu a început cu Avraam.

După Vechiul Testament, linia genealogică despre care este vorba aici s-a perpetuat prin cel de-al doilea fiu al lui Avraam, cel făcut cu Sara/Sarra, nevasta sa, pe nume Isaac. O altă linie genealogică s-a perpetuat prin primul fiu al lui Avraam, pe nume Ismail, care a fost făcut cu o slujnică egipteancă, pe nume Agar (Septiiaginta – Geneza cap 16). De-a lungul timpului, atât în perioada scursă de la Avraam la Moise, cât şi în perioada scursă de la Moise la Iisus Hristos, liniile genealogice s-au amestecat şi s-au diversificat.

Încă din timpul existenţei lui Avraam s-au format două categorii principale de oameni în cadrul poporului evreu. După Moise, distanţa dintre cele două categorii de oameni s-a mărit. Prima categorie a fost formată din cei care respectau Poruncile ui Dumnezeu (Ordinea cosmică) doar cu mintea – pe care-i putem denumi *formalişti*. A doua categorie a fost formată din acei descendenţi, foarte puţini la număr, care au înţeles să respecte Legile (Poruncile) lui Dumnezeu cu inima – din interior –, pe care-i putem denumi *intuitivi*. După apariţia decalogului şi ţa ritualului iudaic în prima sa formă, prăpastia dintre cele două categorii de oameni s-a adâncit considerabil.

Intuitivii au fost acei oameni care au ajuns să-l înţeleagă pe Dumnezeu cu inima şi să-l iubească. Ei nu formau mai mult de 3 – 4% din totalul respectivei linii genealogice.

Această minoritate a intuitivilor a reprezentat un factor de excepţie ce a schimbat din temelii istoria lumii. Membrii acelei mici comunităţi de intuitivi au avut parte de o experienţă grandioasă: prin respectarea Legilor cosmice cu inima, ei au devenit capabili să simtă Puterea

lui Dumnezeu revărsându-se asupra lor. Ei l-au perceput pe Dumnezeu cu inima, iar nu cu mintea (cu mentalul) precum formaliştii.

Iubindu-l pe Dumnezeu cu inima şi, totodată, respectând Poruncile Sale, oamenii din această minoritate şi-au format primele rudimente aurice ale chakrei inimii – Shaimah. (36) Chakra inimii s-a format mult mai târziu – primele străluciri, denumite petale, s-au format abia în jurul anului 1600 după Iisus Hristos –, dar primele rudimente s-au format, pentru prima oară, în timpul vieţii lui Moise, la acea minoritate care a fost capabilă să-l perceapă pe Dumnezeu cu inima. În linia descendenţilor acestei minorităţi s-a întrupat ulterior Iisus Hristos (dacă ar fi să folosim ca sursă de informaţii Noul Testament – Evenghelia după Matei, cap 1 – am putea afirma că Iisus Hristos s-a întrupat în a patruzeci şi două generaţie de la Avraam).

De-a lungul generaţiilor, structura aurică a acestei minorităţi s-a modificat puţin câte puţin. Cei mai evoluaţi membrii ai acestei minorităţi au devenit proroci şi profeţi.

Prin modificarea aurică produsă în cadrul acelei minorităţi, care nu forma mai mult de 2 – 3% din linia genealogică ce pornea de la Noe, s-a produs un alt fenomen de excepţie: a apărut *fenomenul de reciprocitate de iubire între Dumnezeu şi oameni* (este vorba despre oamenii din acea minoritate).

Pe baza acestei reciprocităţi de iubire s-a format totodată şi fenomenul de *thent-thint* – echilibrul putere mare şi putere mică – între Dumnezeu, ca Putere Supremă şi oamenii ce formau acea minoritate. (37) Aceste fenomene de excepţie au început să se manifeste încă din timpul vieţii lui Moise, care poate fi considerat drept primul conducător al intuitivilor.

Dacă membrii acelei minorităţi îl iubeau pe Dumnezeu cu inima, atunci şi Dumnezeu îi iubea pe ei –

reciprocitatea în iubire. Această iubire era diferită de cea a formaliştilor, care nu credeau decât cu mentalul şi a căror unică preocupare consta în îndeplinirea cu scrupulozitate a ritualului prescris.

Legătura de iubire dintre minoritatea de intuitivi şi Dumnezeu era, dacă se poate spune astfel, de la inimă la inimă.

Şi, poate că nu este inutil de menţionat că, în timpul întrupării lui Iisus Hristos, formaliştii au primit numele de farisei (ca titulatură generică), iar intuitivii numele de esenieni (sau, cel puţin, esenienii cunoscuţi de istorie datorită descoperirii manuscriselor de la Marea Moartă, au fost continuatorii uneia dintre ramurile acelor intuitivi). Această minoritate de intuitivi a primit numele de *naţiune a lui Dumnezeu*.

În momentul în care primul om din acea minoritate l-a iubit cu inima pe Dumnezeu a avut loc un alt fenomen important al istoriei lumilor: îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii au putut să se manifeste în lumea materială prin spargerea planurilor cuantice. În secunda în care primul om din istorie l-a iubit din inimă pe Unicul Dumnezeu, planurile cuantice au fost sparte undeva prin Ţara Caananului de odinioară.

Se spune că, în acel moment, Dumnezeu Unicul ar fi rostit următoarele cuvinte memorabile: „Iată primul om*, care Mă iubeşte din inimă şi astfel ascultă Poruncile Mele. Cine Mă iubeşte pe Mine, Voi asculta glasul lui, îmi voi îndrepta Faţa către el şi îl voi ridica la Mine. Şi până la sfârşitul Timpurilor, Eu voi fi în el şi el va fi în Mine”. (* pentru cuvântul *om* a fost folosit termenul hlisa, care în limbajul nostru înseamnă *pământ* sau *ţărână*: om întrupat în trup material).

Spărgând planurile cuantice, îngerii din ierarhia Fiilor luminii au început să coboare, în trupurile lor luminoase, în lumea materială. Locul în care, pentru prima

oară, în acel loc din Ţara Cannanului, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii au spart Planurile cuantice este numit Scara lui Iacob.

Ceea ce este cunoscut prin formula *Scara lui Iacob* a fost ocul în care s-a produs prima spargere directă a planurilor cuantice, realizată de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Departe de a fi o biată scară de lemn cu ajutorul căreia un om poate urca în pod, Scara lui Iacob este o scară monumentală, de dimensiuni impresionante, ce pare a fi alcătuită din cleştar.

Scara, impropriu spus a lui Iacob, este asemănătoare cu cea de la intrarea în marile edificii publice de astăzi, athenee, universităţi, mausolee etc. Scara porneşte din cer – cam de la nivelul norilor – şi se termină aproape de la pământ. Pe acea scară, îngerii din ierarhia Luminii urcă şi coboară neîncetat, corporal, în trupuri de lumină, îndeplinind Poruncile lui Dumnezeu.

Ulterior, au urmat şi alte spargeri de planuri cuantice, în diferite locuri de pe suprafaţa pământului. În locurile în care Fiii Luminii au spart planurile cuantice s-au format porţi, porticuri, scări. Toate spargerile de planuri cuantice ale Fiilor Luminii s-au produs în locurile în care oamenii întrupaţi l-au iubit din inimă pe Dumnezeu.

Cu cât au existat mai mulţi oameni în lumea materială, indiferent de seminţie, care l-au iubit cu inima pe Dumnezeu, cu atât au existat mai multe spargeri de planuri cuantice.

Poporul ales şi Naţiunea lui Dumnezeu

Aici trebuie să facem o scurtă paranteză şi să analizăm ce înseamnă, în acest context, două noţiuni ultrafolosite şi aproape desacralizate: noţiunea de *popor ales* şi noţiunea de *Naţiune a lui Dumnezeu*.

Poporul ales este, în contextul veterotestamentar, poporul evreu – ca rezultat al liniilor de descendenţi direcţi ai lui Noe, trecând, desigur, prin Avraam. Totuşi, în

contextul strict al celor analizate, noţiunea de popor ales are o semnificaţie uşor diferită. Această semnificaţie nu anulează titulatura respectivă cu privire la poporului evreu, ci o explică.

Aici trebuie făcută încă o precizare: există, în ziua de astăzi, opinii pro şi contra cu privire la acordarea titulaturii – a calităţii – de popor ales, poporului evreu. Din perspectiva acestei lucrări, opţiunile pro sau contra nu au nicio relevanţă, datorită faptului că nu un om a acordat o astfel de calitate unui popor, ci Dumnezeu. Demersul nostru este acela de a încerca să explicăm contextul acordării acestei titulaturi, iar nu motivaţia pe care doar Dumnezeu o cunoaşte Pentru a înţelege ce înseamnă calitatea de popor ales, trebuie să analizăm contextul general al epocii în care a fost acordată pentru prima oară. Să ne gândim doar că a existat cândva o epocă întunecată, în care răul se aşternuse precum o pâclă deasă deasupra lumii materiale, fapt ce a întristat toate fiinţele luminoase din ceruri. În acele momente, în marea sa înţelepciune, Dumnezeu a cercetat inimile tuturor fiinţelor omeneşti întrupate pe suprafaţa pământului şi nu a găsit decât una singură pe placul Inimii Sale. Toţi ceilalţi oameni fie erau ocupaţi să pună în practică principiile răului, fiind aliaţi cu Cel rău, fie erau ocupaţi să lupte, folosind forţa, contra celor întunecaţi. Doar un singur, om a fost găsit curat la acea primă *strigare* a lui Dumnezeu, de cercetare a inimilor.

Dacă Dumnezeu ar fi cercetat inimile oamenilor cu o jumătate de generaţie în urmă sau cu o jumătate de generaţie după acest moment, probabil că ar fi găsit alţi oameni, din alte spaţii geografice, care să răspundă, cu inima, strigării Sale – ar fi putut, de exemplu, să găsească oameni din Egipt, din spaţiul carpato-danubiano-pontic, din Noua Guinee sau din India. Dar, în acel moment, nu exista decât un singur om curat, cu care Dumnezeu putea

să dialogheze, de la inimă la inimă. În consecinţă, Dumnezeu a dialogat cu acel om, oferindu-i tot sprijinul Său. Urmaşii acelui om – liniile sale de descendenţi direcţi – au constituit astfel *poporul ales*.

Urmaşii săi au fost aleşi de către Dumnezeu, pentru a îndeplini o anumită misiune. Modul cum au îndeplinit-o sau modul în care unii membrii ai poporului evreu s-au comportat cu *fraţii* lor dintre *neamuri* (noi, ceilalţi), este însă o altă problemă, care depăşeşte spaţiul acestei cărţi. Dacă, astăzi, Dumnezeu are răbdare cu ei, aceasta este o problemă ce depăşeşte înţelegerea omenească; de altfel, aceasta nici nu este o problemă omenească.

În concluzie, noţiunea de *popor ales* se referă la linia genealogică pornită de la acel om găsit curat la prima strigare a ui Dumnezeu, strigare care a presupus, înainte de toate, cercetarea inimii.

Mijlocul prin care Dumnezeu cercetează inima tuturor oamenilor este simplu: Dumnezeu întreabă inima şi inima răspunde, înainte ca mintea să poată conştientiza întrebarea. Totul se produce atât de rapid, încât omul nu realizează că s-a Petrecut un eveniment deosebit în existenţa sa. Cercetarea inimii presupune emiterea instantanee a unei energii pharismah de către om. Dacă energia pharismah este luminoasă, atunci inima omului este pe placul Inimii lui Dumnezeu.

Cercetarea inimii se realizează mereu şi mereu, la toţi oamenii, fără excepţie. Chiar dacă inima unui om este găsită curată la o cercetare, nu înseamnă că omul respectiv este în afara oricărei căderi. Este posibil ca inima sa să nu mai fie atât de curată la următoarea cercetare, prilej cu care omul respectiv poate să piardă încrederea şi darurile (ungerile) primite de la Dumnezeu.

Tot astfel s-au desfăşurat lucrurile în cazul poporului evreu. Dumnezeu a cercetat inimile tuturor oamenilor de pe suprafaţa pământului, dar, în acea perioadă, oameni

intuitivi existau doar în cadrul poporului evreu. Evreul a cărui inimă a fost găsită plăcută înaintea Inimii lui Dumnezeu, a devenit un ales. La rândul lor, urmaşii săi – linia sa gnealogică – au dobândit aceeaşi calitate.

A doua noţiune este cea de *Naţiune a lui Dumnezeu*, care implică cu totul altceva. Prin *Naţiunea lui Dumnezeu* sau *Popor al lui Dumnezeu* (care nu are nimic de-a face cu poporul ales) se înţelege, în sens restrâns, doar acea minoritate care a realizat, pentru prima oară în istorie, legătura de reciprocitate în iubire, de la inimă la inimă, cu Dumnezeu.

În sens larg, Naţiunea lui Dumnezeu cuprinde, în mod firesc, toţi oamenii, indiferent de popor sau de trib, care îl iubesc, cu inima, pe Dumnezeu. Toţi oamenii, indiferent de popor sau de trib, care, de-a lungul vremurilor, au reuşit să-l iubească pe Dumnezeu şi respectă, din inimă, Poruncile Sale, formează Naţiunea Sa. Ei sunt cetăţenii lui Dumnezeu.

Templele Luminii *

În mod firesc, aflându-se în relaţie de iubire şi de reciprocitate cu Dumnezeu, minoritatea de intuitivi – care forma doar 2 – 3 % din totalul poporului ales – a beneficiat de sprijinul Său în toate împrejurările, inclusiv în luptele directe cu cei care li se opuneau.

Dacă oamenii cei răi beneficiau de aportul fiinţelor luciferice, a Primordialilor întunericului, a fiinţelor Lorehh şi Dree, iar dacă oponenţii întrupaţi ai răului beneficiau de aportul celor transfizici – morţii vii, oamenii prometeici etc –, iată că a apărut o minoritate de oameni care a beneficiat de sprijinul direct al lui Dumnezeu.

Într-un fel, se poate spune că fiecare grupare forma o *turmă* condusă de un păstor. Intervenind în istoria oamenilor, Dumnezeu a avut grijă de turma Sa, al cărei Păstor a devenit în urma cererii oamenilor care-l iubeau (legământul). Datorită faptului că au fost ajutaţi de

Dumnezeu, membrii de atunci ai minorităţii intuitivilor s-au înmulţit şi au prosperat, câştigând toate bătăliile în care au fost implicaţi.

Spre deosebire de formalişti, care formau grosul poporului evreu de atunci (şi de acum), minoritatea intuitivilor să comportat în conformitate cu Poruncile lui Dumnezeu, iubindu-şi toţi semenii fără excepţie, nu doar familia şi pe cei apropiaţi. Intuitivii au pus bazele Naţiunii lui Dumnezeu, care nu trebuie confundată cu poporul ales. Acesta a fost motivul pentru care, mai târziu, în Naţiunea lui Dumnezeu au pătruns oameni de toate naţionalităţile, indiferent de culoarea pielii, de popor sau de trib.

În sânul poporului ales au existat în mod permanent tensiuni între formalişti şi intuitivi. Treptat, formaliştii au ajuns la putere, iar intuitivii au fost alungaţi la marginea societăţii. Toţi acei intuitivi care au format categoria profeţilor şi a profocilor, prin care Dumnezeu a vorbit poporului ales (turmei Sale), au fost rapid eliminaţi de pe scena istoriei de către formaliştii care nu doreau să-şi piardă privilegiile. De câte ori apărea vreun profet ori vreun proroc în vreo piaţă publică, era asasinat degrabă de reprezentanţii formaliştilor, care nu puteau pricepe decât sensul exterior (mental) al cultului şi al Poruncilor lui Dumnezeu.

Prin intermediul intuitivilor au fost construite primele temple materiale (în sens larg: lăcaşuri de cult) ale Luminii.

Primul templu al luminii din lumea materială a fost Cortul închinării, acolo unde se afla Arca Alianţei.

În templele luminii nu domnea nedreptatea, precum în templele celor răi, datorită faptului că terenul pe care erau aşezate a fost curăţat în prealabil de răutatea acestei lumi. În cazul Cortului închinării, Dumnezeu a curăţat locul respectiv, Purificându-l pentru a se putea manifesta în plinătatea Sa.

Începând cu Cortul închinării şi, apoi, cu Templul lui S, la e aşurile de cu l t al e L u în i i au ci o b în d i t o L în i e divină. Ulterior, în era creştină, prin lucrarea lui Iisus Hristos toate bisericile creştine au dobândit o Linie divină. (38)

Linia divină a unei biserici creştine de astăzi este un canal de lumină, cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, care coboară din cer şi trece prin altar, pentru a se pierde în pământ. Într-un fel, linia divină a unei biserici creştine are aceeaşi funcţionalitate ca şi linia divină a omului; linia divină a omului este ca o rază laser ce coboară, de asemenea, din cer, trece prin creştetul capului şi se pierde în pământ. Actualmente, doar trei categorii de lăcaşuri de cult au linie divină: bisericile creştine de toate tipurile, sinagogile ebraice şi moscheile musulmanilor. Ceea ce înseamnă că în ele se realizează o legătură permanentă cu Unicul Dumnezeu.

Siangogile şi moscheile au linia divină de culoare argintie, datorită faptului că rugăciunile credincioşilor sunt adresate direct lui Dumnezeu-Tatăl. În schimb, bisericile creştine au linia divină de culoarea aurie – de fapt, un amestec imposibil de descris între culoarea aurie şi culoarea argintie. Culoarea argintie este culoarea Tatălui, iar culoarea aurie este culoarea Fiului – culoarea lui Iisus Hristos.

În perioada imediat anterioară naşterii lui Iisus Hristos, lucrurile au luat o întorsătură dramatică în cadrul poporului evreu. Fariseii, saducheii şi toţi ceilalţi formalişti au câştigat pe toate planurile, chiar şi cu riscul sclaviei (captivitatea babiloniană), iar intuitivii s-au împuţinat.

De facto, Templul lui Solomon a încetat să mai existe cu mult timp înainte de a fi dărâmat. Cu mult timp înaintea naşterii Mântuitorului, Marele Preot al Templului lui Solomon nu mai putea lua contactul direct cu Unicul Dumnezeu, aşa cum se petreceau lucrurile pe timpul lui

Solomon sau David – în epoca de glorie a intuitivilor.

Templul lui Solomon devenise o formă goală, lipsită de aportul sacru al Energiei Dumnezeieşti. Era doar un loc unde se făcea negoţ şi se câştigau bani buni, fapt ce, ulterior, l-a indignat pe Iisus Hristos.

Capitolul 7
CUVÂNTUL SA FĂCUT OM

Steaua care a răsărit înainte de naşterea pruncului Iisus, starea cosmosului era tot mai precară, iar deficitul de lumină era din nou sub limitele unei relative normalităţi. Datorită emiterii masive de energii pharismah întunecate în lumea materială, starea umanităţii devenise iarăşi foarte grea, iar un nou cataclism general se prefigura în viitorul nu prea îndepărtat.

În aceste condiţii, iadurile erau din ce în ce mai pline; nenumăraţi oameni erau blocaţi în ele. Regatul morţilor vii se umpluse până la refuz cu victimele răului, iar tendinţa morţilor vii şi a fantomelor de a se răzbuna pe cei care le pricinuiseră suferinţe în lumea materială era foarte mare. Cercerii şi ferferii îşi organizau deja în detaliu ofensiva de spargere a planurilor cuantice, pentru a-i elimina din cosmos pe Cei răi.

Oamenii din Centrele de Putere de la *miazăzi*, din Işşinghingher, din Lirakashin şi din Illirin fierbeau de indignare, aşteptând clipa marii răfuieli. La rândul lor, oamenii prometeici din cele două oraşe eterice Acka şi Parries, îşi perfecţionaseră deja ultimele generaţii de OZN-uri (asemănătoare cu cele de astăzi) şi se pregăteau intens pentru marea ofensivă împotriva răului.

O astfel de ofensivă generalizată presupunea, înainte de toate, o jertfă de dimensiuni copleşitoare: dispariţia unui mare număr de oponenţi ai răului, a unui număr mare de oameni care aderaseră la tabăra întunericului, precum şi a unui mare număr de fiinţe Lorehh şi Dree.

În ceea ce-i priveşte, Cei întunecaţi erau cuprinşi de

o nelinişte pe măsură. Ei încă visau la constituirea unui nou mare regat al răului, pentru a fi la fel ca în ciclul al treilea, când stăpâneau pământul. Deşi principalii lor reprezentanţi nu se mai puteau manifesta plenar de-a lungul razelor de creaţie, acţionau din lumea eterică prin Jocuri ale vieţii şi ale morţii. „Sportul” Preferat al Celor răi devenise posedarea oamenilor întrupaţi.

Fiinţele luciferice, mai ales Lorehh şi Dree, puteau poseda un om, indiferent de seminţie, în două feluri: prin calare directă cu trupul de formă umanoidă şi prin influenţare energetică. Ambele forme de posedare au loc şi în ziua de astăzi, dar mai rar decât în acele vremuri (totuşi, nu atât de rar precum s-ar presupune).

Primul tip de posedarea presupunea calarea fiinţei întunecate peste structura aurică (peste corpul sufletului) a omului respectiv. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi observat că omul respectiv dobândeşte două structuri aurice distincte: prima structură aurică era cea personală, ce părea să dormiteze inconştientă, iar a doua structură era trupul energetic al fiinţei întunecate. Trupul energetic al fiinţei întunecate se suprapunea ca o umbră peste structura aurică a omului. În astfel de posedări directe, posedanţii erau, cel mai adesea, fiinţele Lorehh sexuale, o parte din fiinţele Dree şi deloc Primordialii întunericului, care nu mai puteau coborî atât de mult în materie pentru a se manifesta direct.

Al doilea tip de posedare presupunea doar influenţarea energetică a omului. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi remarcat faptul că structura energetică a omului în cauză este învăluită într-un halou întunecat. Acest tip de posedare era specific fiinţelor Lorehh eterice.

Datorită acestor forme de posedare, în lumea materială lucrurile nu erau prea roze. Datorită războaielor tot mai dese, soldate cu nenumărate pierderi, viaţa oamenilor ajunsese să valoreze tot mai puţin. Mulţimea de

asasinate, de fapte abominabile determinase scăderea calităţii energetice a solului în asemenea măsură, încât seceta se întindea ca o molimă de-a lungul zonelor locuite, provocând foamete şi boli.

Nici în rândul poporului evreu, lucrurile nu stăteau prea diferit. Naţiunea lui Dumnezeu, intuitivii, erau din ce în ce mai puţini

— Aproape primejdios de puţini. În schimb formaliştii, care erau şi ei (mai mult sau mai puţin, într-un fel sau în altul) posedaţi direct (prin primul tip de posedare), cuceriseră cele mai importante funcţii publice şi guvernau poporul după cum îi tăia capul. În momentul apariţiei vreunui profet, care făcea parte dintre intuitivi, formaliştii se sesizau parcă din oficiu şi aveau grijă ca acesta să fie asasinat cât se poate de rapid. Moartea aştepta implacabilă la fiecare colţ de uliţă. În Templul lui Solomon. Marele Preot nu mai era capabil să comunice cu Dumnezeu în Sfânta Sfintelor, iar jertfele nu mai aveau nicio valoare.

În perioada de început, în practica poporului ales, jertfele şi ofrandele au fost instituite ca mijloc eficient de comunicare cu Dumnezeu. Erau jertfite doar părţile bune de mâncat din cereale şi din carnea animalelor, în care ponderea de lumină era mare. Tot atunci a fost introdus, ca principiu tehnic de epurare a răului, sacrificiul ţapului ispăşitor.

Jertfa, ca principiu tehnic de comunicare (şi de comuniune) cu aspectele transfizice ale cosmosului, a constituit, de altfel, o practică extrem de răspândită în toată acea perioadă, fiind folosită intens de toate categoriile de oameni. De o parte, oamenii întrupaţi ai întunericului aveau nevoie de jertfe în războaie, pentru a realiza coborârea nivelului energetic al planului material şi, implicit, pentru a intra în comuniune cu stăpânii lor din haos. De cealaltă parte, oponenţii transfizici ai răului s-au

jertfit pe ei înşişi în războaiele îndelungate pe care le-au purtat, astfel că au reuşit să echilibreze nivelul energetic al pământului.

Totuşi, în cazul acestora din urmă, era nevoie de jertfe din ce în ce mai mari, pentru a echilibra situaţia. În cazul în care răul se reinfiltra în natură (în creaţie), ca urmare a emiterii, în continuare, a energiilor pharismah negative, era nevoie de jertfe mult mai numeroase. În lipsa unor jertfe care să contrabalanseze răul ce se infuza în natură, ar fi survenit cataclisme naturale de mare amploare, care ar fi pus în pericol planul cuantic material.

Deşi, ca principiu general de funcţionare, jertfele oamenilor întunericului, ale oponenţilor răului şi ale celor care-l slăveau pe Adevăratul Dumnezeu, pot fi incluse în aceeaşi categorie, cauzele determinante, precum şi efectele lor au fost total diferite, astfel că trebuie evitate generalizările facile cu privire la acest subiect…

Indiferent de eforturile depuse de oponenţii răului, nicio jertfa nu era suficient de puternică pentru a redresa situaţia, tot mai precară a lumii materiale. Chiar dacă, să spunem, oponenţii transfizici ai răului ar fi reuşit să spargă planurile cuantice, să cucerească iadurile şi să taie răul din rădăcină, nimeni nu avea certitudinea că răul nu se va infuza iarăşi. Era suficient, precum în ciclurile anterioare, ca un singur om întrupat să facă ce-l taie capul şi răul s-ar fi manifestat iarăşi în lumea materială – caz în = are jertfele ar fi devenit inutile în acele momente de grea cumpănă, Dumnezeu Unicul a decis să jertfească Fiinţă din Fiinţa Sa, atât pentru a contrabalansa răul din cosmos, cât, mai ales, pentru areîntoarce la Lumină pe toţi cei care s-au depărtat de El, *pentru a fi precum la începuturi, când toate erau bune înaintea Sa*. *tu* acest scop, a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea nesfârşita Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a întrupat în lumea materială, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

În momentul naşterii Sale în lumea materială, printr-o imaculată concepţiune, Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, a spart planurile cuantice în mod direct, astfel că nu s-a întrupat de-a lungul unei raze de creaţie, precum celelalte fiinţe.

În locul de pe cer în care Duhul Său a spart planurile cuantice pentru a pătrunde în planul cuantic material şi, ulterior, în pântecele Fecioarei Maria, a fost observată o lumină. De pe pământul fizic, această lumină a fost observată de magii de la răsărit şi nu numai de ei, ca o stea extrem de luminoasă, care s-a înserat brusc în peisajul ceresc din acea epocă. După întrupare, când cerurile s-au închis, lumina a fost acoperită şi nu s-a mai observat din planul cuantic material.

Steaua observată de magii de la răsărit a fost mult mai luminoasă decât oricare altă stea de pe firmanent. Era de cel puţin douăzeci de ori mai strălucitoare decât cea mai luminoasă stea, astfel că, pentru cei care cunoşteau tainele cerurilor, era evident că anunţa o întrupare excepţională. Steaua a adăstat câteva zile deasupra locului în care s-a aflat Fecioara Maria, urmând-o acolo unde mergea. Din acest motiv, a fost posibil ca magii să poată localiza locul în care se va naşte Marea Lumină.

Magii, vechii înţelepţi, cunoşteau faptul că stelele de pe cer sunt porţi ce fac legătura cu aspectele transfizice ale cosmosului şi erau foarte interesaţi de orice apariţie a unei lumini pe cer. Departe de a fi nişte bieţi neştiutori semisălbatici, aşa cum sunt prezentaţi astăzi, vechii înţelepţi cunoşteau tainele cerurilor, astfel că nu confundau stelele sau apariţia unor lumini cereşti cu OZN-urile eterice ale oamenilor prometeici, pe care le cunoşteau foarte bine – mult mai bine decât le cunoaştem noi astăzi.

Pe de altă parte, vechii înţelepţi nu aveau despre stele concepţia pe care o are astăzi ştiinţa modernă.

Pentru ei, stelele şi luminile de pe cer erau. pur şi simplu, porţi, prin care forţele transfizice pătrundeau în planul cuantic material dinspre periferie spre centru.

„Eu îţi spun”.

Actualmente, în cronica akasha, nu există foarte multe imagini cu privire la existenţa trupească a lui Iisus Hristos. Doar cele mai importante episoade ale existenţei Sale mai pot fi observate de un clarvăzător în cronica akasha – printre care şi crucificarea.

Explicaţia îngerilor din Ierarhia Fiilor Luminii cu privire la acest subiect este următoarea: energia remanentă – sunetul, mirosul şi lumina – a acestor evenimente s-a mutat din cer pe pământ, sub formă de lumină scrisă. Imaginea Cuvântului lui Dumnezeu s-a mutat pe pământ, acolo unde, afirmă ei, rezidă Adevărata Putere.

Cu alte cuvinte, pe măsură ce fructele actelor lui Iisus Hristos au încolţit pe pământ, imaginile din cronica akasha s-au estompat. Totuşi, încă mai există suficiente imagini în cronica akasha cu privire la existenţa întrupată a lui Iisus Hristos, ceea ce înseamnă că mai sunt încă multe roade care trebuie să încolţească pe pământ.

De-a lungul întregii sale existenţe întrupate, Iisus Hristos, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a jertfit pentru întregul cosmos. El a făcut jertfe de sunet, jertfe de miros şi jertfe de lumină.

Jertfele de sunet au fost predicile. Iisus Hristos a rostit Adevărul, pentru că El însuşi era, este şi va fi Adevărul.

Absolut tot ce a rostit Iisus Hristos de-a lungul existenţei Sale a fost adevărat.

Jertfele de miros s-au concretizat prin transpunerea imediată (instantanee) a vorbelor Sale în planul material. Ceea ce Iisus Hristos a spus prin sunet (prin Vorbire Adevărată) s-a realizat efectiv în planul material prin

activităţile Sale motorii (care constituie faptele din planul material), care corespund mirosului. Ceea ce El spunea ca Vorbire Adevărată se realiza instantaneu, pentru că vorbea însuşi Cuvântul, care este esenţa sunetului din lumea materială. Iisus Hristos a tămăduit doar prin intermediul Cuvântului: Eu îţi spun: „Ia patul şi scoală-te”; „învie”; „eşti vindecat” sau „credinţa ta te-a vindecat” etc

Cea mai înaltă jertfă pe care a făcut-o Dumnezeu făcut om, a fost jertfa de lumină. Jertfa de lumină nu se poate face în mod eficient de către oameni; ea este atributul exclusiv al lui Dumnezeu, care este Puterea Supremă. Lumina este *continuitatea a toate*, este efectul *văzut* al prezentului continuu în care există Fiinţa lui Dumnezeu. De aceea, Iisus Hristos, a treia Persoană a lui Dumnezeu, este Lumina Lumii. Lumina Lumii este *continuitatea a toate*; doar prin Iubire/Lumină se poate produce continuitatea a tot ce există.

Prin jertfa de lumină, Iisus Hristos a realizat *continuitatea Luminii* în lumea materială. Dacă Iisus Hristos poruncea demonilor (fiinţelor Lorehh) să iasă dintr-un om, aceştia nu mai aveau posibilitatea de a intra vreodată înapoi. Omul era ca şi sigilat din acest punct de vedere (fireşte, de-a lungul existenţei sale, acel om putea contacta alte boli – ca efect al activităţii unor demoni Lorehh –, dar nu cea care-i fusese vindecată de Iisus Hristos). Dacă un om era vindecat prin puterea lui Iisus Hristos, putreziciunea nu mai avea nicio şansă să mai revină în acelaşi fel. Aceasta însemna că Iisus Hristos, prin poruncile Sale

— Vorbirea Adevărată – realiza o continuitate a Luminii. Dacă nu ar fi existat o astfel de continuitate a Luminii, omul respectiv ar fi fost iarăşi cucerit de aceiaşi demoni.

Toate actele de vindecare ale lui Iisus Hristos, de la alungarea demonilor din bolnavi şi până la învierea lui

Lazăr, poartă numele de *lucrări de putere*. Toate obiectele atinse de Iisus Hristos au devenit *obiecte de putere*. Locurile pe unde Iisus Hristos a umblat, au devenit *locuri de putere*. Cuvintele rostite de El, au devenit *cuvinte de putere*.

Cea mai înaltă jertfă de lumină pe care a făcut-o Iisus Hristos, a fost însă moartea pe cruce. Prin moartea Sa pe cruce, Lumina a devenit Viaţă pe toată suprafaţa pământului, impregnându-se în tot ce există. Prin scurgerea sângelui Său pe sol, Viaţa a început să triumfe pe pământ, iar calitatea solului s-a modificat radical, ceea ce oponenţii transfizici ai răului n-au obţinut niciodată şi nici n-ar fi fost posibil să obţină, datorită faptului că nu aveau suficientă putere şi tărie. Pentru oponenţii transfizici ai răului, ca şi pentru vechii preoţi evrei, excedentul de energie obţinută în urma unei jertfe trebuia reactualizat ori de câte ori Ordinea cosmică era perturbată.

Prin Jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, oamenii întrupaţi au beneficiat de un excedent masiv de energie luminoasă – de Iubire, de Lumină şi de Viaţă (de sunet, miros şi lumină). Acest excedent de energie durează şi astăzi şi va dura până în clipa în care vor înceta efectele jertfei pe cruce. Efectele jertfei pe cruce se vor perpetua în viitor, dar sunt limitate în timp. În momentul în care vor înceta efectele jertfei pe cruce, va surveni Sfârşitul timpului.

La nivelul cumulului de energie specifică sunetului şi mirosului, oamenii nu erau şi nu sunt chiar atât de deficitari. Ca sunet, la nivel declarativ, oamenii sunt iubitori; ca „predici” ţinute în viaţa de toate zilele, oamenii îşi iubesc familia şi pe cei apropiaţi. Şi ca miros, ca aplicare în practică a ceea ce spun – iubirea declarativă –, oamenii stau încă bine: toţi caută să-i ajute pe cei apropiaţi, să-şi ajute familia, rudele etc. În schimb, oamenii sunt deficitari la capitolul lumină.

Oamenii emit lumină bolnavă (cu toate caracteristicile ce derivă din ea, inclusiv urăţirea trupului şi a fizionomiei datorită emiterii de pharismah întunecate), datorită faptului că nu-şi iubesc, deopotrivă, toţi semenii. Oamenii luptă neîncetat împotriva semenilor lor, uneori chiar cu scopul declarat de a-şi ajuta familia şi pe cei apropiaţi. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care a fost nevoie de o infuzie imensă de Lumină – care apoi a devenit Viaţă –, provenită de la o fiinţă întrupată în planul material, capabilă să-i iubească pe toţi oamenii, fără deosebire. Această fiinţă care a dăruit Lumina nu putea fi decât Lumina Lumii – Iisus Hristos.

Prin moartea pe cruce a lui Iisus Hristos, Lumina, Iubirea şi Viaţa s-au infuzat, ca o contrapondere la rău, pe tot pământul, pentru a suplini deficitul imens al oamenilor întrupaţi. De aproape 2000 de ani, natura, mediul, solul terestru, structura aurică şi corporală a oamenilor şi a vieţuitoarelor sunt susţinute de Lumina-Iubire devenită Viaţă. Acesta este primul pas spre reîntoarcerea la paradisul dintru începuturi, când creaţia era susţinută, în mod direct, de Lumina lui Dumnezeu (Lumina creaţiei).

Această acţiune a Luminii Lumii este opusă celei prin care, de-a lungul ciclurilor trecute, răul (contralumina sau antilumina) s-a infuzat în natură şi în oameni şi care a culminat cu constituirea acelor pseudo-paradisuri artificiale.

Noul Paradis terestru, ca efect final al acţiunii Luminii Lumii, Iisus Hristos, poartă numele de *împărăţia lui Dumnezeu* sau *împărăţia cerurilor* împărăţia lui Dumnezeu s-a adăugat structurii globul Uj terestru încă din timpul vieţii fizice a lui Iisus Hristos. Ea este deocamdată, invizibilă oamenilor întrupaţi, care nu pot percepe decât aspectul mineral al planului cuantic material. De aceea Iisus Hristos spunea încă din timpul existenţei sale fizice de acum aproape 2000 de ani, că

împărăţia lui Dumnezeu a şi venit, dar că oamenii încă nu o pot observa, deşi este „aici”.

Când planul cuantic mineral nu va mai fi alimentat cu Iubire, Lumină şi Viaţă, aşa cum este în prezent datorită jertfei pe cruce, va înceta să mai existe în forma actuală. Ceea ce se va petrece cu planul cuantic mineral au spus-o deja scrierile sacre ale creştinismului, astfel că nu trebuie să constituie o surpriză prea mare: va începe să ardă în mod continuu. Se va aprinde de la sine şi va arde în veşnicie, aşa cum s-au petrecut cândva lucrurile cu Perferul. Toate fiinţele care nu vor fi apte pentru a pătrunde în împărăţia lui Dumnezeu, vor arde împreună cu planul cuantic mineral, într-un proces de combustie perpetuuă.

Când va înceta efectul jertfei pe cruce, va surveni Sfârşitul timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită „de apoi” – Judecata Finală –, care va fi, de fapt, o triere realizată în funcţie de cantitatea de Lumină din structura aurică a fiecărei fiinţe.

Până la Sfârşitul timpului, toate fiinţele din cosmos trebuie să se salveze – să se mântuiască. Altfel, vor fi prinse în planul cuantic material şi vor arde împreună cu acesta. De aceea, unii preoţi creştini avertizează în modul cel mai serios, dar fără a fi înţeleşi în totalitate, că oamenii nu trebuie să mai facă răul în lumea materială, pentru că echivalează cu a doua răstignire a lui Iisus Hristos. Se spune că, dacă, la Sfârşitul timpului, vor mai există oameni de salvat în lumea fizică, Iisus Hristos poate lua decizia să se răstignească pentru a doua oară. Doar astfel mai poate infuza în lumea materială, printr-o nouă jertfă, un nou excedent de Lumină şi de Viaţă. Doar astfel mai poate da o şansă celor rămaşi captivi în planul material să se reîntoarcă la Lumină. Ceea ce ar fi extrem de dramatic şi de copleşitor.

Planul cuantic material nici nu trebuia să existe.

Materia, aspectul mineral, este doar efectul existenţei şi acţiunii fiinţelor care au ales calea răului şi a întunericului. Ca aspect lipsit de formă, ca energie, Cei întunecaţi au fost azvârliţi în materie, unde au rămas captivi (cristalizaţi): din structura lor energetică răspândită în tot cosmosul, s-a născut planul cuantic material. Materia şi cosmosul sunt trupul Celor întunecaţi, menţinut în viaţă doar de energiile pharismah ale oamenilor.

Efectele jertfei pe cruce

Iisus Hristos este singura fiinţă din cosmos capabilă să furnizeze Lumina şi să-i atragă pe toţi Cei răzvrătiţi spre prezentul continuu – acolo unde este Dumnezeu. Iisus Hristos este Stăpânul Timpului. El este Purtătorul Cheilor Timpului, datorită faptului că Fiinţa Sa se află într-o continuă nemişcare. Aflându-se într-o continuă nemişcare, în prezentul continuu, imuabil în Esenţa sa divină, Iisus Hristos poate controla Timpul, care este mişcare.

Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a deschis calea ca toţi Cei răzvrătiţi să poată experimenta atât continuitatea formei, care înseamnă viaţa cosmosului, cât şi discontinuitatea formei, care înseamnă moartea cosmosului. Singurul loc în care poate fi experimentată continuitatea (viaţa) şi discontinuitatea (moartea) este planul cuantic material şi trece prin om. Planul cuantic material şi omul, ca fiinţă întrupată, au devenit câmpul de bătălie a cosmosului.

Instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu (sau împărăţia cerurilor) este echivalentă cu reinstaurarea Paradisului originar, în condiţiile în care planul cuantic material este condamnat la dispariţie. Toate impulsurile de salvare pentru cei întunecaţi au fost însămânţate în timpul existenţei întrupate a lui Iisus Hristos, dar au fost continuate după moartea pe cruce şi după înviere. Fructele acţiunilor lui Iisus Hristos nu s-au încheiat nici în ziua de astăzi, dar procesul continuă cu intensitate sporită. Iisus

Hristos a acţionat pe toate planurile, pe de-o parte pentru a-i salva pe toţi Cei întunecaţi, iar pe de altă parte, pentru a readuce Paradisul originar sub noua sa formă, numită împărăţia lui Dumnezeu.

Efectele jertfei pe cruce; ale scurgerii sângelui Său pe Pământ şi ale tuturor acţiunilor Sale ulterioare pot fi urmărite pe mai multe direcţii principale. (39)

După moartea pe cruce, care a implicat o mare jertfă de Lumină şi după scurgerea sângelui Său pe pământ, Iisus Hristos s-a unit cu creaţia (cu natura şi cu întocmirile sale) şi cu toate fiinţele din cosmos. Aceasta constituie primul şi cel mai important efect al jertfei lui Iisus Hristos.

Al doilea efect important al jertfei a constat în schimbarea condiţiei post-mortem a tuturor oamenilor icon hlisa, concomitent cu modificarea configuraţiei lumii de dincolo.

Al treilea efect important al jertfei a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al oamenilor din seminţia sâmtemilor.

Al patrulea efect important al jertfei a constat în modificarea configuraţiei aurice a oamenilor din toate generaţiile şi seminţiile. care s-au întrupat după moartea şi învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creştine, concomitent cu sădirea unor potenţialităţi ce fac posibilă mântuirea.

Al cincilea efect important al jertfei a constat în deschiderea, după o lungă perioadă de timp, a porţii alfa, prin care au început să pătrundă, direct din Lumea fără formă, spirite omeneşti pure (iconi).

Al şaselea efect important al jertfei a constat în ajutorarea directă a oamenilor din lumea materială, pentru ca aceştia să nu mai cadă sub influenţa celor întunecaţi. La această acţiune de ajutorare au fost chemaţi să participe toţi îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii şi toate spiritele bune ale naturii aflate în Oceanul de Lumină.

Al şaptelea efect important al jertfei a presupus apariţia unui nou plan cuantic, Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos şi formarea Adunării celei mari a oamenilor.

Al optulea efect important al jertfei a presupus constituirea unui nou Centru de putere al Luminii, format exclusiv din oameni. Acest nou Centru de putere este denumit Ataltalia.

Al nouălea efect important al jertfei i-a vizat pe Cei întunecaţi: fiinţele Lorehh, fiinţele Dree şi Primordialii întunericului cei mari. Datorită jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a avut loc o limitare a posibilităţilor de manifestare ale Celor întunecaţi. Totodată au fost constituite noi premise în vederea reîntoarcerii lor la Lumină.

Primul efect important al jertfei pe cruce l-a constituit, aşadar, unirea lui Iisus Hristos cu întreaga creaţie, cu mediul, cu întocmirile sale şi cu toate fiinţele omeneşti. Prin jertfa Sa, Iubirea nesfârşită, Iisus Hristos a infuzat Viaţă şi Lumină întregii creaţii, acţiune ce a presupus modificarea raporturilor dintre lumină şi întuneric în lumea materială.

Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, au fost mai multe tentative de a elimina răul şi întunericul din lumea materială, dar toate au eşuat datorită faptului că a fost folosită forţa. În cel de-a patrulea ciclu, aceste tentative au aparţinut oponenţilor transfizici ai răului – morţii vii, oamenii prometeici, cei de la miazăzi etc. Toţi au încercat să elimine răul prin folosirea forţei, ceea ce a reprezentat un rău şi mai mare, care, la rândul său, a adus la viaţă un alt rău, mult mai vechi şi mai puternic. Acesta a fost, de altfel, motivul pentru care au eşuat cu toţii.

Prin jertfele lor individuale sau colective, oponenţii răului au reuşit doar mici corecţii: pentru scurte perioade, lumina s-a infuzat iarăşi în creaţie, dar, în cele din urmă, datorită emiterii de noi pharismah întunecate, totul a

revenit la fel ca înainte, dacă nu şi mai rău. Dacă se continua în acest fel, creaţia ar fi redevenit întunecată, precum era în cel de-al treilea ciclu, când s-au constituit, pe scară extinsă, acele pseudo-paradisuri artificiale. În aceste condiţii, ar fi trebuit să aibă loc o nouă confruntare între Fiii întunericului şi Fiii Luminii şi, implicit, o nouă distrugere a planului cuantic material.

Nu s-a produs acest eveniment tragic, datorită faptului că, prin jertfa sa, Iisus Hristos a infuzat un excedent de Lumină şi de Viaţă în planul cuantic material – în creaţie şi în fiinţe.

Transformarea lumii de dincolo.

Un alt efect important al jertfei lui Iisus Hristos a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al celor două mari seminţii de oameni – oamenii din seminţia icon hlisa şi oamenii din seminţia sâmtemilor. Vom începe cu oamenii din seminţia icon hlisa.

După jertfa lui Iisus Hristos, destinul post-mortem al oamenilor icon hlisa a cunoscut o modificare foarte importantă. Imediat după moartea pe cruce (mai precis spus, între moartea pe cruce şi învierea a treia zi), Duhul lui Iisus Hristos a pătruns în iaduri, unde adăstau, lipsite de conştiinţă şi de identitate, nenumărate fiinţe omeneşti din toate generaţiile, Iisus Hristos a desfiinţat mare parte din găurile de vierme numite iaduri care în acea perioadă El a eliberat toţi oamenii din iaduri

Totodată, Iisus Hristos a cerut Primordialilor întunericului cei mari să se întoarcă la Lumină. O parte din ei – cei care deja erau copţi – s-au întors la Lumină. (40)

În marea lor majoritate, iadurile, formate de-a lungul vechilor găuri de vierme, şi-au încetat existenţa. Înainte de jertfa pe cruce a lui Dsus Hristos existau 76 sau 78 de iaduri. După jertfa pe cruce au mai rămas 13. La începutul anului 1900 mai existau doar 12 găuri de vierme, ceea ce înseamnă că au fost necesare aproape două milenii pentru

a fi desfiinţată o gaură de vierme. Cele 12 găuri de vierme încă există în ziua de astăzi, datorită faptului că mai sunt oameni care emit energii pharismah întunecate în lumea materială, prin exercitarea liberului arbitru.

Imediat după eliberarea oamenilor din iaduri, Iisus Hristos s-a deplasat în Regatul morţilor vii, unde i-a eliberat pe toţi morţii vii. Regatul morţilor vii şi-a încetat existenţa. În vechea formă, nu a mai rămas nimic din Regatul morţilor vii. Totuşi, actualmente, mai există o reminiscenţă a vechiului regat, denumită regiunea infraeterică, în care pătrund toate acele fiinţe omeneşti care mor fără a avea pusă, în prealabil, pecetea morţii şi care au murit înainte de a le fi venit sorocul: fantomele rătăcitoare, stafiile şi strigoii. (41)

Imediat după desfiinţarea majorităţii iadurilor şi a Regatului morţilor vii, s-a format lumea astrală. Toţi oamenii icon hlisa din Regatul morţilor vii şi din iaduri au primit Efigia lui Iisus Hristos şi au fost strămutaţi în nou constituita lume astrală.

Spre deosebire de vechile iaduri sau de Regatul morţilor vii, lumea astrală este o lume luminoasă, în care defuncţii păstrează identitatea şi continuitatea conştiinţei. Lumea astrală este, la rândul ei, împărţită în mai multe subpaliere cuantice, în funcţie de calitatea defuncţilor care le locuiesc.

Toate aceste evenimente s-au desfăşurat de-a lungul celor trei zile scurse după moartea pe cruce a lui Iisus Hristos. La sfârşitul celei de-a treia zi, Duhul lui Iisus Hristos, în care coborâse în Iad şi în Regatul morţilor vii, s-a unit cu trupul din mormânt. În acel moment, s-a produs cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor: învierea trupească din morţi a Fiului lui Dumnezeu. În momentul învierii, a treia zi după moartea pe cruce, Iisus Hristos şi-a format Trupul de Slavă Istoria creştinismului, ca Lucrare a lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă, a început în acea zi

numită a cincizeci şi i – Rusaliile –, în care Duhul Sfânt s-a pogorât asupra apostolilor. Acela a fost momentul crucial în care efectul jertfei pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, s-a manifestat, pentru prima oară, la nivel planetar.

Eliberarea celor din iaduri şi din Regatul morţilor vii, precum şi formarea lumii astrale, a influenţat destinul ulterior al oamenilor întrupaţi. La scurt timp după învierea lui Iisus Hristos, oamenii icon hlisa au început să se întrupeze direct din recent constituita lume astrală.

Spre deosebire de toţi oamenii care s-au întrupat până în acel moment, cei proveniţi din lumea astrală n-au mai venit la întrupare de-a lungul razelor de creaţie, prin porţile numite stele. După cum a fost menţionat, în toată istoria anterioară a cosmosului, oamenii s-au întrupat direct din iaduri şi din haos, de-a lungul razelor de creaţie. În schimb, oamenii proveniţi din lumea astrală s-au întrupat printr-o modalitate de manifestare denumită *apropiere imediată*. De atunci şi până în ziua de astăzi, toţi oamenii proveniţi din lumea astrală se întrupează printr-o *apropiere imediată*.

În momentul întrupării unui om prin *apropierea imediată*, planurile cuantice astral, eteric şi material se suprapun pentru câteva clipite, după care se formează un fel de culoar, ca o supapă (aşa pare), prin care corpul duh pătrunde în trupul mamei. Locul prin care se realizează penetrarea planurilor cuantice este extrem de mic, iar durata deschiderii este de câteva secunde.

Astăzi, există o controversă cu privire la modalităţile întrupării unei fiinţe în lumea materială: după unele concepţii, oamenii provin din stele, iar după altele provin din lumea astrală (denumită în mod generic „lumea de dincolo”). Trebuie dat dreptate ambelor concepţii: există, în continuare, oameni care vin din stele – pe calea cea veche, de-a lungul razelor de creaţie. De asemenea, există

oameni care se întrupează direct din lumea astrală – care reprezintă calea cea nouă. Controversa cu privire la acest subiect provine din aplicarea unui mod de gândire total defectuos, care are tendinţa de a generaliza şi de a schematiza totul.

În ziua de astăzi, prin porţile numite stele vin în continuare, de-a lungul razelor de creaţie, oameni din iaduri şi din haos, pentru a se întrupa. Oamenii din această categorie sunt foarte mulţi. Mai mult decât atât: sunt epoci, perioade sau ani ÎQ care, datorită energiilor pharismah întunecate emise de părinţi în momentul concepţiei, vin la întrupare, din stele, de-a lungul razelor de creaţie, mai mulţi oameni decât ar trebui, ÎD detrimentul celor din astral.

Unii dintre cei care vin de-a lungul razelor de creaţie, nu s-au întrupat cam de multişor în lumea materială: mulţi se întrupează pentru prima oară după jertfa lui Iisus Hristos. În multe cazuri, aceşti oameni îşi îmbunătăţesc comportamentul, astfel că, după moarte, nu se mai reîntorc în iaduri – în cele 12 iaduri care mai există –, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală.

Acesta este, de altfel, planul lui Iisus Hristos pentru oamenii din seminţia icon hlisa. Oamenii din seminiţia icon hlisa care încă se află în haos şi în iaduri trebuie să se întrupeze în lumea materială şi să-şi îmbunătăţească comportamentul. Este o mare şansă pentru toţi aceşti oameni să pătrundă după moarte în lumea astrală şi să nu se reîntoarcă în iaduri sau în haos. Imediat după ce pătrund în lumea astrală, ei sunt luaţi în primire de oameni specializaţi – educatori sau învăţători. Este un paradox al sorţii faptul că o parte dintre învăţătorii din lumea astrală sunt chiar victimele lor din existenţele anterioare, când răul stăpânea pământul.

În lumea astrală nu există îngeri, ci doar oameni care îndeplinesc funcţia de învăţători pentru semenii lor –

pentru fraţii lor. În lumea astrală, oamenii se învaţă unul pe altul, într-un circuit educativ grandios.

Din lumea astrală, oamenii icon hlisa se reîntrupează (reîncarnează) iarăşi, după o perioadă variabilă de timp, în lumea materială, într-un circuit neîntrerupt, pentru a participa la educarea semenilor lor care se întrupează pentru prima oară din haos şi din iaduri.

Oamenii ce provin din iaduri, trebuie aşteptaţi în lumea materială de fiinţe omeneşti care au deja un stagiu de pregătire în lumea astrală. Aceştia din urmă vor deveni părinţi sau educatori pentru cei proveniţi din iad. În era creştină, evoluţia oamenilor se produce în mod colectiv.

„Efectul" Lazăr

Oamenii din seminţia icon hlisa au fost primii care trebuiau salvaţi. Ei duc, de fapt, greul în lumea materială. Au urmat, fireşte, oamenii din seminţia sâmtemilor, care trebuiau preluaţi în integralitatea lor de către Iisus Hristos. Totuşi, în cazul oamenilor din seminţia sâmtemilor, procesul preluării a fost mult mai complicat. El se desfăşoară şi în ziua de astăzi şi se va desfăşura până la Sfârşitul timpului.

În cazul sâmtemilor, lucrurile sunt mai complicate datorită faptului că au o structură aurică diferită de cea a oamenilor din seminţia icon hlisa. Sâmtemii sunt desemnaţi în Vechiul Testament prin expresia „fiii oamenilor".

După cum s-a menţionat, sâmtemii, ca structură aurică, sunt formaţi din steaua sufletului, care îndeplineşte rolul spiritului şi din corpul sufletului, care este ca un corp duh nou. Corpul sufletului îndeplineşte acelaşi rol pe care, la oamenii icon hlisa, îl îndeplineşte corpul duh. La fel ca şi oamenii icon hlisa, sâmtemii au corp eteric, corp emoţional, corp astral, corp mental etc.

După cum s-a remarcat, după moarte, oamenii icon hlisa sunt atraşi în una din locaţiile cu care sunt în

sintonie, în funcţie de faptele lor din lumea fizică: în iad, în haos, în lumea astrală etc. La sâmtemi, acest proces este blocat, datorită faptului că nu au acel „veşmânt” care este corpul duh – veşmânt care la oamenii icon hlisa este virusat de experienţele din ciclurile anterioare. Oamenii din seminţia sâmtemilor au drept „veşmânt” doar corpul sufletului, cu care nu se poate pătrunde în locaţiile denumite iad, haos, Regatul morţilor vii, lumea astrală etc, datorită faptului că este format dintr-un alt tip de energie. În toate aceste locaţii transfizice nu pot pătrunde decât cei care au un corp duh. În consecinţă, oamenii din seminţia sâmtemilor sunt incompatibili cu locaţiile respective.

Fireşte, oamenii din seminţia sâmtemilor nu mor definitiv – n-ar avea cum. Dar nici nu au unde să meargă după moarte. De aceea, după clipa morţii, structura lor aurică suferă un proces de restructurare. La oamenii din seminţia sâmtemilor, imediat după moarte, toate structurile aurice exterioare (corpul emoţional, corpul astral, corpul mental) sunt resorbite în suflet (mai precis în corpul sufletului), ca nişte fumuri – până la UD

punct, la fel ca la oamenii icon hlisa. Chiar şi patternuril e energetice (matricea energetică) ale corpului material sunt înmagazinate în corpul sufletului. Concomitent, sâmtemii intră într-o stare specifică, denumită *adormire*, în care dispare continuitatea conştientei.

Pe măsură ce corpul fizic al sâmtemilor se descompune în pământ, corpul sufletului îşi pierde forma umanoidă şi condensează într-o sferă cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru. Această sferă formată din energia corpului sufletului dăinuie la nesfârşit, în apropierea locului în care a fost înmormântat cadavrul. În interiorul ei pulsează, ca o lumină intermitentă, steluţa sufletului. În sfera sufletului sunt înmagazinate toate informaţiile – patternurile – cu privire la structura aurică a

acelui om.

Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor sâmtemilor. Fiind Stăpânul Timpului, Iisus Hristos nu a modificat doar destinul postmortem al sâmtemilor care au trăit pe vremea Sa oricare s-au născut după aceea, ci şi – iar aceasta este o mare taină a cosmosului – al celor care au trăit înaintea jertfei Sale. Ca Dumnezeu al celor vii, iar nu al celor morţi, în momentul jertfei pe cruce, Iisus Hristos a pus Efigia Sa peste toţi sâmtemii: trecuţi, prezenţi şi viitori. Efigia Dumnezeului Celui Viu este Lumina şi viaţa veşnică. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a infuzat viaţa veşnică celor ce sunt uniţi cu El, ceea ce nu mai fost nimeni capabil să facă vreodată în cosmos.

Interesant de remarcat este şi faptul că, deşi a pătruns în cosmos pe la periferie (din exterior), prin acel loc denumit steaua magilor, Iisus Hristos a devenit Centrul Universului datorită jertfei pe cruce. În consecinţă, El a acţionat, la nivelul lumii materiale, dinspre centru spre periferie (invers decât orice altă fiinţă). Devenind Centrul Universului, Iisus Hristos a infuzat din interior Viaţa şi Lumina întregii creaţii.

Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor sâmtemilor, datorită faptului că, prin jertfa sa, s-a unit cu întreaga creaţie, deci şi cu sâmtemii – mai exact spus, cu energia sufletească ce stă la baza alcătuirii corpului lor sufletesc (care face parte din creaţie). Iisus Hristos s-a unit cu sâmtemii din interior, nu din exterior.

Prin unirea cu întreaga creaţie, Iisus Hristos a impregnat cu energia Sa sufletească toate corpurile sufleteşti. sâmtemilor din trecut, deja morţi (care se aflau deja în starea de sfere sufleteşti), ale celor contemporani momentului crucificării şi învierii şi, prin aceştia, a urmaşilor lor, devenind Părintele (Tatăl) tuturor. În toţi

sâmtemii, Iisus Hristos a pus Efigia sa, dăruindu-le viaţa veşnică. Toţi sâmtemii defuncţi şi adormiţi rămân astfel într-un fel de somn fără vise, în comuniune cu Marele Suflet al lui Iisus Hristos.

De când au apărut ca seminţie, oamenii sâmtemi au urmat un destin cosmic atipic, diferit de cel al oamenilor icon hlisa. Despre oamenii din seminţia sâmtemilor se poate spune că s-au născut o singură dată şi că au murit o singură dată – că au avut o singură existenţă întrupată; din momentul morţii, oamenii din seminţia simţemilor au deveniţi *adormiţi*. Despre oamenii din seminţia sâmtemilor vorbesc scrierile sacre creştine, atunci când afirmă că oamenii se nasc o singură dată şi mor o singură dată; despre oamenii din această seminţie, scrierile creştine afirmă că, după moarte, aşteaptă Judecata de apoi, fiind aflaţi într-o stare de „adormire” şi fără posibilitatea de a se mai întrupa.

Sâmtemii nu vor renaşte aşadar decât la Judecata de apoi, când va avea loc Sfârşitul timpului (veacurilor). Despre ei, scrierile creştine spun că aşteaptă *învierea trupurilor* şi *viaţa veşnică*. De aceea, se spune că sunt *adormiţi întru Hristos*.

Ca o paranteză, se mai poate spune că, în ziua de astăzi, toţi oamenii defuncţi botezaţi în rit creştin sunt desemnaţi prin formula *adormiţi întru Hristos* şi sunt înmormântaţi prin aceleaşi ritualuri, sub crucea pe care stă scris INRI, datorită faptului că cei care-i înmormântează nu mai ştiu cine este din seminţia sâmtemilor şi cine este din cea icon hlisa. Şi de fapt, nu mai prezintă nicio importanţă.

Primul suntem înviat din istorie a fost Lazăr, iar cazul său special a prefigurat cele ce se vor petrece la Sfârşitul timpului. Prin Lazăr, Iisus Hristos a introdus un nou mod de a fi în cosmos (un nou model ontologic). Învierea lui Lazăr nu trebuie raportată la instalarea unei stări de

catalepsie sau de moarte clinică, cum este adesea explicat în ziua de astăzi. Lazăr nu a fost un om din seminţia icon hlisa, ci un om din seminţia sâmtemilor.

„Modelul Lazăr" prefigurează ceea ce se va petrece la Sfârşitul timpului, după Judecata de apoi, când, pe baza Patternurilor energetice ale trupului fizic şi ale structurilor aurice exterioare – corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral etc – înmagazinate în sfera sufletească a sâmtemilor, va avea loc *învierea trupurilor* (care nu are nimic de-a face cu reîncarnarea oamenilor icon hlisa, fiind vorba despre un fenomen total diferit; orice tentativă de asimilare a celor două fenomene este eronată). Acest fenomen constituie o mare taină a cosmosului spiritual.

Învierea trupurilor se va produce doar în cazul oamenilor din seminţia sâmtemilor, nu şi al oamenilor icon hlisa, care continuă propriul lor proces al palingeneziei (reîncarnării). Sâmtemii pot fi înviaţi datorită faptului că tot ce au reprezentat în existenţa lor unică din planul material este înmagazinat în interiorul sferei sufleteşti. Toate patternurile energetice pe care a fost constituit trupul material, inclusiv structurile aurice exterioare pe care le avea acel om în momentul morţii vor fi remanifestate.

Procesul învierii unui trup de suntem se va deraia astfel: în prima etapă, din sfera sufletească condensată se va forma iarăşi corpul sufletului în forma sa umanoidă. Apoi se vor forma, în sens invers, corpurile aurice exterioare, începând cu corpul mental, cu corpul astral şi cu cel emoţional. Se va forma iarăşi corpul eteric, care se va prezenta exact ca în existenţa terestră a acelui om. În cele din urmă, pe baza patternurilor energetice ale corpului eteric, se va forma corpul material. Precum pilitura de fier este atrasă de un magnet, particulele materiale („ţărâna") vor fi atrase de patternurile energetice ale corpul eteric pentru a constitui un nou corp

fizic.

Totuşi, noul trup fizic al sâmtemilor va fi constituit dintr-o materie diferită de cea de astăzi – dintr-o materie purificată, lipsită de păcat, aşa cum a fost cândva, la începutul ciclului. Trupul resuscitat, format din acea materie, va lumina din interior – dinspre centru spre periferie: centrul, în acest caz, va fi Shainiah, chakra inimii. (42) Procesul se va produce la fel ca la oamenii din seminţia icon hlisa.

Când anume va avea loc Sfârşitul timpului şi Marea Judecată nu ştie nimeni; o mică aluzie există totuşi într-o – să-i zicem – cimilitură, enunţată cândva de inegalabilul Ion Creangă, în basmul Harap Alb: „Încălecând, porneşte (pe drumul) spre împărăţie, / Dumnezeu să ne ţie, / Că Cuvântul din Poveste; înainte mult mai este”.

Redeschiderea porţii alfa.

După cum s-a menţionat, poarta alfa, prin care pot pătrunde în cosmos spirite omeneşti pure (iconi) provenite din Lumea fără formă, s-a închis automat la începutul ciclului al patrulea, în momentul în care oamenii întrupaţi au început să emită energii pharismah întunecate.

Ca efect al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, poarta alfa s-a deschis iarăşi, astfel că, din acel moment, au început să pătrundă noi spirite pure (iconi) provenite din Lumea fără formă. Deşi, teoretic, poarta alfa s-a deschis imediat după învierea lui Iisus Hristos, procesul întrupării spiritelor pure a început să se intensifice abia în jurul anului 1900.

Cu spiritele pure, iconii, provenite din lumea fără formă, lucrurile sunt încă şi mai complexe decât în cazul oamenilor icon hlisa din generaţiile anterioare. De fapt, sunt chiar complicate. Iconii, spiritele pure, nu au cunoştinţă de ceea ce s-a petrecut de-a lungul istoriei dramatice şi agitate a celor patru cicluri. Ele nu au nimic de-a face cu trecutul semenilor lor denumiţi icon hlisa, pe

care nu-l pot înţelege (de altfel, nici sâmtemii nu au nimic de-a face cu trecutul oamenilor icon hlisa). De asemenea, nu au nimic în comun cu răul, pe care nu-l înţeleg, după cum nu-i pot înţelege pe cei care-l manifestă.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, spiritele pure provenite direct din Lumea fără formă, nu mai primesc corpuri duh, precum s-au petrecut lucrurile în cazul oamenilor icon hlisa din generaţiile anterioare. Fiind spirite pure, iconii se întrupează direct în lumea materială, iar în momentul naşterii dobândesc corpuri sufleteşti (suflete). Pur şi simplu, la naştere, aceste fiinţe se prezintă sub forma unor spirite pure, care iau în primire corpuri sufleteşti ce îndeplinesc acelaşi rol ca şi corpul duh (oarecum asemănător ca în cazul sâmtemilor).

O altă caracteristică definitorie este aceea că, după întrupare, fiinţele omeneşti din această categorie aparte nu dobândesc structuri aurice exterioare: corp emoţional, astral, mental etc. Nu au de ce să aibă ceea ce doar oamenii cu un trecut îndelungat pot avea. Să ne amintim doar că structurile aurice derivate – corpul astral, corpul emoţional şi corpul mental – au apărut, pentru prima oară, în ciclul al treilea, în urma asocierii oamenilor cu fiinţele Lorehh eterice, cu fiinţele Lorehh sexuale şi cu fiinţele Dree. Neavând trecut, aceste fiinţe nu pot avea astfel de structuri aurice, nici măcar într-o formă incipientă (ca matrice).

Astfel de oameni lipsiţi de corp emoţional, corp astral şi corp mental sunt altceva decât oamenii din seminţiile icon hlisa la termen de comparaţie, oamenii despre care este vorba se aseamănă întrucâtva cu acei Primordiali ai Luminii, care nu s-au revoltat niciodată împotriva Ordinii cosmice.

Deocamdată, spiritele pure, provenite din Lumea fără formă, nu pot trăi prea mult în lumea materială. Majoritatea dintre ele mor înainte de a împlini câteva

săptămâni de viaţă. Ceea ce, pentru toţi ceilalţi oameni icon hlisa, proveniţi fie din iaduri, fie din astral, este extrem de avantajos.

Fireşte, această apreciere este surprinzătoare, chiar crudă. Explicată corespunzător, este însă logică. Oamenii nu sunt izolaţi. Toţi oamenii formează un uriaş organism spiritual, cu miliarde şi miliarde de celule. Dacă i-am pune la socoteală şi pe ceilalţi cetăţeni ai cosmosului – îngerii şi spiritele naturii –, atunci dimensiunile colosale ale acestui organism cosmic, creaţie a lui Dumnezeu Unicul, ar fi copleşitoare.

Ce se întâmplă totuşi în cazul în care una dintre celulele acestui organism spiritual al cosmosului se îmbolnăveşte?

Răspunsul este la îndemâna oricui: dacă nu este vindecată la timp. le îmbolnăveşte pe celelalte.

Aşa s-a întâmplat cu o parte din oamenii icon hlisa, din îngeri şi din spiritele naturii, care, răzvrătindu-se, din luminoşi au devenit întunecaţi, îmbolnăvindu-se unii pe alţii. Pentru cei luminoşi nu este nicio problemă: au rămas la fel, dar s-au disociat de cei răzvrătiţi, pentru a nu fi, la rândul lor, contaminaţi. În schimb, cei întunecaţi – celulele bolnave, care s-au îmbolnăvit una de la alta –, s-au separat, formând un „regat” independent. Ultimul avatar, în spaţiu şi timp, al acestui regat independent este planul cuantic material, care este format chiar din emisiile energetice ale celor întunecaţi.

Ce se întâmplă însă în momentul în care, în cadrul acestui regat independent al întunericului şi al organismului spiritual aferent format din oameni, îngeri şi spirite ale naturii care s-au răzvrătit, este infuzată o celulă luminoasă? Răspunsul este iarăşi la îndemâna oricui: acea celulă este expulzată cât mai rapid, pentru a nu-i vindeca (lumina sau ilumina) pe cei întunecaţi. Drept urmare, ori de câte ori a apărut un profet – sau chiar în cazul lui Iisus

Hristos –, răspunsul imensului organism întunecat a fost prompt: eliminarea din regat. Cu profeţii, cei întunecaţi au scos-o până la urmă la capăt, dar nu şi cu Iisus Hristos.

Deşi a venit pe la periferie, prin steaua magilor, Iisus Hristos a devenit Centrul universului. Ca Centru al universului şi ca Stăpân al Timpului, Iisus Hristos exercită o atracţie pentru toate fiinţele din cosmos. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toţi către Sine. Totuşi, El exercită această atracţie în mod moderat – nici prea rapid, dar nici prea lent.

Dacă atracţia ar fi prea lentă, nu s-ar produce efectele scontate. Dacă atracţia ar fi prea rapidă, atunci, într-un răstimp foarte scurt, doar câţiva oameni întrupaţi ar deveni capabili, în planul material, să atingă desăvârşirea, să se ilumineze (sau să se lumineze) şi să se mântuiască. Acea minoritate de oameni luminaţi ar emite energii pharismah contrare celor emise de restul oamenilor, iar aceste energii ar fi extrem de puternice. Doar câţiva oameni întrupaţi în lumea materială, care ar emite în mod continuu energii pharismah luminoase, ar contrabalansa răul din lume.

În acest caz, s-ar bloca totul în planul cuantic material. Procesul ar fi întrucâtva identic cu cel desfăşurat imediat după potop, când toate porţile de acces în planul cuantic material s-au blocat. După potop, oamenii care, pe atunci, se aflau în haos n-au mai fost capabili să se întrupeze. Datorită acelui blocaj, a apărut semjnţia sâmtemilor.

Tot astfel s-ar desfăşura lucrurile şi în cazul emiterii unor energii pharismah luminoase de către o minoritate. Totul s-ar bloca. Oamenii din astral nu s-ar mai putea întrupa în planul cuantic material, după cum nu s-ar mai putea întrupa nici cei din haos sau din iaduri, ceea ce ar fi o imensă catastrofă. Toţi oamenii decorporaţi ar rămâne

într-un statu-quo perpetuu, în aceeaşi poziţie existenţială în care au fost surprinşi.

Nici pentru oamenii din lumea materială lucrurile n-ar fi convenabile. Dimpotrivă. Prin puterea lor, oamenii (i) luminaţi din seminţia iconilor ar atrage în mod instantaneu pe toţi semenii relativ compatibili cu ei. Dacă am clasifica oamenii de la 1 la 100. pe o scală imaginară a desăvârşirii personale, am spune că numărul 1 corespunde unui om întrupat direct din iad sau din haos, iar numărul 100 corespunde (i) luminării, eliberării sau mântuirii. Dacă ar exista măcar 0, 000001 % oameni care au atins, în planul cuantic material, gradaţia cu numărul 100, ei ar avea puterea să contrabalanseze răul produs de ceilalţi (ar contrabalansa emisiile de energii pharismah negative, prin emiterea propriilor energii pharismah luminoase).

Oamenii cât de cât compatibili cu cei iluminaţi, care ar corespunde gradaţiilor cuprinse între 70 şi 90, nu ar depăşi, nici ei, mai mult de 2 – 3% din populaţie – iar în acest caz suntem foarte darnici cu estimarea. Restul de 96 – 97% din populaţie, fie oameni icon hlisa, fie sâmtemi, ar rămâne în afara procesului.

Acea minoritate de maximum 3% de oameni ar fi salvată (mântuită), dar totul în jurul ei s-ar transforma într-un imens rug: totul în jur, mediu şi fiinţe, s-ar aprinde instantaneu şi ar arde întru eternitate. În acest caz nefericit, toate celulele bolnave ar fi extirpate printr-un foc necruţător. Restul de 9697% din populaţia de oameni întrupaţi ar rămâne captivă în materie şi ar arde odată cu aceasta. Nici spiritul, nici corpul duh nu au puterea de a ieşi singure din materie, datorită faptului că sunt prizoniere într-o carapace mult mai densă: trupul fizic. Spiritul şi corpul duh ar fi astfel condamnate să rămână prizoniere în carapacea formată din materie, resimţind chinurile veşnice.

Acesta este, de fapt, motivul pentru care trebuie

evitată cu desăvârşire orice modificare, cât de mică, a echilibrului dintre lumină şi întuneric din lumea materială, înainte de a se fi împlinit sorocul. Acesta este şi motivul pentru care Dumnezeu nu s-a manifestat decât într-un mod limitat în lumea materială.

Se spune că, în momentul în care Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a apărut în faţa lui Moise, muntele Sinai era în flăcări (Textul veterotestamentar spune că *fumega*, iar acest aspect trebuie înţeles *ad litteram*, nu simbolic sau metaforic). Se spune că, în acele momente, contactul Augustei Prezenţe a lui Dumnezeu – Slava lui Dumnezeu – cu planul cuantic material a fost atenuat de mai multe cercuri de îngeri ai Puterii, care aveau rolul de a absorbi Puterea generată de Slava lui Dumnezeu. Ei au înconjurat muntele, formând mai multe cercuri concentrice, pentru ca mediul să nu fie afectat de Augusta Sa Prezenţă. Dacă Dumnezeu, ca Plinătate, şi-ar fi exercitat Atributele Sale Dumnezeieşti direct în planul cuantic material, nu numai muntele Sinai ar fi fumegat, ci şi întregul cosmos material, până la ultima stea de pe firmament.

Şi în cazul lui Iisus Hristos s-a petrecut acelaşi fenomen, înainte de întrupare, Iisus Hristos şi-a lăsat Veşmântul de Lumină în ceruri. Steaua magilor era doar o poartă, dar lumina ce radia, fiind vizibilă de pe pământ, era chiar Veşmântul de Lumină al lui Iisus Hristos (Slava Sa), lăsat în cer. Iisus Hristos este a doua Persoană a Sfintei Treimi – Iubirea nesfârşită –, iar Slava Sa este extrem de puternică. După înviere, Iisus Hristos şi-a preluat iarăşi Veşmântul de Lumină.

Actualmente, efectele pe care l-ar putea avea Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos asupra celulelor bolnave din cosmos (oameni, îngeri, spirite ale naturii din categoria celor întunecaţi) sunt atenuate tot de Îngerii Puterii, care se îngrijesc ca niciun om să nu intre în contact aurie,

direct, cu El. Doar cei purificaţi se pot considera norocoşi dacă pot sta la o distanţă convenabilă, în faţa Sa.

Acesta este de altfel şi motivul pentru care Iisus Hristos nu şi-a exercitat, încă de la început, Atributele Sale Dumnezeieşti în lumea materială. Dacă le-ar fi exercitat chiar şi într-o proporţie foarte redusă, planul cuantic material şi-ar fi încheiat existenţa printr-un foc nimicitor.

Acesta este şi motivul pentru care una din întrebările fundamentale ale oamenilor nu şi-a găsit un răspuns cât de cât convenabil: de ce Dumnezeu nu vine în lume să eradicheze, o dată pentru totdeauna, răul din lume?

Un răspuns cât de cât comprehensibil ar fi următorul: dacă Dumnezeu în Plinătatea Sa ar veni, dintr-odată, în cosmosul material, care este un regat al întunericului (materia este formată din emisiile cristalizate ale celor întunecaţi, de-a lungul razelor de creaţie), acesta s-ar aprinde de la sine.

Acest fenomen se va produce doar la Sfârşitul timpului, când efectele jertfei pe cruce vor fi încetat şi se va face departajarea între cei buni (*cei aleşi*, care vor primi *veşminte noi*) şi cei răi, în urma Judecăţii (de apoi). Acesta este destinul final al materiei şi al aspectului mineral al cosmosului. Toţi cei întunecaţi care nu se vor fi salvat până în acel moment, vor rămâne captivi în imperiul materiei, care va arde în mod Perpetuu.

Tocmai pentru a preîntâmpina un asemenea fenomen, Iisus Hristos exercită, în mod continuu, o acţiune moderată, nici Prea puternică, dar nici prea slabă; doar astfel poate permite tuturor fiinţelor din cosmos să-L urmeze, E! fiind ultima salvare şi ultimul refugiu. Prin această acţiune de smulgere din captivitatea Celui rău a cât mai multor suflete, acel procent al aleşilor, care actualmente nu depăşeşte 2 – 3 %, se va mări considerabil, până ce va ajunge la minimum 51 % din totalul populaţiei din cosmos (procentul celor aleşi va fi mult mai mare, dar

abia de la limita de 51 % va începe să se schimbe radical peisajul acestei lumi).

Nu Iisus Hristos va aduce focul distrugător de la Sfârşitul timpului. Iisus Hristos nu poate aduce distrugerea, datorită faptului că El este Dumnezeu. El este continuitatea a toate şi Iubirea nesfârşită. Incendiul de la Sfârşitul Timpului va fi doar un efect secundar al amplificării procentajului de lumină din cosmos. Creşterea procentajului de lumină nu se poate realiza decât prin intermediul oamenilor. Cei peste 51% din oameni deveniţi „aleşi" (luminoşi; care vor primi veşminte noi), vor emite, cu de la ei putere, o lumină ce nu va mai putea fi suportată de structurile materiei, care este întuneric cristalizat.

Exemplul cel mai bun pentru a ilustra un astfel de fenomen se află în lumea materială. Dacă ţinem un vreasc sub bătaia razelor Soarelui de amiază, nu se va întâmpla nimic. Cel mult, vreascul se va usca şi mai mult. Când, însă, este folosită o lupă, care va focaliza lumina Soarelui, vreascul va fi incendiat extrem de rapid.

În cazul nostru, oamenii se vor comporta ca nişte lupe. Cantitatea de lumină va fi atât de mare, încât întunericul nu o va putea suporta şi nici cuprinde. Sau, după cum stă scris în Evanghelia după Ioan, *„Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a cuprins-o"*.

Când întunericul nu va mai suporta cantitatea imensă de lumină ce se va prăvăli din înalturi, se va aprinde şi va arde în veşnicie. Şi tot ce este făcut din întuneric va fi cuprins de vâlvătăile acelui foc straniu, care nu trebuie confundat cu focul material, care arde doar atâta timp cât este alimentat.

Acesta este motivul pentru care spiritele pure pătrunse prin poarta alfa, care se întrupează actualmente, nu trăiesc prea mult şi nici nu este necesar să trăiască deocamdată în lumea materială. Dacă mai multe astfel de spirite ar rămâne în lumea materială, ar bloca întregul

proces al mântuirii. Noi, toţi, ceilalţi oameni (pentru că toţi suntem în aceeaşi barcă), am rămâne blocaţi pe unde am apuca: fie în iaduri, fie în astral, fie în planul cuantic material. Cel mai trist ar fi pentru cei care vor fi surprinşi în planul cuantic material, care vor arde împreună cu acesta.

Acesta este, în sfârşit, motivul pentru care Primordialii Luminii, care s-au manifestat la începutul ciclului, refuză să se mai implice în planul cuantic material şi aşteaptă derularea procesului mântuirii sub conducerea atentă a lui Iisus Hristos. Dacă Primordialii Luminii s-ar fi amestecat cu oamenii întrupaţi, atunci ar fi format un pol al luminii foarte puternic, care ar fi contrabalansat întunericul, dar cu efecte nedorite. Rezultatul ar fi fost acelaşi.

Al cincilea element

Pentru ca procentul de aleşi să crească dincolo de pragul de 51 %, fără a fi perturbat fragilul echilibru dintre lumină şi întuneric din lumea materială, Iisus Hristos continuă să acţioneze în Trupul de slavă, astfel ca toate efectele jertfei Sale să se producă în mod eficient. Voia Domnului este ca nicio fiinţă să nu rămână captivă în materie la Sfârşitul timpului.

Pentru îndeplinirea acestui scop, imediat după jertfa pe cruce, Iisus Hristos a chemat îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (şi, implicit, spiritele bune ale naturii – zaurdarii) în ajutorul oamenilor din lumea materială.

În toată perioada dominaţiei răului, Fiii Luminii nu s-au manifestat direct în planul cuantic material, datorită faptului că oamenii întrupaţi nu au emis energii pharismah luminoase, care să-i atragă. Fiii Luminii nu s-au manifestat decât la începutul fiecărui ciclu al cosmosului, dar pe măsură ce oamenii au început să manifeste caracteristicile Celui rău, s-au retras din creaţie. Astfel, locul lor a fost luat de către Cei întunecaţi: Lorehh şi Dree. Pe măsură ce

Fiii Luminii s-au retras din creaţie, întunericul a luat locul luminii.

În toată perioada de expansiune a răului, Fiii Luminii n-au intervenit decât în momentul în care Ordinea cosmosului a fost zguduită din temelii de acţiunile celor răi. În ciclul al Patrulea, Fiii Luminii au pătruns, pentru prima oară în planul cuantic material, în timpul potopului lui Noe, când au pus capăt acţiunii distructive a spiritelor naturii rebele de apă, după care s-au retras în ceruri

Mai târziu, prin activitatea intuitivilor de pe timpul lui Avraam şi a lui Moise, Fiii Luminii au pătruns în lumea materială prin acele deschideri denumite porţi, porticuri sau scări (Scara lui Iacob), fiind atraşi de energiile pharismah luminoase. Dacă intuitivii nu ar fi emis acele energii pharismah luminoase, fiinţele îngereşti din Ierarhia Fiiilor Luminii nu ar fi pătruns în planul cuantic material.

La scurt timp după jertfa pe cruce, la porunca lui Iisus Hristos, activitatea Fiilor Luminii s-a intensificat atât de mult, încât se poate vorbi despre o adevărată ofensivă. După foarte mult timp, la nivelul planului cuantic material, Fiii Luminii

— Îngeri şi spirite ale naturii – s-au manifestat concomitent atât ca energii, cât şi ca fiinţe de formă umanoidă.

Ca fiinţe lipsite de formă umanoidă (ca energii), spiritele bune ale naturii sunt *suflarea creaţiei*, iar îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt *suflarea formei* – ei sunt cei care menţin forma a tot ce există. împreună, spiritele bune ale naturii şi îngerii din ierarhia Fiilor Luminii formează *suflarea a toate* – elementul fundamental al creaţiei. Din emisiile lor de energie sau format cândva cele patru elemente: aerul, focul, apa şi pământul.

Prin decizia lor de a se manifesta, potrivit liberului lor arbitru, în formă umanoidă pentru a-i ajuta pe fraţii lor care s-au rătăcit în hăţişurile materiei şi ale timpului, Fiii

Luminii – îngeri şi spirite ale naturii, care formează deopotrivă sufletul creaţiei şi sufletul formei: suflarea a toate – au devenit ceea ce poartă numele de *al cincilea element*.

Al cincilea element este aşadar *suflarea a toate*, manifestat într-o formă umanoidă. Ca suflare a toate, al cincilea element este atât originea, cât şi rezultanta celor patru elemente derivate. Astfel, elementul fundamental a devenit al cincilea element, fără a înceta să fie ceea ce este. După cum se ştie, al cincilea element a fost identificat de vechii filosofi greci cu *aitherul* (etherul), ceea ce, în fond, este perfect adevărat, cu atât mai mult cu cât fiinţele îngereşti şi spiritele naturii se manifestă, ca formă umanoidă, în trupuri eterice.

Abia prin jertfa lui Iisus Hristos, al cincilea element, suflarea a toate, şi-a recăpătat locul de drept pe eşichierul cosmosului, devenind ceea ce a fost la începuturi: Coroana creaţiei şi Stăpânul elementelor Toate elementele derivate ascultă de poruncile sale.

De la jertfa lui Iisus Hristos, fiinţele îngereşti din ierarhia fiilor Luminii s-au manifestat continuu în planul cuantic material, ca Duhuri ajutătoare (Duhuri slujitoare ale lui Dumnezeu), în sprijinul oamenilor. Prin oameni, ele au acţionat în sprijinul fraţilor lor, care s-au răzvrătit: Lorehh şi Dree.

Imediat după Jertfa pe cruce, Iisus Hristos a stabilit atribuţii stricte pentru toţi Fiii Luminii. Atribuţiile îngerilor şi spiritelor naturii din ierarhia Fiiilor Luminii pot fi raportate la cele două forme de manifestare ale lor: ca energii (suflarea creaţiei şi suflarea formei propriu-zise) şi ca fiinţe ce îmbracă forme umanoide. În ambele forme de manifestare, ei ocrotesc oamenii, fie că aceştia se află în stare de somn, fie că se află în stare de veghe.

Prima măsură pe care a luat-o Iisus Hristos după înviere, a fost delegarea, pentru fiecare om în parte, a

unor fiinţe îngereşti ocrotitoare, pe care le putem denumi „de proximitate”: îngeri păzitori şi îngeri veghetori. (43)

Îngerii păzitori nu trebuie confundaţi cu cei veghetori, deşi fac parte din aceeaşi Ierarhie a Fiilor Luminii. Îngerii păzitori sunt ceva mai înalţi pe scara ierarhică decât îngerii veghetori. Îngerii păzitori acţionează, în special, asupra unor aspecte ce ţin de destin şi de includerea oamenilor în ansamblul evenimentelor cotidiene. Fiecare om întrupat are trei îngeri păzitori şi trei îngeri veghetori. În mod paralel, fiecare om are unul sau mai multe spirite bune ale naturii de care este legat energetic, în funcţie de elementul său specific – de foc, de apă, de aer, de pământ etc.

Cei trei îngeri veghetori au în ocrotire principalele elemente ale structurii aurice. Astfel, există un înger veghetor al spiritului, un înger veghetor al corpului duh, un înger veghetor al corpului sufletului. Aceşti îngeri se manifestă atât ca energii, cât şi ca fiinţe de formă umanoidă, în trupuri eterice. Atunci când acţionează sub formă umanoidă, îngerii veghetori îndeplinesc şi funcţia de Păzitori ai pragului. (44) Dintre cei trei îngeri veghetori, doar doi se manifestă sub o formă umanoidă: cel de corp duh şi cel de corp sufletesc. Îngerul veghetor de spirit nu se manifestă decât ca energie. El rămâne permanent în planul său cuantic.

O altă categorie de îngeri de proximitate delegaţi de către Iisus Hristos la începutul erei creştine pentru ocrotirea directă oamenilor se află şi îngerii pe care am putea să-i numim ai familiei. Aceste fiinţe ocrotesc facultativ, n funcţie de împrejurări, pe toţi membrii unei familii sau chiar ai unei linij genealogice. Ei sunt interesaţi de perpetuarea şi propăşirea familiei respective, de-a lungul timpului – chiar şi de-a lungul mai multor generaţii.

Îngerii ocrotitori ai familiei reacţionează întotdeauna când echilibrul unei familii este afectat: în cazuri de criză

financiară, socială sau chiar în cazul de infidelitate (infidelitatea, pentru îngeri, este un eveniment la fel de grav ca şi un accident de circulaţie; orice infidelitate perturbă în mod sever echilibrul aurie şi destinul întregii familii, nu doar al celor implicaţi).

Pentru fiecare familie pot fi delegaţi unul, doi sau chiar mai mulţi îngeri de acest fel, în funcţie de numărul membrilor, în cazuri de forţă majoră, ce implică destinul întregii familii – de exemplu, O boală sau decesul iminent al unui membru important – se adună, ca la o consfătuire, toate fiinţele îngereşti responsabile, de la îngerii veghetori ai fiecăruia, la îngerii ocrotitori ai familiei. Uneori se pot aduna peste 20 de îngeri veghetori şi ocrotitori. Conducătorul tuturor este un înger Maestru – un înger de un rang mult mai înalt, a cărui cunoaştere este foarte întinsă. Dacă nu reuşesc să rezolve problemele, ei pot să facă apel fie la îngerii altor familii, fie la alţi îngeri ai ierarhiei, care au competenţe apropiate. Uneori – sau, mai degrabă, adeseori –, în situaţii de criză extremă, fac apel la Principatele ocrotitoare (Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael), la Iisus Hristos sau chiar la Dumnezeu Tatăl.

Fireşte, Fiii Luminii nu încalcă liberul arbitru al oamenilor, pe care îl respectă cu cea mai mare grijă. Liberul arbitru este sacru. Ei acţionează în favoarea oamenilor, în prelungirea dorinţelor lor, dar şi în conformitate cu Ordinea cosmică. Dacă dorinţele oamenilor nu sunt conforme cu Ordinea cosmică, Fiii Luminii nu se implică. Dacă oamenii le cer ajutorul, în mod explicit, cu voce tare, sprijinul lor este sporit. Ajutorul poate fi cerut de oameni atât în cadrul lăcaşurilor de cult, cât şi în afara acestora – mai ales în cazul unor situaţii limită.

Tot la începutul erei creştine, au fost stabilite anumite ceremonii pe care Fiii Luminii trebuie să le facă

oamenilor întrupaţi în diferite etape sau conjuncturi ale existenţei cotidiene: la naştere, la botez, la căsătorie, la deces. Toate aceste ceremonii au rolul de a bloca activitatea celor întunecaţi şi de a proteja oamenii. La aceste ceremonii participă mai multe entităţi angelice, ce deţin diferite funcţii în organigrama cosmică, în frunte cu principalii Principi Ocrotitori – Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morţii. (44)

O altă atribuţie primită de Fiii Luminii constă în protejarea teritoriilor de influenţele celor întunecaţi şi, implicit, în împiedicarea formării unor noi pseudoparadisuri artificiale la nivel material, precum în vremurile străvechi. De aceea, în ultimii 2000 de ani, nu a mai fost posibilă constituirea vreunui pseudoparadis formatat auric de către fiinţele Lorehh sau Dree.

Îngerii care se ocupă de astfel de activităţi sunt denumiţi Îngeri Ocrotitori. De fapt, Îngerii Ocrotitori au în jurisdicţie aurică un teritoriu – o porţiune de teren. Îngerii Ocrotitori se ocupă, implicit, şi de oamenii ce locuiesc în acel teritoriu – chiar şi de cei aflaţi în tranzit. În funcţie de mărimea teritoriului, există Îngeri Ocrotitori care se ocupă de sate, de comune, de cartiere, de oraşe şi de porţiuni de teritoriu ceva mai mari. Îngerii Ocrotitori sunt ierarhizaţi în funcţie de calitatea solului (de proporţia de lumină din sol) şi de numărul de locuitori.

Toate aceste fiinţe îngereşti desfăşoară o activitate intensă pentru ocrotirea oamenilor, având permanent grijă să nu se modifice în mod radical, mai mult decât este necesar, echilibrul dintre lumină şi întuneric. Prin activitatea lor extrem de complexă, activitatea Celui rău a fost mult diminuată, în comparaţie cu vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, când viaţa unui om ajunsese să nu mai aibă niciun fel de valoare.

Totuşi, în cele din urmă, oamenii au ultimul cuvânt. Prin liberul arbitru, oamenii din lumea materială emit

necontenit energii pharismah luminoase sau întunecate, astfel că pot îngreuna sau pot înlesni sprijinul acordat de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii

Capitolul 8
SPRE ÎMPĂRĂŢIE, DUMNEZEU SĂ NE ŢIE.
Ataltalia

Preparativele pentru îndeplinirea dezideratului suprem, mântuirea, au început imediat după crucificarea lui Iisus Hristos. Iar primul mare moment al acestui proces a fost martiriul Apostolului Ştefan.

Prin Apostolul Ştefan a fost deschis, pentru toţi oamenii, un nou plan cuantic, inexistent anterior – denumit Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Din acel moment, noul plan cuantic este deschis tuturor oamenilor întrupaţi, dar numai în timpul somnului. (45)

După cum a fost menţionat, în momentul jertfei pe cruce, Iisus Hristos s-a unit cu întreaga creaţie. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a preluat sufletele tuturor fiinţelor omeneşti întrupate. Aşa cum a preluat toţi oamenii din seminţia sâmtemilor, trecuţi, prezenţi şi viitori, Iisus Hristos a preluat toţi oamenii din seminţia icon hlisa, pe care i-a însemnat cu Efigia Sa. Preluarea nu s-a produs însă la nivel de corp duh, ci la nivelul sufletului – al corpului sufletesc. Iisus Hristos a preluat oamenii întrupaţi, ca suflete, în interiorul Sufletului Său. Astfel, în mod incipient, sufletele oamenilor s-au unit cu Sufletul Cel Mare al lui Iisus Hristos.

Deschiderea unui nou plan cuantic, care este Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, a permis tuturor oamenilor o iniţiere în timpul somnului. Această iniţiere se produce doar când oamenii sunt întrupaţi în lumea materială şi pătrund, în timpul somnului, în Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Astfel, Iisus Hristos a devenit învăţătorul personal al fiecărei fiinţe omeneşti întrupate.

Iniţierea în timpul somnului, desfăşurată direct de

către Iisus Hristos în planul cuantic al Sufletului Său, este de mare importanţă, în primul rând pentru toţi acei oameni proveniţi direct din haos şi din iaduri, care se întrupează pentru prima oară în era creştină. Fiind educaţi în timpul somnului în planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, aceşti oameni reuşesc să evolueze, iar după moarte au şansa de a nu se mai întoarce de unde au venit, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală.

Fiecare întrupare este preţioasă, întrucât permite oamenilor să evolueze foarte mult. Chiar dacă oamenii au, adesea, senzaţia că în viaţa lor nu se petrece nimic deosebit, ei evoluează într-o singură existenţă mai mult decât ar fi făcut-o în zeci de întrupări desfăşurate în epocile anterioare.

Toţi oamenii care au pătruns, cel puţin o singură dată, în Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, formează Adunarea cea mare a tuturor oamenilor, devenind părticele din Fiinţa Sa cosmică. Adunarea cea mare a tuturor oamenilor prefigurează, deocamdată, doar în timpul somnului, comuniunea deplină a oamenilor cu Iisus Hristos: Hristos în oameni şi oamenii în Hristos. (46)

Un alt efect important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a constat în deschiderea împărăţiei lui Dumnezeu – Împărăţia cerurilor – şi formarea Centrului hristic de putere. Deschiderea pentru oameni a împărăţiei cerurilor a avut loc în cele trei zile în care Iisus Hristos a stat în iaduri şi în Regatul morţilor vii. Totuşi, bazele împărăţiei cerurilor au fost puse chiar în timpul existenţei Sale fizice.

Noul plan cuantic al împărăţiei cerurilor (care nu trebuie confundat cu lumea astrală) are ca bază de pornire planul cuantic eteric (lumea etherică), dar se întinde, ca prelungire cuantică, atât la nivelul infraeteric, cât şi la nivelul planului cuantic material – dar nu la nivelul aspectului mineral al acestuia. împărăţia cerurilor este un plan cuantic distinct, format din materie fără păcat, care s-

a înserat de-a lungul celor trei planuri cuantice – eteric, infraeteric şi material –, fără însă a se confunda cu ele. Deşi, ca prelungire cuantică, se poate spune că face parte şi din planul cuantic material, împărăţia cerurilor nu are nimic în comun cu aspectul său mineral. De aceea, este invizibil percepţiei obişnuite. Aspectul mineral este creaţia celor întunecaţi.

În acest plan cuantic nu pot pătrunde decât fiinţele omeneşti compatibile şi îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Fireşte, nu au ce căuta acolo fiinţele luciferice, care s-ar Restructura imediat, după cum nu au ce căuta oamenii care manifestă răul.

Creatorul şi Stăpânul (împăratul) acestui nou plan cuantic este Iisus Hristos. De aceea, noul plan cuantic a fost denumit împărăţia lui Dumnezeu. În cosmosul Său, Dumnezeu a creat un plan cuantic distinct, după voia şi plăcerea Sa, care reprezintă propria Sa împărăţie, în care sunt respectate Legile Sale – Ordinea cosmică –, şi în care sunt bineveniţi doar cei pe care El îi iubeşte. Acest nou plan cuantic este repetarea, pe un alt plan, a paradisului originar, creat ex nihilo de către Dumnezeu.

Popularea noului plan cuantic al împărăţiei cerurilor a început imediat după învierea lui Iisus Hristos. Primii care au pătruns în noul plan cuantic au fost câţiva oameni scoşi din iaduri şi din Regatul morţilor vii de către Iisus Hristos. Ei au trecut de la întuneric la lumină. De asemenea, au existat câţiva foşti Primordiali ai întunericului de cel mai înalt rang, care au ascultat de îndemnul lui Iisus Hristos: „Întoarceţi-vă de la a mai face răul şi veţi trăi”.

Ulterior, au pătruns în acest plan cuantic din ce în ce mai mulţi oameni icon hlisa din primele trei generaţii. Primii oameni din generaţia a patra care au pătruns în împărăţia cerurilor au fost Apostolii. Apoi au urmat martirii şi sfinţii creştini, care, de-a lungul existenţei lor

fizice, au făcut cunoscut Numele lui Iisus Hristos pe întregul pământ.

Oamenii primelor trei generaţii care au pătruns în împărăţia cerurilor au format nucleul Centrului de putere al lui Iisus Hristos – Centrul hristic de putere. Numele acestui centru de putere este Ataltalia.

Iniţial, atât noul plan cuantic, cât şi Centrul de putere hristic au fost denumite prin acelaşi cuvânt: Ataltalia. Acum, cuvântul Ataltalia se foloseşte mai mult pentru Centrul de putere hristic. Cuvântul Ataltalia se foloseşte în lumea eterică.

Etimologia cuvântului Ataltalia este următoarea: ahathal înseamnă locuinţă; thahal înseamnă lucru confecţionat cu mâna; Iah este unul din Numele lui Dumnezeu: Iah provine de la Ioh-ah, un alt nume al lui Hauti, Dumnezeu Tatăl. Iohah-Hauti înseamnă: Eu sunt Singurul Dumnezeu. În concluzie, Ataltalia s-ar traduce prin expresia: Locuinţa pe care Eu sunt, Unicul Dumnezeu, a construit-o cu mâinile Sale, pentru oameni.

La scurt timp, după constituirea sa, Centrul de putere hristic a început să-şi facă simţită influenţa în lumea materială Dar, pentru a-şi face simţită influenţa în lumea materială, Centrul de Putere al lui Iisus Hristos, Ataltalia, a avut nevoie de oameni întrupaţi, care să-i manifeste caracteristicile.

Primii oamenii care au manifestat caracteristicile Ataltaliei în lumea materială au fost cei denumiţi vilvi. (47) Vilvii au fost o parte din acei oameni salvaţi de Iisus Hristos din iaduri şi din Regatului morţilor vii, în cele trei zile dintre moartea pe cruce şi înviere. Ei au fost aleşi încă de atunci de către Iisus Hristos prin atingere directă, ca fiind potenţialii Săi reprezentanţi în noul ev ce se prefigura. În întrupările anterioare jertfei lui Iisus Hristos, vilvii au fost oameni foarte puternici (majoritatea au fost iniţiaţi în templele din vechime) care, datorită unor fapte

săvârşite în lumea materială, au ajuns în iaduri şi în Regatul morţilor vii. Ei au stat acolo o lungă perioadă de timp, până ce au fost eliberaţi de Iisus Hristos.

Imediat după eliberarea din iaduri, vilvii s-au strămutat în nou construită lume astrală, iar apoi s-au întrupat în lumea materială. De fapt, vilvii au fost primii oameni proveniţi direct din nou constituita lume astrală care s-au întrupat în lumea materială. Primii vilvi s-au întrupat în lumea materială la scurt timp după crucificarea lui Iisus Hristos. La maturitate, vilvii au continuat activitatea Apostolilor în lumea materială. împreună cu Apostolii, vilvii au pus bazele noii civilizaţii creştine. Ulterior, vilvii au devenit martiri, mucenici, sfinţi.

Vilvii au dobândit capacităţi fiinţiale destul de mari, astfel că aveau capacitatea de a face minuni, de a vindeca etc. Majoritatea au fost clarvăzători, având posibilitatea de a comunica cu Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de Slavă. Epoca de apogeu a vilvilor, care s-au întrupat în cicluri destul de scurte (cu o perioadă scurtă de vieţuire în lumea astrală), s-a perpetuat până prin anul 500. Ultimii vilvi s-au întrupat în jurul anului 800, când epoca lor s-a încheiat.

Ulterior, vilvii s-au întrupat ca oameni obişnuiţi, fără a mai avea puteri excepţionale.

După moartea trupească, desfăşurată, cel mai adesea, în condiţii dramatice, aşa cum este cunoscut din istoria creştinismului, o parte din vilvi n-au mai trecut în lumea astrală, ci au fost primiţi în nou constituita împărăţie a cerurilor. Chiar în ultima secundă a existenţei fizice, o parte din vilvi, dar şi mulţi alţi misionari ai Cuvântului lui Dumnezeu, au fost primiţi în împărăţia cerurilor. La majoritatea celor primiţi după moarte în împărţia cerurilor, trupul fizic a dobândit mirosuri minunate şi nu s-a mai descompus. Oamenii pătrunşi în împărăţia cerurilor nu mai revin în lumea materială.

Pentru ei, reîncarnările în lumea materială au luat sfârşit.

Totuşi, trebuie consemnat faptul că, în marea lor majoritate, vilvii au ales să meargă, după moarte. În lumea astrală. Dacă ar fi pătruns direct în împărăţia cerurilor, n-ar mai fi avut ocazia de a se mai întrupa în lumea materială, unde au fost deschizători de drumuri.

Nu numai o parte din vilvi a pătruns în împărăţia cerurilor, ci şi foarte mulţi alţi oameni drepţi, fie monahi, fie laici. Drept consecinţă a pătrunderii a tot mai mulţi oameni, noul plan cuantic s-a extins considerabil. Deşi, iniţial, nu a avut dimensiuni mai mari ca ale unui sat, împărăţia cerurilor s-a extins în mod continuu.

Ca proiecţie ia nivelul planului material, epicentrul noului plan cuantic este situat în apropierea vechiuiui Centru de putere al Luminii – undeva prin Podişul Transilvaniei. Actualmente, spaţiul ocupat de noul plan cuantic formează un uriaş patrulater, fiind într-o continuă expansiune. El ocupă aproape întreaga Europă, din Franţa până la munţii Ural şi din apropierea Polului Nord până dincolo de graniţele Israelului şi ale Orientul mijlociu, până în Etiopia.

Centrul hristic de putere are mai multe cercuri de putere, formate exclusiv din oameni. În mijloc se află Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă. Primul cerc este format din oamenii primelor două generaţii. Al doilea cerc este format din oamenii generaţiei a treia. Al treilea cerc este format din oamenii celei de-a patra generaţii.

În afara celor trei cercuri ale Centrului hristic de putere, mai există un centru de putere secundar, care ţine tot de Ataltalia: Centrul de Putere al Fecioarei Mana – Centrul de putere marianic.

Deşi face parte din Ataltalia, Centrul de putere al Fecioarei Mana se manifestă întrucâtva autonom. Şi în Centrul de putere al Fecioarei Maria se află oameni din toate cele patru generaţii. Punctul de plecare al Centrului

de Putere al Fecioarei Maria se află undeva în apropierea Muntelui Athos din Grecia.

Fecioara Maria este Maica trupului de carne a lui Iisus Hristos. Ea l-a născut pe Iisus Hristos printr-o imaculată concepţiune, moment în care Duhul Sfânt a coborât asupra ei pupă moartea trupească, Fecioara Maria a devenit receptacolul manifestării permanente a Duhului Sfânt.

În urma simbiozei între structura ei aurică şi Duhul Sfânt, jupă momentul morţii sale fizice, Fecioara Maria şi-a foraiat un Trup de Slavă. Permanent, Trupul de Slavă al Fecioarei Mana este intersectat de fire subţiri de lumină roşiatică, ca nişte limbi de foc, ale Duhului Sfânt.

Activitatea Centrului de putere marianic este complementară activităţii centrului de putere al Ataltaliei. La nivelul unui teritoriu sau la nivel planetar, Centrul hristic de putere al Ataltaliei acţionează întotdeauna primul. Când bătălia este câştigată, aşa cum a fost în cazul ţărilor creştinate până în acest moment, încetează activitatea principală a Centrului hristic de putere şi începe activitatea Centrului de putere marianic, care consolidează şi perpetuează ceea ce a fost cucerit.

Duhui St ani este couuauuaiea a ioaic, iar activitatea nevăzută a Fecioarei Mana în Trupul de Slavă, care este impregant de Duhul Sfânt, este orientată în acelaşi scop: perpetuarea moştenirii lui Iisus Hristos. Acţiunea Fecioarei Maria este foarte blândă.

Ca o paranteză, se poate spune că toate ţările creştine din lume se află sub influenţa şi protecţia blândă, dai fermă, a Fecioarei Maria. Este de remarcat şi faptul că, din punct de vedere statistic, în toate ţările creştine – indiferent de ce rit –, se produc mai puţine catastrofe decât în restul lumii. Chiar atunci când se produc catastrofe, pagubele şi, mai ales, pierderile de vieţi omeneşti, nu sunt atât de mari precum în celelalte zone.

Există întotdeauna un dezechilibru vădit, care adeseori nici nu este remarcat de „analişti”, între amploarea catastrofei şi numărul de vieţi omeneşti pierdute. De exemplu, se poate întâmpla ca o imensă explozie produsă la o instalaţie industrială să nu producă mai mult de două-trei victime, în condiţiile în care, după amploarea dezastrului, ar fi trebuit să moară câteva mii. Anual, mii şi mii de oameni botezaţi în rit creştin sunt salvaţi din catastrofe de toate felurile (inclusiv din accidente de circulaţie), fără măcar a bănui ce forţe acţionează în favoarea or. În alte condiţii, astfel de catastrofe ar fi produs victime şi pierderi materiale imense.

Prin intermediul celor două Centre de putere complementare ce formează Ataltalia, s-a realizat un echilibru planetar după principiul *thent thint* – echilibrul putere mare putere mică.

Iisus Hsristos este, desigur, Puterea mare. De fapt, Iisus Hristos este Puterea Supremă şi Polul Suprem al cosmosului. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toţi către Sine, dar acţiunea sa este, în mod necesar, aşa cum s-a spus, moderată – nici prea rapidă, nici prea lentă, în funcţie de principalele caracteristici ale oamenilor întrupaţi.

Pentru a acţiona în mod eficient, Iisus Hristos are nevoie de relee de transmisie, iar aceste relee sunt oamenii din Centrul de Putere ai Ataltaliei. Tot astfel, în lumea materială, vilvii şi continuatorii lor au fost relee de legătură între Puterea Supremă şi oamenii întrupaţi, fiecare pe scara pe care se află.

Rolul Centrului hristic de putere este decisiv în procesul mântuirii tuturor oamenilor. Pentru a înţelege adevărata importanţă a acestui centru, trebuie să ne servim de o comparaţie. Să luăm, aşadar, ca termen de comparaţie aceeaşi scală a desăvârşirii omeneşti, cu

gradaţii de la 1 la 100. Oamenii pot fi catalogaţi pe această scală, în funcţie de modul în care respectă Ordinea cosmosului. La capătul scalei, în dreptul gradaţiei cu numărul 100, ar trebui să se afle Iisus Hristos, Marele Model. Fireşte, Iisus Hristos este Dumnezeu şi nu are cum să intre în această clasificare, dar El reprezintă un model de urmat. Doar ca model de urmat şi ca reper absolut, Iisus Hristos poate corespunde gradaţiei supreme.

Urmează oamenii primelor două generaţii (Primordialii), care constituie nucleul Ataltaliei. Ei corespund, să spunem, gradaţiilor cuprinse între 99 şi 90. Apoi. În ordine, urmează oamenii generaţiilor a treia şi a patra, care corespund gradaţiilor cuprinse între 89 şi 80. Undeva sub nivelul 50 intră cei care, în timpul existenţei fizice, au practicat metode de autoîmbunătăţire creştină – de exemplu monahii isihaşti –, iar sub nivelul 20 intră oamenii care, în existenţa materială, au fost drepţi. Cei mai slabi oameni din Ataltalia, care fac parte din al treilea cerc al puterii, au nivelul 1. Ei reprezintă relee de transmisie între oamenii întrupaţi şi Iisus Hristos.

Oamenii cu nivelul 1 sunt apropiaţi, ca vibraţie sufletească, de mulţi oameni întrupaţi în lumea fizică. Între aceşti oameni din Ataltalia şi oamenii întrupaţi care au o vibraţie sufletească apropiată sau compatibilă, se stabileşte o relaţie de rezonanţă, dar şi o relaţie de echilibrare după principiul putere mare – putere mică. Acelaşi lucru se poate spune şi despre sfinţi, care reprezintă relee de transmisie între Iisus Hristos şi oamenii din lumea materială compatibili cu ei.

Şi oamenii din lumea materială pot fi clasificaţi după o scală a desăvârşirii, dar această scală este diferită de cea a oamenilor din Ataltalia. Dacă am folosi aceeaşi numerotare de la 1 la 100, putem conveni că oamenii cei mai puri din lumea materială au gradaţia 100. Oamenii întrupaţi cu gradaţia 100 devin astfel capi de serie.

Astfel, se stabileşte un punct de incidenţă între gradaţia 1 a oamenilor din Ataltalia şi gradaţia 100 a oamenilor întrupaţi în lumea materială. Între ei se realizează o relaţie de compatibilitate, de echilibrare şi de sintonie.

La rândul său, oamenii întrupaţi capi de serie sunt în relaţie cu alţi oameni, relativ compatibili cu ei din punct de vedere auric, astfel că circuitul de echilibrare este continuat şi în lumea materială. Astfel, circuitul care porneşte din Iisus Hristos, trece prin oamenii cu nivelul numărul 1 (sau prin sfinţi) din Ataltalia, prin oamenii întrupaţi cu gradaţia 100, pentru a se închide în toţi ceilalţi oameni relativ compatibili din lumea materială. Nu mai jos însă de nivelul 60 al scalei oamenilor din lumea materială – ceea ce este totuşi un câştig extrem de important.

După moarte, oamenii care, la un moment dat, au fost cap de serie, ajung în Ataltalia. Dobândind o calitate sufletească foarte înaltă, ei nu nu mai corespund lumii astrale (nu mai sunt compatibili cu lumea astrală, care este tranzitorie; când nu va mai fi nevoie de ea, lumea astrală va dispărea), astfel că sunt atraşi, instantaneu, în Ataltalia. Ajungând acolo, ei dobândesc, în mod necesar, gradaţia cu numărul 1, devenind, la rândul lor, relee de legătură între Puterea supremă şi ceilalţi oameni întrupaţi. Acest proces s-a desfăşurat cu toţi oamenii care actualmente se află în Ataltalia Toţi au fost, cândva, numărul 100 în lumea materială şi numărul 1 în Ataltalia.

În momentul în care pătrunde un om în Ataltalia, planul cuantic al acesteia se extinde. La fel ca atunci când un om vine într-un cartier şi îşi construieşte o locuinţă – un spaţiu vital, potrivit rangului, puterii şi tăriei sale –, aceasta se extinde. Cu cât pătrund mai mulţi oameni în Ataltalia, cu atât planul cuantic respectiv se extinde.

Dacă, în chiar acest moment al istoriei cosmosului, ar

surveni Sfârşitul timpului, atunci toţi oamenii întrupaţi care au atins măcar nivelul 60 al scalei, ar fi salvaţi – ei vor deveni cei aleşi, care vor primi veşminte noi – şi vor pătrunde automat în împărăţia cerurilor.

Este greu de estimat ce procent ar forma oamenii care pot fi incluşi în această categorie, dar oricum depăşesc cu mult procentul de 2 – 3%, care ar fi existat fără jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Probabil că, actualmente, categoria celor aleşi ar forma un procent de aproximativ 30% din totalul oamenilor de pe glob, iar acest procent este în continuă creştere.

La Sfârşitul timpului, cu oamenii care vor intra în categoria „aleşilor" se va produce un fenomen aproape neverosimil: vor dispărea instantaneu din planul cuantic material. Cei aflaţi lângă ei vor observa cu stupoare cum vor dispărea fizic, fără a înţelege ce se petrece.

Aleşii vor fi absorbiţi în împărăţia cerurilor; vor schimba planurile cuantice instantaneu, datorită fenomenului de echilibrare (putere mare-putere mică) şi de sintonie. Trupul lor va fi transfigurat, iar structura lor aurică va fi purificată în urma fluxului de energie ce se va stabili între Iisus Hristos, ca Putere Supremă, oamenii din Ataltalia care corespund gradaţiei numărul 1 şi oamenii întrupaţi, cap de serie.

Cine va crede în Iisus Hristos va fi mântuit, tocmai datorită fluxului de energie ce se va stabili, prin inimă (de la inimă la inimă), între ei şi Iisus Hristos. Elementul care-i va conecta pe oameni la Fiinţa lui Iisus Hristos şi, implicit, la prezentul continuu, este chiar credinţa.

Cei care vor crede, chiar atunci, la Sfârşitul timpului, în ultima secundă înainte de Judecată, indiferent ce au făcut până în acel moment, vor fi, la rândul lor mântuiţi (salvaţi sau eliberaţi, nu contează terminologia). Baza mântuirii este credinţa.

Transformarea sferei.

Extinderea împărăţiei lui Dumnezeu nu se poate produce decât pe fundalul emancipării aurice şi spirituale a oamenilor din planul material. Fără evoluţia aurică şi spirituală a tuturor fiinţelor omeneşti – indiferent de generaţie sau de seminţie procesul mântuirii nu se poate produce, iar împărăţia cerurilor ar fi un deziderat imposibil de atins.

De aceea, un alt efect deosebit de important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a constat în modificarea configuraţiei aurice a oamenilor care s-au întrupat după moartea şi învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creştine, concomitent cu sădirea unor potenţialităţi ce fac posibilă mântuirea.

După cum a fost menţionat, la scurt timp după formarea planului cuantic material în ciclul al treilea, contactul aurie al oamenilor întrupaţi cu fiinţele Lorehh şi Dree a generat, pe de-o parte, formarea unor pseudoparadisun aurice, iar de cealaltă parte a generat apariţia unor structuri aurice noi, care s-au adăugat celor fundamentale (la oamenii icon hlisa, structurile aurice fundamentale sunt: spiritul, corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric). Noile structuri aurice au fost, în ordinea apariţiei, următoarele: corpul astral, corpul emoţional şi corpul mental. Cele trei structuri au forme ovoidale. Actualmente, ele înconjoară trupul până la o distanţă de aproximativ 80 de centimetri, motiv pentru care pot fi denumite structuri aurice exterioare.

Procesul apariţiei structurilor aurice exterioare a fost următorul. Imediat după formarea primelor pseudoparadisuri, în urma contactului aurie cu fiinţele Lorehh şi Dree, la oameni s-a format un protocorp aurie originar (un protocorp astral). Protocorpul originar s-a format în momentul în care oamenii au avut primele dorinţe. De-a lungul timpului, protocorpul astral a suferit mai multe metamorfoze până ce a ajuns în forma actuală.

Ulterior, din protocorpul aurie originar s-au desprins succesiv alte două structuri aurice. În momentul în care oamenii din lumea materială au avut primele emoţii, s-a format corpul emoţional, iar atunci când oamenii au început să aibă gânduri concrete, cu suport în existenţa fizică, s-a format corpul mental inferior.

Structurile aurice exterioare se aseamănă cu nişte planete care s-au desprins dintr-o nebuloasă originară. Nebuloasa este protocorpul aurie originar, care, mai târziu, a devenit corpul astral. Prima planetă este corpul emoţional, iar a doua planetă este corpul mental inferior.

Ceea ce s-a desfăşurat la nivelul structurii aurice a oamenilor, s-a desfăşurat şi la nivelul macrocosmosului. Ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus; ceea ce s-a petrecut la nivel macrocosmic, s-a petrecut şi la nivel microcosmic (aurie). Straturile aurei pot fi denumite ceruri *mici*, în timp ce spaţiul sideral ce conţine corpurile cereşti poate fi denumit, la plural, prin expresia *cerurile mari*. Aşa cum, la nivelul cerurilor mici, s-au format structurile aurice exterioare, tot astfel s-au format planetele sistemului solar.

Totuşi, prin formarea celor trei structuri aurice exterioare, fiinţa aurică a omului nu este completă. Evoluţia fiinţei omeneşti şi emanciparea aurică presupun formarea a încă două structuri aurice: corpul mental superior şi corpul spiritual.

Apariţia şi formarea corpului mental superior ar fi trebuit să reprezinte o etapă extrem de importantă în evoluţia oamenilor, dar procesul a fost deturnat, datorită comuniunii aurice a oamenilor cu Cei întunecaţi: Lorehh şi Dree.

Din cauza acestei comuniuni nefaste, la marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior nu s-a format direct din nebuloasa primordială – corpul astral incipient –, cum ar fi fost firesc, ci din corpul mental

inferior, care reprezintă doar o planetă. La marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior este doar o porţiune desprinsă din corpul mental inferior, care s-a constituit ca un satelit al acestuia. Acelaşi lucru se poate spune şi despre corpul spiritual, care s-a format tot din corpul mental inferior.

Formarea corpului mental superior şi, apoi, a corpului spiritual ca sateliţi ai corpului mental inferior, a generat o nouă înţelegere a lumii. Actualmente, această înţelegere a lumii este, invariabil, limitată, datorită faptului că şi corpul mental superior şi corpul spiritual s-au format direct din corpul mental inferior. Este ca şi cum omul, după ce a privit mai mult în jos, spre lumea fizică, prin mentalul inferior, şi-a ridicat capul pentru a privi cerul, prin mentalul superior şi prin cel spiritual. Totuşi, cerul privit prin mentalul superior şi prin cel spiritual seamănă izbitor de mult cu pământul privit prin mentalul inferior. Cerul apare ca un fel de pământ răsturnat.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, s-a produs o modificare importantă la nivelul structurii aurice a omului. Această importantă modificare aurică presupune formarea corpului mental superior şi a corpului spiritual direct din corpul astral originar (nebuloasa originară), iar nu din corpul mental inferior (o simplă planetă). Prin formarea corpului mental superior şi a celui spiritual direct din corpul astral, oamenii pot privi altcumva cerul. Doar în acest mod, cerul nu mai pare un fel de pământ răsturnat.

Impulsul formării corpului mental superior şi a corpului spiritual direct din nebuloasa originală, care este corpul astral, sar nu din corpul mental inferior, a fost declanşat de jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Prima fiinţă omenească la care s-a produs această transformare – deosebit de importantă –, a fost Fecioara Mana. Transformarea aurică a Fecioarei Maria s-a desfăşurat în trei etape distincte, în urma evenimentelor desfăşurate în

lumea materială. (56)

Prima etapă a acestei transformări aurice s-a produs chiar în ziua crucificării – în ziua ce mai lungă a umanităţii – când Fecioara Maria şi-a văzut fiul crucificat. În prima instanţă, datorită naturii corpului astral de atunci, Fecioara Mana nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu.

Vechiul corp astral (ca efect al comuniunii aurice a oamenilor cu fiinţele întunecate) avea, la toţi oamenii de atunci, o natură energetică extrem de virusată, astfel că sentimentul de iertare nu era cunoscut. Corpul astral de tip vechi nu putea genera decât sentimentul de ură şi, eventual, de răzbunare, iar principiul de bază al oamenilor acelei epoci era cel sintetizat de fariseii evrei: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. În consecinţă, la fel ca orice om din acea vreme, Fecioara Maria nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Iisus Hristos.

În timp de stătea în faţa Sfintei Cruci şi îşi privea, cu o durere profundă, fiul răstignit, Fecioara Maria a avut un cutremur sufletesc, un spasm interior, ce i-a zguduit întreaga fiinţă interioară. Dincolo de durerea profundă şi de copleşitoarea îndurerare pe care le-a resimţit, Fecioara Maria a avut tăria să-i ierte, din iubire, pe cei care l-au răstignit pe Iisus Hristos. Astfel, chiar în acele fracţiuni de secundă, corpul ei astral a fost zguduit din temelii – într-un fel, s-ar putea spune că a explodat…

În fracţiunea de secundă în care, datorită bunătăţii ei, a avut acel gând de iertare (care a avut la bază o energie pharismah luminoasă), vechiul corp astral al Fecioarei Maria a explodat. Simultan, s-a format un nou corp astral, care este bazat chiar pe acel gemene al iertării din iubire. Într-un fel, se poate spune că vechiul corp astral al Fecioarei Maria s-a modificat radical – s-a străluminat –, iar în alt fel se poate spune că s-a format un nou corp astral. Procesul a fost mult prea subtil pentru a fi apreciat

în mod comprehensibil, astfel că ambele variante sunt corecte în cadrul aceluiaşi sistem de referinţă.

O perioadă de timp, Fecioara Mana a vieţuit cu noul tip de corp astral, simţind că s-a petrecut ceva fundamental în fiinţa sa. Nu mai resimţea decât o copleşitoare durere, dar şi un sentiment de iertare pentru toţi cei care contribuiseră la răstignirea fiului ei.

A doua etapă a avut loc în clipa în care Fecioara Maria la văzut pe Iisus Hristos înviat. În acea secundă s-a produs al doilea cutremur în fiinţa sa interioară, cu repercusiuni la nivelul structurii sale aurice. Văzându-l pe Fiul lui Dumnezeu înviat, în fiinţa interioară a Fecioarei Maria s-a născut speranţa. Naşterea speranţei a generat formarea primului sateiit al noului corp astral, şi anume corpul mental superior.

Dacă un clarvăzător ar fi urmărit modificările aurice ale Fecioarei Maria din acele zile, ar fi remarcat o schimbare uluitoare: vechiul corp astral, în interiorul căruia se manifestau energii învolburate de culori relativ întunecate, dispăruse, iar în locul său a apărut un nou corp astral, de o minunată culoare trandafirie. Această primă etapă a transformării s-a produs imediat după crucificare. În a doua etapă, produsă în secunda în care l-a văzut pe Iisus Hristos înviat, din corpul ei astral de culoare trandafirie s-a format un fel de satelit: corpul mental superior, care se prezenta ca o peliculă ce învăluia nou constituitul corp astral, precum „efectul corona” ce se produce în cazul unei eclipse de Soare.

A treia etapă s-a produs ceva mai târziu, în acea zi de Rusalii, când Duhul Sfânt a coborât asupra Fecioarei Maria şi asupra celor care, în acele momente, erau cu ea: Apostolii. În acea perioadă, Apstolii nu aveau format noul tip de corp astral, astfel că, la ei, efectele coborârii Duhului Sfânt au fost de o altă natură.

În cazul Fecioarei Maria, efectele coborârii Duhului

Sfânt în acea zi crucială de Rusalii au fost remarcabile: din noul ei corp astral, s-a mai desprins un satelit: corpul spiritual, care se prezenta ca o peliculă argintie ce învăluia corpul mental superior. Prin corpul spiritual s-a format la Fecioara Maria adevărata credinţă.

Acesta a fost, de altfel, momentul apariţiei credinţei adevărate – dreapta credinţă –, care nu poate fi obţinută decât în urma formării corpului spiritual. Corpul spiritual nu se poate forma decât dacă noul tip de corp astral este străluminat de activitatea Duhului Sfânt. Dreapta credinţă a înlocuit-o pe cea veche – acea credinţă pe care Primordialii întunericului au vrut să o inoculeze oamenilor, prin intermediul mentalului inferior.

Aici se cuvine un scurt comentariu: se poate spune că ştiinţa actuală încă are la bază activitatea mentalului inferior de tip vechi, în timp ce concepţia creştină are la bază activitatea corpului mental superior şi a celui spiritual de tip nou (formate direct din noul tip de corp astral). Niciun om întrupat nu poate înţelege creştinismul dacă nu are corpul mental superior şi corpul spiritual formate din noul tip de corp astral. De aceea, există astăzi atâtea exegeze şi comentarii abracadabrante cu privire la elementele fundamentale ale creştinismului – în special, comentarii de felul celor sintetizate în cartea unui autor american „la modă”, Codul lui Da Vinci. Astfel de comentarii sunt realizate de persoane cu o structură aurică de tip vechi, care nu pot pricepe nimic din creştinism, datorită limitărilor inerenie, iar nu din rea intenţie. Nu pot mai mult. La aşa nivel de vibraţie, aşa „capodoperă”.

Acesta a fost procesul prin care, prin intermediul Fecioarei Maria, s-au format cele trei noi structuri aurice

— Corpul astral de tip nou, corpul mental superior şi corpul spiritual. La temelia formării lor au stat cele trei trăiri importante, generate de trei evenimente cruciale,

desfăşurate la începutul erei creştine. Cele trei trăiri au fost Iertarea, Speranţa şi Credinţa. Toate au la bază Iubirea, iar cele trei momente decisive au fost crucificarea, învierea şi pogorârea Duhului Sfânt (care este continuitatea a toate).

Astfel, Fecioara Mana a devenit Noua Evă – Noua Maică a tuturor oamenilor, Maica Divină. Prin transformarea fiinţei sale interioare, Fecioara Maria a creat un nou pattern (o nouă matrice) a structurii aurice, ale cărei caracteristici s-au transmis la toţi oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale.

Fireşte, astfel de evenimente nu au cum să figureze în vreo carte de istorie. De altfel, cărţile de istorie nici măcar nu vorbesc despre învierea Mântuitorului. Unele nici măcar nu-l amintesc că personalitate istorică. Dar, datorită acestor evenimente cruciale desfăşurate acum aproape 2000 de ani, toţi oamenii care s-au întrupat în lumea materială au beneficiat de posibilitatea formării unor noi structuri aurice, singurele care permit mântuirea.

Prin apariţia noii configuraţii, cu timpul, rolul structurilor aurice formate în vechime (prin contactul oamenilor cu fiinţele Lorehh şi Dree), şi anume corpul astral cel vechi, corpul emoţional şi corpul mental inferior vor înceta să mai existe. Locul lor va fi luat de noile structuri aurice, fără de care procesul mânturii nu ar fi posibil.

Tot în ziua cincizeci şi i, Rusaliile, ca efect direct al acţiunii Duhului Sfânt, a apărut o nouă structură aurică, ca rezultat direct al jertfei lui Iisus Hristos. Această nouă structură aurică este corpul haric al plaselor mesianice. În ziua cincizeci şi i, corpul haric al plasele mesianice a apărut doar la Apostoli, dar ulterior, după principiul transmiterii luminii, s-a manifestat la toţi oamenii, fără nicio excepţie.

Corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu, la toţi oamenii care rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos

— Cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ şi cel mai puternic *cuvânt de putere* din cosmos.

Corpul haric ai plaselor mesianice are forma unei plase foarte fine, de culoare aurie, ce învăluie structura aurică a oamenilor. HI apare şi persistă doar în momentul rostirii Numelui lui Iisus Hristos. Cu cât un om rosteşte mai des, cu voce tare, de-a lungul vieţii, Numele lui Iisus Hristos, cu atât plasele mesianice persistă mai mult.

Este important de remarcat faptul că plasele mesianice apar doar în cazul *rostirii cu voce tare* a Numelui lui Iisus Hristos, dar nu apar în cazul rostirii în gând. Acest fapt are o explicaţie logică. În momentul rostirii cu voce tare a unui cuvânt intră în funcţiune sufletul – mai precis, steluţa sufletului, care se află la nivelul laringelui. Rostirea cu voce tare a unui cuvânt este echivalentă cu rostirea direct de către sufletul omului, prin intermediul organului fizic al gurii, a cuvântului în cauză. În cazul rostirii în gând a unui cuvânt nu intră în funcţiune decât corpul mental inferior. Prin puterea lui Iisus Hristos, atunci când este rostit cu voce tare, Numele Său reverberează direct asupra sufletului omului respectiv, astfel că influenţa este directă.

Rolul plaselor mesianice este extrem de important în existenţa cotidiană: el protejează oamenii (atât corpurile aurice interioare, cât şi cele exterioare) de orice influenţă nefastă, provenită fie din cer, fie de pe pământ. Totodată, blochează influenţele şi tendinţele karmice, permiţând oamenilor să se poată manifesta plenar şi armonios de-a lungul vieţii. Corpul haric al plaselor mesianice nu afectează liberul arbitru al oamenilor, rolul său fiind decisiv în complicata ecuaţie a mântuirii.

Un alt efect important efect al ierfei pe cruce a lui

Iisus Hristos a fost sădirea impulsului formării ulterioare a chakrei inimii, denumită Shainiah, la toţi oamenii. Deşi impulsul a fost sădit chiar în momentul jertfei pe cruce, formarea primelor rudimente aurice ale chakrei inimii la majoritatea oamenilor a avut loc după anul 1600.

Când se va forma definitiv, chakra inimii va avea opt petale şi o tijă interioară, formată din lumină. Actualmente, la marea majoritate a oamenilor s-au format doar între 4 şi 6 petale. Doar unii monahi creştini au toate cele opt petale dezvoltate, dar chiar şi la aceştia, activitatea chakrei este într-un stadiu incipient. Cândva, în viitor (dar nu într-un viitor foarte îndepărtat) chakra inimii se va forma la toţi oamenii, petală cu petală, şi va începe să intre în stare de funcţiune. (41)

În viitor, pe fondul formării complete a chakrei inimii şi a acţiunii benefice a corpului haric al plaselor mesianice, oamenii ce aleg să se emancipeze spiritual nu vor avea structuri aurice exterioare, precum în ziua de astăzi. Într-o primă etapă, activitatea corpului emoţional şi a corpului mental inferior va înceta definitiv, datorită faptului că fiinţele Lorehh şi Dree nu vor mai fi capabile să influenţeze (ispitească) oamenii. Concomitent cu acest proces, oamenii îşi vor forma noul tip de corp astral, al cărui pattern a fost inoculat de către Fecioara Maria, iar din acesta se vor forma, pe rând, corpul mental superior şi corpul spiritual. Formarea acestor structuri aurice va declanşa un nou model comportamental, ce are la bază iubirea, iertarea, speranţa şi credinţa. În a doua etapă a acestui proces de emancipare spirituală şi aurică, toate structuri aurice exterioare se vor unifica, formând o singură structură aurică: un corp astral transformat – aşa numitul corp astral alb.

În a treia etapă, corpul astral transformat va fi aspirat în corpul sufletului, cu care se va unifica. Corpul sufletului va începe să lumineze, devenind, la rândul său,

un corp sufletesc alb. Corpul sufletului va semăna, în această stare, cu o păpuşă ce are în interior un neon. În acea etapă, omul încarnat va fi un om-suflet, lipsit de aură exterioară. Omul-suflet este un om luminat, nu iluminat. Corpul sufletesc va lumina din interior, cu de la sine putere, astfel că nu mai poate fi vorba despre o iluminare, care se poate produce doar din exterior. În această etapă, oamenii vor fi capabili să înţeleagă marile taine ale cosmosului şi ale vieţii.

În a patra etapă, corpul sufletesc se va contopi cu corpul duh, formând o singură structură aurică. În această etapă, omul va fi format doar din spirit, din corpul sufletesc contopit cu corpul duh şi din trupul material. Această stare a contopirii dintre corpul sufletului şi corpul duh poartă numele de *sinea spirituală*. Sinea spirituală este noul corp auric de formă umanoidă, ce se va forma din unirea vechiului corp duh purificat cu corpul sufletului luminat.

Formarea şinei spirituale nu se poate realiza decât printr-o înaltă alchimie aurică, sub directa supraveghere a lui Iisus Fâristos. În momentul formănismei spirituale, oamenii nu vor mai avea nevoie de un trup material. Chiar în secunda formării complete a şinei spirituale, trupul material îşi va înceta definitiv existenţa, iar omul va trece instantaneu în împărăţia cerurilor – va schimba planul cuantic. Cei aflaţi lângă omul respectiv vor observa cu adâncă stupoare cum acesta dispare de lângă ei.

Acest proces va fi de scurtă durată: în prima fază, trupul material ai omului respectiv va începe să lumineze. Fireşte, în această stare, trupul material nu va lua foc, ci va începe, pur şi simplu, să lumineze. Toate celulele trupului se vor transforma rapid, devenind luminoase. Aspectul unui om devenit sine spirituală va fi, întrucâtva, asemănător cu cel al apariţiei unei fantome pe timp de noapte. Fantoma emite lumină cu de la sine putere şi este

vizibilă chiar şi în absenţa unei surse luminoase din lumea materială.

În a doua fază a acestui proces, trupul material va dispărea din planul cuantic material şi nu va mai fi vizibil-Dacă, cu două secunde în urmă, un observator ocazional avea în faţă un om cu care, eventual, întreţinea o discuţie, după o secundă va putea să remarce, cu adâncă stupoare, faptul că trupul omului radiază lumină – o lumină care nu-i afectează ochii. După o altă secundă, va observa, cu o şi mai mare uluire, cum trupul material devenit luminos, începe să dispară, sfidând orice lege cunoscută a fizicii. Trupul acelui om va dispărea moleculă cu moleculă – ultimul care va dispărea va fi capul-Apoi, omul respectiv nu va mai putea fi observat în lumea materială. Spaţial, el se afla tot acolo, dar va deveni invizibil.

În ultima etapă a procesului evolutiv, care se va produce după formarea şinei spirituale, va avea loc marea transformare: *transformarea sferei „informă umanoidă*. Această ultimă stare a emancipării spirituale şi aurice a unui om poartă numele de *om-spirit*. În această ultimă stare, spiritul omului de formă sferică se va dizolva complet în sinea spirituală, care are o formă umanoidă. Această unire sau simbioză va fi cel mai important moment al existenţei fiinţei umane în cosmos: spiritul se va dizolva complet în corpul de formă umanoidă al şinei spirituale. Astfel va apărea un spirit de formă umanoidă. Întreaga formă umanoidă a omului va fi spirit.

Se spune adesea că sfera şi, implicit, cercul este cea mai perfectă formă din cosmos. Totuşi, sfera nu este cea mai perfectă formă din împărăţia cerurilor. În împărăţia cerurilor cea mai perfectă formă este cea umanoidă. Dumnezeu l-a făcut pe om după Chipul şi Asemănarea Sa. În momentul în care L-a creat pe om după Chipul şi Asemănarea Sa, Dumnezeu însuşi avea forma umanoidă. De aceea, la Sfârşitul timpului, omul va deveni un spirit de

formă umanoidă: un om spirit.

Capitolul 9

ISTORIA NECENZURATĂ A COSMOSULUI

Istoriografia actuală a reţinut doar scurte fragmente ale istoriei străvechi – nu mai mult de 2 – 3% din ceea ce s-a petrecut de-a lungul veacurilor. Totuşi, chiar şi aceste fragmente nu reflectă decât ceea ce s-a petrecut la suprafaţa globului fizic sau, mai corect spus, la nivelul structurii materiale actuale – care este doar o ultimă stare a transformărilor desfăşurate de-a lungul timpului.

După cum s-a menţionat, la începuturi a existat doar Nimicul – *nec antem*: *Nimic înainte*. Nimicul era doar o extensie a Fiinţei omniprezente a lui Dumnezeu Unicul. În Nimic, Dumnezeu a creat, potrivit Intenţiei sale, printr-o energie pharismah creatoare, un imens Ocean de Sunet. Apoi a creat, succesiv, Oceanul de Miros şi Oceanul de Lumină. Noi ne aflăm, actualmente, în Oceanul de Lumină – mai exact spus, în aspectul lumină al acestuia.

Primul palier cuantic creat în Oceanul de Lumină a fost cel în care Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru începuturi. Acest palier cuantic este denumit Halazeth. Al doilea palier cuantic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca spirit, a fost Hazalethul.

Al treilea palier cuantic a fost Hakalazethul, în care Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă, ca Dumnezeu Tatăl, fără a înceta să fie ceea ce este. Pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu Tatăl a creat spiritele îngerilor.

A urmat al patrulea palier cuantic, denumit Hetiteth, unde Dumnezeu Tatăl a creat corpurile de formă umanoidă ale spiritelor naturii şi ale îngerilor. Tot pe palierul cuantic denumit Hetiteth, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă

— Corpurile duh – ale oamenilor din prima generaţie, în frunte cu Shantiah. Pe al patrulea palier cuantic a avut

loc rebeliunea lui Hallshithan, a lui Shantiah şi a oamenilor din prima generaţie, care au devenit „Cel rău”. După rebeliune, s-a încheiat primul ciclu al cosmosului, astfel că al patrulea palier cuantic denumit Hetiteth şi-a încheiat existenţa. El a intrat în stare de nemanifestare, la fel cum au intrat şi cele trei paliere cuantice anterioare (Halazeth-ul, Hazaleth-ul şi

Hakalazeth-ul). Ele există şi nu există; într-un fel se poate spune că există ca potenţialitate, dar nu mai sunt locuite.

Pentru a nu fi absorbite în Lumea fără formă, fiinţele rebele (desemnate generic prin formula Cel rău) au evadat din Oceanul de Lumină, instituind un pseudopaiier cuantic – haosul. Haosul este situat în afara Oceanului de lumină, astfel că nu poate fi prins în nicio clasificare. Se poate spune doar că haosul este un palier cuantic opus Oceanului de Lumină.

După o lungă perioadă de nemanifestare a început al doilea ciclu cosmic, pe un nou palier cuantic, denumit Perfer.

Perterul a fost al cincilea palier cuantic al cosmosului.

După evenimentele dramatice desfăşurate pe Perfer, care au culminat cu răzvrătirea lui Lucifer şi a oamenilor din cea de-a doua generaţie, a urmat o nouă perioadă de nemanifestare, după care a început al treilea ciclu cosmic: Al treilea ciclu cosmic a debutat pe un nou palier cuantic – Hazurethul – Edenul eteric –, care este actuala lume etherică. În planul Hazureth, care este al şaselea palier cuantic, a avut loc creaţia lui Adam şi a Evei.

Odată cu comiterea păcatului adamic şi cu „izgonirea” din Edenul eteric, s-a format un nou palier cuantic – palierul cuantic material –, care este al şaptelea palier cuantic. De fapt, Edenul eteric s-a dedublat pe un nou palier cuantic, aflat în consonaţă energetică cu natura

păcatului adamic. Astfel a apărut planul cuantic material, care este al şaptelea plan cuantic.

Istoria celui de-al şaptelea plan cuantic, planul material, nu trebuie însă confundată cu istoria elementului pământ. Elementul pământ este format din transformarea carbonului – carbonul fiind, la rândul său, un element rezultat în urma transformărilor apei. De fapt, carbonul este cea mai joasă transformare a elementului apă; carbonul este intrarea în stare de putrefacţie a apei, astfel că istoria carbonului este doar istoria putrefacţiei apei.

În afara acestei istorii a carbonului, care astăzi este considerată a fi unica valabilă, se mai poate vorbi despre o istorie a oxigenului, despre o istorie a hidrogenului, despre o istorie a aerului, despre o istorie a focului şi despre o istorie a apei. Fiecare dintre elementele constitutive ale cosmosului are o istorie a sa, care nu poate fi redusă doar la reacţiile chimice sau energetice aferente. Dincolo de aspectele energetice sau chimice se află activitatea unor fiinţe spirituale – spirite ale naturii sau fiinţe îngereşti –, care se exprimă prin ele.

În înţelegerea cosmosului, trebuie, de asemenea, luată în considerare istoria fiinţelor omeneşti decorporate. Fiecare generaţie sau seminţie de oameni a avut propria sa istorie, diferită de a celorlalte. Şi ceea ce se înţelege astăzi prin lumea de dincolo, a avut propria ei istorie, care a presupus transformări adesea dramatice. De asemenea, trebuie ţinut cont şi de faptul că istoria unei comunităţi de oameni întrupaţi – popor, oraş, trib etc – este diferită de cea a altei comunităţi. Istoria fiecărei comunităţi s-a desfăşurat atât la nivelul planului cuantic material, cât şi la nivelul celorlalte planuri cuantice

— Inclusiv a lumii de dincolo, locul unde merg, după moarte, oamenii decorporaţi ai respectivei comunităţi.

În consecinţă, o istorie completă a cosmosului nu poate fi scrisă decât urmărind toate evenimentele

trecutului de pe toate palierele cuantice, ţinând cont atât de activitatea fiinţelor îngereşti, cât şi de cea a oamenilor întrupaţi sau decorporaţi.

Astăzi, savanţii lumii materiale afirmă cu mâna pe inimă că evenimentele primordiale descrise în Vechiul Testament – de exemplu, în Cartea Facerii – nu au niciun fel de temei ştiinţific, ceea ce, din punctul lor de vedere, este perfect adevărat. În actuala fază a cosmosului material nici nu mai au unde să găsească dovezile ştiinţifice materiale, care să ateste că au existat astfel de evenimente. Cosmosul s-a transformat atât de mult, încât astfel de dovezi chiar că nu mai există. Astăzi, nu se mai poate recunoaşte faptul că, în starea iniţială a cosmosului, nu exista decât un singur element – oxigenul. Oxigenul de atunci nu poate fi comparat cu oxigenul de astăzi, care reprezintă doar un aspect corupt al celui pur. Totuşi, chiar şi oxigenul pur, care reprezenta trupul lipsit de formă umanoidă al unui înger, nu constituia decât o cădere – *o părere de rău*.

În al treilea ciclu al cosmosului, oxigenul pur a apărut imediat după izgonirea protopărinţilor din Edenul eteric, chiar în momentul formării planului cuantic material. Într-un fel, se poate spune că trupurile protopărinţilor în nou născuta lume materială erau formate din oxigen pur, astfel că degeaba am căuta astăzi urme fosilizate a ceea ce s-a petrecut atunci. Acea formă de oxigen pur nu mai există de când s-a format prima derivaţie a sa, derivaţie produsă în urma unei noi căderi – prin cădere nu se poate înţelege decât o încălcare a Ordinii cosmice.

Oxigenul este, desigur, materie, iar lumea respectivă era la fel de reală ca şi lumea fizică actuală. S-ar putea spune că lumea fizică actuală este chiar mai puţin reală decât acea lume formată din oxigen pur.

Oamenii, prin faptele lor aflate în dezacord cu Legile

cosmice, au transformat lumea. Procesul modificării cosmosului a fost dinspre centru spre perferie: ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut apoi la peri feri re. Astfel, baza metamorfozelor cosmosului trebuie căutată mai puţin în reacţiile chimice ale elementelor, cât mai ales în emiterea de către oameni a acelei energii denumită pharismah. În fiecare moment al vieţii lor, atât în stare de veghe, cât şi în stare de somn, oamenii iau decizii în inima fiinţei lor, prin exercitarea dreptului suveran, liberul arbitru, emiţând energii modulate informaţional denumite pharismah. Energiile pharismah luminoase presupun continuitatea, iar energiile pharismah întunecate presupun discontinuitatea creaţiei.

O pharismah luminoasă este atrasă instantaneu de către Dumnezeu, de către Iisus Hristos şi de către Fiii Luminii (după caz); acesta este, de altfel, motivul pentru care rugăciunea ajunge instantaneu la Dumnezeu, rugăciunea fiind o pharismah luminoasă. În schimb, energia pharismah întunecată este aspirată instantaneu de nucleul întunecat al pământului, mama tuturor întunecimilor. Din nucleul întunecat se formează o rază de creaţie ce face conexiunea cu haosul, acolo unde se află Cel rău – ca aspect generic. Cel rău devine atent şi se manifestă în prelungirea acelei pharismah. Închizând circuitul, Cel rău acţionează dinspre periferie asupra centrului.

Fiecare acţiune de această natură aduce modificări în lumea materială. Aceste modificări nu sunt aduse de Cel rău cu de la sine putere. Cel rău nu are nicio putere – el nu poate determina nici măcar o globulă roşie să treacă strada. Cel rău se foloseşte, pur şi simplu, de forţa iniţială a energiei pharismah emisă de un om în centrul fiinţei sale. În funcţie de fiecare faptă rea şi, implicit, de fiecare pharismah întunecată – care aduce discontinuitate creaţiei – a oamenilor, Cel rău a infuzat întunecime în cosmosul

luminos, format din trupul lipsit de formă al Îngerului Oxigen. În acest mod, Îngerul Oxigen şi-a pierdut caracteristicile iniţiale. În locul său a început să acţioneze contrapartea sa întunecată, un Fiu al întunericului – un reprezentat al Celui Rău – care a adus propria sa întunecime în lumea materială.

Cu cât oamenii au emis mai multe pharismah întunecate, razele de creaţie întunecate s-au amplificat, iar puterea Îngerului Oxigen s-a diminuat, astfel că în lumea materială s-a extins întunecimea. Cu cât întunericul s-a extins, cu atât caracteristicile oxigenului pur s-au deteriorat. Cosmosul pur şi perfect, creat de către Dumnezeu, s-a ofilit încetul cu încetul, astfel că, în doar câteva generaţii, condiţiile de existenţă s-au modificat radical. Treptat, aportul energetic al oxigenului a fost diminuat la jumătate, astfel că după apariţia hidrogenului, a fost nevoie de doi atomi de hidrogen pentru a echilibra un atom de oxigen, iar din combinaţia lor a apărut un element nou – apa. Apa a avut, la rândul ei, trei mari transformări: focul, aerul şi pământiii. Pământul a apărut în urma intrării în stare de putrefacţie a apei (pământul este rezultat din combinaţiile carbonului, „excrementul" oxigenului pur; carbonul este o „cădere" a apei).

Prima mare transformare a apei a fost focul, iar istoria focului începe de la Focul incipient, care se găseşte în interiorul pământului. Ca principiu, prin foc se înţelege acea energie subtilă care asigură arderea în lumea materială (de la arderea gastrică ce asigură digestia, la arderea unui foc de lemne sau la activitatea unui vulcan).

În funcţie de acţiunea sa, focul este de două feluri: luminos şi întunecat, pozitiv şi negativ (bun şi rău, binefăctor şi distructiv). Focul bun este nedistrugător, fiind aflat sub jurisdicţia spirtelor naturii şi a fiinţelor îngereşti din ierarhia Fiilor Luminii. Focul distrugător (focul negru) este sub jurisdicţia spiritelor naturii rebele de foc, Lorehh

de foc (elementari de foc) şi a unor fiinţe luciferice de foc – Dree.

În prima etapă a formării lumii materiale, focul negativ s-a concentrat în interiorul globului fizic terestru. Într-un fel, se poate spune că fiinţele Lorehh şi Dree de foc au fost azvârlite în adâncurile materiei, unde au fost ţinute captive. În cele din urmă, datorită activităţii tot mai depărtate de Ordinea cosmica a oamenilor, focul din adâncuri şi-a croit drum spre suprafaţă, manifestându-se ca vulcani. O astfel de istorie stranie s-a desfăşurat şi în elementele apă, aer şi pământ Din acest punct de vedere, activitatea vulcanică reprezintă chiar trupuţia forţelor răului la suprafaţa lumii materiale. În mod asemănător, evenimentele geologice violente produse la nivelul pământului (cutremurele) ori evenimentele meteorologice de acelaşi calibru ale aerului, precum tornadele sau uraganele, reprezintă irupţii ale forţelor întunecate, stârnite de cumulul faptelor rele săvârşite de oameni în lumea materială. Odată cu izbucnirea intempestivă a elementelor fizice, sunt eliberate la suprafaţa pământului forţele întunecate care astfel evadează din temniţele lor subterane.

Ce altceva este materia (compusă din apă, foc, aer şi pământ), dacă nu un trecut cristalizat? Ce este trecutul cristalizat sub forma materiei, dacă nu trupul îngheţat al fiinţelor malefice Lorehh sau Dree, care au fost înlănţuite în adâncuri? Ce poate fi stratul geologic în care se găseşte petrolul şi cărbunele, dacă nu trecut cristalizat – o energie ce astfel revine ia viaţă şi îşi imprimă caracteristicile sale asupra oamenilor de ia suprafaţa pământului? Venind ia viaţă din adâncurile timpului şi ale materiei, Cei răi învie, dar oamenii mor.

De asemenea, activitatea tehnologică a oamenilor, ce presupune arderea fosilelor străvechi – cărbune sau petrol – au rolul de a elibera forţe spirituale ale răului, ţinute

captive în materie. În această categorie intră şi focul distrugător declanşat de arme, explozibil sau bombe de toate tipurile – în special de bombele nucleare, care reprezintă coroana distrugerii, adică a forţei răului, în cea mai cruntă manifestare a sa. Răul înseamnă discontinuitatea (distrugerea) creaţiei, indiferent în ce formă şi sub ce asopect.

Interesant în acest context este un episod petrecut relativ recent, în timpul atentatelor din 11 septembrie 2001, când, în momentul distrugerii *prin foc* a celor două turnuri gemene WTC din New York, vălătucii de foc şi fum au reflectat forma uriaşă a unui chip grotesc, pe care unii comentatori l-au comparat cu cel (presupus) al lui satan. Forma respectivă a durat doar câteva secunde, dar a fost fotografiată şi filmată, astfel că imaginea respectivă a făcut ocolul lumii, apărând pe prima pagină a tuturor marilor cotidiane.

Explicaţia nu este prea complicată: prin orice acţiune distructivă realizată prin foc, sunt eliberate la suprafaţa pământului forţe spirituale inimaginabil de rele, care evadează din locul în care au fost cândva întemniţate. Ele se risipesc apoi pe toată suprafaţa pământului sub forma unor particule spirituale – trupul lipsit de formă umanoidă al fiinţelor Lorehh şi Dree de foc. Purtătorii sunt norii de fum şi de cenuşă, care apoi se depun pe suprafaţa pământului. Ele sunt apoi inspirate de oameni ca aer, ori sunt ingerate în organisme prin hrană sau apă, generând o stare interioară de agresivitate ori de violenţă exacerbată. Acelaşi fenomen a avut loc şi în cazul exploziei nucleare de la Cernobîl, în cazul folosirii bombelor atomice de la Hiroshima şi Nagasaki, în cazul oricărui experiment nuclear, în cazul oricărei activităţi vulcanice, incendiu etc.

Focul se stinge doar cu apă, astfel că nu trebuie să mire pe nimeni faptul că, de exemplu, la câteva zile după distrugerea WTC din New York, a început să plouă, astfel

că pământul a fost, întrucâtva, curăţat de influenţe nefaste ale focului distructiv.

Totuşi, influenţele nefaste ale acestei catastrofe s-au peipetuat prin felurite molime sau boli stranii (de la gripa asiatică la forme încă neidentificate de pneumonie virală), transmise prin aer, care, înainte de a le fi fost descoperit antidotul, au făcut nenumărate victime. Problema este că cei care au contactat acele boli într-un mod cu totul accidental şi au devenit victime, nu aveau nicio vină. Sau, poate că singura lor vină a fost că existau…

Dacă astfel de evenimente petrecute în timpurile recente sunt destul de greu de înţeles prin intermediul concepţiilor actuale, ce să mai spunem despre ceea ce s-a petrecut de-a lungul erelor trecute, în care au avut loc nenumărate războaie între aspectele bune şi rele ale principalelor elemente: între focul cel bun şi focul cel rău, între regatele Lorehh de apă şi regatele spiritelor bune (precum în timpul potopului din vremea lui Noe), între aerul impur şi aerul pur şi aşa mai departe.

De-o parte se află forţele binelui (Lumina), care urmăresc continuitatea creaţiei, iar de cealaltă parte se află forţele răului (Umbrele) care urmăresc distrugerea ei. De-o parte se află Fiii Luminii, iar de cealaltă parte se află Fiii întunericului (Cel rău), care se luptă neîncetat pentru fiecare palmă de pământ, de aer, de foc, sau de apă.

La mijloc sunt oamenii întrupaţi, cei care, prin emiterea unor pharismah (energii modulate informaţional), aleg, prin liberul arbitru, una dintre cele două căi: a binelui, care înseamnă continuitatea creaţiei sau a răului, care înseamă distrugerea ei.

Alegând calea răului, oamenii cheamă la viaţă, din trecutul insondabil şi din adâncurile materiei, fiinţele răului. Alegând calea binelui, oamenii se alătură Planului lui Dumnezeu. Totul este o luptă neîncetată a LUMINII ÎMPOTRIVA UMBREI FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.

EXCURSUS (I)
PE ARIPILE VÂNTULUI
Unităţi îngheţate de timp.

Pentru a înţelege mai exact ceea ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat, dar şi ceea se petrece în prezent, ne vom îndrepta atenţia asupra unei vechi scrieri sacre, ce face parte din corpusul Vechiului Testament: Ecclesiastul, care este atribuit Regelui Solomon. Iată ce spunea Ecclesiastul:

„Nu este nimic nou sub soare… Toate îşi au vremea (timpul) lor şi fiecare lucru de supt ceruri îşi are ceasul lui. Naşterea îşi are vremea ei; săditul îşi are vremea lui şi smulgerea celor sădite vremea ei. Uciderea îşi are vremea ei şi tămăduirea îşi are vremea ei; dărâmarea îşi are vremea ei şi zidirea îşi are vremea ei; plânsul îşi are vremea lui şi râsul îşi are vremea lui; bocitul îşi are vremea lui şi jucatul îşi are vremea lui…”

În această înşiruire mai intră, în opinia Ecclesiastului, multe activităţi omeneşti, aparent fără legătură unele cu altele: aruncarea cu pietre şi strângerea pietrelor aruncate; îmbrăţişarea şi depărtarea de îmbrăţişări; căutarea şi pierderea; păstrarea şi lepădarea; ruptul şi cusutul; tăcerea şi vorbirea; iubitul şi urâtul; războiul şi pacea (toate aceste activităţi descrise în Ecclesiastul cap 3; 3 – 5, sunt dispuse, două câte două, în unităţi antinomice).

Şi autorul concluzionează: *„Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele şi la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deşertăciune şi goană după vânt”* (expresia *goană după vânt* poate fi tradusă liber, în afara contextului, şi prin formula, deja consacrată, *pe aripile vântului* – sau *gonind pe vânt*/*cu vântul*).

Există, actualmente, diferite controverse cu privire la ceea ce a vrut să spună autorul Ecclesiastului. La o analiză

superficială, autorul Ecclesiastului a vrut să spună că, în existenţa cotidiană a oamenilor, se succed diferite perioade (timpuri sau vremuri); într-o perioadă oamenii se nasc, în altă perioadă plâng, în altă perioadă râd, în altă perioadă aruncă cu pietre, în altă perioadă strâng pietrele aruncate, în altă perioadă mor etc.

Evident, aceste constatări, de bun simţ, constituie o banalitate. Nu este neapărată nevoie să fi înţelept pentru a remarca faptul că, într-adevăr, în viaţa omului se succed diferite etape. Totuşi, în urma unei analize ceva mai profunde, se poate presupune că autorul Ecclesiastului nu a vrut să spună ceea ce şi copiii mici au priceput, ci cu totul altceva.

Se pare că autorul Ecclesiastului a dorit să spună că există unităţi de timp îngheţate, ce corespund, fiecare, câte unei caracteristici existenţiale şi unei stări de conştiinţă. Toate câte se află sub ceruri îşi are timpul său – unitatea sa de timp. Există, aşadar, o unitate de timp a naşterii, o altă unitate de timp a aruncării cu piatra (a distrugerii); o altă unitate de timp a plânsului etc.

De-o parte, se află unităţile de timp ale discontinuităţii creaţiei – ale râului. De cealaltă parte, se află unităţile de timp ale continuităţii creaţiei – ale binelui. În acest context, Ecclesiastul a vrut să spună că, în momentul în care un om manifestă o caracteristică, intră într-o anumită unitate de timp. Când aruncă cu piatra în sensul distrugerii, intră într-o unitate de timp îngheţată. Când plânge intră în altă unitate de timp, când râde intră în alta şi aşa mai departe.

Să presupunem că, de-a lungul vieţii, un om plânge de 2000 de ori şi râde de 3.000 de ori. De câte ori a plâns, omul în cauză a pătruns într-o singură unitate de timp îngheţată – unitatea de timp a plânsului. De câte ori a râs, omul a pătruns în altă unitate de timp – unitatea de timp a râsului. Situaţia este identică în cazul celorlalte unităţi de

timp.

Fiecărei unităţi de timp îngheţate îi corespunde o anumită caracteristică definitorie. Prin plâns (ca exprimare a tristeţii), toţi oamenii, de la primul până la ultimul, au pătruns în unitatea de timp specifică plânsului, care este comună tuturor. Ei s-au identificat cu plânsul şi au pătruns în unitatea respectivă de timp îngheţat. Există o singură unitate de timp pentru plâns, comună tuturor, astfel că toţi oamenii din lume care au plâns vreodată au pătruns în ea – au experimentat aceeaşi stare existenţială. Din acest motiv nu se poate vorbi despre ceva nou sub soare, după cum se exprima Ecclesiastul. Dacă nu ar fi aşa, fiecare fiinţă care plânge ar crea ceva nou – ar crea o nouă unitate de timp Tot astfel este şi a fost pentru fiinţele care n-au mai respectat Ordinea lui Dumnezeu, denumite generic Cei răzvrătiţi sau Cei întunecaţi. Prin actul rebeliunii, ele au căzut într-o unitate temporală îngheţată – s-au depărtat de prezentul continuu. Această unitate temporală este cea a discontinuităţii creaţiei – a făptuirii răului – cu nuanţele sale, explicate atât de frumos de Ecclesiast: smulgerea celor sădite, uciderea, dărâmarea, plânsul, aruncarea cu pietre, depărtarea de îmbrăţişări, pierderea, lepădarea, ruptul, urâtul, războiul.

Diferenţa dintre Cei răzvrătiţi şi oamenii întrupaţi este însă esenţială: dacă oamenii întrupaţi se pot reîntoarce după fiecare stare de discontinuitate şi îşi pot continua existenţa, Cei răzvrătiţi nu pot. Datorită naturii cosmosului spiritual, Cei răzvrătiţi au rămas îngheţaţi chiar în starea pe care au avut-o în momentul rebeliunii. Este ca şi cum, pentru ei, clipa răzvrătirii s-a dilatat ia infinit.

În momentul răzvrătirii, Cei întunecaţi au murit, căci păcatul (nerespectarea Ordinii cosmice) înseamnă moartea. Datorită faptului că n-au mai fost vii, ei n-au mai fost compatibili cu cosmosul lui Dumnezeu, astfel că au

fost ejectaţi instantaneu în afara acestuia, în haos – într-o stare în care experimentează căderea perpetuă în gol.

Pentru a înţelege complet acest proces se impune o comparaţie. Să ne imaginăm o fiinţă omenească, un vânător preistoric, care a îngheţat brusc acum 5.000 de ani, într-o calotă glaciară din Alpi. Această fiinţă este descoperită astăzi de către arheologi, într-un mod cu totul întâmplător (o astfel de fiinţă omenească chiar a fost descoperită prin 1990, într-o calotă glaciară din Alpi). Ea s-a păstrat intactă datorită faptului că a fost menţinută la o temperatură scăzută. Veşmintele sau păstrat intacte. Până şi sabia şi-a păstrat luciul originar şi tăişul ascuţit, iar arcul are coarda la fel de întinsă ca odinioară. Chiar şi expresia feţei s-a păstrat nealterată: fiinţa respectivă, un vânător preistoric, are imprimată pe chip o adâncă groază, dar şi o stare de revoltă împotriva schimbării bruşte de vreme. În tolba de vânător se află un iepuraş, pe care avea de gând să-l consume seara, împreună cu familia ce aştepta într-o grotă din vecinătate.

Dacă acel vânător preistoric ar fi trezit brusc la viaţă într-un mod miraculos, ar manifesta în primele minute aceeaşi stare de groază pe care a avut-o în clipa morţii; ar păstra, de asemenea, şi acea stare de rebeliune contra naturii sălbatice sau contra zeului pe care-l venera, considerând că a fost trădat. După o perioadă, în care ar asculta explicaţiile celor din jur, vânătorul preistoric şi-ar da seama că nimeni nu are vreo vină pentru ceea ce s-a petrecut atunci. Ar înţelege că, datorită unor factori climaterici, a fost surprins de un îngheţ foarte puternic pe când se afla pe un povârniş, în timp ce era la vânătoare; ar înţelege, de asemenea, că a murit instantaneu şi că trupul său a fost menţinut intact datorită faptului că acel perimetru s-a transformat rapid într-o calotă glaciară.

Problema cea mai spinoasă pentru acel vânător preistoric s-ar pune în momentul în care, sub ochii lui,

iepuraşul din tolbă ar fi resuscitat la fel de miraculos, iar acesta, la rândul său, ar povesti groaza adâncă prin care a trecut, în momentul când vânătorul l-a hăituit şi l-a ucis. Vânătorul ar înţelege faptul, destul de simplu, că starea sa din momentul morţii şi starea iepuraşului sunt relativ asemănătoare.

Fireşte, un om nu poate fi înviat după momentul morţii, chiar dacă a fost menţinut în condiţii criogenice stricte, după cum nu poate învia nici iepuraşul. Este doar un exemplu, ce ne poate permite să înţelegem ce s-a întâmplat cu fiinţele rebele din cosmos.

Precum vânătorul preistoric, fiinţele rebele din cosmos au îngheţat în secunda în care s-au despărţit de Dumnezeu. Curgerea timpului este legată de modificarea stărilor de conştiinţă. Curgerea timpului nu există decât în planul cuantic material; în palierele cosmosului spiritual timpul este static – este îngheţat. Pentru o fiinţă omenească defunctă, nu mai există timp; ea se blochează în starea de conştiinţă în care a murit, ca şi cum acea stare se continuă la infinit, iar secunda morţii se expandează în eternitate. Aceasta este, de fapt, timpul din lumea de dincolo.

În momentul rebeliunii, fiinţele întunecate au ieşit din prezentul continuu al lui Dumnezeu. Astfel, ele au îngheţat în starea existenţială nefastă din acel moment, ce s-a continuat la infinit. Ele nu mai cunosc decât acea stare. Pentru ele, timpul s-a blocat, astfel că trăiesc continuu în acea fracţiune de secundă. Evident, pentru cosmos acea fracţiune de secundă a devenit trecut, dar pentru ele reprezintă un etern prezent. Într-un fel, se poate spune că acea fracţiune de secundă s-a dilatat unidirecţional în lumea materială, când un om emite o pharismah întunecată se conectează instantaneu acelei unităţi de timp îngheţat în care se află afundaţi Cei răzvrătiţi. De aceea, nu este nimic nou sub soare: ceea ce s-a făcut se va

mai face.

Când un om aruncă cu pietre se conectează temporal la toţi semenii săi care au aruncat vreodată cu pietre. De asemenea, se conectează la acea fiinţă întunecată, care este responsabilă, în cosmos, cu aruncarea pietrelor. Aruncând cu pietre, omul respectiv părăseşte prezentul, pentru a se înfunda într-o unitate îngheţată de timp ce aparţine trecutului – în timpul îngheţat al aruncării cu pietre. Când omul strânge pietrele, intră într-un alt timp – în unitatea de timp a strângerii pietrelor.

Acelaşi lucru se poate spune despre toate actele descrise de Ecclesiast: îmbrăţişarea şi depărtarea de îmbrăţişări; căutarea şi pierderea; păstrarea şi lepădarea; ruptul şi cusutul; tăcerea şi vorbirea; iubitul şi urâtul; războiul şi pacea.

Reîntoarcerea Celor răzvrătiţi

Activitatea lui Iisus Hristos şi, implicit, acţiunile Fiilor Luminii nu sunt îndreptate spre distrugerea Celor răzvrătiţi, ci spre reîntoarcerea lor la Lumină şi implicit, la prezentul continuu.

Procesul reîntoarcerii la Lumină a Celor răzvrătiţi se realizează doar în planul cuantic material, care a devenit câmpul de bătălie al universului. Oamenii întrupaţi sunt situaţi chiar în epicentrul acestei operaţiuni cosmice.

De fapt, oamenii întrupaţi au datoria de a-i tămădui pe Cei răzvrătiţi, indiferent dacă este vorba despre îngeri luciferici, despre oameni primordiali întunecaţi sau despre spirite rebele ale naturii. Boala de care suferă Cei răzvrătiţi, poartă numele de *despărţirea de Dumnezeu*.

Tămăduirea celor răzvrătiţi se poate realiza doar prin emiterea unor energii pharismah luminoase, precum în cazul cu şoferul şi pietonul. Prin emiterea energiilor pharismah luminoase, Cei răzvrătiţi se pot lumina instantaneu.

Din păcate, oamenii nu au fost capabili, doar prin

puterea lor, să-i vindece pe Cei răzvrătiţi. Eoni şi eoni, oamenii s-au oprit doar la jumătatea drumului: pe măsură ce au murit, chemându-i la viaţă pe Cei răzvrătiţi, oamenii s-au depărtat de prezentul continuu, devenind, la rândul lor, prizonierii trecutului.

Cei răzvrătiţi încă rătăcesc în propria lor stare existenţială nefastă. Ei sunt prizonieri în unităţile de timp îngheţate ale trecutului; ei sunt, în fond, amintirile reziduale ale cosmosului. Ei se află într-un fel de *recycle bin* al megacalculatorului care este cosmosul. Cu cât oamenii au intrat mai mult în conexiune cu amintirile reziduale, cu ceea ce se află în *recycle bin* al cosmosului, cu atât în lumea materială lucrurile au mers mai prost.

Din starea în care se află, Cei răzvrătiţi nu se mai pot reconecta la prezentul continuu decât prin oamenii încarnaţi, care emit energii pharismah compatibile cu ei. Prin această conexiune, Cei răzvrătiţi fac din oameni puterea mare. Prin reconectarea la energia trecut, oamenii, ca putere mare, asigură viitorul şi continuitatea Celor răzvrătiţi. Oamenii se întorc astfel în trecut, spre moarte, iar Cei răzvrătiţi vin ia viaţă prin intermediul oamenilor. Păcatul înseamnă moartea. Păcătuind, oamenii se adâncesc în moarte, iar Cei răzvrătiţi vin la viaţă.

Totul s-a schimbat în momentul jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a preluat rolul oamenilor care au eşuat în tentativa lor de a deveni salvatori. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a devenit Salvatorul sau Mântuitorul tuturor – atât al fiinţelor Dree şi Lorehh, cât şi al oamenilor.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, pentru Cei răzvrătiţi a apărut o nouă posibilitate de reîntoarcere la Lumină. Această posibilitate se numeşte Ashpan.

Ashpan este un cuvânt folosit în lumea eterică şi face parte din terminologia Fiilor Luminii. În sens restrâns, Ashpan înseamnă prizonier, dar în sens larg desemnează

principiul fundamental al reîntoarcerii Celor întunecaţi la lumină.

Principiul Ashpan a fost promovat imediat după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos şi consta în transformarea tuturor Celor întunecaţi în luminoşi, aşa cum au fost la începuturi, pe când toate erau plăcute în faţa Domnului Dumnezeu.

Pentru a deveni iarăşi luminoşi, Cei întunecaţi sunt obligaţi să parcurgă o metamorfoză foarte severă: trebuie să renunţe la trupul de formă umanoidă şi să se manifeste doar ca energii – aşa cum erau în prima lor stare. Cu alte cuvinte, trebuie să se reîntoarcă la origine. Pentru aceasta, este necesar ca, în lumea materială, oamenii să emită energii pharismah luminoase, semn că au reuşit, în sfârşit, să conştientizeze răul şi să nu-l mai facă.

Procesul este foarte subtil, iar pentru exemplificare vom folosi cazul şoferului şi al pietonului. În secunda în care pietonul a avut puseul de furie intensă, a făcut conexiunea cu Cel rău, care se află în haos, prin emiterea unei energii pharismah întunecate.

Înaintea emiterii energiei pharismah întunecate, Cel rău nu ştia de existenţa omului respectiv. După emiterea energiei pharismah, Cel rău l-a localizat pe acel om, a străbătut toate planurile cuantice şi s-a înfăţişat alături de el. Este ca şi cum omul care a emis energia pharismah, a format numărul de telefon al Celui rău şi l-a contactat în mod direct, chemându-l alături de el.

În vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, Cel rău – prin unul dintre reprezentanţii săi, care poate fi un Lorehh sau un Dree – avea puterea şi tăria de a străbate întregul traseu format de-a lungul razelor de creaţie până în lumea materială, astfel că avea capacitatea de a se manifesta corporal. După jertfa lui Iisus Hristos, Cel rău nu a mai fost capabil să penetreze planurile cuantice pentru a pătrunde direct în lumea materială. După jertfa

lui Iisus Hristos, Cel rău (prin unul dintre reprezentanţii săi, care poate fi un Lorehh sau un Dree), nu se mai poate manifesta decât la nivelul lumii eterice, fiind aşadar invizibil percepţiei normale.

Dacă omul respectiv – în cazul nostru, pietonul – dă frâu liber mâniei sale şi-l loveşte pe semenul său, devine, la rândul său, Cel rău sau Cel întunecat. Dacă face de mai multe ori acelaşi gest şi, în consecinţă, emite în mod continuu energii pharismah negative, între om şi reprezentantul Celui întunecat se stabileşte o conexiune aurică. Prin această conexiune, Lorehh sau Dree, după caz, dobândeşte şi mai multă putere şi ajunge să-l influenţeze pe om aşa cum doreşte, sfârşind prin a se cala pe structura sa corporală, prin posedare.

Dacă, însă, omul din cazul nostru se calmează brusc, atunci emite o energie pharismah luminoasă. Această energie pharismah luminoasă salvează totul: atât pe om, cât şi pe Cel întunecat.

În cazul omului, lucrurile sunt simple: dintr-un pieton aflat la discreţia forţelor oarbe ale destinului, devine un pieton protejat, care îşi poate permite luxul de a se gândi la ale sale în timp ce traversează strada: nimic nou la periferie.

În cazul fiinţei întunecate, lucrurile sunt ceva mai complexe. În fracţiunea de secundă în care omul conştientizează că trebuie să-şi ierte aproapele, Cel întunecat, care deja era în sintonie energetică cu acesta, înţelege acelaşi lucru. În acea secundă crucială, Cel întunecat se racordează din trecutul său la prezentul omului (încă nu se poate racorda la prezentul continuu al lui Dumnezeu), şi îşi aminteşte cine este, ce a devenit şi ce a fost. Tot în acel moment, Cel întunecat îşi aminteşte tot răul făcut oamenilor de-a lungul timpului şi îl copleşeşte un sentiment acut de ruşine. Acest sentiment îl determină să părăsească unitatea sa de timp îngheţată (care

corespunde, în lumea materială, lovirii aproapelui) pentru a se conecta prezentului oamenilor.

Conectându-se la prezentul oamenilor. Cel întunecat se luminează. Luminându-se, cu Cel întunecat se produce un adevărat miracol: din întunecaţi, ochii săi devin luminoşi, la fel că ai oricărui Fiu al Luminii. Cel întunecat devine astfel Cel luminos.

Totuşi, imediat după ce devine luminos, Cel ce fusese întunecat îşi pierde trupul de formă umanoidă. Într-un fel, se poate spune că are o tensiune remanentă atât de mare, încât explodează. Particulele energetice ale fiinţei sale se răspândesc în tot cosmosul, precum un gaz oarecare se răspândeşte în aer. Aceasta este doar prima parte a procesului de vindecare.

Fiinţa Lorehh sau Dree care, anterior, a fost întunecată, continuă să existe sub forma acestor particule spirituale, rătăcind în cosmos. În cele din urmă, particulele spirituale vor fi iarăşi atrase de oameni, dar acest eveniment se produce abia în a doua parte a procesului de vindecare.

A doua parte a procesului de vindecare presupune chiar starea propriu-zisă de Ashpan, de prizonier. Particulele spirituale risipite prin cosmos ale fiinţei respective sunt atrase de aura oamenilor întrupaţi şi „încarcerate”. Prin actele lor, oamenii întrupaţi atrag aceste particule spirituale, care se lipesc de structura lor aurică, datorită fenomenului de sintonie. Ceea ce este asemănător se atrage. Lipindu-se de structura aurică a oamenilor, fiinţele devenite Ashpan învaţă lecţia iertării şi a comuniunii cu Dumnezeu.

Abia când învaţă lecţia iertării, fiinţele Ashpan se eliberează. Din acel moment, încetează starea de Ashpan. Astfel, Cei rătăciţi se întorc în sfârşit acasă, în prezentul continuu, la Dumnezeu, redevenind Fiii săi luminoşi. Tot acest proces a devenit posibil doar în urma jertfei lui Iisus

Hristos.

Este extrem de important de remarcat faptul că nu numai acel reprezentat Lorehh sau Dree se luminează, ci şi toţi cei din propria sa ierarhie, reţea, „familie” sau „naţiune”. Are loc un proces de luminare în lanţ, datorită faptului că, la rândul ei, o fiinţă Lorehh sau Dree este în conexiune aurică cu toţi membrii reţelei (ierarhiei) din care face parte: sunt unul în toţi şi toţi sunt în unul – sunt în comuniune perfectă unul cu altul (comuniunea implică în primul rând comunicarea instantanee).

O astfel de reţea este formată din cel puţin 200 de individualităţi şi poate număra uneori multe zeci de mii (mii de mii de zeci de mii). Şeful unei reţele este în subalternii săi, aşa cum subalternii săi sunt în el. Şeful ştie, secundă de secundă, ce face, ce gândeşte şi ce simte fiecare dintre cei, să spunem, 200 de subordonaţi ai săi. În consecinţă, dacă se luminează un singur Lorehh sau Dree – chiar şi cel mai mic din reţea sau din ierarhie; şi, adesea, chiar aşa se petrec evenimentele –, se luminează toţi. Procesul este instantaneu.

Astfel, cel puţin din acest punct de vedere, celebrul exemplu din basmul *Croitoraşul cel viteaz*, unde este prezentat un umil croitoraş care a ucis nu mai puţin de… şapte muşte dintr-o singură lovitură, poate fi un model demn de urmat pentru cât mai mulţi oameni. Printr-un singur act ce implică emiterea unei energii pharismah luminoase, un om poate elibera nu numai şapte entităţi întunecate (… muşte), ci mult mai multe.

De fapt, se ştie faptul că basmele introduc cititorii într-un univers aparte, ce pare adesea straniu sau atipic, în care anumite fapte de natură spirituală sunt prezentate ca desfăşurându-se la nivelul existenţei cotidiene.

La urma urmei, ce mare act de eroism constă în uciderea a şapte muşte dintr-o singură lovitură, astfel ca un oraş întreg să-l desemneze pe bietul croitoraş prin

calificativul „viteaz”?! (croitoraşul din poveste a scris pe hainele sale „şapte dintr-o lovitură”, dar nu a specificat despre ce este vorba…)

Ashpan

Procesul subtil de transformare a celor întunecaţi în Ashpan este destul de complex, dar poate fi înţeles corespunzător doar dacă se are în vedere faptul că toate fiinţele îngereşti se pot manifesta în două ipostaze: ca energii, care reprezintă starea fără formă şi ca entităţi de formă umanoidă.

Ca energii, fiinţele îngereşti sunt răspândite în tot universul, precum oxigenul este risipit în atmosferă. Deşi trupul lor este risipit prin tot cosmosul, sub forma unor particule spirituale, fiinţele îngereşti au şi capacitatea de a se manifesta *cd* fiinţe individuale de formă umanoidă.

Istoria manifestării Celor întunecaţi a fost descrisă anterior, dar consecinţele acestui proces sunt extrem de importante, astfel că le vom rezuma pe scurt. Înainte de apariţia planului cuantic material Cei întunecaţi dormitau în propria lor stare nefastă, de cădere în gol. Această stare nu poate fi experimentată decât în haos, care se află în afara Oceanului de Lumină.

Când, în lumea materială, oamenii au început să emită energii pharismah întunecate, prin intermediul liberului lor arbitru, Cei întunecaţi au fost atraşi din haos în planul cuantic material. Acolo au descoperit un teren propice manifestării propriilor caracteristici. Toate caracteristicile lor nefaste sunt contrapartea întunecată a caracteristicilor pe care le aveau înaintea rebeliunii. În momentul rebeliunii, Cei întunecaţi s-au îmbolnăvit, iar caracteristicile nefaste sunt efectul bolii contactate – despărţirea de Dumnezeu.

Fiind atraşi de energiile pharismah întunecate, Cei întunecaţi s-au „înfrăţit” cu oamenii, cucerind aproape întregul plan cuantic material. Ei s-au infuzat în creaţie

printr-un dublu proces: ca energii şi ca fiinţe de formă umanoidă. Dublul proces al infuzării Celor întunecaţi în creaţie a fost deopotrivă psihologic, terestru şi cosmic (sau macrocosmic).

Din punct de vedere psihologic, procesul este cel cunoscut: energiile pharismah întunecate emise de oamenii întrupaţi i-au atras pe Cei întunecaţi. Prin intermediul oamenilor, Cei întunecaţi au ajuns să stăpânească, la un moment dat, pământul.

Şi din punct de vedere terestru, procesul pătrunderii Celor întunecaţi în creaţie a fost menţionat anterior: întunericul a luat locul Luminii, formându-se planul cuantic material şi cosmosul material, în forma în care se prezintă astăzi.

Din punct de vedere cosmic (macrocosmic), procesul este ceva mai complicat, dar poate fi urmărit cu uşurinţă în liniile sale generale: materia (sau ceea ce noi numit materie) este formată din energiile cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul – amintiri cristalizate sau trecut materializat – ale Celor întunecaţi. Prin intermediul razelor de creaţie, ceea ce s-a desfăşurat la nivelul planului cuantic material, prin emiterea unor energii pharismah de către oameni, a fost proiectat în spaţiul sideral.

Cosmosul material este, aşadar, trecut cristalizat – amintirea a ceea ce s-a petrecut cândva. Aglomerările de materie din macrocosmos (ceea ce noi numim găuri negre, son, planete etc) sunt, de fapt, trupurile energetice, cristalizate într-o stare specifică pe care noi o numim materie, ale fiinţelor care s-au răzvrătit. Ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus. Ceea ce este în interior este în exterior şi ceea ce este în exterior este în interior.

Într-un fel, se poate spune că Hallshithan se manifestă în exterior – în macrocosmos – ca o imensă gaură neagră (blackhole), care are dorinţa de a devora energetic tot cosmosul. Simultan, Hallshithan se poate

manifesta fie ca o fiinţă de forma unui imens şarpe solzos, fie într-o formă umanoidă – ultima, datorită simbiozei cu Shantiah.

Dacă Hallshithan se poate manifesta atât în formă umanoidă, cât şi ca o imensă gaură neagră ce voieşte să distrugă (să „devoreze”) tot ce există, atunci Lucifer se poate manifesta atât într-o formă umanoidă, cât şi ca o stea („cum ai căzut tu, strălucitoare stea a dimineţii” – se întreba Isaia, unul dintre intuitivii din vremurile de odinioară).

Ca o paranteză, aici se poate răspunde la o întrebare pe care mulţi oameni şi-o pun: de ce există două entităţi distincte ale răului, Hallshithan (Shaitan) şi Lucifer, când, de fapt, în tradiţia unanim acceptată, este amintită doar una singură, denumită generic „Cel rău” sau „diavolul”?

De fapt, aşa cum s-a menţionat, există foarte multe entităţi ale răului, astfel că se poate vorbi despre o fiinţă colectivă a răului, formată din nenumărate individualităţi. Fiinţa colectivă a răului este foarte complexă, fiind formată din îngeri rebeli Dree, numiţi draci, din spirite rebele ale naturii Lorehh, denumite demoni, din oameni primordiali ai întunericului, aproape necunoscuţi de concepţiile actuale.

Hallshithan nu poarte fi identificat cu Lucifer, pentru că nu manifestă aceeaşi caracteristică definitorie. Hallshithan vrea să distrugă totul, pentru a fi la fel ca înainte de a se fi revoltat, astfel că principala sa caracteristică este distrugerea a tot ce are formă. De aceea, el este numit „Adversarul a toate”. Hallshithan vrea reîntoarcerea la *nec antem* – la nimic –, fără a pricepe că totul s-a schimbat.

În schimb, Lucifer sau Lux nu doreşte aşa ceva, astfel că se teme de Hallshithan. El nu doreşte distrugerea a tot şi a toate, pentru că, lucru firesc, în aceste condiţii, ar fi distrus şi el. Lucifer doreşte cucerirea întregului cosmos,

iar nu distrugerea sa absolută. Lucifer doreşte să devină un fel de dumnezeu şi să guverneze aşa cum îl taie capul. Cine nu este cu el este împotriva lui. Acesta este, pe scurt, motivul pentru care cei doi mari îngeri răzvrătiţi nu pot fi identificaţi. Ei desfăşoară activităţi total diferite şi urmăresc scopuri distincte.

Cei care afirmă că în vechile scrieri sacre nu s-a făcut o diferenţiere clară între ei, comit o eroare. Atât textul Vechiului Testament, cât şi textul Noului Testament au avut grijă să facă astfel de deosebiri. Fiecare denumire a unei fiinţe folosită în scrierile sacre desemnează, în mod clar, caracteristica definitorie a acelei fiinţe. Orice fiinţă din cosmos este bună sau rea, în funcţie de acţiunile sale: dacă urmăreşte continuitatea creaţiei lui Dumnezeu este bună, iar dacă urmăreşte discontinuitatea este rea. Din acest punct de vedere, o acţiune invariabil bună a Fiilor Luminii poate fi numită *lucrare*, iar o acţiune invariabil rea a Celui rău poate fi denumită *lucrătură* (*făcătură*).

Chiar şi Unicul Dumnezeu a primit nume diferite, în funcţie de lucrările sale. Astfel, în decursul unei anumite acţiuni sau lucrări, Unicul Dumnezeu a primit numele El Elohim, în altele a primit numele El Iahveh, în altele El Addonai etc (Puternicul, Milostivul etc; acestea sunt doar caracteristici ale Unicului Dumnezeu, pe care le manifestă în cadrul unei singure activităţi sau lucrări). Dacă şi aceste denumiri ale Unicului Dumnezeu au fost interpretate ca fiind... fiinţe diferite, ce să mai spunem despre celelalte fiinţe din cosmos, fie bune, fie rele.

Pe de altă parte, trebuie consemnat şi faptul că, în lumea eterică, în limbajul îngerilor veghetori (este vorba despre îngerii din ierarhia Fiilor Luminii) o fiinţă omenească este denumită în funcţie de ceea ce face într-un anumit moment. De exemplu, un om poate fi într-un moment al vieţii sale Cel frumos (are o structură aurică luminoasă, datorită emiterii de energii pharismah

luminoase). Dacă în secunda următoare îl bate pe aproapele său, este denumit Cel rău, pentru că emite energii pharismah negative şi are o structură aurică deformată de furie. Dacă, peste alte două secunde, omul respectiv se înduioşează de suferinţa unui câine şi îi dă să mănânce, devine Cel milostiv. Iar dacă, peste zece secunde apără o bătrână de un golan, devine Protectorul. Şi aşa mai departe.

Explicaţia acestei stări de fapt, destul de greu de priceput de oameni, este următoarea: îngerii din ierarhia Fiilor Luminii trăiesc în Timpul lui Dumnezeu, care este prezentul continuu. Pentru ei există doar *acum* – prezentul continuu. Pentru îngeri (la fel ca şi pentru oamenii din lumea astrală) nu există viitor, pentru că, din punctul de vedere al prezentului continuu, viitorul nu există şi nu va exista vreodată. De asemenea, pentru Fiii Luminii nu există trecutul. Ei trăiesc mereu în clipa prezentă şi nu au nimic de-a face cu unităţile de timp îngheţate, în care trăiesc doar fraţii lor care s-au îmbolnăvit de boala denumită despărţirea de Dumnezeu.

Pe măsură cefiinţele Lorehh şi Dree devin Ashpan şi trec de la întuneric la lumină, cosmosul se modifică. Concomitent se modifică şi structura aurică a oamenilor. Dacă toate corpurile cereşti sunt emisii cristalizate ale Celor întunecaţi, înseamnă că sorii care dispar ori supernovele care explodează sunt reflectarea procesului denumit Ashpan. Pe măsură ce un fiu al întunericului se transformă în Ashpan, dispare şi un corp ceresc de pe boltă. Simultan, întunericul din corpurile aurice exterioare ale oamenilor – particulele întunecate ale corpului emoţional, astral şi mental inferior, care sunt, în fond, emisii ale Lorehh eterice, ale Lorehh de vegetaţie şi ale Dree, – se luminează.

De aceea, fiinţele din lumea eterică afirmă că numărul de „stele” luminoase (atomii luminoşi) din

configuraţia aurică a unui om sunt legate de numărul de stele de pe cer. Ele numesc structurile aurice exterioare prin expresia *cerurile mici*, iar spaţiul sideral prin expresia, la plural, *cerurile mari*.

POVESTEA STELELOR

Toate evenimentele principale ale istoriei lumii au fost reflectate, într-un fel sau altul, de-a lungul timpului, în numeroase legende, basme şi mituri. Una dintre numeroasele legende care, în veacurile de dinaintea noastră, se transmiteau în jurul focurilor de tabără la care, alături de întregul norod, participau adesea şi *oamenii buni şi bătrâni*, este legendă populară românească intitulată Povestea stelelor (51).

„Cică, demult – după cum stă scris în poveste – cerul era foarte aproape de pământ. Atât de aproape, încât oamenii puteau să-l atingă cu mâna şi oricând aveau nevoie de vreun ajutor, odată ridicau treptele scării ce duceau înaintea Tatălui Ceresc cu plângerea sau cu rugămintea şi Dumnezeu, în bunătatea Lui, făcea aşa că nimenea nu pleca de la la el cu mâna goală. Măcar un sfat, dacă altminterea nu putea. Dar oamenii au fost totdeauna nerecunoscători şi i-au întors cu răul binele ce le făcea.

… O femeie supărată că nu i-a făcut Dumnezeu pe voie să facă un lucru nedrept, ce i-a cerut, a aruncat cu cârpa murdară a unui copil spre cer, de era să-l mânjească. Dumnezeu s-a supărat foc şi a îndepărtat cerul departe de pământ.

Omul (bărbatul femeii) s-a năcăjit tare pe fapta nechibzuită a femeii şi, după ce a bătut-o bine, s-a rugat de Dumnezeu să-l ierte. Ba ajungând la mare ananghie şi având nevoie de sfatul lui Dumnezeu, n-a mai stat pe gânduri şi s-a hotărât să plece la Dumnezeu să vadă de nu l-o putea cumva îmbuna” (51).

Fireşte, omul nostru ştia că până la cer este drum lung, astfel că s-a gândit că nu este cazul să plece cu mâna

goală. Aşa că şi-a luat cele trebuincioase unui astfel de drum: a înjugat boii la carul mare, a luat şi un car mai mic, pentru lucruri mai mici, a luat candela din perete, crucea de la biserică, fântâna din răscruci, barda, sfredelul, spinţelnicul, secera, coasa, plugul şi rariţa, dulăul de la târlă, căţelul din curte, cloşca cu pui, scoafa cu purceii, ciobanul de la oi, văcarul de la vaci, vizitiul de la cai, porcarul de la porci şi, n-o să vină să credeţi, a luat chiar şi… hora din sat. A mai luat, ca bun gospodar ce era, grâu şi porumb de semănat, pentru ca, intrând pe câmpiile întinse ale cerului, să are şi să semene, în cazul în care i se vor termina merindele.

Pe când era el pe la mijlocul drumului cerului, cu cine credeţi să s-a întâlnit? Desigur, n-o să vă vină să credeţi: cu mai vechea noastră cunoştinţă, Ghiavolul – Ucigă-l crucea în persoană.

— Unde te duci, măi omule? îl întreabă împieliţatul.

— Nu-i treaba ta Ghiavole, spuse omul supărat.

Şi aşa s-au luat la harţă, că doar Românul, spune legenda, nu se sperie cu una cu două. Ca să-l înspăimânte, cel numit

Ghiavol a scos din traista lui câteva obiecte, pe care i le-a aruncat omului în faţă, şi anume: balaurul, şarpele năprasnic, ursul, scorpia blestemată, calul furios, căpăţâna de om.

Atunci omul se încaieră vitejeşte cu Dracul; atât de vitejeşte, spune legenda, „că dintr-un fleac de trânteală, se făcu sub cer o vijelie mare, că şi astăzi durează acolo sus şi va dura în veci acea vijelie, pe care noi o numim vântul turbat…” (51).

Ce s-a întâmplat în acea luptă de pomină, se vede şi astăzi pe cer: „Căţelul, deşi era mic, dar vânjos nevoie mare şi rău de mama focului, se repezi la cal ca să-l muşte. Calul încolţit de căţel, când mai văzu şi pe dulăul de pe tarla că vine în urma căţelului, îl trecu furiile pe loc şi o luă

la fugă.

Ciobanul de oi zdrobi capul balaurului cu cobiliţa. Văcarul puse pe goană pe şarpe cu ajutorul horii şi zvârcolelile fugii şarpelui se văd şi astăzi pe cer; iar vizitiul zdrobi căpăţâna de mort cu barda.

Scorpia, care-şi întindea ghiarele spre om, vrând să vie în ajutorul Dracului, când văzu că omul răpune pe Drac, se înfurie atât de tare, încât îi ţâşni sângele pe ochi şi, de blestemată şi rea ce e, împietri cu ghearele întinse, plesnind fierea în ea de atâta necaz. Numai boii de la carul cela mare nu s-au purtat bine, căci s-au speriat de urs şi au sucit proţapul, boul de hăis cârmind către cca.

Dar şi ursul îngheţă de groază, când văzu pe om cum scalei pe Dracu' şi vedea bine ursul că lui are să-i vie rândul acu-acuşi, de aia nici nu mai crâcni şi, tăcând mâlc, îşi puse botul pe labe şi rămase locului". (51)

Dumnezeu le-a preschimbat pe toate acestea în stele – mai spune legenda populară românească – şi se văd şi azi pe cer, „în mijlocul acestor chipuri, ce stau azvârlite pe întreaga boltă cerească, omul biruitor se vede falnic şi măreţ; iar Dracul s-a stâlcit, zgribulindu-se atât de mult şi căutând să se ascundă ca şoarecele în gaura lui, încât de-abia se mai zăreşte". (51)

Fireşte, drumul pe care a mers omul se numeşte Calea Laptelui, pentru că a fost albit de laptele vărsat din găleţile ciobanului. Ciobanul, când a avut nevoie de cobiliţa lui, ca să lovească în balaur, în grabă, a răsturnat găleţile cu lapte, iar laptele s-a vărsat pe drum. Oricine se uită cu atenţie – mai spune legenda cu tâlc –, vede toate acestea pe cer şi, după ele, „se poate îndrepta în drumul lui de noapte".

„Omul mai are încă multă cale până să ajungă la Dumnezeu – mai spune Povestea stelelor –, dar pentru că l-a ajutat să răzbească pe Dracu', omul e încredinţat că Dumnezeu nu şi-a întors faţa de la el şi că-l va ajuta şi de

aici încolo. De aceea, după ce şi-a făcut o cruce mare, aşteaptă, după ce s-o odihni, să plece mai departe”.

Împărăţia nu poate fi chiar atât de departe. Omul din Poveste ştie că Dumnezeu îşi aşteaptă fiii risipitori.

HARTA ÎMPĂRĂŢIEI CERURILOR

Icoana de la Celic-Dere

La Mănăstirea Celic-Dere, din Delta Dunării, se aia o icoană cu totul şi cu totul deosebită. Această icoană face parte dintr-un tezaur ce mai conţine moaştele Cuviosului Arhim, alte două icoane făcătoare de minuni, broderii bisericeşti etc. Icoana respectivă este denumită Icoana Mântuitorului Hristos, Făcătoarea de Minuni sau Icoana care se curăţă singură. (52)

Stilul icoanei este destul de puţin obişnuit: nu este nici pur bizantin, nici ortodox de rit rusesc, nici clasic românesc, ci mai degrabă pare a proveni dintr-o şcoală germanică de pictură religioasă. Oricum, nu este în stilul românesc. Deasupra picturii, pe rama din lemn aurit se află o inscripţie cu caractere gotice.

Contrar canoanelor ortodoxe româneşti, icoana îl prezintă pe Iisus Hristos cu ochii aproape închişi. Potrivit canonului ortodox, prezentarea Mântuitorului trebuie să se facă cu ochii deschişi – fireşte, cu excepţie icoanelor ce prezintă crucificarea, în Icoana care se curăţă singură, chipul Mântuitorului Iisus Hristos este de o frumuseţe remarcabilă.

Icoana mai are o ciudăţenie: mai mult de jumătate din ea, care cuprinde mare parte din chipul Mântuitorului, este deschisă la culoare. Ea pare scăldată în lumină. A doua jumătate are o culoare închisă, părând a fi acoperită de umbră.

Tradiţia consemnată în istoricul Mănăstirii Celic-Dere, afirmă că icoana a fost adusă de un soldat austro-ungar prin anul

1816, în timpul războaielor ruso-turce, când în acele

locuri exista doar o mică obşte de călugări. Mesagerul austro-ungar, care vorbea perfect româneşte, a oferit icoana unuia dintre călugării prezenţi spunând: „Părinte, ţineţi această icoană. Dacă sfinţia voastră nu veţi trăi până la sfârşit, cei ce vă urmează să păstreze icoana. Să aveţi mare evlavie, căci prin ea se va săvârşi o mare minune. Această icoană, o vedeţi că este neagră, dar până la urmă se va lumina toată, se va curaţi. Iar ochii Mântuitorului, pe care-i vedeţi că sunt închişi, se vor deschide. Când şi acest lucru se va împlini, va fi un semn că se apropie o catastrofă: că va fi un război mare, că va fi sfârşitul lumii, nu ştiu. Atât pot să vă spun, să păstraţi cu sfinţenie această icoană". (52) Spunând toate acestea, masagerul s-a întors de unde a venit şi nimeni nu a mai auzit vreodată de el.

Preoţii mănăstirii afirmă că, de-a lungul celor aproape două secole care au trecut, o porţiune din icoana s-a luminat singură, fără nicio intervenţie omenească. Porţiunea luminoasă s-a extins treptat, iar ochii Mântuitorului s-au întredeschis.

Istorisirea preoţilor pare să fie edificatoare: icoana a început să se lumineze înainte de începerea Războiului de independenţă din anul 1877. Partea luminată s-a extins în continuare, mai ales în timpul războaielor balcanice de la începutul secolului XX şi, apoi, înaintea fiecăreia dintre cele două conflagraţii mondiale. Ea continuă să se lumineze şi în ziua de astăzi. Treptat, ochii Mântuitorului s-au deschis din ce în ce mai mult. Actualmente, par două fante întredeschise.

O altă tradiţie, vehiculată la Mănăstirea Celic-Dere din Delta Dunării, afirmă că icoana se va lumina definitiv, iar ochii Mântuitorului se vor deschide la cea de-a doua Sa venire, la Sfârşitul Lumii.

Fără nicio îndoială, Icoana care se curăţă singură nu este singura icoană miraculoasă de acest fel din România

sau din lume, dar existenţa ei merită o analiză aprofundată. În perioada actuală, nenumărate icoane plâng fie cu lacrimi, fie cu mir, fie cu sânge şi, de fiecare dată, astfel de fenomene par să indice apropierea unor evenimente catastrofale sau dramatice.

Astfel de evenimente nu pot fi taxate drept fenomene senzaţionale decât de către cei care nu cred decât în existenţa lumii materiale – pe care o definesc drept unica posibilă. Icoanele care plâng nu reprezintă fenomene senzaţionale – în sensul comercial care se acordă acestui cuvânt. În cosmos, totul este în interacţiune, nimic nu este lăsat la voia întâmplării: tot ce este în interior se reflectă în exterior, tot ce este în exterior se reflectă în interior. Tot ce este sus se reflectă jos şi tot ce este jos se reflectă sus.

Istoria şi aspectul deosebit al Icoanei care se curăţă singură prezintă câteva particularităţi stranii, pe care vom încerca, atât cât ne stă în putinţă, să le analizăm. Primele întrebări ce se pot pune cu privire la Icoană ar fi: cine a confecţionat-o, în ce condiţii şi cu ce scop? Următoarea întrebare referitoare la Icoana ar fi în legătură cu personajul care, potrivit tradiţiei, a adus icoana în acel loc, chiar înainte de a fi construită mănăstirea. O altă întrebare s-ar raporta la stilul nonconformist al icoanei. Următoarea întrebare s-ar raporta la chipul Mântuitorului – apreciat ca fiind de o frumuseţe aproape ireală. Penultima întrebare ar fi legată, evident, de luminarea progresivă a icoanei, concomitent cu deschiderea ochilor Mântuitorului. În fine, ultima întrebare: este oare luminarea icoanei legată doar de evenimente din lumea fizică ori este legată de alte tipuri de evenimente, al căror efect în planul material îl constituie războaiele sau cataclismele?

Vom începe cu originea icoanei: cine a construit-o, în ce condiţii şi de ce. Înainte de a încerca să răspundem la această întrebare, trebuie pornit de la premisă principală că, după opina noastră, Icoana care se curăţă singură face

parte din categoria *obiectelor de putere*.

Un *obiect de putere* este, în sens restrâns, orice obiect care a intrat în contact direct cu o fiinţă foarte înaltă din punct de vedere spiritual. Trebuie specificat că, în afara obiectelor, există mai multe elemente cărora li se poate acorda calificativul *de putere*.

Din punctul de vedere din care încercăm să punem problema în aceste pagini, se poate vorbi despre următoarele elemente ce pot primi calificativul de putere: Fiinţe de putere, Centre (fizice sau transfizice) de putere, Locuri de putere (care sunt doar fizice), Fapte sau Lucrări de putere, Cuvinte de putere, Evenimente de putere (Lucrările de putere generează Evenimentele de putere), Obiecte de putere.

Aşadar, obiectele sunt ultimele pe lista, destul de lungă, al cărei numitor comun îl constituie calificativul *de putere*. Pentru a înţelege ce sunt obiectele de putere, trebuie însă să trecem pe scurt în revistă celelalte elemente. Nu înainte de a specifica faptul că tot ce poate primi calificativul *de putere*, poate fi împărţit în două categorii: de-o parte se situează cele care aparţin Luminii, iar de cealaltă parte se situează cele ce aparţin întunericului.

Despre Fiinţele de putere am vorbit de-a lungul cărţii. Cea mai înaltă Fiinţă de putere este Unicul Dumnezeu. Urmează

Iisus Hristos, Duhul Sfânt şi Fecioara Maria. Apoi urmează fiinţele îngereşti din Ierarhia Fiilor Luminii, spiritele naturii bune şi oamenii de putere. La rândul lor, oamenii de putere pot fi împărţiţi în două categorii: oamenii decorporaţi şi oamenii întrupaţi. Oamenii de putere decorporaţi sunt sfinţii şi ceilalţi oameni din Ataltalia. Oamenii de putere întrupaţi sunt cei care, încă din timpul vieţii, au făcut paşi importanţi spre emanciparea spirituală.

Oamenii întrupaţi pot deveni Fiinţe de putere fie în urma unor tehnici iniţiatice, fie în urma contactului de scurtă sau de lungă durată, cu Fiinţele transfizice de putere: Dumnezeu, Iisus Hristos, Fecioara Mana, Fiii Luminii etc.

Locurile în care s-au perindat Fiinţele de putere au devenit locuri sacre – Locuri de putere. Obiectele ce le-au aparţinut au devenit obiecte de putere. Activitatea din lumea materială – faptele – reprezintă Lucrări de putere, iar evenimentele generate de acestea reprezintă Evenimente de putere, generatoare de alte evenimente, al căror scop este îndreptat spre desăvârşirea oamenilor.

În ciclul al patrulea, Dumnezeu Unicul a pătruns o singură dată în lumea materială – în planul cuantic material. Chiar şi atunci, Dumnezeu şi-a limitat Puterea şi Tăria Dumnezeiască, pentru a nu afacta mediul şi fiinţele căzute în materie. Cu toată această Limitare de Sine, precum şi cu toată protecţia asigurată de Îngerii Tăriei (Puterii), care au făcut cercuri concentrice în jurul Său, locul în care s-a manifestat Unicul Dumnezeu a devenit sfânt, deci a devenit un loc de putere.

Pentru a se manifesta la nivelul planului cuantic material, Dumnezeu Unicul a venit din prezentul continuu în care se află Fiinţa Sa Dumnezeiască şi a pătruns în prezentul lumii fizice – în ceea ce noi numi Istorie.

Momentul în care, pentru prima oară, Dumnezeu Unicul a pătruns în planul cuantic material în mod direct, a fost în timpul lui Moise. Pe muntele Sinai, mai întâi, Dumnezeu Unicul a cercetat inima lui Moise, apoi i-a dat Tablele Legii. După aceea, după *timpul nostru*, Dumnezeu a făcut 300 de paşi şi s-a întors înapoi (în spaţiu şi timp), pentru a vorbi cu Noe de mai multe ori. Mai întâi i-a cercetat inima lui Noe, pe care a găsit-o pe placul Inimii Sale, apoi, la sfârşitul potopului, a făcut Legământul cu Noe, al cărui semn ceresc a fost curcubeul (arcul lui

Dumnezeu).

Locurile în care Dumnezeu Unicul, ca Tată al Universului şi Creator a toate, a pus piciorul în planul cuantic material sunt şi astăzi sacre. Cunoscătorii le cunosc şi le vizitează adeseori. Ele sunt situate pe Muntele Sinai şi pe Muntele Ararat, acolo unde s-a oprit arca.

Şi în cazul lui Iisus Hristos, se poate vorbi despre existenţa Locurilor de putere: sunt locurile în care Iisus Hristos s-a deplasat de-a lungul existenţei Sale trupeşti.

Iisus Hristos a realizat nenumărate Lucrări de putere (de sunet, de miros şi de lumină) şi a rostit nenumărate Cuvinte de putere. Numele Său este cel mai puternic Cuvânt de Putere din cosmos. (50) Lucrările de sunet au fost pildele şi parabolele, lucrările de miros au fost vindecările şi minunile, iar lucrările de lumină au fost cele ce implicau continuitatea a toate.

Toate Lucrările de Putere ale lui Iisus Hristos au reprezentat Evenimente de putere, care au generat, la rândul lor, efecte la toţi oamenii care s-au întrupat după aceea. Prin efectele evenimentelor, Puterea Sa s-a manifestat pe Pământ.

Majoritatea obiectelor pe care Iisus Hristos le-a atins, au devenit Obiecte de putere. Cele mai importante sunt: potirul (Sf. Graal), cămaşa, sabia, lemnul Sfintei Cruci. La acestea se adăugă lancea cu care a fost străpuns, care însă a fost un Obiect de putere a întunericului.

Despre Lemnul Crucii se ştiu suficient de multe lucruri. Există nenumărate bucăţi de lemn ţinute în diferite locuri din lume, în mare taină şi cu mare evlavie, care au făcut parte din Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul. Probabil, multe dintre bucăţile de lemn despre care se presupune că au făcut parte din Sfânta Cruce, aflate în mănăstiri sau biserici sunt falsuri, dar printre ele există şi relicve adevărate.

Potirul – ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de

Sfântul Graal – este o cupă foarte simplu lucrată, fără toarte, confecţionată din lut, din care Iisus Hristos a băut la Cina cea de taină. De fapt, potirul a fost cupa personală a lui Iisus Hristos de-a lungul unei bune părţi din existenţa Sa trupească. Tradiţia afirmă că în potir s-a scurs sângele Mântuitorului la crucificare. Potirul există şi în ziua de astăzi. Actualmente, potirul se află într-o zonă pustie, undeva în Franţa, aşazăt pe o piatră, lângă o apă (râu sau lac), care, la un moment dat, formează o cascadă micuţă. Potirul nu este ascuns, dar nu poate fi observat de nimeni, deşi uneori drumeţii trec adesea pe lângă locul unde se află.

În acest context, trebuie specificat faptul că acele pseudodeducţii lansate în lucrările unor istorici francezi, englezi şi americani (sintetizate şi în mult prea mediatizata carte Codul lui Da Vinci, devenit best seller suspect de rapid), care afirmă că Sfântul Graal a fost o… femeie, sunt simple elucubraţii ieşite din noaptea raţiunii. Prin minciunile conţinute, cartea Codul lui Da Vinci este doar un alt pas spre a doua răstignire a lui Iisus Hristos.

Cămaşa lui Iisus Hristos, cea jucată la zaruri de soldaţii romani, a fost primită în dar de către Iisus Hristos cu ceva timp înaintea crucificării. Ea i-a fost oferită în dar lui Iisus Hristos de un personaj de rang înalt, pentru că i-a vindecat pe cineva din familie. Persoana vindecată a fost o fetiţă plăpândă. Numele acestui personaj de rang înalt nu a fost reţinut de istorie. Apare în cronica akasha ca un bărbat (cel mai probabil) roman, ceva mai în vârstă, cu chelie în partea din faţă a capului.

Sabia este un element mai puţin cunoscut astăzi. Ea a fost confecţionată la porunca lui Iisus Hristos. Iisus Hristos a dat porunca confecţionării sabiei încă înainte de naşterea Sa, dar sabia a fost definitivată chiar în ziua naşterii Sale. Ea a fost fabricată din fier de un umil meşter (probabil) evreu şi de două ajutoare (calfe) care, până în

acel moment, nu fabricau decât cuie, cârlige şi alte asemenea obiecte. Sabia are cam 1, 10 cm, cu mânerul tot din fier. De-a lungul timpului, sabia a fost purtată de mai mulţi oameni, inclusiv de doi împăraţi. Ultimul care a purtat-o pare să fi fost împăratul Constantin. După moartea lui Constantin nu se mai ştie ce s-a petrecut cu ea. Ea există şi astăzi, la fel ca pocalul şi cămaşa.

În afara acestor Obiecte de putere care au aparţinut sau au intrat în contact direct cu Iisus Hristos, există nenumărate alte Obiecte de putere ale celor care L-au cunoscut. De asemenea, există nenumărate Obiecte de putere ce au aparţinut sfinţilor – moaştele.

Mai putem include în această categorie nenumăratele Obiecte de putere ale Regilor buni din vechime sau ale Eroilor civilizatori – lanţuri, amulete, talismane, pectorali, brăţări, pumnale, săbii etc. Se pare că, la nivel mondial, există actualmente un război între diferite categorii. sau grupări de oameni, pentru a pune mâna pe astfel de Obiecte de putere Purtătorul sau posesorul unui astfel de obiect de putere poate dobândi caracteristicile posesorului iniţial.

În afara acestor obiecte de putere ce ţin de Lumină, există nenumărate Obiecte de putere ale întunericului, pe care, de-a lungul vremurilor, le-au purtat oamenii întunericului – pumnale, suliţe, centuri, cingători, obiecte personale de metal, bijuterii, amulete, cărţi etc. Şi ele constituie ţinta căutătorilor de „suveniruri antice”, care doresc să-şi însuşească caracteristicile energetice remanente. Printre aceste Obiecte de putere ale întunericului se numără lancea cu care a fost străpuns trupul Mântuitorului pe Sfânta Cruce.

Lancea a fost confecţionată cu foarte mult timp înaintea întrupării Mântuitorului. Ea s-a perindat pe la mulţi exponenţi de frunte ai întunericului, până ce a ajuns la soldatul Longinus, cel care a străpuns trupul

Mântuitorului. Longinus a fost, în acel caz, doar un instrument, care nu cunoştea nimic cu privire la natura lăncii. De fapt, el şi-a dat seama imediat după ce L-a străpuns pe Iisus Hristos cu lancea, că s-a produs o crimă odioasă: „Cu adevărat, Omul Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”, a rostit el.

Ulterior, lancea s-a perindat pe la mai mulţi promotori ai răului din lumea materială. Actualmente se află tot la ei. Se pare că, la un moment dat, în cel de-al doilea război mondial, lancea a fost obiect de dispută între Stalin şi Hitler. Se pare că, la un moment dat, Stalin chiar a intrat în posesia lăncii. De mai multe ori, Hitler s-a lăudat că are în posesie lancea, dar nu ajuns nici măcar să o atingă. Se pare că avea o copie, despre care ştia că este falsă (această copie, confecţionată prin Evul Mediu, pe timpul domniei lui Carol cel Mare, s-a aflat o perioadă de timp într-un muzeu din Austria; fiind căutat de foarte multe persoane de-a lungul timpului, originalul nu avea cum să se afle într-un simplu muzeu.)

Odată cu apariţia bisericilor creştine, locul Obiectele de putere ale Luminii a fost luat de icoane şi de alte produse cu caracter strict bisericesc. În prima perioadă a erei creştine, icoanele au fost realizate de laici, dar, după stabilirea canonului, realizarea lor a devenit apanajul unor bresle de meşteşugari care au adoptat norme specifice. Totuşi, în anumite condiţii, laicii

— Zugravi, pictori etc – au continuat să realizeze cu mult succes icoane care devin Obiecte de putere. Condiţia ca un laic să realizeze o astfel de icoană este ca Harul să pogoare asupra sa în momentul lucrului său.

Pictorul laic poate să fie umil din punct de vedere social, dar trebuie să aibă inima curată – să fie găsit curat – la cercetarea inimii de către Dumnezeu, care se face, invariabil, înaintea unei opere de o asemenea anvergură. Dacă omul nu este găsit curat, atunci nu poate realiza

Obiectul de putere.

În răstimpul realizării unei icoane, Harul (A treia Persoană care este Duhul Sfânt) se revarsă asupra pictorului, iar activitatea sa devine automat o Lucrare de putere (Faptă de Putere). Rodul unei Lucrări de putere, realizată sub efectul Harului, este un Obiect de putere. Puterea nu este a omului, ci a lui Dumnezeu, care a acţionat prin Lumina Sa – Harul, ca manifestare a Sfântului Duh – asupra omului respectiv.

Cel mai probabil, chiar foarte probabil, Icoana care se curăţă singură (mai corect ar fi Icoana care se luminează) de la Mănăstirea Celic-Dere a fost realizată între secolul 17 şi secolul 18, de un meşter necunoscut, pictor sau zugrav, peste care să coborât Harul. Astfel, Icoana a devenit un Obiect de putere.

Faptul că icoana nu a fost realizată conform canonului ortodox încetăţenit, demonstrează că autorul ei a fost un laic care a început să picteze icoane în urma unui imbold interior. Având inima curată, laicul a beneficiat de Har. De aici a rezultat stilul nonconformist, care nu seamănă cu cel canonic românesc sau cu cel canonic al ortodoxiei ruseşti. Asemănarea cu stilul unor curente de pictură germane este, fără nicio îndoială, o fabulaţie. Un stil, în cel mai bun caz, poate să reflecte influenţele primite de un pictor pe parcursul noviciatului şi nu demonstrează nimic.

Probabil că, o perioadă de timp, Icoana a fost expusă undeva, într-o biserică ortodoxă de pe teritoriul Transilvaniei. Acea zonă pare să fi fost ameninţată, la data respectivă, cu distragerea specifică războiului (războiul ruso-turc era în plină desfăşurare, iar în Imperiul austro-ungar erau tulburări destul de mari), astfel încât s-a impus transferarea ei într-o zonă liberă. Ce zonă putea fi mai adecvată decât ţinutul aproape inaccesibil (pe atunci) din Delta Dunării.

Cât despre mesagerul care a adus icoana în acea mică comunitate de călugări, în condiţiile în care mănăstirea nu era încă construită, cel mai probabil era un om obişnuit, care a realizat, la rândul lui, o Faptă de putere.

Faptele de putere sunt realizate de acei oameni a căror mimă a fost găsită curată la cercetarea inimii. Întotdeauna, Faptele de putere sunt realizate prin exercitarea liberului arbitru, în urma emiterii unor energii pharismah luminoase.

Oamenii de acest fel primesc o misiune, cel mai adesea de la oameni decorporaţi din Ataltalia, pe care o duc la îndeplinire, fără a-i cunoaşte importanţa. Oamenii decorporaţi din Ataltalia le pot apărea oamenilor obişnuiţi fie la slujbele religioase, fie în vis, fie într-un mod atipic, ca apariţie luminoasă, care însă nu inspiră teama.

În cadrul ducerii la îndeplinire a unor Fapte de putere, oamenii sunt păziţi de îngeri Războinici din Oastea cea mare, condusă de Îngerul Mihail şi de oameni din Ataltalia – cel mai probabil, din al doilea sau al treilea cerc hristic de putere. Şi în ziua de astăzi, mulţi oameni întrupaţi primesc diferite misiuni, pe care le îndeplinesc iară a întreba nimic.

Ţinuta militară a acelui om care vorbea perfect româneşte, pare să indice că era un Român care făcea parte din armata austro-ungară din Transilvania ocupată vremelnic. Aceasta demonstrează faptul că Biserica de unde provenea Icoana se afla undeva pe teritoriul Transilvaniei. Există, de asemenea, posibilitatea ca icoana să fi fost depozitată într-o Biserică aflată pe un teritoriu limitrof Transilvaniei, cel mai probabil pe teritoriul Moldovei, în apropierea graniţei.

Un soldat maghiar sau austriac cu grad relativ superior din armata austro-ungară nu putea vorbi româneşte nici măcar în glumă. Pe atunci, în cadrul

Imperiului austro-ungar, Românii erau consideraţi inferiori şi trataţi ca atare, astfel că este exclusă din start această posibilitate: nici unui soldat austro-ungar nu-i trecea prin cap să înveţe limba unor oameni pe care-i considera inferiori. Cel mai probabil, avem de-a face cu un Român transilvănean care se înrolase în armata austro-ungară. Pe atunci, mulţi Români se înrolau în armata austro-ungară.

Se poate pune întrebarea dacă cel care-l trimisese în misiune pe acel soldat nu era cumva un om, eventual un laic sau preot ortodox. Fireşte, este posibil, dar ne putem gândi şi la faptul că este puţin probabil, în condiţiile de atunci, ca un laic încolţit să mai aibă timp să salveze o icoană de distrugere. Cât despre un eventual preot ortodox, limitat probabil la ţinutul în care se afla parohia sa, lucrurile sunt încă şi mai puţin plauzibile.

Este greu de crezut că un preot ortodox sau un eventualul laic ar fi aflat din întâmplare adresa unui grup mic de călugări, dintr-un teritoriu îndepărtat din Delta Dunării, pe care nu-l cunoştea nici măcar din auzite. Mesagerul, după câte se vede din istorisire, s-a deplasat ca la o adresă fixă, astfel că a ştiut unde să caute şi cum să ajungă acolo. E vorba doar de secolul al 18-lea. Chiar dacă introducem în ecuaţie un laic sau un preot 5 sau dacă introducem zece laici şi nouă preoţi, ne-am întoarce de unde am plecat.

Este evident şi faptul că hainele armatei austro-ungare cu care era echipat mesagerul, erau pe atunci echivalente cu un permis de liberă trecere, chiar în condiţiile războiului ruso-turc, când toate trupele din ţările limitrofe erau cantonate în locuri fixe.

O altă particularitate importantă cu privire la icoană este chipul Mântuitorului. Chipul Mântuitorului este frumos, mult mai frumos decât în icoanele care-L reprezintă în diferite ipostaze desfăşurate de-a lungul existenţei în Palestina. Iconografia creştină ne-a obişnuit

cu o anumită fizionomie a Mântuitorului, iar în cazul în care, de exemplu, în ziua de astăzi, vedem un film al cărui subiect este viaţa lui Iisus Hristos, ni se pare tuturor oarecum ciudat. Exemplul cel mai recent ar fi filmul realizat de Mel Gibson (The Passion of Crist), care prezintă o imagine a lui Iisus Hristos, mult depărtată de cea cu care ne-a obişnuit iconografia canonică. Versiunea propusă cinefililor de Mel Gibson este diferită chiar şi de cea din alte filme – de exemplu, de versiunea propusă de Franco Zeffireli (Jesus from Nazareth). În versiunile mai moderne, imaginea lui Iisus Hristos este întrucâtva diferită faţă de cele considerate clasice sau decât cele canonice (cu atât mai mult), astfel că ne putem întreba dacă, prin astfel de abordări, nu se încearcă, la nivelul mentalului planetar, o altă înţelegere a vieţii Mântuitorului. De asemenea, ne putem întreba, dacă nu cumva este vorba despre o pregătire, realizată prin Fapte de putere (realizarea unui astfel de film este totuşi o Faptă de putere), pentru cele ce urmează să se petreacă în viitor.

Icoanele canonice (fie catolice, fie ortodoxe) pictate de marii maeştri, reflectă Chipul lui Iisus Hristos aşa cum se prezenta în timpul existenţei Sale fizice din Palestina şi nu avem nicio îndoială că cei care le-au realizat, *au văzut* aceste imagini, prin reflectare sau direct, în cronica akasha. Prin reflectare înseamnă în timpul somnului, fie ca imagini ale trecutului induse de Îngerii Veghetori personali ai pictorului, fie ca imagine remanentă percepută în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos (în planul cuantic al Sufletului Său). Direct, presupune conectarea conştientă şi voluntară la cronica akasha.

Indiferent de modul în care au primit astfel de informaţii, este de presupus faptul că, dimineaţa, atunci când s-au trezit după un somn cam agitat, pictorii în cauză au ştiut, cu multă acurateţe, cum anume să picteze chipul Mântuitorului. Au ştiut cu exactitate toate trăsăturile şi

toate ipostazele, inclusiv mimica şi gestica. Fiecărui eveniment ai existenţei întrupate a Mântuitorului îi corespunde o anumită mimică şi gestică. Pictorii cu Har nu au făcut decât să transpună în pictură, potrivit măiestriei fiecăruia, ceea ce au primit pe canale pe care noi le considerăm neconvenţionale.

Tot astfel se prezintă lucrurile şi în cazul Icoanei care se luminează. Ea înfăţişează Chipul Mântuitorului în mod diferit de celelalte icoane, datorită faptului că nu se referă la viaţa trupească a lui Iisus Hristos. Chipul de pe Icoana care se luminează este Chipul lui Iisus Hristos transfigurat. Este Chipul lui Iisus Hristos de după înviere, în Trupul de Slavă. Aceasta înseamnă că pictorul a avut un model pe care l-a observat extrem de bine, de aproape, o perioadă mai lungă, astfel că a reţinut elementele principale şi le-a transpus în Icoană, fără a folosi vreun canon. De fapt, nici nu avea nevoie de vreunul; avea Modelul.

Icoana prezintă, în esenţă, eterna confruntare dintre Lumină şi întuneric. Iniţial, Icoana a fost întunecată, iar Iisus Hristos ţinea ochii închişi. Porţiunea luminoasă, care s-a extins progresiv, este chiar reprezentarea împărăţiei cerurilor, care se extinde dintr-un punct fix, din centrul Transilvaniei – chiar acolo unde presupunem că a fost realizată Icoana. Treptat, porţiunea de Lumină s-a mărit, iar Iisus Hristos a întredeschis ochii.

Cu cât împărăţia cerurilor s-a extins, cu atât porţiunea de lumină a ocupat o suprafaţă mai mare. De data aceasta, extinderea nu se mai realizează dinspre periferie, ci dinspre centru. Centrul este situat undeva în Podişul Transilvaniei, acolo unde se află Centrul de putere al Ataltaliei, iar periferia este circumferinţa Pământului fizic.

Chiar dacă se află actualmente în Delta Dunării, Icoana se comportă ca şi cum ar fi acolo unde a fost

realizată pentru prima oară: în Podişul Transilvaniei, în Centrul Lumii – locul pe care multe popoare doresc să-l stăpânească (chiar şi economic).

Icoana s-a luminat ceva mai puţin de jumătate, semn că proiecţia în plan terestru a împărăţiei cerurilor s-a mărit doar în limitele specificate anterior: în nord a ajuns până aproape de Polul Nord, în vest până dincolo de jumătatea Franţei şi Spaniei, în sud dincolo de Marea Mediterană şi de Orientul apropiat, până spre mijlocului Etiopiei actuale, iar în est, până ia Munţii Caucaz.

Ştefan Vodă Cel Sfânt în anul 1938, la 2 august, într-un studiu ilustrat, un cercetător, Petre Manoliu a publicat pentru prima dată o icoană, aflată atunci în pronaosul Bisericii din Văleni, Judeţul Neamţ, fostă mănăstire de maici. (53)

Icoana publicată de Petre Manoliu are 1, 10 metri înălţime şi 85 centimetri lăţime. Ea a fost comandată la jumătatea secolului al XVI-lea de câţiva enoriaşi din localitatea Crăcoani şi executată de zugravul Tihomir sau Tugomir, din Ţara Românească.

La dreapta icoanei este scris următorul text: „Această icoană a fost făcută din porunca lui IO Vasile Voievod, Domnitorul Ţării Moldovei, în luna August, veleatul 7156 (1651)”. De fapt, icoana pare să fi fost realizată la porunca Voievodului Vasile Lupu. În partea de sus a icoanei este scris un alt text: „Arhanghelul Mihail, Păzitorul de Dumnezeu al Ţării”. (53)

Icoana îl reprezintă pe Arhanghelul Mihail în picioare, cu sabia scoasă, ridicată în sus cu mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă ţine teaca goală. Sub picioarele, uşor depărtate, ale Arhanghelului, într-o groapă sau cavernă, stă lungit un voievod înfăşurat într-o mantie. Voievodul pare mort, dar ţine ochii deschişi.

Gânditorul român, Vasile Lovinescu (53) a insistat, în două eseuri, asupra semnificaţiei icoanei publicate de

Petre Manoliu. Atât Petre Manoliu, cât şi Vasile Lovinescu, împărtăşesc aceeaşi convingere asupra identităţii domnitorului reprezentat de icoană: voievodul lungit în cavernă nu poate fi altul decât Ştefan cel Mare şi Sfânt. Asemănarea chipului din icoană cu chipul lui Ştefan, reprodus pe fresca de la Dubovăţ şi pe Evengheliarul de la Humor, socotite a fi portretele cele mai apropiate de realitate ale lui Ştefan, este evidentă.

„Voievodul pare mort – afirmă Vasile Lovinescu în studiul său (53) – dar când ne uităm mai îndeaproape, constatăm că mortul ţine ochii deschişi, că mortul nu este mort şi totuşi nu este viu, fără să fie mort”.

Voievodului mort din icoană poate fi, la fel de bine, caracterizat prin expresia „vivit non vivit”, care poate fi aplicată şi altor eroi, printre care la loc de cinste trebuie menţionat Regele Arthur, purtătorul unei săbii celebre, Excalibur.

De menţionat că şi Ştefan cel Mare şi Sfânt a purtat o sabie la fel de celebră, dar nu atât de mediatizată şi încă neimortalizată în cărţi şi filme, care astăzi se află în unul din muzeele de la Istanbul – fostul Constantinopole. Precum Excalibur, sabia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt face parte din Obiectele de putere. Drept urmare, după atâtea sute de ani, ar fi cazul să fie readusă în ţară.

*

Nu vom insista asupra marilor fapte de arme ale lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, fiul lui Bogdan, care sunt prea bine cunoscute. De-a lungul domniei sale îndelungate, Ştefan a fost un veritabil Erou al Creştinătăţii – pavăză şi sabie împotriva tuturor celor care au dorit să aducă altă Lege. Ne vom îndrepta atenţia doar asupra mormântului său şi asupra unei legende mai puţin cunoscute, ce a circulat în Moldova de-a lungul secolelor.

De la moartea Marelui Voievod al Creştinătăţii, mormântul său de la Puma a fost deschis de două ori, în

împrejurări diferite. Prima deschidere a mormântului, a avut loc în 1758, iar a doua în 1856. Cea mai spectaculoasă deschidere a avut l ºC în 1856. Atunci să constit uit o.com îşi e guvernamentală, condusă de un oarecare conţopist din administraţia austriacă, Anton Schenbach. Bucovina fusese răpită în 1775 de Imperiul Habsburgic şi se afla încă sub ocupaţia austro-ungară. Din comisie mai făceau parte călugări ai Mănăstirii Putna, printre care Iraclie Porumbescu, tatăl compozitorului Ciprian Porumbescu, precum şi câţiva localnici.

Surpriza cea mai mare, remarcată desigur şi la deschiderea anterioară, din 1758, a fost că osemintele Marelui Voievod nu erau aşezate în sicriu, cum era normal. Trupul său era lungit direct pe treisprezece bare de metal dispuse transversal, cu craniul aşezat pe un căpătâi de cărămizi, un fel de nişă construită special în zid.

Iată ce scria un martor ocular, Claudiu Parnasie: „În mormântul lui Ştefan cel Mare, ca şi în mormântul precedent, neidentificat, rămăşiţele pământeşti ale marelui erou au fost găsite fără sicriu, aşezate tot pe treisprezece bare de fier, dispuse transversal, şi tot cu căpătâiul pe cărămizi zidite în zona craniului. Tigva se rostogolise de pe acest căpătâi, aflându-se orientată cu orbitele spre Apus.

Comisia a constatat că osul frontal se afla păstrat cel mai bine şi că statura voievodului era înu-adevăr scundă, aşa cum o descrie Grigore Ureche şi cum o arată vorbele din bătrâni. Mantia sa era confecţionată dintr-o stofă grea şi bogată, având o cruce de aur brodată în dreptul pieptului care nu se prăbuşise în sine”. (54)

Alte obiecte preţioase nu s-au găsit, fiind probabil ridicate cu ocazia primei deschideri a mormântului, fapt confirmat şi de comisia din acea vreme. Mormântul precedent, despre care aminteşte Claudiu Parnasie, în care cadavrul era pus tot pe treisprezece bare de metal, se presupune că i-a aparţinut lui Ştefăniţă, fiul lui Ştefan,

mort la o vârstă tânără. Sau, poate, a aparţinut unui alt înalt personaj de la curtea lui Ştefan, care a fost înmormântat la fel ca şi Ştefan Vodă.

Acest tip de înmormântare este foarte straniu, cu atât mai mult cu cât, după cum se ştie, de-a lungul timpului, voievozii români au fost înmormântaţi cu fastul cuvenit şi cu respectarea strictă a ritualului creştin ortodox. În literatura istorică există câteva documente care descriu amănunţit ritualul de înmormântare al voievozilor defuncţi, care au fost înmormântaţi cu onorurile potrivite rangului. Ele nu diferă de ritualul aflat astăzi în uzul Bisericii Ortodoxe Române.

Pare, într-adevăr, un mare mister faptul că Ştefan cel Mare, deşi a murit de moarte bună, fiind, de altfel, unul din puţinii voievozi români care s-a stins în mod nonviolent, nu a fost înmormântat în sicriu, creştineşte, ci pe treisprezece bare de metal, cu capul aşezat într-o nişă din zid. Mai cu seamă că ţinuta în care a fost înmormântat nu era cea de domnitor, ci, mai degrabă, de călugăr de rang înalt: o mantie bogată, cu o crace aurie mare, cusută în zona pieptului Nici cronicarii vremii, nici marii istorici ai neamului nu au comentat în vreun fel acest straniu subiect. Doar Nicolae Iorga, căruia nu i-a scăpat nimic din omenescul istoriei noastre străbune, a afirmat, destul de surprinzător, că „Ştefan a murit într-o minunată armonie”.

Această formulare, „minunată armonie”, nu e folosită în istoriografia românească, formularea asemănându-se mai mult cu formulările isihaste. Poate că Nicolae Iorga a vrut să spună mai mult decât se înţelege în mod curent prin această formulare. Poate că şi Biserica Ortodoxă Română cunoştea mai multe cu privire la acest subiect, atunci când l-a canonizat pe Ştefan Voievod, trecându-l în rândul sfinţilor.

Pentru Silviu Dragomir, autorul unei interesante lucrări, modul în care a fost înmormântat Ştefan cel Mare,

dovedeşte că aprigul voievod român a fost „delăsat „din domnie. Cu alte cuvinte, înainte de a muri, Ştefan cel Mare şi Sfânt a fost detronat de cei apropiaţi, datorită unor grave greşeli pe care le-a săvârşit în timpul vieţii. Printre „erorile" săvârşite în timpul vieţii s-au numărat „petrecerile zgomotoase cu prânzuri în care vinul nu era cruţat şi în care, uneori, domnitorul ucidea fără judeţ", comportamentul faţă de soţiile pe care Le-a avut şi, în special, faţă de Maria de Mangop. La acestea se mai pot adăuga comportamentul faţă de solii hanului tătar, pe care i-a tras în ţeapă împreună cu fiul hanului, căruia-i ceruseră eliberarea din prizonierat. Un motiv în plus ar fi fost şi baia de sânge provocată chiar în preziua morţii sale, prin uciderera boierilor care se opuneau succesorului la domnie propus de el. (54)

Din punctul nostru de vedere, este foarte puţin probabil ca erorile sau presupusele erori săvârşite de Ştefan Voievod în lunga sa domnie, să fi contribuit în vreun fel la o eventuală „delăsare" din domnie, astfel că nu ne putem ralia punctului de vedere al autorului citat. Nu există niciun document sau, cel puţin, nici măcar o aluzie că Ştefan Voievod ar fi fost detronat înainte de a muri. De fapt, nu exista nicio instanţă superioară Voievodului, care să-şi fi permis să-l „delase" din domnie.

Indiferent câte astfel de „erori" a săvârşit Ştefan în îndelungata-i domnie – oricâte soţii şi ţiitoare ar fi avut şi oricât de nedreptăţite s-ar fi simţit ele, indiferent câte petreceri ar fi organizat, şi indiferent câte capete de tătari sau de boieri trădători au căzut în colbul drumului, sub securea gâdelui, la porunca sa – este puţin probabil ca toate acestea să fi contribuit la „delăsarea" sa din domnie. Chiar dacă ultimele două zile ale domniei sale au fost întunecate de luptele pentru supremaţie între diferitele grupări de boieri, nu există niciun motiv să credem că viteazul domnitor a scăpat frâiele din mâini.

Un alt fapt, aparent nesemnificativ, contribuie la înmulţirea elementelor cu grad înalt de stranietate referitoare la personalitatea lui Ştefan Voievod. Pe lespedea de pe mormântul de la Putna nu este trecut anul morţii, nici numărul anilor de domnie.

„Drept muritorul Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei, Fiul lui Bogdan Voievod, ctitorul şi ziditorul acestui sfanţ locaş, care aici zace şi s-a mutat la veşnicul locaş în anul!... Luna... şi a domnit ani..."

Desigur, omiterea trecerii anilor de domnie şi a anului morţii pe lespedea funerară poate fi atribuită unui pietrar umil care, în graba şi emoţia înmormântării, a uitat să-şi facă meseria până la capăt. Dar, oare, în răstimpul de aproape cinci sute de ani, din 1504 şi până astăzi, nu s-a găsit nimeni care să îndrepte omisiunea?

*

Există multe legende populare referitoare la domnia glorioasă a lui Ştefan cel Mare. Printre legendele care reflectă faptele sale de vitejie, există şi câteva referitoare la destinul său postmortem, destin care, se pare, a fost (este) la fel de glorios ca şi cel din timpul existenţei terestre.

Simion Kirileanu, într-o lucrare apărută în 1924, „Istorisiri populare şi cântece populare strânse la un loc", citează câteva legende care se referă la destinul postmortem al lui Ştefan cel Mare.

„Lumea crede că Ştefan cel Mare n-a murit, fâr că s-a înălţat creştineşte la cer cu trup cu tot, ca să dee seamă de faptele lui bune şi creştineşti".

„În vremea lui Ştefan cel Mare era tare bine în Ţara Moldovei. Iar bătrânii spun că Ştefan nu-i mort. El are să mai vie şi atunci are să fie ferice în ţara aista".

„Ştefan cel Mare şi Sfânt or să învie înainte de învierea cea de obşte, călare pe calul lui şi cu sabia în

mâna dreaptă, ţinând-o drept în sus. Atunci are să fie războiul cel mare. Locul războiului are să fie în valea cea mare, de pe Apa Moldovei, la Şese Băi şi atâta vărsare de sânge are să fie acolo, încât caii au să înoate până-n coame în sânge omenesc”.

„Înainte de a muri, Ştefan făcu o hartă şi pe hartă însemnă soarta ce-l aştepta pe fiecare popor. După aceea puse harta într-o ladă de fier şi porunci s-o îngroape la Suceava. Cheia o aruncă. Toate neamurile cică ştiu de această hartă, dar li-i frică să dezgroape harta căci s-ar porni războaie crâncene. De aceea lăsă harta îngropată”. (53)

La rândul său, Mihai Eminescu a preluat, aproape fără prelucrare, o veche doină populară ce glăsuia astfel: „Ştefane, Măria Ta, / Tu la Putna nu mai sta, / Las Arhimandritului / Toată grija schitului / Lasă grija sfinţilor / în grija părinţilor, / Clopotele să le tragă / Ziua întreagă, noaptea întreagă… / Tu te-nalţă din mormânt / Să te-aud din corn sunând / Şi Moldova adunând”.

La rândul său, Tudor Pamfâlie, citat de Vasile Lovineascu (53), a cules, în 1910, o veche legendă populară din Basarabia care, într-un fel, sintetizează concepţia înţelepciunii populare cu privire la destinul postmortern al lui Ştefan cel Mare.

„Oamenii de mai dinainte erau cu frică de Dumnezeu şi cu ruşine de oameni, de aceea şi Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe care cei de acum n-o mai pot vedea. Spun că peste Prut, în cealaltă parte moldovenească, la un loc aproape de un târg, Ştefăneşti, într-un câmp, este o stâncă mare. Acolo sus, sus de tot, este Casa Doamnei, unde-i biserica sufletului Sfântului Ştefan Vodă şi comorile lui din viaţă. Mai vine el pe pământ, dar numai acolo, că-i vine la îndemână să vadă pretutindeni.

Necuratului nu-i place asta şi încearcă să prăbuşească stâncile, scociorându-le ca pe corabia lui Noe,

dar n-a fost chip. Aici, cum am spus, vine Sfântul o dată pe an, la Paşti, nu singur; da cine-i aşa bun la Dumnezeu ca să-l poată vedea. Cei mai de mult l-au văzut, că noi altfel, n-am şti lucrurile ce vreţi să auziţi…

În sară spre Paşti, când toate duhurile rele şi grijuliile cele mai necurate se ascund prin adâncurile şi zmăciile lor, vine un înger dumnezeiesc de-al sfântului Ştefan – că el are mai mulţi ca slugi – şi scoate cheia de aur la Casa Doamnei dintr-o bulboană din Prut, unde-i dată în sama unui somn mare, născut mai înainte de Ştefan, şi deschide uşa casei.

Se luminează ca vara la amiaz şi mai încă ceva; nicio suflare străină nu se mai aude atunci; toate tac. Îngerul face semn şi orice duh necurat s-a dus din văzduh, din ape, pe pustiu. În casa împodobită cu icoane din cer şi mândreţuri nespuse se aprind lumânări de te taie lumina. Şi-i de-a mirare mulţimea mare de suflete bune de moldoveni ce-s sus la Divanul din cer, dar gios în astă sară. Şi mai sunt şi alţi oameni de limba şi legea noastră, da’ au chip de păsăruţi albe şi frumuşele, îngeri cu ochi blânzi, dar de foc.

Apele Prutului amuţesc. El stă pe loc. Niciun lărmăt. Chiar somnul iese din adânc, să-şi mai vadă pe Vodă o dată. Deschis este cerul ia miezui nopţii. Ştefan se pogoară lin, dar în trup aşa adevărat, că aşa! s-a dat trup de sfânt nevăzut, cum a fost în viaţă, în haine albe, la cingătoare are iataganul, în mână buzduganul, pe cap o corană de pietre – das stele – e înconjurat de păsărici, tot suflete ce i-au fost mai dragi în viaţă.

El vine să vadă ce-i mai fac, somnul lui, moldovenii, dacă mai sunt curaţi sau se corcesc şi sufăr cu lifte spurcate. Se aşază pe tronul de aur şi cu ochii spre apa Nistrului, face un semn cu mâna şi, ca din senin, dealurile se pleacă, toate înălţimile pier, făcându-se una cu văile, îşi mişcă înapoi mâinile, ±ace aceleaşi semne, îşi vede ca în

palmă locui şi neamul. Zboară spre el tânguirile inimilor curat moldoveneşti şi vede ce mare-i amarul şi jalea. Şi cât îi de sfânt, el începe a plânge şi plânge cu lacrimi de foc. Sare ca ars de durere şi uită că-i dus dintre noi, dar plânge înainte în picioare; şi plâng toate sufletele (…) Se roagă cu lacrimi ce rugul sfinţesc şi apa uşoară o fac şi plâng întărind mima celor români, a moldovenilor nenorociţi.

Deodată, însă, Ştefan sare în picioare, faţa îi e roşie ca gotca; e foc şi pară în suflet; se crede iar vodă şi buzduganul cu dreapta 11 învârteşte, iar cu stânga scoate iataganul tăios (…) Dumnezeu însă îl vede, nu-l lasă şi de-ndată îl cheamă, căci se umezeşte de ziuă şi voia nu este ca să-l apuce. aicea pe el. O sfântă umbră cu duh – că cerul senchide – face un semn şi lumina cea sfântă asfinţe, iar casase-ncale cu huiet. de trăsnet.

Şi Ştefan, cu inima lângă, spre înălţime, ca fulger, ca un arhanghel cu îngeri pluteşte voinic către cer, şi toate aice se-ntorc cum au fost. Somnul se cufundă în casa cea veche. Prutul duduie şi clocoteşte de ciudă, că l-a făcut leneş o clipă, că tare îi drag să tot mai vadă pe sfânt şi viteaz. Uşase-nchide, cheia sare ca o stea în valuri, somnul o prinde şi o pune în cămară, că are să dea seamă de ea.

A doua zi, în toate sufletele moldovene se simte o întărire, că Tata şi Sfântul nu uită de noi şi vede măişoarele (necazurile) noastre şi ziua de mâine, a noastră, e a lui. Iar Sfântul nostru de Vodă nu conteneşte; se roagă să-l lase în lume că nu poate să rabde, dar Domnul Prea Sfântul, ce drag îi este Ştefan şi Lui, că-l ştie sfetnic cuminte şi aproape de El, îi zice:

— Mai este vreme! Aşteaptă: are să fie şi asta!

Şi noi aşteptăm, că aşteptarea este cuvânt bun şi străbun. Iar cartea cea mare a noastră, mai, mai. e umplută – şi Sfântul e gata să vie înarmat întocmai ca fârtatu lui, Sfântul Gheorghe, din lifte să facă o movilă, pe care flăcăii noştri să joace”. (60)

Se mai spune că în perioada în care a fost smulsă Bucovina de trupul Ţării, călugării de la Puma au fost înspăimântaţi de flacăra unui foc roşu care, câteva nopţi la rând, ardea în interiorul bisericii. Un eveniment asemănător a avut loc în anul 1990, după evenimentele din Decembrie 1989, când chipul lui Ştefan cel Mare a apărut deasupra pietrei funerare a mormântului său de la Putna.

Mai multe persoane, după cum afirmă presa vremii, au comunicat mental, telepatic, cu chipul de lumină în care a apărut Voievodul, raportând că acesta era foarte nemulţumit de starea ţării. Fenomene asemănător au avut loc, de mai multe ori, după cum afirmă mai mulţi martori oculari, şi la Mănăstirea Dealu (Târgovişte), acolo unde, o bună bucată de vreme, s-a aflat capul Voievodului valah Mihai Viteazul.

*

Comentariile pot fi de prisos. Se poate presupune că „harta” ascunsă în cufăr face parte din aceeaşi categorie de obiecte de putere ca şi icoana de la Celic Dere, care, la rândul ei, este tot o hartă. Ambele par a face parte din obiectele de putere realizate de-a lungul timpului pe pământul sfânt al României.

Este, de asemenea, foarte posibil să fie vorba despre una şi aceeaşi „hartă”. Icoana de la Celic Dree este tot o hartă, dar o hartă vie, care indică ce s-a realizat şi cât a mai rămas – cu cât s-a extins împărăţia cerurilor şi cât a mai rămas. Pe ea este înscris atât destinul României, cât şi destinul Lumii. Cele două destine nu pot fi separate.

Legenda culeasă de Tudor Pamfile în anul 1910 pare foarte veche, fiind o adaptare tardivă a unui rapsod popular anonim, care s-a bazat pe informaţii considerate pe atunci în afara oricăror dubii Aceste informaţii au fost furnizate, după cum afirmă înseşi legenda, de „oamenii de mai dinainte, care erau cu frică de Dumnezeu şi cu ruşine de oameni, cărora Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe

care cei de acum n-o mai pot vedea”.

Oamenii „de acum” sunt cei contemporani rapsodului popular anonim, care pare să fi cules legenda cu cel puţin un secol înainte ca Tudor Pamfile să o dea publicităţii, în anul 1910. Limbajul folosit în legendă, la fel ca şi construcţia sintactică, pare să indice o astfel de posibilitate. Ceea ce înseamnă că primele versiuni ale legendei, transmisă din gură în gură, sunt contemporane cu data la care a fost transmisă icoana de la Celic Dere.

Oamenii „de mai dinainte”, care erau cu frică de Dumnezeu şi cu ruşine de oameni, cărora însuşi Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe care cei de acum *n-o mai pot vedea*, par să fie de acelaşi calibru ca şi acel pictor anonim care a picat Icoana care se luminează, ajunsă la Celic-Dere datorită unui mesager. Cei care au lăsat moştenire legenda *încă puteau vedea*, ceea ce înseamnă că erau clarvăzători.

De altfel, descrierea legendei cu privire la evenimentele din noapte de Paşte sunt asemănătoare cu cele descrise în lucrarea Forţă contra Forţă (Partea a doua; cap 8 Triumful Luminii), care sunt bazate, la fel ca cele din prezenta carte, pe informaţiile furnizate de clarvăzătorul Eugen Nicolae Gîscă.(55)

„Paştele este cel mai important eveniment ce se petrece în Terra aurica, la care participă toate categoriile de fiinţe spirituale: îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, oameni decorporaţi, spirite ale naturii, fiinţe luciferice, oameni prometeici, spirite rebele ale naturii. La această importantă ceremonie, care se desfăşoară simultan în planul material, în lumea eterică şi în întreaga Terra aurica, participă însuşi Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. (…)

Deşi în exteriorul unei biserici (la nivelul eteric) este mare freamăt şi un continuu du-te-vino, în interior, totul se desfăşoară sobru şi calm. Înaintea începerii slujbei de la miezul nopţii, în planul eteric, în interiorul unei biserici se

adună o mulţime de fiinţe umane decorporate, foarte frumoase, cu părul lung şi alb, care încearcă să ajute oamenii care calcă pragul bisericii în lumea materială. Ele fac parte din cercurile puterii hristice.

La rândul lor, preoţii care săvârşesc slujba sunt asistaţi de fiinţe angelice din ierarhia Fiilor Luminii, care stau alături de ei pe toată durata slujbelor. Activităţile preoţilor în biserică se petrec aproape simultan cu cele ale fiinţelor îngereşti. În fapt, preoţii nu fac altceva decât să repete, cu un decalaj temporal de până la o secundă, activitatea rituală desfăşurată în lumea eterică de respectivele fiinţe angelice. Fiinţa angelică care oficiază slujba în lumea eterică se aşază deasupra şi puţin în spatele preotului, cu mâna stângă ţinută în sus, cu degetele policar şi inelar unite, iar mâna dreaptă pe creştetul capului preotului. În momentul în care fiinţa îngerească vorbeşte, preotul citeşte liturghia din Evanghelie. Prin intermediul respectivei fiinţe îngereşti se scurg în creştetul capului preotului fulgerele strălucitoare, de culoare roşie, ale Duhului Sfânt.

Treptat, pe măsura derulării slujbei în biserici, fiinţele angelice dobândesc o înfăţişare extrem de expresivă: părul şi ochii lor par a fi din flăcări, iar buzele roz contrastează foarte puternic cu faţa impecabil de albă. Au o îmbrăcăminte vaporoasă de lumină, care-şi schimbă mereu culoarea. Toate mişcările lor sunt extrem de line.

Puţin înainte de miezul nopţii, se deschid Porţile cerului şi apar fiinţele îngereşti. Prin Poarta 1 pătrund mii şi mii de fiinţe îngereşti din ierarhia Fiilor Luminii, într-un alai strălucitor. Pot fi recunoscuţi Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Mihail cu Oştirea sa şi alte fiinţe angelice importante din ierarhia Fiilor Luminii. (…)

… ca de nicăieri, apare Iisus Hristos, însoţit de cercurile puterii hristice, format numai din fiinţe omeneşti care au trăit cândva pe pământ. Trupul de Slavă al lui Iisus

Hristos are două culori distincte: de la brâu în jos străluceşte în culoarea metalului topit, iar de la brâu în sus străluceşte în albul cel mai pur care poate fi observat în lumea eterică. În jurul Său strălucesc mii de curcubeie. În ciuda strălucirii orbitoare, privit mai de aproape, se poate distinge forma omenească: părul ondulat, castaniu închis, ochii căprui-verzui, nasul uşor acvilin, gura cu buzele pline.

Cercurile puterii hristice sunt formate din oameni înveşmântaţi în robe albe ca zăpada, care poartă pe frunte diademe ce par de foc, din care ies o mulţime de scântei. Toţi însoţitorii lui Iisus Hristos au înscris numele pe frunte, cu aceleaşi litere de foc. Toţi ţin în mâini globuri de lumină orbitoare.

Imediat după Iisus Hristos, îşi face apariţia Fecioara Maria, denumită în lumea eterică Ioaeo sau Anina – în traducere, „Cea care mijloceşte pentru sufletele toate”; alteori este numită Corrriii Aeeooo – în traducere „Cea care plânge pentru noi”. (…) Alături de fiinţele angelice, mai participă şi un om care, în timpul slujbei de Paşte stă deasupra Patriarhului României, indiferent cine ar fi acesta. Este vorba despre Ioh, Conducătorul spiritual al Poporului Român, reprezentantul uman al Îngerului Poporului Român, Işşhion – cel care, de-a lungul istoriei, conduce din planurile invizibile destinele poporului. Ioh are părul alb, cârlionţat, este robust, lat în umeri, cam de 1, 80 metri, ochii albaştri. Este îmbrăcat într-o haină lungă cu broderii de aur la manşete, guler şi la tivuri. El poartă în mână un stindard cu însemnele vechi ale Poporului Român.

Ioh este însoţit de nenumăraţi oameni decorporaţi, care s-au întrupat în cadrul Poporului Român, şi fac parte din stafful său”. (Fragment din Forţă contra Forţă; Partea a doua; cap 8 Triumful Luminii).

Nu are prea mare importanţă dacă se vorbeşte în

„stil nou”, despre apariţia, la nivelul lumii eterice, în magica noapte de Paşte, a unor oameni decorporaţi sau a unor îngeri cu structuri aurice luminoase, ori dacă se vorbeşte, în „stilul vechi”, despre „oameni de limba şi legea noastră, cu chip de păsăruţe albe şi frumuşele, îngeri cu ochi blânzi, dar de foc”. Ceea ce au importanţă sunt doar evenimentele.

După opinia noastră, legenda culeasă de Tudor Pamfile se referă cât se poate de explicit la destinul postmortem al lui Ştefan Vodă, care pare să fi fost acceptat în cercurile puterii hristice din Ataltalia. Pentru ca o fiinţă omenească să poată fi acceptată, după moarte, în cercurile hristice de putere din Ataltalia, pentru a se manifesta în felul descris de legenda culeasă de Tudor Pamfile, trebuie să fie „uns”.

Se pare că, actualmente, există doar două modalităţi de ungere. Prima se realizează în mod clasic, în cazul în care omul respectiv a respectat legile cosmice, de-a lungul vieţii. În acest caz, acel om intră în rezonanţă sufletească (la nivelul corpului sufletului) cu o fiinţă corespondentă din Ataltalia. Omul respectiv, care se ridică la gradaţia cu numărul 100, intră în sintonie cu omul corespondent din Ataltalia, care are gradaţia cu numărul 1. A doua modalitate de ungere se realizează în mod excepţional, doar în cazul unor oameni ale căror servicii aduse creştinătăţii depăşesc media. În cazul lor, ungerea se realizează chiar în ultimele secunde ale vieţii. Acesta pare a fi fost cazul Voievodului Ştefan, care, în ciuda „erorilor” din timpul existenţei întrupate, a fost „ridicat la cer”.

Acesta este, de altfel, şi motivul pentru care istoricul Nicolae Iorga afirma că Voievodul Ştefan a murit într-o „minunată armonie”, expresie ce se foloseşte doar în cazul unor monahi isihaşti de rang înalt. Fără nicio îndoială, la o analiză superficială, pentru o persoană care, cu doar câteva ore înainte, decapitase câţiva boieri trădători,

moartea într-o „minunată armonie” pare să fie cam exagerată.

Acesta este, totodată, motivul pentru care, în icoana publicată de Petre Manoliu, Voievodul Ştefan, care este aşezat în caverna aflată sub protecţia Arhanghelului Mihail, Conducătorul Oştirii cereşti, ţine ochii deschişi. Voievodul Ştefan este *mort de nemurire*, iar cel ce a comandat icoana, probabil urmaşul său, Domnitorul Vasile Lupu, la fel ca şi acel zugrav Tihomir sau Tugomir, cunoşteau acest fapt.

Acesta este, de asemenea, motivul pentru care Voievodul Ştefan nu a fost înmormântat precum alţi domnitori, în sicriu, ci pe 13 bare de fier (La Cina cea de taină, Iisus Hristos a fost al 13-lea, alături de cei 12 Apostoli). Numărul 13 pare să fie cu ghinion în lumea noastră, dar semnificaţia sa adevărată este Sacrificiul. Despre ritualul înmormântării lui Ştefan Voievod nu se ştiu astăzi prea multe, dar probabil că acel sfetnic de taină, căruia legendele îi dau numele de Daniil Sihastrul, ştia mai multe. Sub nicio formă, Voievodul Ştefan nu a fost „delăsat” din domnie. Pentru marile personalităţi istorice sunt alte unităţi de măsură, cu care li se judecă faptele, decât pentru oamenii obişnuiţi. Departe de a fi „delăsat” din domnie, Voievodul Ştefan a fost ridicat la ceruri şi, ulterior, a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română, devenind Cel sfânt.

Despre Voievodul Ştefan se poate, într-adevăr, spune: vivit, non vivit. De aceea, pe piatra funerară este scris doar anul începerii domniei, dar nu este trecut anul decesului sau al încheierii domniei. Rob al lui Iisus Hristos Cel Viu, Ştefan Voievod, cel mort de nemurire, domneşte şi astăzi. Spre Slava Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor.